

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 81 af Charlotte Antonsen (V), Svend Auken (S), Helle Sjelle (KF), Lone Dybkjær (RV) og Anne Grete Holmsgaard (SF) (*se side 7904*) vedtoges med 101 stemmer (V, S, KF, RV og SF) mod 20 (DF, EL, Morten Hermann (SF), Kamal Qureshi (SF) (ved en fejl) og Kristen Touborg (SF)).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 82 af Morten Messerschmidt (DF) (*se side 7916*).

Forslag til vedtagelse nr. V 83 af Rune Lund (EL) (*se side 7934*).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

2) Forespørgsel nr. F 39:

Forespørgsel til statsministeren:

»Hvad kan statsministeren oplyse om den indenrigs- og udenrigspolitiske situation?«

Af Jens Rohde (V), Lotte Bundsgaard (S), Pia Kjærsgaard (DF), Pia Christmas-Møller (KF), Marianne Jelved (RV), Villy Søvndal (SF) og Line Barfod (EL).

(Forespørgslen anmeldt 30/3 2006. Fremme af forespørgslen vedtaget 5/4 2006).

Begrundelse

Jens Rohde (V):

Begrundelsen er jo, at der er tradition for, at vi har afslutningsdebatten på dette tidspunkt af året, og selv om vi er i gang med vigtige forhandlinger, ikke mindst om velfærdsreformerne, er det ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Man er altså nødt til at tie stille et øjeblik og høre, hvad begrundelsen for denne forespørgsel er. Det skylder man både Folketinget og sig selv.

Jens Rohde (V):

En meget vigtig begrundelse er nemlig, at det er tid at gøre status, selv om vi er i gang med vigtige forhandlinger, og derfor skal jeg på vegne af samtlige partier bede statsministeren om at re-

degøre for den indenrigs- og udenrigspolitiske situation.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til hr. Jens Rohde. Så er det statsministeren.

Kl. 9.05

Besvarelse

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det går virkelig godt i Danmark. Der er fuld fart på den danske økonomi, vi oplever fremgang og virkelyst, væksten er høj, eksporten vokser, investeringerne øges, beskæftigelsen stiger, og ledigheden falder.

På godt 2½ år er ledigheden faldet med over 50.000 personer, godt hjulpet på vej af regeringens skattestop og regeringens forårspakke, som sænkede skatterne med 10 mia. kr. Vi har i dag den laveste ledighed i 30 år, vi har en bomstærk økonomi, vi har store overskud på de offentlige budgetter, og vi nedbringer hastigt den offentlige gæld. Overskuddet på betalingsbalancen er højt, og i 2005 betalte vi det sidste afdrag på udlandsgælden, så den nu er helt væk. Vi er mange, der kan huske tidligere tiders frygt for afgrundsdyb gæld, men den frygt er væk nu.

Danmarks økonomi kan måle sig med de bedste. Vi har et fleksibelt arbejdsmarked, som bliver studeret og beundret i hele Europa; vi bliver fremhævet som det bedste land i EU til at gennemføre reformer for at øge vækst og beskæftigelse; vi ligger konsekvent blandt de bedste i internationale undersøgelser af landes konkurrencedygtighed, og Danmark er for andet år i træk kåret til at have verdens bedste erhvervs-klima.

Fremgangen giver luft i familiernes økonomi. Danskerne får flere og flere penge mellem hænderne. Siden 2001 har en typisk dansk familie fået godt 19.000 kr. mere til sig selv, når skatten er betalt, fordi økonomien udvikler sig positivt, og fordi regeringen har sat skatten på arbejde ned. Danskernes tillid til den økonomiske udvikling er helt i top, og regeringens politik skaber grobund for optimisme. Udgangspunktet for fremtiden er godt, og regeringen vil fortsætte i samme spor som hidtil med skattestoppet, der sikrer tryghed for borgere og virksomheder, og med en ansvarlig økonomisk politik, der sikrer offentlige overskud og nedbringer gælden.

Den stærke danske økonomi giver os muligheder, og dem skal vi udnytte. Vi må sørge for,

at der også i fremtiden er vækst, velstand og velfærd for alle. Det er vores ansvar, og det er vores pligt, og den største udfordring her og nu er at sikre, at der både på kort og lang sigt er mennesker nok på arbejdsmarkedet til at skabe den produktion og løse de opgaver, der er brug for.

Fremgangen i dansk økonomi har ikke kun givet mulighed for øget privatforbrug i de danske familier, men også et øget offentligt forbrug. Vi ønsker en offentlig service af højeste kvalitet – en service som afspejler, at vi er et rigt samfund. Vi hører jævnligt påstande om, at regeringen skærer ned i den offentlige sektor, men det er forkert. Sandheden er, at det offentlige forbrug er vokset, siden VK-regeringen trådte til i november 2001. Det offentlige forbrug er i dag 21 mia. kr. højere end i 2001, og pengene er anvendt til at sikre bedre velfærd, sådan som vi lovede før valget i 2001 og før sidste valg.

Vi holder vores løfter, og vi sikrer en bedre offentlig service. Vi har lovet et bedre sygehusvæsen, og mange danskere, både patienter, pårørende og personale, har allerede mærket, at der er sket store fremskridt. Vi har tilført sygehuse 3 mia. kr. ekstra fra 2002 til 2005, flere bliver behandlet, og ventetiderne falder. I 2005 blev der opereret næsten 95.000 flere end i 2001, og ventetiderne er i gennemsnit faldet med ca. 20 pct. over de seneste 3 år. Det er klare og mærkbare resultater.

Kl. 9.10

Med aftalen mellem regeringen og Dansk Folkeparti om en ny kræftplan giver vi et yderligere løft til kræftbehandling på over 1,1 mia. kr. allerede i år. Vi ønsker en kræftbehandling på det højeste internationale niveau, men vore ambitioner stopper ikke her. For at styrke indsatsen yderligere vil vi bruge yderligere i alt 2 mia. kr. over 4 år til sygehusene for at skabe bedre kvalitet, mere aktivitet og endnu kortere ventetider.

Vi har lovet bedre forhold for børnene og deres forældre, og det er også blevet lettere at være børnefamilie. Vi har sænket betalingen for pasning af de yngste børn markant, og vi fortsætter ad samme vej for de lidt større børn næste år, som vi har lovet. Samtidig vil vi forbedre kvaliteten i børnepasningen. I de kommende år vil vi f.eks. afsætte yderligere i alt 2 mia. kr. til en forstærket indsats over for socialt udsatte børn, til forbedringer af lokaler og til flere skovbørnehaver.

Vi har lovet bedre miljø og mere natur, og vi har taget konkrete skridt for at fremme et bedre miljø til glæde for alle danskere. Vi har iværksat

en ny vandmiljøplan, vi har taget skridt til at begrænse farlige kemikalier og skadelige partikler, og vi har etableret nye naturområder. Men der er stadig meget at gøre. Vi kan yderligere forbedre miljøet og danskernes adgang til naturoplevelser, og regeringen har derfor afsat 1 mia. kr. til nye målrettede miljøinitiativer, til renere vand, til mere skov, til naturområder og til nationalparker til gavn for os alle.

Vi har lovet bedre forhold for de ældre, og også det løfte står vi ved. I 2005 brugte det offentlige over 700 mio. kr. mere på ældreområdet end i 2001, og fra 2006 har regeringen tilført området yderligere 500 mio. kr. Alle ældre er i fremtiden sikret en almen plejebolig eller en plejehjemsplads senest 2 måneder efter, at de er blevet skrevet op, og vi har afsat betydelige ekstra midler til en bedre og mere fleksibel hjemmehjælp.

Det er kommunernes ansvar at sikre, at de forøgede bevillinger bliver omsat til en omsorgsfuld og værdig pleje af ældre, og regeringen forventer, at kommunerne er sig deres ansvar bevidst. De episoder fra et københavnsk plejehjem, som har været omtalt i medierne, er selvsagt helt uacceptable. Vore ældre fortjener en god og værdig omsorg, og netop derfor har regeringen sørget for, at kommunerne får flere penge til at forbedre plejen af de ældre.

Vi har styrket indsatsen over for de mest udsatte grupper, og det er glædeligt, at en bred kreds af partier står bag denne indsats. Siden 2002 er der afsat mere end 6 mia. kr. til udsatte grupper, og vi har taget konkrete skridt, der skal hjælpe socialt udsatte ind på arbejdsmarkedet eller i uddannelse. Vi har udvidet behandlingsgarantien for stofmisbrugere, og vi har iværksat et program, der skal bekæmpe den negative sociale arv.

At bryde den negative sociale arv handler i høj grad om bedre uddannelse og dermed bedre muligheder. Derfor har regeringen styrket vejledningen i folkeskolens sidste klasser og indført en målrettet sprogstimulering af tosprogede småbørn før skolestarten. At kunne tale dansk og forstå dansk ved skolestart er nu engang en helt grundlæggende forudsætning for at kunne deltage i folkeskolens arbejde og lære noget.

Regeringen ønsker fortsat en konsekvent og håndfast retspolitik. Derfor har regeringen foreslået en samlet reform og modernisering af politiet og domstolene for at leve op til borgernes krav, og det er positivt, at der er bred politisk opbakning til denne fornyelse af politi og rets-

væsen. Med reformen får vi store og slagkraftige politikredse overalt i landet – i de store byer, i de mindre provinsbyer og i de små lokalsamfund. Med reformen frigør vi 800 stillinger til praktisk politiarbejde, så flere politifolk kan hjælpe med at opklare og forhindre forbrydelser, og vi samler byretterne i større enheder, så vi sikrer en hurtigere sagsbehandling og større retssikkerhed.

Kl. 9.15

Det er gode tider i Danmark, men det får ikke regeringen til at læne sig tilbage, for det ville være politisk uansvarligt. Nej, det mest ansvarlige er at træffe de nødvendige beslutninger i ordentlig tid og ikke vente til sidste øjeblik. Det er nu, hvor det går allerbedst, at vi skal træffe de langsigtede beslutninger om landets fremtid.

Regeringen løfter sit ansvar, og derfor har det forløbne folketingsår også været et år i reformernes tegn – reformer, der skal sikre velfærd og tryghed i fremtiden. Baggrunden er klar: Vi står i Danmark over for en indre og en ydre udfordring. Vi bliver i fremtiden flere og flere ældre og færre i den erhvervsaktive alder, og samtidig lever vi længere. Det er jo bestemt positivt, men det betyder også, at de offentlige udgifter til efterløn, folkepension, ældrepleje og sundhed stiger. Det er den ene store udfordring, den indre udfordring.

Den anden store udfordring kommer udefra. Vi skal ruste os til den globaliserede verden. Globaliseringen giver os store muligheder som mulighed for højere velstand, mulighed for nye teknologiske landvindinger og mulighed for nye og bedre job. Men den har også negative sider, og den alvorligste er, at jobmulighederne for ufaglærte bliver færre i vores del af verden. Vi risikerer derfor et mere opsplittet samfund, hvis vi ikke ruster alle til at møde kravene på fremtidens arbejdsmarked.

Det er en udvikling, som vi er nødt til at tage hånd om, og derfor nedsatte regeringen allerede i efteråret 2003 Velfærdskommissionen. Kommissionens omfattende rapport fra januar var et godt grundlag for regeringens arbejde med et samlet velfærdsudspil, og derfor nedsatte regeringen i foråret 2005 et bredt sammensat Globaliseringsråd med gode kræfter fra fagforeninger, erhvervsliv, uddannelse og forskning. Med afsæt i dette arbejde fremlagde regeringen her i foråret en samlet globaliseringsstrategi med 350 konkrete initiativer.

Regeringens mål er klart: Danmark skal være blandt de lande i verden, hvor det er bedst at bo,

leve og arbejde, også om 10 og 20 år. Vi skal være et land, hvor alle er med i fornyelsen og alle får del i fremgang og tryghed, og derfor skal vi sikre en stærk konkurrencekraft, så vi fortsat kan høre til blandt verdens rigeste lande, og en stærk sammenhængskraft, så vi kan forblive et trygt samfund uden store skel.

Danskerne viden, idérigdom og arbejdsindsats er nøglen til succes i fremtiden. Vi skal udanne os, vi skal forske og udvikle ny viden, vi skal skabe nye virksomheder og nye arbejdspladser, og vi skal forny det danske samfund og skabe gode rammer og udfoldelsesmuligheder.

Vi skal have verdens bedste folkeskole, så vores børn bliver fagligt dygtige, trives godt og bliver rustede til at begå sig i Danmark og i verden, og det er derfor glædeligt, at vi i foråret har fået brede politiske aftaler om fornyelse af folkeskolen. Vi skal sikre, at alle unge gennemfører en uddannelse efter folkeskolen, vi skal reformere erhvervsuddannelserne, så der er et tilbud til alle uanset baggrund og forudsætninger, og arbejdsgiverne skal sikre, at der er praktikpladser nok til de unge. Mindst halvdelen af de unge skal have en videregående uddannelse, og vore videregående uddannelser skal kunne måle sig med de bedste i verden.

Kl. 9.20

Alle må være parate til at uddanne sig gennem hele livet, så vi kan omstille os til nye opgaver og nye job. Her har arbejdsmarkedets parter et stort ansvar, og det er derfor meget positivt, at regeringen og arbejdsmarkedets parter i foråret blev enige om at styrke voksen- og efteruddannelsen.

Vi skal øge forskningsindsatsen. I 2010 skal vi bruge mindst 3 pct. af bruttonationalproduktet til forskning, og offentlige forskningsmidler skal fordeles i åben konkurrence om kvalitet. Vi skal have flere vækstiværksættere og nye virksomheder, som vokser. Allerede i folkeskolen skal vi opmuntre de unge til idérigdom og kreativitet, og nye iværksætterhuse skal sikre samlet og kvalificeret rådgivning. I det hele taget skal vi skabe gode rammer for fornyelse og virkelyst overalt i det danske samfund, og vi skal blive bedre til at tiltrække kvalificerede udlændinge og udenlandske investeringer til Danmark.

Mange af disse reformer kræver øgede investeringer i Danmarks fremtid og fremadrettede reformer, og derfor fremlagde regeringen i april sit udspil til velfærdsreform. Det er et ambitiøst udspil. Det vil øge beskæftigelsen med 150 personer frem mod år 2.040, og det vil frigøre penge

til Danmarks fremtid – ja, det er 150.000 personer frem mod år 2.040, hvis nogen skulle være i tvivl, der er jo ingen grund til at underdrive. Det vil frigøre penge til Danmarks fremtid, og det vil dække udgifterne til ældrepleje og til sundhed.

Regeringen har foreslået, at vi frem til 2015 gradvis opbygger en globaliseringspulje til investeringer i fremtiden, så vi i 2015 har et markant samlet løft på 13 mia. kr. Det er en historisk stor indsats.

Regeringen lægger op til en bred indsats for at øge beskæftigelsen, for det første ved at vi skal tilbringe lidt længere tid på arbejdsmarkedet. Vi skal have de unge lidt hurtigere gennem deres uddannelse og ud på arbejdsmarkedet, og vi skal have de ældre til at blive lidt længere på arbejdsmarkedet. Regeringen har lagt op til nogle nænsomme justeringer af reglerne for efterløn og pension, og med regeringens udspil er der god tid til at indrette sig efter de nye forhold, så forandring kan gå hånd i hånd med tryghed.

For det andet skal beskæftigelsen øges ved at få flere indvandrere i arbejde, dels ved at lette adgangen til det danske arbejdsmarked for udlændinge med de nødvendige kvalifikationer, dels ved en ekstra indsats for at få ledige indvandrere i job. Alt for mange har alt for længe stået uden for arbejdsmarkedet, og de skal i arbejde til gavn for både dem selv og samfundets økonomi og til gavn for integrationen. Hver gang en dansker med indvandrerbaggrund får fodfæste på arbejdsmarkedet, forbedrer vi integrationen.

Endelig skal vi for det tredje gennemføre en forstærket indsats for at få de ledige i arbejde i det hele taget og øge arbejdsudbuddet her og nu.

Styrket integration er en central målsætning for regeringen, og udgangspunktet er godt. Regeringen har med en fast og fair udlændingepolitik skabt de nødvendige rammer for integrationen i Danmark. Vi har styrket danskundervisningen for flygtninge og indvandrere; vi har genindført mesterlæren for praktisk orienterede unge; og vi har sikret, at det altid kan betale sig at arbejde. Målet er, at flere indvandrere og deres efterkommere får uddannelse og arbejde.

Kl. 9.25

Uddannelse og arbejde er den bedste vej ind i det danske samfund gennem daglig kontakt med kolleger og medstuderende. Siden 2001 er der kommet 20.000 flere indvandrere i arbejde, men vi vil gøre endnu mere, og med den laveste ledighed i 30 år og en økonomi, der buldrer der-

udad, har vi nu en enestående historisk mulighed for at nå dette mål. Regeringen har fremlagt en række konkrete forslag: en ny målrettet løntilskudsordning, hjælp til mentorordninger og flere jobkonsulenter i kommunerne. Det er håndgribelige og jordnære initiativer, og nu har alle – arbejdsgivere, indvandrere og de offentlige myndigheder – et stort ansvar for, at opgaven lykkes. Vi har en historisk mulighed for at få bedre integration. Forudsætningerne bliver aldrig bedre, og det er en chance, vi ikke må spille på gulvet.

I vinter blev vi udsat for et sandt stormvejr på grund af 12 tegninger i Jyllands-Posten. Vi så ambassader blive brændt og rasende folkemængder trampe på det danske flag, og danskere i udlandet og herhjemme blev truet på livet. Det var uvirkeligt at se på, især i lande, som vi har haft et langt og tæt samarbejde med, og som vi i mange tilfælde har ydet bistand til. Det var ikke en nem tid, men det helt afgørende var og er, at den danske befolkning stod fast på sine værdier og på forsvaret af ytringsfriheden. Det skabte respekt, og det giver en solid platform for vor fremtidige udenrigspolitik og for diskussionen om vore grundlæggende værdier herhjemme.

Med grundloven fik hver enkelt dansker ret til på tryk, i skrift og tale at offentliggøre sine tanker under ansvar for domstolene, og denne rettilighed har været helt afgørende for udviklingen af det danske demokrati. Det er en rettilighed, som danskere, europæere og folk i andre verdensdele har kæmpet hårdt for. Den er blevet en vigtig del af det, vi er, og det, vi står for, og den skal vi selvsagt vogte og værne om.

Vi kan være stolte over, at der i Danmark stort set kun var fredelige reaktioner. Trods absurd misinformation fra visse kredse holdt danskerne sig i ro, og det overvejende flertal af vore muslimske medborgere gav på fredelig vis deres mening til kende. Vi hørte mange nye stemmer, mange af dem var positive, og det viser, at vi i Danmark har den livlige og fredelige debatkultur, der er selve livsnerven i et demokratisk samfund. Vi har i Danmark et folkestyre og et frisind, som vi kan være stolte over, og det skal vi vogte og værne om.

I den forbindelse er der også grund til at glæde sig over den klare støtte fra vore nære venner og partnere. Den var værdifuld i en svær tid.

Det europæiske samarbejde står over for store udfordringer i disse år. Resultaterne af sidste års franske og hollandske folkeafstemninger om

EU's forfatningstraktat viste, at der er behov for fornyelse af samarbejdet. På EU-topmødet senere på måneden er det min klare forventning, at der vil være enighed om at forlænge EU's tænkepause, og det må vi udnytte konstruktivt. Vi må arbejde videre med samarbejdet i Europa, for vi har brug for et tæt og forpligtende samarbejde i EU – et samarbejde, der varetager europæernes interesser og leverer konkrete resultater til gavn for borgerne.

EU har gennem årene leveret store resultater. Tag bare det indre marked, den fælles valuta og udvidelsen med landene i Central- og Østeuropa. Men mange borgere har følt, at EU igennem de seneste 20 år har været meget optaget af traktater og af procedurer. Der er brug for, at vi i højere grad sætter borgerne i centrum af samarbejdet.

Kl. 9.30

Tiden er kommet til at fokusere på konkrete resultater, et »Resultaternes Europa«. EU skal skabe konkrete fremskridt på områder, som optager borgerne: vækst og beskæftigelse; sikkerhed, tryghed og miljø; og EU's rolle i verden og i forhold til nabolandene. Netop de spørgsmål har stået i centrum i debatten i Danmark under EU's såkaldte tænkepause. I Danmark har vi haft en god ramme for en seriøs folkelig debat om EU, og det er mit indtryk, at der i befolkningen er en bred fælles forståelse af, hvilke opgaver og problemer EU står over for.

Der er i befolkningen først og fremmest en forventning om, at EU kan levere svar på de store, grænseoverskridende udfordringer som terrorisme, grænseoverskridende miljøproblemer, forskning og udvikling osv. Samtidig skal EU være mere åbent og lettere at forstå, og der er et klart ønske om reform af EU's landbrugspolitik. Det støtter regeringen fuldt ud.

For få dage siden vedtog Folketinget beslutningsforslaget om, at Danmark fastholder sin støtte til Irak med en styrket bistand til FN. Det er glædeligt, for det ville da være et sært, negativt signal at forlade Irak, netop som irakerne har fået en ny demokratisk valgt regering, en regering, der behøver vores støtte, og som beder om vores støtte.

Det irakiske folk har på grundlag af en demokratisk forfatning valgt et parlament. Irak har fået sin første premierminister, valgt på et demokratisk grundlag, og de irakiske politikere har arbejdet ihærdigt på at sammensætte en bred regering, som kan tilgodese forskellige etniske, religiøse og politiske anskuelser. Processen har

været vanskelig, ja. Det er ikke gået så hurtigt, som vi og irakerne gerne havde set, men det politiske hjul drejer, og det drejer i den rigtige retning.

Jeg har netop besøgt Irak og talt med de politiske ledere. Overalt så jeg en imponerende vilje til at udvikle Irak, til at skabe frihed og fred for det irakiske folk og til at bekæmpe fattigdom og nød. Og overalt var budskabet, at irakerne fortsat har brug for vores støtte.

Lad mig sige det meget klart: Hvis vi svigter det nye spirende demokrati i Irak netop nu, så sender vi det værste tænkelige signal til hele Mellemøsten. Det ville opmuntre de forkerte kræfter, det ville være et tilbageslag for de demokratiske kræfter, der kæmper for frihed og menneskerettigheder. Og jeg vil gerne benytte denne anledning til at sende en varm tak til de danske soldater, der under meget vanskelige omstændigheder udfører et beundringsværdigt arbejde med at hjælpe irakerne.

Irans manglende samarbejde med FN og det internationale samfund er bekymrende. Ingen anfægter Irans legitime interesse i at udvikle atomkraft til fredelige formål, men det skaber usikkerhed, når Iran bryder indgåede aftaler med FN om inspektion af sine nukleare faciliteter. Et atombevæbnet Iran vil destabilisere hele regionen. Det er ikke acceptabelt for os, for regionen og for hele det internationale samfund. Vi har en central rolle at spille på grund af vores sæde i FN's Sikkerhedsråd, og den rolle vil vi bruge til at nå en fredelig og diplomatisk løsning på dette problem.

Kl. 9.35

Regeringen har sat ekstra fokus på Afrika, bl.a. ved at iværksætte nye initiativer for 650 mio. kr. på det afrikanske kontinent. Vi fokuserer på konfliktløsning, forebyggelse af hiv/aids og på kvinders vigtige rolle i udviklingen og fremgangen i Afrika.

Sidste år besøgte jeg Afrika, og i maj var regeringen vært for en international konference om Afrika her i København. Afrikakonferencen gav et vigtigt signal om, at Afrika ikke kun handler om katastrofer og konflikt, og at der trods problemer med sygdomme og nød kan spores en reel fremgang og vilje til forandring i mange afrikanske lande. Danmarks bistand til Afrika skal styrke denne positive udvikling.

I regeringsgrundlaget har vi garanteret, at den danske bistand vil være på mindst 0,8 pct. af den danske bruttonationalindkomst. Med den høje økonomiske vækst i Danmark vil det i peri-

oden 2007-2009 tilføre ca. 1 mia. kr. til udviklingsbistanden. Det sikrer et fortsat stærkt dansk engagement i ulandene. Målt pr. indbygger er Danmark en af de allerstørste bidragsydere i verden.

Udvikling og fornyelse har været regeringens målsætning for samarbejdet mellem Færøerne, Grønland og Danmark. Det har vi opnået: et moderne rigsfællesskab, hvor det ligger klart, at det færøske og det grønlandske folk selv beslutter Færøernes og Grønlands fremtidige forhold til Danmark.

For Færøerne er der vedtaget en overtagelseslov, som betyder, at Færøerne selv beslutter omfanget af og hastigheden for overtagelse af ansvar for sager inden for rammerne af rigsfællesskabet. De færøske myndigheder har besluttet at overtage medieansvarsområdet, og overtagelsen af det civile beredskab er under forberedelse.

For Grønlands vedkommende vil resultaterne af Selvstyrekommissionens arbejde lægge sporene til en ny selvstyreordning for Grønland.

Både Færøernes og Grønlands landsstyre har i dag generelle bemyndigelser på det udenrigspolitiske område. De kan selv varetage bl.a. handelspolitiske interesser og også udvide Færøernes og Grønlands internationale synlighed. På Færøerne er der netop truffet politisk beslutning om inden for den nye ordning at indlede forhandlinger om medlemskab af EFTA.

Samarbejdet i rigsfællesskabet får med de nye ordninger et nyt indhold. Centrale politiske beslutninger bliver truffet på Færøerne og i Grønland og ikke i Danmark. Selvfølgelig er det sådan, at øget selvstyre må ledsages af et større økonomisk ansvar på Færøerne og i Grønland; det er nu engang det bedste udgangspunkt for et ligeværdigt samarbejde i rigsfællesskabet.

Der har lydt mange knubbede ord om det politiske samarbejde i det forløbne folketingsår: om blokpolitik, om snævre flertal, om brud på årtiers tradition for åbenhed og samarbejde. Men hvad er egentlig kendsgerningerne, hvordan har det parlamentariske samarbejde rent faktisk fungeret i det forløbne år? Ja, realiteten er den, at vi har en enestående politisk stabilitet historisk set.

Der er naturligvis områder, hvor regeringen har gennemført sin politik sammen med sit parlamentariske grundlag. Det gælder bl.a. hovedaftalen om finansloven, det gælder også den seneste beslutning om Irak, og i disse sager vil jeg godt kvittere for et godt samarbejde med Dansk Folkeparti.

Kl. 9.40

Men ellers er billedet fortsat et bredt politisk samarbejde, og det lægger regeringen stor vægt på. Lad mig slå fast: Godt 80 pct. af årets lovgivning er vedtaget med brede flertal her i Folketinget.

Der er tale om betydningsfuld lovgivning. Vi har set brede flertal om udligningsreformen, om politi- og retskredsreformen, om terrorpakken. Der har været bred opbakning til vigtig lovgivning på skatteområdet, på socialområdet og på undervisningsområdet. Og den nye internationale indsats i Afghanistan hviler også på et bredt politisk flertal.

Jeg vil gerne opfordre til, at vi kan fortsætte det brede samarbejde. Vi er nu i gang med nogle vigtige forhandlinger om en velfærdsreform. Vi skal træffe beslutninger, som rækker langt ind i fremtiden. Forhandlingerne rejser helt centrale politiske spørgsmål for alle de partier, som deltager i forhandlingerne.

Måske kunne det umiddelbart føles bekvemt bare at stå af, læne sig tilbage og nyde, at det går ualmindelig godt i Danmark netop nu. Men så let er det ikke, for det handler om Danmarks fremtid. Vi har et bredt ansvar for Danmarks fremtid. Derfor vil jeg også godt opfordre alle til at lytte til argumenterne og til at vise kompromisvilje, for vi er jo enige om målene.

Lad mig gøre det klart: De økonomiske udfordringer, som Danmark står over for, går ikke væk af sig selv. Det er nu, vi har en enestående mulighed for at sikre vores velfærd i fremtiden. Det ville være politisk uansvarligt at lade stå til. Det ville være et svigt over for kommende generationer, og det ville bane vejen for den hovsapolitik med pludselige økonomiske indgreb, som vi kender alt for godt fra tidligere regeringer. Det ønsker ingen tilbage.

Jeg kan på regeringens vegne love, at vi vil gøre alt for at nå et resultat, der effektivt tager hånd om de langsigtede udfordringer, og som samtidig sikrer den bredest mulige aftale til gavn for alle.

Med den opfordring vil jeg gerne takke Folketingets partier for samarbejdet i det forløbne år.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til statsministeren. Så skal vi i gang med ordførerrækken, og alle kender vist reglerne: Ordføreren har op til et kvarters taletid, og efterfølgende kan der spørges i op til 1 time. Den første bliver hr. Jens Rohde fra Venstre.

Forhandling

Jens Rohde (V):

Statsminister Anders Fogh Rasmussen er en tøsedreng.

Sådan sagde Socialdemokraternes formand, fru Helle Thorning-Schmidt, i oktober måned i en artikel i dagbladet Information. Socialdemokraternes formand ville gerne fortælle, hvor vigtigt det var med store velfærdsreformer, og hvor modig hun selv var, når der skulle træffes populære, men nødvendige beslutninger. Som det er sket, stort set hver gang den socialdemokratiske formand har pustet sig op, fik piben hurtigt en anden lyd, da der kom realiteter på bordet og venstrefløjten i partiet tog over.

Alligevel vil Venstre i dag gerne kvittere for den modtagelse, som både Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre har givet regeringens forslag til en af de mest omfattende velfærdsreformer i Danmark i mange år. Alle partier sidder med ved forhandlingsbordet, og der er meget stor vilje til at bidrage til at løse de store udfordringer, som vi står over for.

Vi er i den glædelige situation, at vi gennemsnitligt lever længere. Vi er i den knap så glædelige situation, at der i alt for mange år er blevet født så få børn, at det ikke kan opveje antallet af dem, som går på pension og efterløn i årene, der kommer. Derfor må vi trække os lidt senere tilbage fra arbejdsmarkedet, ligesom vi skal have sikret ungdomsuddannelse til alle unge, der er i stand til at tage en uddannelse. Og så skal de have et arbejde.

Kl. 9.45

Hvis det skal lykkes, kræver det, at vi investerer i både uddannelse og forskning, så fremtidens attraktive arbejdspladser bliver i Danmark. Det er udfordringen, og derfor har regeringen opstillet en række mål for, hvad der skal komme ud af velfærdsreformen:

Efterløns- og pensionsalderen skal hæves; nedslidningen af mennesker på arbejdsmarkedet skal mindskes; voksen- og efteruddannelse skal have tilført 1 milliard offentlige kroner; 95 pct. af alle unge skal have en ungdomsuddannelse; halvdelen af alle unge skal have en videregående uddannelse; det offentlige skal bruge 1 pct. af bruttonationalproduktet på forskning; og arbejdsstyrken skal øges med 150.000 mennesker inden år 2040, så flere betaler skat og færre havner i passiv forsørgelse.

Det er ambitiøse målsætninger, og de kræver investeringer i milliardklassen. Derfor skal de

penge, der kommer ud af reformen, fordi vi f.eks. trækker os senere tilbage, gå til investeringer i de tiltag, som jeg netop har nævnt.

Jeg vil igen kvittere for, at flere af partierne har tilsluttet sig regeringens målsætninger. Det, vi så forhandler om, er værktøjerne, hvad der skal til, for at vi når de fælles mål. I Venstre er vi overbeviste om, at alle partier omkring bordet arbejder på at opnå brede og langsigtede løsninger, for alle ved, at det er vigtigt for vores børn, for fremtidens Danmark.

Og det er en vigtig tid vi lever i, både når vi taler om at fremtidssikre samfundet økonomisk, og når det gælder om at fastholde vores grundlæggende værdier i Danmark.

Den sag, som har fyldt en meget stor del af denne folketingssamling, er Muhammedsagen. De færreste mennesker i min generation har vel nogen sinde rigtig troet på, at vores frihedsrettigheder kunne komme under pres. Vi er blevet en hel del klogere de sidste 9 måneder. Når danske teatre undlader at opføre skuespil og revy-numre, som de normalt ville have opført; når tegnere holder op med at tegne ting, som de normalt ville have tegnet; når redaktører holder op med at trykke, hvad de normalt ville have trykt; når mennesker holder op med at sige, hvad de normalt ville have sagt, ikke af respekt, men af frygt, så er danskernes fælles værdier under pres.

Når politiske kolleger og redaktører udsættes for trusler, og når kunstnere må gå under jorden, fordi der er sat pris på deres hoveder, så er det ikke bare deres, men vores alle sammens frihed, der er under pres. Det burde der i respekt for de mennesker, som bliver truet, ikke kunne opstå diskussion om. Vi har alle en pligt til at stå op for de mennesker og stå op for vores frihedsrettigheder, som er fundamentet for vores levevilkår i Danmark. Frihedsrettighederne er det dyrebareste, vi har.

Derfor kan det også undre, når mange i den offentlige debat forsøger at gøre sagen om Muhammedtegningerne til et spørgsmål om politisk håndtering. Måske lægger de to ting til grund, nemlig at dette for det første handler om Jyllands-Postens tegninger, og for det andet, at hvis statsministeren bare havde taget det møde med de 11 ambassadører, ville det hele have set anderledes ud. Begge antagelser hviler på et forkert og desværre også forsimplet grundlag.

I Venstre står vi fuldt og helt bag statsministrens beslutning om ikke at holde møde med de

11 ambassadører, både i henhold til almindelig statslig praksis og ikke mindst principielt.

Lad os tage det sidste først. Det er, uanset hvordan man tolker brevet fra ambassadørerne, uomtvisteligt, at de 11 lande ville have statsministeren til, og jeg citerer: at gå i rette med Jyllands-Posten i henhold til landets love.

I regeringens optik er det kun domstolene, der kan gøre det. Derfor er det helt rimeligt at tolke brevet som et ønske om retslige skridt mod Jyllands-Posten. Men selv om nogle hævder, at der ikke var tale om retslige skridt, kan ingen komme uden om, at der var et ønske om at gå i rette med Jyllands-Posten. Det blev bekræftet af den egyptiske ambassadør, Mona Omar, så sent som den 4. februar 2006 i Politiken, hvor hun sagde:

»Han må tale med avisen. Han må overbevise den om, at det ikke går at fornærme folk på deres religion. Selvfølgelig kan statsministeren gribe ind over for avisen, når Danmarks nationale sikkerhed og økonomi er på spil.«

Kl. 9.50

Altså, præmissen er fuldstændig klar, og en sådan præmis kan landets statsminister ikke gå med på. Det ville nemlig være det samme som at sige, at man kan diskutere, hvorvidt landets statsminister kan ringe til en avis og lægge pres på redaktionen, og den diskussion ville i sig selv indebære at betvivle vores pressefrihed.

Men vi plejer jo at kunne snakke om tingene her i Danmark, og statsministeren kunne jo godt have inviteret og forklaret tingenes sammenhæng, lyder det fra kritikerne.

Svaret er igen nej. For det første er det helt uhørt inden for diplomatiet, at 11 ambassadører i fuld offentlighed beder en statsminister om et møde, og tilmed et møde, hvor man anmoder regeringen om skridt, som den ikke kan levere. Det gør man simpelt hen ikke.

For det andet: Hvis statsministeren havde holdt det møde, så havde han jo måttet belære de 11 ambassadører om Danmarks frihedsværdier og sendt dem ud til en ventende muslimsk presse uden så meget som det mindste resultat at gå ud med. Det ville være blevet tolket som en fornærmelse og havde blot gjort statsministeren til direkte part i sagen.

Derfor bakkede oppositionen også i begyndelsen op om beslutningen, bl.a. den socialdemokratiske udenrigsordfører, hr. Jeppe Kofod, som i Politiken den 4. november 2005 sagde:

»Hvis man føler, tegningerne er blasfemiske, går man til domstolene ... det er ikke et anliggende for den danske regering.«

Ja, man kunne endda i december 2005 i Jyllands-Posten læse følgende i et læserbrev:

»Så jo – lad alle os demokrater, danskere som nydanskere, stå sammen mod mullaher og imamer og islamister, når de vil knægte ytringsfriheden, fordi de føler sig stødt på, hvad de finder helligt. Lad os sammen tilkendegive, at hvad I måtte finde helligt, finder vi andre profant – så I må lære at leve med det. I det moderne demokrati kan alt siges. Under ansvar for domstolene og den verdslige lovgivning.«

Med venlig hilsen Villy Søvnal.

Regeringen valgte da også klogelig at sende et pænt brev til ambassadørerne, hvori man opfordrede til fortsat dialog, forklarede om principperne for pressefrihed og ytringsfrihed, udtrykte ønske om at styrke arbejdet i det arabiske initiativ, men afviste at mødes på den pågældende præmis.

Herefter gik Udenrigsministeriet så i gang med de diplomatiske kontakter, og der kom da heller aldrig et ønske om et nyt møde fra de 11 ambassadører, hvilket især den egyptiske ambassadør, Mona Omar, tilsyneladende var glad for. Hun fortalte i februar til den saudiarabiske avis, Al-Watan, at hun frygtede, at statsministeren ville have holdt et møde og givet en undskyldning, for det ville have lukket sagen.

Mona Omar frygtede altså, at statsministeren ville give det, hun bad ham om, nemlig en undskyldning. Egypterne skulle nemlig afholde valg i december, og her var sagen en kærkommen lejlighed til at vise den islamiske opposition, at regeringen i Egypten tager religionen og forsvaret af islam alvorligt. Det burde fortælle de fleste, at den her sag ikke handler om tegningerne. Seks af Jyllands-Postens tegninger blev såmænd bragt i en egyptisk avis allerede i november. Det skete der ikke noget ved.

Den egyptiske regering gik nu systematisk i gang med at bruge sagen og sendte endda bag om ryggen på Danmark breve til både EU og FN. Udenrigsministeren arbejdede dog konstant med de internationale kontakter, og efter det egyptiske valg blev sagen lukket. Den 13. januar forsikrede den egyptiske udenrigsminister i Politiken, at man var tilfreds med statsministerens nytårstale, og at forholdet mellem Egypten og Danmark var uændret.

Så gik der 2 uger, og pludselig eksploderede sagen i Saudi Arabien. Den saudiske regering

havde også brug for en sag til at vise, at man tager forsvaret af islam alvorligt. Sagen om tegningerne havde nemlig nået præsteskrabene i Saudi Arabien takket være ikke mindst visse herboende menneskers rundrejse med et 46 sider langt dokument fuld af misinformation.

Herfra husker vi alle udviklingen i Mellemøsten. Lynhurtigt gik det med rygter og misinformation fra regeringsniveau til præsteniveau til gadeniveau. Nu kunne masserne få luft for deres hjemligt påførte frustrationer, og der kunne henvises til en ydre fjende. Er der noget bedre for et diktatur?

Konklusionen burde være klar nok. Der var ingen, som havde behov for en undskyldning. De havde behov for en konflikt og et behov for at vise, at de kan presse os med frygten som våben. Derfor er det også så ulykkeligt, at især Socialdemokraterne som det største oppositionsparti har vendt og vredet sig uden på noget tidspunkt egentlig at have fundet ud af, hvilket ben de skulle stå på.

Kl. 9.55

Der er mennesker, som vil gøre meget for, at andre værdier end frihedsværdierne skal være gældende i Danmark. Dem må vi stå imod sammen. Derfor pådrager man sig også et ansvar, når man føler sig kaldet til i arabiske medier at fortælle om den ondsindede kampagne mod muslimer i Danmark, eller når man udtrykker forståelse for handlinger, som har til formål at få danskerne til at rette ind efter religiøse forskrifter.

Man er selvfølgelig i sin gode ret til at gøre det, men man kan vel godt udtrykke forståelse for sårede følelser uden at respektere de helt uacceptable reaktioner – og i øvrigt samtidig glæde sig over alle de muslimer i Danmark, som har taget denne sag med fornem og ophøjet ro og for nogens vedkommende endda brugt den til at gå direkte i brechen for frihed.

Det fortjener respekt og sammenhold, for det er i mangel på sammenhold, at Danmark for alvor lider skade. Det er ikke udtryk for dumhed, når danskerne rykker sammen. Det er heller ikke udtryk for, at danskerne ikke kan se globaliseringen og dens konsekvenser. Det er ikke udtryk for en fremmedfjendsk holdning. Det er udtryk for en selvbevidsthed om, hvad det er, som giver det danske samfund dynamik og sammenhængskraft.

Vores erhvervslivs dynamik hviler på frihedsværdier. Vores organisationer hviler på frihedsværdier. Vores foreningsliv hviler på friheds-

værdier. Vores politiske system hviler på frihedsværdier. Vores retssikkerhed hviler på frihedsværdier. Vores uddannelser hviler på frihedsværdier. Danmark hviler på frihedsværdier.

Det er muligt, at nogen mener, at vores image ikke kan holde til at stå op for vores værdier, at vores image ikke kan holde til at provokere, men vi burde hellere bekymre os om, hvorvidt vi kan være bekendt at svigte de mennesker, som hver dag lever med undertrykkelsens umenneskelige kår, men som håber og tror på, at friheden vil komme en dag. Hvis ikke vi tør stå fast og bliver ved med at turde udfordre alle de ismer, der binder folk på mund og hånd, så vil de mennesker heller aldrig finde vejen til frihed.

Der er muligvis nogen, som lukker deres dør for Danmark i denne tid, men der er andre, som vil åbne den, og det er vigtigt at huske.

Lad os være stolte over at bo i et land, hvor vi har mennesker, der tør stå op for retten til at ytre sig fuldt og helt inden for lovgivningens rammer; hvor vi har givet frihed til mange mennesker, som tidligere måtte leve under diktatur, trusler og til tider tortur; hvor disse mennesker i dag kan tænke, tale og tro frit; og hvor flere og flere endda involverer sig aktivt i det politiske liv og har sæde i byråd, amtsråd og Folketing. Kunne det lade sig gøre i alle de lande, som i vinter vendte deres vrede mod Danmark? Svaret kender vi kun alt for godt.

Vi må og skal aldrig give køb på de værdier, som vores forfædre har betalt for med deres liv, og som vi i dag nyder godt af, uanset kulturel, religiøs eller etnisk baggrund.

Vi har pligt til at stå vagt om, at vi i Danmark skelner mellem politik og religion, og vi har alle retten til på enhver måde at ytre os frit under ansvar for landets love.

I Danmark er menneskets frihedsværdier ikke til salg, fordi frihed gør livet menneskeligt, og fordi vi alle er mennesker, før vi er muslimer, kristne, jøder, sorte eller hvide, fordi vi er mennesker af nødvendighed og kun har vores baggrund ved en tilfældighed.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til hr. Jens Rohde. Der er en lang række spørgsmål, og jeg læser lige alle navnene op, så vi får styr på, om alle er noteret ned.

Jeg har hr. Henrik Sass Larsen, hr. Magnus Heunicke, fru Karen Hækkerup, hr. John Dyrby, hr. Troels Ravn, hr. Kristian Thulesen Dahl, fru Margrethe Vestager, hr. Morten Østergaard, fru Elsebeth Gerner Nielsen, hr. Martin Lidegaard,

hr. Ole Sohn, hr. Villy Søvnal, hr. Thomas Krog, fru Line Barfod og hr. Jørgen Arbo-Bæhr. Det er dem, vi har noteret. Så vil hr. Morten Helveg Petersen på, det får vi lige skrevet ned.

Den første spørger bliver hr. Henrik Sass Larsen.

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Vi er flere, der har siddet og undret os lidt over, at en tale fra Venstres ordfører om den danske indenrigspolitiske situation, hvor jeg tror mange folk interesserer sig meget for nogle aktuelle sager, blev til en lang, lang, lang beretning om Muhammedsagen. Vi blev enige om, at det eneste, vi mangler, er den der historie om, hvordan de her 4 små piger kunne blive til 12 hærdebrede mænd, men det kan jo være, at vi får den en dag også.

Kl. 10.00

Men derudover kunne jeg jo bede Venstres ordfører om at svare på følgende spørgsmål, som jeg tror interesserer mange mennesker, om ældreservicen herhjemme, og lad mig inspirere på følgende måde:

Op til valgkampen i 2001 var Lars Løkke Rasmussen, på daværende tidspunkt Venstres næstformand, meget hårdt ude efter den socialdemokratiske ordfører i Jyllands-Posten, og jeg citerer fra en diskussion om ældreservice, hvor han siger:

Hertil kan jeg kun svare: Du tager jo helt fejl, Buksti. Vi glemmer ikke omsorgen for de ældre, tværtimod. Vi ønsker ikke flere historier om ældre, der ikke kommer i bad, vi ønsker ikke flere historier om ældre, der tvinges til at bruge gamle bleer, vi ønsker ikke flere historier om et tilsyn, der fuldstændig svigter en række mennesker, der er for svage til selv at råbe om hjælp. Vi ønsker respekten og omsorgen tilbage for vores ældre generationer. Problemerne løses kun ved, at vi som ansvarlige politikere smøger ærmerne op og trækker i arbejdstøjet.

Hvordan synes Venstres ordfører selv det går?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Lige her inden Venstres ordfører svarer, vil jeg lige sige, at taletiden altså er ret kraftigt overskredet, og jeg henstiller til dem, der stiller spørgsmål, at holde sig inden for 1 minut. Det vil betyde, at nogle af de sidste talere måske gli-

der ud af listen, fordi man overtræder taletiden, men det er en høflig henstilling til alle.

Og så er det hr. Jens Rohde.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det offentlige forbrug er, siden vi er kommet til, steget med 21 mia. kr. og stiger i år til 23 mia. kr. De 15 af de milliarder går til social og sundhed, 15 mia. kr. er der brugt mere siden 2001 på det.

Men vi er nødt til at fastholde, at det er kommunernes ansvar, hvordan de forvalter disse penge, hvis vi skal diskutere selve midlerne.

Der må jeg jo så spørge hr. Henrik Sass Larsen: Hvordan synes hr. Henrik Sass Larsen at det går i Københavns Kommune, som er den socialdemokratiske kronjuvel?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Og så er det hr. Sass Larsen for sit sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Det vil sige, at budskabet til alle de ældre derude, er: Regeringen har, modsat af, hvad den sagde op til valget i 2001, ikke længere noget ansvar, det hele er kommunernes skyld. Der er rigelige midler, man kan sagtens bruge løs derude, det skyldes kun kommunalt sjusk, at der er alle de ældre mennesker, der har det så dårligt.

Er det svaret, er det virkelig svaret fra regeringens og Venstres side?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Hr. Henrik Sass Larsen kender jo udmærket godt svaret; det er, at vi har sat en undersøgelse i gang af tilsynsrapporterne. Vi ønsker bedre uddannelse af vores plejehjemsledere.

Meget af det her handler jo ikke om penge. Et smil og en ordentlig behandling er jo ikke et spørgsmål om økonomi, ikke alene, og den her regering har jo tilført social- og sundhedsområdet og kommunerne på ældreområdet langt, langt flere penge end dem, den tidligere regering kom op med. Og nu skal vi jo huske, at der også var plejehjemsskandaler i 1997 og i 1999, nemlig Birkebo i Odder og Bakkegården i Århus. Var det dengang på grund af nedskæring? Nej.

Hvis vi kunne komme væk fra altid at diskutere penge, ville jeg tage hr. Henrik Sass Larsens bekymringer seriøst. Men det eneste, hr. Henrik Sass Larsen forsøger, er jo at slå plat på en situation, som er dybt uheldig, og som ingen ud fra menneskelige synspunkter vil finde sig i.

Jeg kender folk, der har haft tilknytning til Fælledgården i København helt tilbage i 1997. De siger, at billedet dengang var det samme. Det retfærdiggør det jo selvfølgelig ikke. Der er ikke noget, der retfærdiggør, at vi ikke behandler vores ældre ordentligt.

Men vi er nødt til at sige, at kommunerne har ansvaret for, hvordan ledelsen er på deres plejehjem, hvordan deres plejehjem bliver drevet, og for, hvad for en økonomi der er til rådighed. Vi sætter overordnede rammer, og der har denne regering givet væsentlig flere penge, end der var til rådighed i 2001.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak. Svartiden er også 1 minut for ordføreren.

Og vi går videre til hr. Magnus Heunicke.

(Kort bemærkning).

Magnus Heunicke (S):

Venstres ordfører taler jo om, at smil i ældreplejen er det, der skal til.

Sagen er jo, at vi har haft svigt på svigt på svigt i ældreplejen. Svigt nr. 1 er plejehjemmet i København, hvor man skal ligge i 14 timer med våd ble uden at få den skiftet. Svigt nr. 2 er, at man i den konservative kommune Lyngby-Taarbæk tvinger de ældre på plejehjem til at blive liggende hele dagen på såkaldte liggedage, fordi man ikke har personale nok til at hjælpe dem op af sengen. Svigt nr. 3 er, at pensionist Bent Kofoed fra Benløse ved Ringsted har haft 270 forskellige hjemmehjælpere på 2 år, som han har måttet lukke indenfor i sit hus.

Ældresagens direktør, Bjarne Hastrup, siger, og jeg citerer:

Jeg synes, regeringen har svigtet, fordi den ikke har givet kommunerne tilstrækkelig med rammer til at løse opgaven.

Men Venstre vil altså overhovedet ikke påtage sig det ansvar for det svigt?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er kommunerne, der har ansvaret for at forvalte ledelsen af plejehjemmene ude i landet. Det tror jeg Socialdemokraterne normalt vil

kunne erklære sig enige i, og disse svigt har vi jo desværre også hørt om tidligere.

Kl. 10.05

Jeg konstaterer bare, at denne regering ikke alene har sat flere penge af målrettet til de ældre, der bliver brugt 15 mia. kr. mere i den offentlige sektor på social- og sundhedsområdet, end der gjorde i 2001, 15 mia. kr. Men vi skal selvfølgelig tage hånd om at se på, hvordan vi kan forbedre ledelsen ude på de plejehjem, og på, hvordan vi kan forbedre uddannelserne. Hvad kan vi gøre? Hvad er det for nogle diskussioner, vi skal have; er det ikke også nogle holdningsdiskussioner i stedet for bare den økonomiske diskussion?

Vi ser jo masser af plejehjem, som fungerer ganske godt, fordi de har en god ledelse. Plejehjemmet Lotte er et godt eksempel, Margrethegården er der en glimrende artikel om i Politiken i dag, som viser, hvordan man med god ledelse kan skabe gode rammer ikke alene for personalet, men også for de ældre, der bor der.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Magnus Heunicke for et sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Magnus Heunicke (S):

Jeg kan simpelt hen ikke forstå, hvordan Venstres ordfører kan forestille sig, at en debat om holdninger pludselig skal ændre vores holdning til at synes, at det er acceptabelt at ligge med våd ble i 14 timer, acceptabelt ikke at blive taget op af sengen en hel dag på plejehjem eller acceptabelt at få 270 forskellige hjemmehjælpere på 2 år – at det bare er en debat om holdninger, der skal til, for at vi synes, at det så er i orden. Den debat deltager vi altså ikke i, hvis det er det, der skal være udgangspunktet.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jamen hr. Heunicke hører jo slet ikke, hvad det er, jeg siger. Der er da ikke noget, der ligger mig fjernere end at sige, at vi skal ændre holdning og acceptere disse tilstande. Det har jeg taget afstand fra meget klart. Jeg har netop sagt, at vi jo ikke skal acceptere tilstande på plejehjemmene, hvor de ældre ikke bliver behandlet godt.

Men det er ikke kun et spørgsmål om økonomi, og hvis det var det, skulle det jo ikke kunne ske, fordi denne regering har tilført ældreplejen og social- og sundhedsområdet 15 mia. kr. siden 2001, 15 mia. kr. er 15.000 mio. kr. Det er også en diskussion om bedre ledelse, det er også en dis-

kussion om holdninger. Hvordan får vi ændret holdningerne der, hvor plejen skal finde sted? Det er jo helt afgørende for, at de ældre får en ordentlig og anstændig tilværelse, sådan som vi jo alle sammen ønsker det.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Det er jo et meget fromt ønske, at alle ældre skal behandles godt, og der er jo heldigvis rigtig mange af de mennesker, som arbejder med at sikre vores forældre og bedsteforældre og oldeforældre en god pleje, som er ildsjæle, og som kæmper for at sikre en anstændig hverdag for vores ældre generationer.

Men der er jo altså grænser for, hvad man kan byde offentligt ansatte, og der bliver jeg altså nødt til at sige til hr. Jens Rohde, at når man skærer i fødevarerkontrollen, har det konsekvenser for, hvilken kvalitet kontrol man får. Når man skærer på ældreområdet, har det samme konsekvenser. Der er brugt 200 kr. mindre pr. ældre sidste år, end der blev i år 2002, og det er uanset, at de ældre, som er der, er blevet ældre, er blevet mere plejekrævende og derfor også koster flere penge. Man får altså, hvad man betaler for.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Denne regering bruger 15 mia. kr. mere på social- og sundhedsområdet, end der blev brugt i 2001. Der er sket massive investeringer, der er alene i ældreplejen 6.000 flere fuldtidsansatte, end der var i 2001. Det er ikke en nedskæring. Jeg kan ikke sige, at det er godt nok alle steder.

Men hvis man skærer ned på ældreplejen i Københavns Kommune synes jeg at fru Karen Hækkerup skulle tage et medansvar for det, for mig bekendt sidder fru Karen Hækkerup i Borgerrepræsentationen, og mig bekendt har man jo den direkte kontakt til den siddende overborgmester. Det ansvar må man påtage sig ude i kommunerne.

Den her regering har ikke taget penge fra ældreområdet, vi har tværtimod massivt tilført midler til ældreområdet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Karen Hækkerups sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Der er altså åbenbart meget, hr. Jens Rohde ikke er opdateret med hensyn til. Vi har ikke dobbeltmandater hos Socialdemokraterne, og derfor sidder jeg naturligvis heller ikke i Borgerrepræsentationen.

Derfor kan man jo også godt stille spørgsmålstejn ved nogle af de andre oplysninger, hr. Jens Rohde kommer med, nemlig antallet af offentligt ansatte. Under sidste folketingsvalgkamp gik Venstre ud og sagde, at der var kommet flere offentligt ansatte. Nu siger hr. Jens Rohde det samme: Der er flere offentligt ansatte, som skal hjælpe vores ældre. Er det noget, vi skal stole på den her gang?

Hr. Jens Rohde taler i sit indlæg i utrolig lang tid om frihed. Man har sagt, at frihedsrettighederne i Danmark er det allerallervigtigste, men hvad er det præcis for nogen frihedsrettigheder, Venstre har kæmpet for? Frihed til at komme i bad hver tredje uge, frihed til at få en liggedag i sengen, frihed til kun at være 14 timer i sin ble. Er det den frihed for ældre medborgere i Danmark, hr. Jens Rohde mener er så vigtig, eller er det i virkeligheden sjovere bare at tale om Muhammedkrisen?

Kl. 10.10

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Den frihed, som fru Karen Hækkerup står og nævner her, har vi ikke kæmpet for, tværtimod. Vi har kæmpet for at rette op på nogle af de skader, som der også hele tiden blev skrevet om, dengang Socialdemokraterne sad med regeringsmagten – på Bakkegården, Birkebo og så mange andre steder rundt omkring i landet. Det har vi kæmpet for.

Med hensyn til antallet af offentligt ansatte er det jo sådan, at hvis fru Karen Hækkerup fæster lid til det materiale, der nu ligger fra Danmarks Statistik – det har man ikke villet gøre tidligere, hvor det var sådan, at tallene viste noget andet – så kan fru Karen Hækkerup slå op og se fuldstændig nøjagtigt, at i det materiale, som fru Karen Hækkerup henholder sig til nu, står der, at der er ansat 6.000 flere inden for social- og sundhedssektoren.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er faktisk også meget optaget af forholdene i ældreplejen, for jeg synes, det har været blotlagt i de seneste uger, at der er foregået omsorgssvigt af vore ældre i flere kommuner – det er fuldstændig uacceptable forhold, som vi ikke kan og vil tage ansvaret for.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Jens Rohde, om ikke de eksempler vi har set, hvor kommuner helt åbenlyst ikke har levet op til deres ansvar for de ældre, betyder, at vi bliver nødt til at have en diskussion af det kommunale selvstyre med det kommunale Venstre.

Altså helt ærligt, det nytter jo ikke noget, at vi her i Folketinget skal tage en stor diskussion af ældres forhold, bl.a. om ressourcespørgsmål og ledelsesspørgsmål, som er et kommunalt ansvar, hvis vi ikke har mulighed for at gå dybt ind i kommunernes gøren og laden og få rettet op på de her tilstande.

Ofte møder vi jo den modstand mod at gøre det fra bl.a. Venstre, fra regeringen, der drejer sig om, at så griber vi ind i det kommunale selvstyre. Men er vi ikke ved at være ude over det hensyn, så vi nu alene må se på de ældres vilkår, også de steder, hvor vi måtte træde nogle kommunale selvstyrefolk over tærerne?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Der er jo en grund til, at vi har lavet en kommunalreform, i øvrigt i fællesskab. Det er jo for at gøre et forsøg på at gøre kommunerne mere robuste til de udfordringer, de står over for. Det synes jeg jo selvfølgelig vi skal give den chance, som vi vel i fælles ånd har valgt at det skulle være. Det er klart, at vi også er nødt til at have et meget skarpt fokus på, hvordan midlerne bruges ude i kommunerne, når det er sådan, at vi laver en aftale med kommunerne om, at penge, der er målrettet ældreområdet, selvfølgelig også skal gå til ældreområdet.

Nu så jeg jo, at ordføreren for Dansk Folkeparti, fru Pia Kristensen, var ude at sige, at vi måske skal tage hele ældreområdet og se, om vi overhovedet gør det rigtigt på den måde, vi gør det på. Det kunne jo generelt være interessant. Det er vi da meget åbne for at diskutere. Vi er sådan set åbne for at diskutere ethvert tiltag, der kan gøre tingene bedre de steder, hvor det ikke fungerer, for det er fuldstændig uacceptabelt. Alle anstændige, ordentlige mennesker er jo enige om, at det er fuldstændigt uacceptabelt, når

sådan nogle ting, som vi er blevet præsenteret for, kan foregå på plejehjemmene.

Men det handler som sagt ikke kun om penge. Det handler også om, hvordan vi får uddannet plejepersonale, og ikke mindst om, hvordan vi sikrer en ordentlig, god ledelse på de plejehjem. Det er muligt, at vi kan gøre noget herindefra, og det synes jeg vi skal diskutere. Alt skal kunne diskuteres. Det kan bare ikke nytte noget, at det kun er en diskussion om penge, sådan som Socialdemokraterne hele tiden lægger op til, for dem er der faktisk blevet bevilget mange af, ikke mindst til ældreområdet og ikke mindst takket være indsatsen fra Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jo, men der foregår sådan et abespil. Altså, er man ude at diskutere i kommunerne – jeg var så sent som i går ude at diskutere med nogle borgmestre – så sidder de og peger fingre og siger: Jamen når vi ikke gør det godt, er det, fordi staten sender for få penge. Når man så kommer ind og diskuterer herinde, så diskuterer vi, at der bliver sendt flere penge, og kommunerne kræver jo, at de selv kan få lov til at tilrettelægge inden for de rammer og gøre det så godt som muligt. Det er jo et rent abespil, hvor den enkelte ældre er fuldstændig bedøvende ligeglad, for det, det handler om for den enkelte ældre, er at få en ordentlig, værdig og anstændig pleje, når man har behov for en værdig, anstændig pleje.

Derfor synes jeg, at vi skal til at se på, om man bor på den ene eller på den anden side af en kommunegrænse. Uanset om man bor i det socialdemokratisk ledede København eller det socialdemokratisk ledede Århus, kan det ikke nytte noget, at man, når man kommer op på rådhuset, fordi man synes, at forholdene er elendige, får at vide, at det er statens skyld, for staten kunne bare sende nogle af milliarderne i statskassen over til kommunerne. Når man så går til staten, bliver der sagt, at staten ikke må blande sig, fordi kommunen vil have selvstyre, og staten må ikke blande sig i, hvordan kommunen selv tilrettelægger det.

KL. 10.15

Der var en diskussion i sidste uge om puljer bl.a. på ældreområdet, hvor vi forsøger at skaffe flere ressourcer til de ældre, og hvor Vestres ordfører, hr. Leif Mikkelsen, blandede sig i koret på Erik Fabrins side, KL's side, i lyset af, at vi ikke måtte blande os for meget i det kommunale

selvstyre, at vi også nu skulle være varsomme med at gå ind og stille krav.

Derfor er jeg glad for, skal jeg skynde mig at sige, hr. Jens Rohdes sidste bemærkning om, at der også kan være tale om, at vi må ind og stille nogle skrappere krav til, hvordan kommunerne gør tingene på ældreområdet.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg vil ikke stå og drage nogen konklusion her, men vi er sådan set åbne for enhver diskussion. Det, der jo er glædeligt, når nu hr. Kristian Thulesen Dahl nævner, at man kan komme hen et sted og være utilfreds med forholdene der, er, at den her regering har gennemført det frie valg for den enkelte borger, således at den enkelte borger eller den enkelte borgers pårørende har mulighed for at vælge en anden leverandør af den service, man har behov for, i det øjeblik, man er utilfreds.

Nu synes jeg også, vi skal passe på med at tegne et billede af, at det bare går forfærdeligt på alle landets plejehjem. Det er ikke min oplevelse, det er slet ikke min oplevelse. Der er masser af mennesker, der gør et fremragende stykke arbejde ude på landets plejehjem, hvor forholdene er gode, og hvor man har det godt, hvis det er sådan, at tingene blive grebet ordentligt an. Så er det jo godt, at man har mulighed for som borger at rykke et andet sted hen, hvis det er sådan, at tingene ikke fungerer der, hvor man er.

Men det skal selvfølgelig ikke fritage os fra at diskutere, hvordan vi kan sikre, at vores bundniveau hele tiden hæves, og at vi, dér, hvor der er meget grove svigt, selvfølgelig også kan sætte ind. Og der vil der blive sat ind.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Statsministeren er en tøsedreng, siger Venstres ordfører med et lån fra fru Helle Thorning-Schmidt. Er det i virkeligheden Venstres ordførers egne ord, slet skjulte, om statsministerens udtalelser i forbindelse med Muhammedkrisen? Statsministeren siger:

Ja, vi har ytringsfrihed, men selvfølgelig har alle et ansvar for ikke at stimulere konflikter. Alle har et ansvar for at vise respekt for f.eks. religiøse følelser, og jeg har gjort det klart, at jeg personligt aldrig ville fremstille religiøse figurer på en måde, der kunne såre andres følelser.

Er Venstres ordfører enig med statsministeren i den udtalelse, eller vil Venstres ordfører gøre fru Helle Thorning-Schmidts ord til sine egne og sige, at statsministeren er en tøsedreng i den her, synes jeg egentlig, meget afbalancerede håndtering i de arabiske medier?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg er helt enig med statsministeren i, at statsministeren formentlig ikke ville have tegnet de tegninger selv. Det er jeg helt enig med statsministeren i.

Den fornemme sondring i det, som statsministeren siger, og i det, vi har hørt fra så mange sider, er, at statsministeren ikke ophøjer sine egne personlige grænser til at skulle gælde andre. Det er her, den helt store forskel ligger med hensyn til, hvordan den diskussion er blevet håndteret. Statsministeren går ikke ud og ophøjer sin personlige grænse for, hvordan han vil kommunikere, til at skulle gælde andre, og slet ikke som statsminister. Gør fru Margrethe Vestager det? Nogle gange kunne man i hvert fald godt tro det.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu bad jeg jo ikke om en kompetencevurdering, men det er så en anden sag, jeg kender ikke statsministerens evner ud i tegnekunsten.

Det, som var spørgsmålet, var, om hr. Jens Rohde var enig i, at alle har et ansvar for at udvise respekt for f.eks. religiøse følelser, og om hr. Jens Rohde dermed – som hr. Jens Rohde jo også gjorde i sin tale – nævner frihedsrettighederne i flertal, for der er jo ikke nogen, der anfægter ytringsfriheden, ingen. Jeg har ikke hørt nogen anfægte ytringsfriheden. Det, som alle har forsøgt at komme i dialog med regeringen om, er balancen i vores brug af ytringsfriheden, for når hr. Jens Rohde hele tiden taler om ytringsfrihed som et retsligt begreb, glemmer han jo ytringsfriheden som netop det, hr. Jens Rohde selv betoner, et menneskeligt begreb.

Når senest Barroso siger, at man ikke skal tvinge muslimer til at vælge mellem deres tro og vores europæiske værdier, så har han jo fuldstændig ret, og jeg vil tro, at hr. Jens Rohde er enig. Kan vi ikke få det slået fast, så vi kan få en ny start og en forsoning i gang i forbindelse med hele det her spørgsmål?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er ikke et regeringsanliggende at diktere nogen, hvordan de skal udtale sig, eller hvordan de skal udtrykke sig, f.eks. igennem nogle tegninger. Det kan *aldrig* blive et regeringsanliggende, det *er* ikke et regeringsanliggende, det *må* ikke blive et regeringsanliggende.

Kl. 10.20

Så er der den måde, vi taler til hinanden på. Der er det jo sådan, at vi har forskellige grænser for, hvordan vi ønsker, at vi skal tale til hinanden. Man kan jo ikke, når man diskuterer frihedsrettigheder, tage udgangspunkt i det enkelte menneskes personlige grænser, for så er der jo ingen, der ved, hvad rammerne for ytringsfriheden er.

Jeg må sige, at jeg er stærkt forundret over, at fru Margrethe Vestager kan sige, at der er ingen, der betvivler, og ingen, der truer ytringsfriheden. Når vi har så mange eksempler på ting, der ikke bliver gjort ikke af respekt, men af frygt, når vi har tegnere, redaktører, der bliver truet på livet, og hvor der har været sat pris på deres hoveder, når fru Margrethe Vestager har en partifælle, som hver dag, fordi han taler, som han gør, og mener det, han gør, bl.a. om demokrati, må gå med sikkerhedsvagter omkring sig, hvordan i alverden kan fru Margrethe Vestager så få sig selv til at sige, at der ikke er nogen, der truer ytringsfriheden eller truer vores frihedsrettigheder? Det er simpelt hen fantastisk.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil gerne kvittere for, at hr. Jens Rohde i sin tale også roste de mange, som har gjort en indsats for at begrænse skaderne af den her Muhammedsag. Jeg er meget enig i, at der er mange, der fortjener ros. Det, der er problemet, er, om regeringen har bidraget positivt.

Om statsministeren er en tøsedreng eller ej, vil jeg lade være op til hr. Jens Rohde at vurdere. Jeg synes i hvert fald ikke, der er nogen, der kan kalde hr. Jens Rohde en tøsedreng, for hr. Jens Rohde var jo parat til, at danske virksomheder skulle flytte til udlandet. Det var Arla, der skulle flytte ud af landet, det var Grundfos.

Jeg vil gerne spørge hr. Jens Rohde: Er det ikke helt legitimt i et land med ytringsfrihed at være uenig med regeringen? Er det ikke helt legitimt, at f.eks. store danske erhvervsvirksomheder og deres ledere siger, at regeringens håndtering har polariseret den her debat i modsæt-

ning til de mange gode kræfter, som hr. Jens Rohde også roser, der har forsøgt at undgå, at det her bliver til grøftegraveri? Er det ikke legitimt at have det synspunkt, eller er man så en tøsedreng?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Selvfølgelig er det helt legitimt. Jeg siger i øvrigt også i min tale, at det ikke er specielt hjælpsomt, når man går ud i arabiske medier og fortæller om, hvor frygtelige forholdene er i Danmark, og når man undskylder nogle handlinger, som jeg rent faktisk altså ikke mener man bør undskylde, og udtrykker forståelse for nogle reaktioner, som jeg ikke kan forstå man kan udtrykke forståelse for. Det var det, jeg påpegede i forhold til nogle regimer, som vi jo godt ved ikke giver nogen som helst frihed eller tolerance til nogen, der tænker anderledes end dem selv.

Det var det, jeg reagerede over for, hvor jeg siger, at man jo godt kan udtrykke respekt for sårede følelser uden samtidig at udtrykke respekt for de reaktioner, som kommer. Jeg ved ikke, om hr. Morten Østergaard har specielt stor respekt for de reaktioner, som vi så på gadeniveau i Mellemøsten. Jeg har det ikke.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Spørgsmålet er jo, om der ikke netop er brug for, at der kom en regering i Danmark, som ville en anden vej på det her område, som ville en vej som f.eks. Europa-Kommissionen, der netop har mødtes med religiøse ledere og turde tage dialogen og lave en forsoningskurs i stedet for den polarisering, som jeg i virkeligheden synes at Niels Due Jensen, Grundfos' bestyrelsesformand, har udtrykt meget klart i Politiken den 28. februar, og jeg citerer:

Danmark er på vej ind i en krog, hvor det bliver meget vanskeligt at komme ud fra, og det skyldes ikke mindst statsministerens håndtering af sagen. Det virker, som om man har mistet jordforbindelsen. Det er hele landets anseelse, som er på spil.

Det er jo netop det, der er kernen her. Der er brug for en anden vej. Der er brug for, at der kommer nogle, som ikke graver grøfter, men bygger broer, og det er de kræfter, der skal styrkes. Her har hr. Jens Rohde bestemt ikke bidraget særlig positivt og har jo bl.a. også selv smyket sig med lånte fjer ved at fortælle usandheder om tegnernes situation og andre ting. Det er jo

det, der er problemet: at man har en regering og et ledende parti, som ikke vil bygge broer, ikke vil forsoningens kurs, men går en anden vej og graver grøfter og maler os op i et hjørne og skader landet anseelse.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg synes, hr. Martin Østergaard skal være meget varsom med at gøre sig til dommer i den tegningsag. Så vil jeg ikke sige mere om det.

Når det så er sagt, har det jo ikke på noget tidspunkt været ønsket fra denne regering side at grave grøfter. Altså, statsministeren har det ene øjeblik fået kritik for, at han var alt for venlig og sådan noget i arabiske medier, og det andet øjeblik får han at vide, at han graver grøfter. Begge dele kan jo ikke være rigtigt på samme tid.

Men når der er nogle, der presser vores frihedsrettigheder og forsøger at få os til at agere endda politisk i henhold til religiøse forskrifter, er vi nødt til at sige nej. For dette er ikke til diskussion.

Kl. 10.25

Om der så er behov for en anden regering, der hellere vil underlægge sig og bede danskerne om at underlægge sig de religiøse forskrifter og ikke tage afstand, hver eneste gang der er nogen, der truer nogen på livet, synes jeg man skal spørge vælgerne om. Men hr. Østergaard kan jo starte med at snakke med sin partifælle hr. Nasser Khader om det. Jeg er ikke helt sikker på, han deler den opfattelse, som hr. Østergaard udtrykker her.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det spørgsmål, som hr. Jens Rohde fik fra hr. Kristian Thulesen Dahl, om ældreområdet, om det kommunale selvstyre og statens indblanding, var sådan set meget relevant. Vi er jo i en situation, hvor kommunerne får presset deres økonomi år for år for år, samtidig med at vi kan se ud fra de seneste oplysninger, at der er en ganske markant stigning i antallet af ældre over 80 år også i de kommende år. Det vil sige, at behovet for flere ressourcer til ældreområdet vokser dramatisk.

Så er det jo lidt problematisk, at kommunerne får skåret ned, og at man så populistisk i en finanslovforhandling siger, at nu laver man lige en 0,5-milliard-kroners-pulje til ældreområdet, som så først er blevet meldt ud her i februar må-

ned. Hvordan skal de i kommunerne kunne agere og få varme hænder til at hjælpe, når man sådan kører en politik, hvor man ikke sørger for, at der er en ordentlig, solid økonomi i kommunerne til at sikre en ordentlig ældreomsorg?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det, der gør det så svært at diskutere det her med hr. Ole Sohn, og vi har jo diskussionen meget ofte, er, at vi desværre ikke er enige om præmissen. Vi er jo ikke enige om præmissen for diskussionen, for hr. Ole Sohn siger, at der bliver skåret ned over for kommunerne. Det gør der jo ikke, der bliver ikke skåret ned over for kommunerne. Hele den vækst, som der er plads til i den offentlige økonomi, tilfalder kommunerne, og vi bliver af økonomer beskyldt for, at vi ikke har helt styr på det offentlige forbrug, fordi stigningen i det offentlige forbrug ligger oppe på 1,3 procentpoint. Det er faktisk højere end den mål-sætning, som Socialdemokraterne har for det offentlige forbrug.

Når det offentlige forbrug stiger med 1,3 procentpoint og alle pengene i den stigning går til kommunerne, kan der jo ikke være tale om nedskæringer. Det kan der simpelt hen ikke, og det er det, der gør det så svært at tage den diskussion. Jeg synes, det er fair at diskutere, at vi ønsker så og så mange penge eller så og så mange flere ansatte dér til det, men skal vi ikke være enige om, at der ikke bliver skåret ned?

Så kan man altid diskutere, om der skal endnu flere penge til, om væksten skal være endnu højere i det offentlige forbrug, og der skal man så bare vide at kunne svare på, hvor pengene skal komme fra. Hvordan vil hr. Ole Sohn målrette de midler, som han ønsker at give, i forhold til diskussionen om det kommunale selvstyre?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Lad mig spørge på en anden måde. Hr. Jens Rohde kan vel se, at ældre i dagens Danmark, et af verdens allerrigeste lande, bliver behandlet uværdigt, og det er jo ikke personalets eller ikke kommunens skyld. Det er simpelt hen også et spørgsmål om, hvorvidt der er ressourcer nok til at sikre en ordentlig ældreomsorg. Det koster penge, det skal prioriteres, og hvis ikke vi som et af verdens allerrigeste lande – og vi, der er her i dag, er den rigeste generation nogen sinde i Danmark – kan sikre, at vores ældre har en or-

dentlig omsorg, så er vi et værdimæssigt fattigt land.

Det har regeringen et ansvar for, og man kan ikke blive ved at sige: Se, hvad der skete for 5 og 10 år siden. Det er nu, man har et ansvar for det. Vi har ressourcerne, det er et spørgsmål om vilje til at sikre, at ældre får en ordentlig omsorg ude omkring i kommunerne. Det er også et spørgsmål om ressourcer, og med det bødssystem, som regeringen har lagt ind, bliver det jo endnu sværere at få økonomien til at hænge sammen for kommunerne i de efterfølgende år.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er fuldstændig rigtigt, at det er et regeringsansvar. Det er også et regeringsansvar, hvor mange ressourcer der er. Men vi skærer jo ikke ned, det gør vi ikke. Det offentlige forbrug er 21 mia. kr. større end i 2001, der er 21 mia. kr. mere, end der var i 2001, og de 15 mia. kr. er gået til social- og sundhedsområdet. Der er 6.000 flere fuldtidsansatte inden for den sektor. Derfor er der jo ikke skåret ned.

Selvfølgelig skal der tilføres ressourcer, det har vi jo hele tiden blikket rettet mod. På et tidspunkt blev vi faktisk kaldt en ældre regering, fordi vi i nogens øjne tilførte ældreområdet alt for mange penge, men vi har hele tiden blikket rettet mod det.

Kl. 10.30

Men det er ikke kun et spørgsmål om ressourcer. Det, der er så trist, hver gang vi diskuterer de her ting med venstrefløj, er, at de kun gør det til et spørgsmål om penge. De diskuterer ikke noget som helst andet. Men der er et ledelsesmæssigt ansvar, og det ledelsesmæssige ansvar starter helt oppe fra borgmesteren og går så ned til ledelsen på det enkelte plejehjem. Det betyder enormt meget, for der findes faktisk mange plejehjem i dag, som fungerer rigtig godt både for de ansatte og de ældre.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Jeg er en stor beundrer af Venstres evne til at udvikle nye slogans. Jeg er sikker på, at HR. Jens Rohde kan huske det fra gamle dag om, at det er samfundets skyld, som TV-2 havde med i en sang. Nu forstår jeg, Venstre har udviklet et nyt, nemlig at det er kommunernes skyld, når tingene ikke fungerer. Det er en fantastisk ansvarsfrigørelse, der ligger i det. Men det er så alligevel ikke rigtigt, for ret skal også være ret, regeringen

har jo et svar; det er, at folk skal smile lidt mere. Det har både socialministeren og hr. Jens Rohde sagt i dag – smil lidt mere.

De der mennesker, der knokler af sted derude, skal smile lidt mere – vi har set billeder af, at man har 7 minutter et sted, 13 minutter et andet. Det er regeringens sådan meget stærke svar på en ældrepolitisk krise, der jo ikke kun er et sted i landet. Det er rigtigt, som hr. Kristian Thulesen Dahl siger, at han kan tage til møde i Vejle, han kan tage til møde i Esbjerg, han kan tage et møde i København, han kan også tage til møde i Kolding, han kunne tage til møder over hele landet, og så ville han møde det samme billede, nemlig et billede af, at der bliver skåret ned. Men jeg forstår på hr. Jens Rohde, at det alt sammen er kommunernes skyld, fordi man ikke har valgt stærke Venstrekommuner rundt omkring, er det sådan?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg synes i hvert fald, at hr. Villy Søvnal skulle diskutere med sin egen rådmand på Københavns Rådhus og i Århus – f.eks. i Århus Kommune, hvor man har skåret ned på ældreområdet, og hvor der sidder en SF-rådmand med ansvar for det område – om ikke også han har et ansvar for, hvordan bevillingerne og hvordan forvaltningen af plejehjemsområdet ser ud i den pågældende kommune, hvor man sidder; for hvis ikke han har det, skal vi jo, som hr. Kristian Thulesen Dahl siger, ind og diskutere, om vi ikke selv skulle orde paragrafferne herinde.

Jeg ville være en lille smule betænkelig, for jeg kan huske, vi havde noget, der hed statshospitaller engang. Det var måske heller ikke helt lykken. Men det er da klart, at det så må give den diskussion, for hvis det er sådan, at der er kompetencer, følger der også et ansvar med. Sådan må det nødvendigvis være.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Jeg forstår virkelig, at det er det nye slogan, at det er kommunernes skyld, og at Venstres dynamiske svar er: Smil lidt mere rundt omkring, så går det nok.

Jeg synes altså, at der sådan en lidt dårlig hukkommelse. I Århus var der faktisk et flertal af Venstre i sidste periode – det er jeg sikker på at hr. Jens Rohde husker – som bl.a. skar 60 mio. kr. af ældreområdet med en melding om, at det sagtes kunne lade sig gøre. Jeg ved ikke, om de

også havde de der slogans med, at man skulle smile lidt mere, da de gjorde det. Det kan godt være, men jeg ved det ikke, så velbevandret er jeg ikke i lokale forhold i Århus.

Men er det ikke for tyndt? Vi står med et område, der er ved at bryde sammen, hvor sygdomsfraværet er dramatisk høj, hvor folk bliver slidt ned, og regeringens svar er to: Det er ikke vores skyld, det her er kommunernes ansvar, og så smil i øvrigt lidt mere. Undskyld mig, kan man virkelig klare sig så let igennem et ordfører-skab? Jeg havde større forventninger, vil jeg sige.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jamen hr. Villy Søvnald vælger jo så også kun at lytte til det halve af det, jeg siger, for jeg siger jo, vi har et ansvar for rammerne, og derfor har vi også postet mange, mange penge i ældreområdet i de år, vi har siddet der. Det var derfor, at vi på et tidspunkt blev kaldt en ældre regering. Vi har postet så mange penge ind i området, og det er meget muligt, at der skal flere penge til det. Men hr. Villy Søvnald kan ikke sige, at vi har skåret ned på ældreområdet, for det er faktisk forkert. Der bliver brugt 15 mia. kr. mere på det område i dag, end der blev brugt i 2001 på social- og sundhedsområdet, det er virkeligheden. Det er rigtig mange penge, det er 15.000 mio. kr., det er rigtig, rigtig mange penge.

Kl. 10.35

Men det er fair nok, vi kan altid diskutere ressourcerne. Det er vi sådan set villige til, det gør vi hvert eneste år, når vi sidder og laver finanslov. Men der, hvor jeg synes SF svigter og venstrefløjen altid svigter, er, at man kun vil diskutere økonomien, og at man aldrig vil diskutere, hvad det er for nogle holdninger, der ligger til grund for, at det går, som det gør, hvad det er for noget uddannelse, hvad det er for nogle ledelsesformer, der gør det. Og det er der, vi i allerhøjeste grad også skal sætte ind, og det har vi alle sammen et ansvar for.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jamen så lad os diskutere holdninger. Det kom jo meget klart til udtryk lidt tidligere i et svar fra hr. Jens Rohde. Hvis den demente fru Olsen ligger for længe med en våd ble, skal den demente fru Olsen flytte over til et andet plejehjem. Det er det, der er svaret fra regeringen: at vi skal have

frihed til, at vi kan flytte rundt efter, hvor der er mindst ringe.

Vi synes, man skulle have en anden slags frihed, vi synes, man skulle give de ansatte og de ældre frihed til selv at tilrettelægge arbejdet i stedet for at være underlagt det minuttyranni, som regeringen har lagt ned over området, i stedet for at være underlagt det krav om konstante besparelser, fordi væksten ikke følger med den udvikling, der er i antallet af ældre. Det er en helt anden slags frihed end den, hr. Jens Rohde står for.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Fru Line Barfod ved godt, at hun lægger mig holdninger og ord i munden, som jeg aldrig har sagt heroppefra, nemlig at hvis fru Olsen ligger med ble i 15 timer, kan hun bare flytte. Det har jeg aldrig sagt. Jeg har sagt, at vi selvfølgelig skal sikre, at der alle steder, hvor vi overhovedet skal komme til at sikre det, er en ordentlig pleje, en ordentlig behandling af vores ældre. Så har jeg sagt, at det selvfølgelig er et spørgsmål om ressourcer, men det er ikke kun et spørgsmål om ressourcer.

Det viser sig jo, at tre ud af fire ældre rent faktisk er tilfredse med den pleje, de får, og det er faktisk et gode for de ældre, at nogle kan flytte, og at pårørende kan tage et ansvar for en flytning, hvis det er sådan, at man ikke er tilfreds med den service, man får. Og der synes jeg jo, den lidt pudsige udgave i Enhedslistens perspektiv er, man i Enhedslistens verdensbillede ikke kan flytte, ikke har nogen mulighed for at tage sagen i egen hånd, selv om man måske er rask nok til det.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

I Enhedslisten går vi i høj grad ind for, at man har mulighed for at flytte. Vi er endda gået så vidt, at vi mener, at ældre selv skal have ret til at bestemme, hvornår de vil på plejehjem. Det var for langt for Venstre, så stor en frihed vil man ikke give de ældre, at de skulle have lov til selv at bestemme.

Men for os er det ikke løsningen på problemet i ældresektoren, at man får frit valg, det er ikke løsningen, at man privatiserer, det er ikke løsningen, som socialministeren har sagt, at man nu også skal lave profitplejehjem, ligesom man har lavet profitbørnehaver. Løsningen, som vi kan se det, er flere ressourcer, og så er det at give

frihed til de ældre og de ansatte til selv at tilrettelægge arbejde frem for det minuttyranni, som regeringen har fastlagt; for problemet er jo, at mantraet for hr. Jens Rohde og Venstre er, at når man ønsker privatisering og frit valg, kræver det, at alting bliver gjort op i minutter, frem for at man giver frihed til, at de ansatte og de ældre selv kan tilrettelægge ud fra, hvad de ældres behov er, og hvordan man sikrer nogle ordentlige vilkår for både ældre og ansatte.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nu er det jo den her regering, der har gennemført og indført den fleksible hjemmehjælp. Minuttyranniet har jo ikke noget som helst med det frie valg at gøre; det ved fru Line Barfod ganske udmærket godt, det er ikke nogen ny opfindelse, det er ikke noget, den her regering har opfundet.

Men vi vedstår da, at det handler om ressourcer, og derfor har vi også øje for – hver gang vi sidder og forhandler finanslov – at vi søger at få kanaliseret ressourcer over til området. Det har vi jo netop gjort. Da vi kom til, startede vi med en halv milliard kroner årligt hvert år. Det er øget til en milliard kroner årligt. Der er tilført flere ressourcer til området, netop fordi vi har øjnene meget åbne for og er meget observante på det her område, så det gør vi hvert eneste år.

Men vi er nødt til også at sige, at vi ikke kun kan løse problemerne med øgede ressourcer. Vejen til et bedre liv for de ældre går ikke kun gennem øgede økonomiske ressourcer, der er også andre ting, der skal til, og den diskussion mangler vi, når det er sådan, at vi skal diskutere med venstrefløj om det her.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jeg synes egentlig, det er utroligt gang på gang at høre hr. Jens Rohde stå med den ene hånd og skyde skylden for forholdene i ældresektoren over på kommunerne, og med den anden gør regeringen gang på gang det, at den lægger hindringer i vejen for kommunernes arbejde på det her område.

Kl. 10.40

Hr. Jens Rohde har et par gange brystet sig af, at der er flere ansatte i ældresektoren. Det er også fuldstændig rigtigt, der er kommet 5.000 flere arbejdspladser siden 2000. Men når man ser på tallene, afspejler de meget konkret den strategi, som regeringen har haft. For når man

går ned i tallene, viser det sig, at størrelsen af kontorpersonale, størrelsen af administrativt personale er steget, mens størrelsen af sådan nogle områder som sygepleje og rengøringshjælp er faldet. I virkeligheden afspejler det jo, at regeringen har pålagt kommunerne en masse administrative byrder på det her område, og samtidig har man forhindret, at kommunerne kan bruge nogle flere penge på et område, hvor der bliver flere og flere ældre. Er hr. Jens Rohde ikke efterhånden kommet så langt, at hr. Jens Rohde kan se, at det her er skævt, og at der skal ske noget andet på det her område? Er regeringen ikke ved at erkende, at der skal nogle andre boller på suppen, for at vi kan forbedre forholdene for de ældre?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jo, vi vil meget gerne diskutere andre boller på suppen, og det gør vi også hele tiden. Der kommer bare ingen løsninger fra Socialdemokraterne. Man står bare og hælder skidtspande ud, hvor man siger, at denne regering pålægger kommunerne øgede administrative udgifter. Det er noget, som vi vist alle sammen har et rimelig stort ansvar for herinde i Folketinget, for reaktionen er generelt herinde, at vi træder til med regler, cirkulærer og love, når der opstår de sager, som er meget ulykkelige.

Jeg så Thyra Frank fra plejehjemmet Lotte på fjernsynet her den anden aften, og hun sagde, at det, der ærgrede hende mest, var, at nu gik der med garanti politik i den her sag, nu kom politikerne, og så pålagde de med garanti – fordi der skulle mere kontrol osv., osv. – øgede administrative udgifter. Jeg påtager mig gerne mit ansvar for, at jeg er med til den slags herinde i Folketinget. Det er vi bredt, og det er måske der, vi skal starte, altså ved at gribe i egen barm alle sammen, om ikke man kunne give lidt større frihed. Men hvis man giver dem større... undskyld.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Ja tak, tiden er overskredet. Hr. John Dyrby.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Ja, det var jo en meget, meget lang snak for i virkeligheden at give mig at ret i, at der er nogle problemer på det her område. Vi har jo fra Socialdemokratiet fremlagt en tipunktsplan til forbedringer af de her forhold. Og jeg hører egentlig hr. Jens Rohde, hvis jeg skal være lidt positiv,

så langt sige: Jamen så lad os dog tage fat i det og komme i gang. Lad os få gjort op med det her minutt tyranni, som statsministeren har sagt flere gange. Så var det ikke på tide, at vi nu lagde hele den her ideologiske debat til side og kom i gang og erkender, at der altså reelt er skåret i ældre-sektoren i det her land, og at det er den her regering, der har ansvaret? Kunne man ikke komme så langt? Og så komme videre og sige: Der er behov for flere ressourcer til området. Tallene viser jo klart, at det er de administrative byrder, der er tyngende i det her. Det er ikke sygepleje, det er ikke rengøringshjælp, der har haft stigning på det her område, det er det administrative. Så kunne vi i hvert fald ikke komme videre derfra?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Så når vi jo igen tilbage til det samme, som er den sædvanlige grøft, Socialdemokraterne falder i. Nu troede jeg lige, at der var villighed til at diskutere lidt andre ting end økonomi, men så skal vi alligevel hen og have hele nedskæringsdiskussionen. Og der er ikke skåret ned. Der er ikke skåret ned på ældreomsorgen, der er ikke skåret ned i den offentlige sektor generelt. Hr. John Dyrby vil gerne give kommunerne og plejehjemmene og personalet større frihed til at forvalte ressourcerne derude. Det vil vi også gerne. Men med den frihed følger også et ansvar. Og det er jo den balance, man skal finde. Så skal vi jo også være parate til at sige, at der altså også er ansvaret, så det ikke er os, der står og diskuterer det herinde, hver gang der har været en sag. De ting hænger jo sammen. Vi er meget, meget åbne for at diskutere, hvordan vi kan gøre alting bedre og give større frihed ude i kommunerne. Men vi er ikke åbne for at diskutere, om man skal afskaffe det frie valg for den enkelte ældre, for det er den enkelte ældres garanti for, at man kan komme et andet sted hen, og at man kan vælge en anden leverandør, hvis man ikke er tilfreds med den service, man får.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Nu er det jo en regerings lod at forklare sine handlinger. Og det er sørgeligt at være vidne til, for det kniber i den grad for regeringen at tage medansvar for tilstandene i ældreplejen i dagens Danmark. I sidste valgkamp fremlagde Venstre syv konkrete løfter om fornyelse og forbedring af det danske velfærdssamfund. Jeg citerer: Vi ønsker større kvalitet for de ældre i ældreplejen.

Værdighed og omsorg – det er denne politik, vi gerne vil måles på.

Kl. 10.45

Er det så ikke til at forstå, at for befolkningen og ikke mindst for de ældre mennesker, der på egen krop ude på plejehjemmene og i egne hjem sidder i skidtet og mærker svigt, lyder regeringens forsikringer om værdig ældrepleje både hult og som varm luft?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Den her regering har ud over den årlige vækst, som vi giver til kommunerne, afsat ekstra 1 mia. kr. til ældreplejen. Det er 1.000 mio. kr. om året!

Vi har indført frit valg af hjemmehjælp, frit valg af ældrebolig over kommunegrænserne, bedre muligheder for familier, der ønsker at passe handicappede eller personer med en kronisk sygdom. Efterlevelsespensionen er genindført uden at ophæve retten til efterlevelseshjælp, der er sket forhøjelse af tilskud til høreapparater, der er bedre vilkår for selvejende ældreboliginstitutioner, forbedring af personlige tillæg til briller, tandproteser, fodbehandling, supplerende engangsydelse til de fattigste pensionister.

Der er afsat 0,5 mia. kr. til ældrepolitiske initiativer, supplerende pensionsydelse, flere hospicepladser; en lang række initiativer, som endda også er meget bekostelige, er sat i gang af denne regering siden 2001.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Hr. Jens Rohde gentager bevidstløst, at der massivt er tilført ressourcer til ældreplejen. Men det er jo hele tankegangen bag regeringens økonomiske politik, der skaber de her usle forhold eksempelvis i ældreplejen. Det hjælper jo eksempelvis ikke at pumpe 500 mio. kr. ud, når regeringen samtidig vil bestemme, at de skal bruges til privatisering, bureaukrati og administration. Det er jo her, regeringen giver kommunerne håndjern på.

Og så hjælper det ikke, at regeringen og hr. Jens Rohde vanen tro afleverer sorteper til kommunerne og personalet. Regeringen er en mester i denne øvelse. Regeringen bliver forarget og skinger, når de skandaløse forhold på plejehjemmene og i ældreplejen afsløres. Så skal der indhentes redegørelser, og kommunerne skal opdrages. Men det er ikke måden. Det er den økonomiske politik, der er kuldsejlet.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg kan godt forstå, at hr. Troels Ravn har så svært ved at forholde sig til det, jeg siger, for hr. Troels Ravn har jo lavet sit indlæg, før han overhovedet kom ned i salen. Det gør det bare meget svært at diskutere, for så hører man ikke, hvad hinanden siger, og så kan man ikke tage udgangspunkt i dialogen, hvad den ene siger på det ene tidspunkt, og hvad den anden siger på det andet tidspunkt.

Lad mig så svare på det med hensyn til den økonomiske tankegang, som denne regering har. Vores økonomiske tankegang er, at vi har skattestop. Vores økonomiske tankegang er, at der skal være en vækstrate i den offentlige sektor, en vækstrate, som i sin tid blev fastlagt af den tidligere SR-regering, men en vækstrate, som rent faktisk er højere.

Jeg hører hele tiden fru Helle Thorning-Schmidt sige, at væksten i den offentlige sektor skal være på 1 pct., det må være passende. Væksten i den offentlige sektor er på 1,3 pct. Hele væksten går til kommunerne. Hvor meget mere er det, Socialdemokraterne vil have? Og gælder skattestoppet, som Socialdemokraterne har adopteret fra regeringen, også for socialdemokrater ude i kommunerne? Det glæder jeg mig til vi får svar på senere i dag.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Statsministeren lagde jo ud med at sige, at det går virkelig godt, det er gode tider. Jeg vil godt spørge, om Venstres ordfører tror, at den opfattelse deles af de tusindvis af mennesker, der hvert år helt uden skyld mister deres forsørgelsesgrundlag, når deres sygedagpenge stoppes. Er det gode tider på de handicapinstitutioner, hvor normeringerne er beskåret? Er opfattelsen den samme hos de elever i folkeskoler og på gymnasier og andre steder, hvor oplevelsen er, at der kommer endnu flere elever ind i de i forvejen overfyldte klasser? Er det gode tider i de mange byer, hvor nedskæringerne i den kollektive trafik betyder, at der ikke længere er nogen kollektiv trafik, på de væresteder for socialt udstødte, der reduceres eller nedlægges, i psykiatrien med lange ventelister, lukkede sengepladser og nedskæringer i normeringerne? Jeg kunne blive ved.

Tror Venstres ordfører, at de mennesker, der oplever de ting ude i den virkelige verden, oplever det som gode tider?

Kl. 10.50

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nu var det jo en vifte af angreb og i øvrigt usandheder, der kom fra hr. Thomas Krog.

Men lad os tage hele diskussionen om, hvorvidt man skal fastholde, at vi har et sygedagpengesystem på 52 uger. Vi har jo sikret, at kommunerne har den mulighed, hvis man er i en længevarende behandling inden for sygedagpengesystemet, at man så kan få forlænget sine sygedagpenge, men er løsningen ifølge SF, at man bare skal parkeres uendeligt på sygedagpenge? Er det meningen, at sygedagpenge skal være en permanent ydelse i SF's øjne?

For det må jeg jo næsten tage som udtryk for det, når jeg hører hr. Thomas Krog stå og tale. Det mener vi ikke i Venstre. Vi mener faktisk, at sygedagpenge er en god ordning, der er indført, hvis det er sådan, at man får en midlertidig sygdom. Så er der selvfølgelig mulighed for, hvis man er i et behandlingsforløb, at man kan få den forlænget, men det skal da vel ikke være det gængse, at det gøres, og at folk parkeres i sygedagpengesystemet.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Jeg synes i og for sig, det er groft, at Venstres ordfører kalder de ting, jeg fremlægger, usandheder. Jeg kunne for samtlige de områder, jeg nævner, hvis tiden i øvrigt tillod det, komme med konkrete eksempler, give adresser, og Venstres ordfører kunne så gå ud og opleve den virkelighed, som han tilsyneladende ikke vil se i øjnene.

Jeg spurgte til, om alle de her steder, hvor der faktisk er nedskæringer, hvor Venstrefolk rundt omkring lokalt også er med til at skære ned på grund af de økonomiske omstændigheder, ifølge Venstres ordfører så bare skal opgives, eller om Venstres ordfører måske kan se, at der også er nogle steder, hvor der er et problem, der skal gøres noget ved, sådan at vi kan få flere med på de her gode tider, som i hvert fald kommer nogle til gode. Er Venstres ordfører ikke åben for, at der rent faktisk er nogle mennesker, der oplever nogle nedskæringer, som er fuldstændig urimelige?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jo, der er nogle mennesker, som oplever, at der ikke prioriteres til deres fordel ude i kommunerne, men den her regering placerer hele den vækstramme, som der er plads til – det økonomiske råderum i det her samfund er jo ikke ubegrænset – ude i amter og kommuner, mens vi holder staten i en nulvækst.

Så laver vi aftaler med kommunerne og med amterne, det gør vi hvert år med baggrund i netop nogle af de ting, hvor vi ser, at her halter servicen bagefter. Det er bl.a. derfor, vi har lavet de aftaler om ældreområdet med kommunerne. Så det gør vi selvfølgelig. Der påtager vi os også et ansvar, og vi kommer også med pengene.

Men i den endelige prioritering og den endelige forvaltning er vi nødt til at sige, at det skal kommunerne varetage, for det er deres kompetence, det er det lokale selvstyre, og derfor er det også deres endelige ansvar.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hr. Jens Rohde elsker at tale om frihedsrettigheder, men kendsgerningen er, at regeringen elsker at tage frihedsrettigheder fra borgerne.

Jeg vil gerne give fire eksempler: Danske statsborgere har ikke længere friheden til at bo sammen med deres ægtefælle og børn i Danmark. Flygtninge, som er for syge til at lære dansk og derfor ikke kan blive danske statsborgere, får ikke ret, altså frihed, til at tage del i demokratiet. Forældre har ikke længere friheden til at oprette deres egen friskole på deres egne betingelser. Staten blander sig i alt. Og et fjerde eksempel: Borgerne har ikke længere friheden til at sende en mail eller tage på en rejse uden at være hemmeligt overvåget af politiets efterretningstjeneste.

Så på alle områder underminerer regeringen frihedsrettighederne. Med én undtagelse:

Ytringsfriheden værner regeringen om, i al fald så længe den bruges på en måde, som behager regeringen. De, der bruger ytringsfriheden på den rigtige måde, bliver f.eks. inviteret til middag på Marienborg. Alle andre bliver bare defineret som bukke.

Så hvad er årsagen til, at regeringen ikke står vagt om alle frihedsrettighederne? Hvad er årsagen til, at man kun kæmper for ytringsfriheden?

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Vi står vagt om alle vores grundlovssikrede frihedsrettigheder. Fuldstændig!

Nu kunne vi tage en lang diskussion om, hvad der så ellers skal være plads til af frihedsrettigheder. De diskussioner kan jeg såmænd godt huske med fru Elsebeth Gerner Nielsen, dengang hun var kulturminister, hvor det var min opfattelse, at hun i den grad begrænsede mulighederne for folk til at komme ud og ytre sig i den elektroniske branche. Det havde vi jo mange diskussioner om dengang.

Alting er jo ikke en menneskeret på den måde. Det er heller ikke en menneskeret, at man kan komme her til landet og få fuld adgang til alle offentlige ydelser og bare sådan sige: Jamen nu har jeg lyst til at komme til Danmark, og så vil jeg være i Danmark, og så har jeg ret til alt, hvad der findes af ydelser i det her land, på lige fod med alle andre. Nej, det er rigtigt nok, at det ikke er en del af en frihedsrettighed, som man har ude i verden. Det kan aldrig blive sådan. Det er vi i hvert fald imod. Vi ved godt, at fru Elsebeth Gerner Nielsen gerne vil åbne hele ladeporten og så sige: Velkommen til alle. Det lyder også smukt, det er bare farligt.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er underligt, at hr. Jens Rohde vælger at lade være med at svare på spørgsmålet. Hvis hr. Jens Rohde skulle gøre noget fornuftigt, ville det jo være at forsvare sin sag. Altså, hvor er det, at regeringen rent faktisk går ind og forsvare frihedsrettighederne? Jeg kan ikke se det.

Men til noget helt andet. Jeg lavede her i går aftes en googlesøgning på Muhammed og Danmark, og når man gør det, får man over 3 millioner hits. Hvis man laver en søgning på H.C. Andersen og Danmark, så får man kun i nærheden af 630.000 hits.

Det er tankevækkende, at regeringens kulturkamp har medført, at det navn, som resten af verden oftest forbinder med Danmark, er navnet på en muslimsk profet. Det er ret tankevækkende, at H.C. Andersen, oven i købet på sin 200-års-fødselsdag, overhales af en udenlandsk profet, når talen falder på Danmark.

Jeg synes i virkeligheden, at regeringen og Venstre er en smule respektløse over for dansk historie og dansk kultur. Tidligere var Danmark kendt for sin kultur: H.C. Andersen, Kierkegaard, Laudrupbrødrene, dansk design og vær-

dier som tolerance og frisind. Finder hr. Jens Rohde den udvikling tilfredsstillende? Finder hr. Jens Rohde det tilfredsstillende, at Danmark i omverdenens øjne er gået fra at være en smuk svane til at være en grim ælling?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg synes faktisk, indlægget taler for sig selv. Jeg vil bare sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen, at det ikke var regeringen, der lavede de 12 Muhammedtegninger. Det var heller ikke regeringen, der startede den ballade.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Som den sidste med korte bemærkninger til Venstres ordfører hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

I november 2003 modtog Folketingets Socialudvalg et brev fra en gruppe ansatte på et københavnsk plejehjem, et brev, som gjorde opmærksom på, at det var fuldstændig umuligt for dem at give en ordentlig pleje. De konkluderede: Vi vil ikke behandles som kvæg, hvis vi skal passe jeres pårørende; hvis vi skal passe jeres pårørende, skal I behandle os som mennesker og give os ordentlige arbejdsforhold. Den daværende socialminister svarede: Det er ikke mit bord.

Til gengæld, da der forleden dag fra det selv samme plejehjem var en fjernsynsudsendelse, sagde den nuværende socialminister, at det dog var oprørende forhold, der var på det plejehjem, og at der nu måtte ske noget, hvorefter hendes konklusion var, at vi nu må lave en undersøgelse af, om kontrollen og tilsynet er i orden.

Mener hr. Jens Rohde, at det er det, der er svaret? Er det, der er handlingen med hensyn til forholdene på plejehjemmene, at vi nu skal have en undersøgelse af, om kontrollen og tilsynet er i orden?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er jo ikke *alene* svaret, men det er vel meget relevant, at socialministeren laver en undersøgelse af tilsynsrapporterne, fordi tilsynsrapporterne jo rent faktisk har rost forholdene på Fælledgården. Når forholdene på Fælledgården er, som de er, og tilsynsrapporterne rent faktisk beskriver en anden virkelighed end den, vi fik

præsenteret på fjernsynet, er det vel relevant at gå ind og undersøge tilsynsrapporterne for at sikre, at de tilsynsrapporter, der er der, giver et retvisende billede.

For vi er vel enige om, at der skal være tilsyn på plejehjemmene? Vi er vel også enige om, at det tilsyn, som skal være på plejehjemmene, skal give så retvisende et billede som muligt? Når man så oplever, at det ikke er retvisende, må man jo selvfølgelig gå ind og undersøge det. Det er vel ikke forkert?

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu kan hr. Jens Rohde jo ikke vide, at det senere hen har vist sig, at tilsynsrapporterne faktisk sagde, at forholdene ikke var i orden. Det er jo ikke sikkert, at hr. Jens Rohde ved det.

Kl. 11.00

Jeg kunne godt tænke mig i forlængelse af det at henvise til, at allerede i november 2003, for 2½ år siden, kom personalet og sagde, at de var så pressede, at de ikke var i stand til at yde en ordentlig pleje. Siden er der intet sket, og hr. Jens Rohde står nu her og siger, at det handler om tilsyn og kontrol. Nej, det handler om flere ansatte, og det har man vidst i 2½ år præcis på plejehjemmet Fælledgården i København.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Men det er jo ikke socialministeren, der kan ansætte mere plejehjems personale præcis på Fælledgården i København. Det er fru Ritt Bjerregaard og Borgerrepræsentationen, der kan gøre det. Det er vel der, den ansættelse skal ske.

Det, vi kan gøre herindefra, er at få undersøgt, om tilsynsrapporterne er i orden. Vi kan være med til at bidrage til, at plejehjemslederne uddannes bedre, at personalet uddannes bedre. Vi kan give ressourcer overordnet i en ramme herindefra, og det er det, regeringen gør, det er det, regeringen gør hvert eneste år. Vi kan sikre, som vi jo har sikret, at uanmeldte tilsynsbesøg på plejehjem er lovpligtige. Så kan vi jo generelt også sikre en anden holdningsdiskussion, for der er nogle plejehjem, hvor ledelsen fungerer sådan, at både de ældre og de ansatte har det godt. Mon ikke, at alle kunne lære noget af dem, som gør det godt? Det synes jeg var den første vej vi kunne gå.

Og nu går jeg så min sidste vej.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Vi siger tak til ordføreren, og jeg giver ordet til den næste ordfører, fru Helle Thorning-Schmidt.

Helle Thorning-Schmidt (S):

Tidligere på året kom Danmark under et voldsomt pres. Det gjorde vi, da konflikten om Jyllands-Postens tegninger løb fuldstændig ud af kontrol. Vi så skræmmende afbrændinger af danske repræsentationer, afbrændinger af Dannebrog, afbrændinger af billeder af den danske statsminister, boykot af danske varer – ja, hele det voldsomme forløb er efterhånden velkendt og sidder stærkt i vores erindring.

Der var fra dag et en stærk enighed i Folketinget om, at vi skal værne om vores ytringsfrihed og pressefrihed, og jeg havde ønsket, at vi synligt kunne vise den enighed. Desværre ønskede statsministeren ikke den samling, men det ændrer jo ikke ved det faktum, at når det gælder ytrings- og pressefriheden, er vi enige om, at det er nogle helt afgørende fundamentet i vores demokrati og i det demokratiske samfund, som vi ønsker at leve i.

Vi Socialdemokrater har også fra starten af sagen ment, at det var en fejl, at Danmarks statsminister ikke tog et møde med de 11 ambassadører, som ønskede et møde. Det er vores opfattelse, at her kunne statsministeren have redegjort for danske frihedstraditioner og kunne have redegjort for Danmarks statsministers manglende lyst og manglende vilje til at gøre noget som helst for at begrænse ytringsfriheden i Danmark. Det er et budskab, som vi ville have bakket fuldstændig op om. Statsministeren kunne dermed også have vist, at dialog er en vigtig del af vores demokrati, og at man indgår i dialog med dem, man er uenig med.

Også på en række andre områder er der sket en del i dansk politik. Det har været et spændende år, og det er godt, for det er godt, at der efterhånden kommer bevægelse i tingene efter knap 5 år med en regering de facto bestående af V, K og O, en regering, der virker noget træt, hvor vi trænger til fornyelse og friske vinde.

Forhåbentlig vil denne fornyelse og de friske vinde sætte deres præg på de velfærdsforhandlinger, vi i øjeblikket er i gang med. Jeg mener, at forhandlingerne, skønt de måske foregår i et lidt trægt tempo, er på rette vej, og jeg håber, at regeringen denne gang vil lykkes med noget, som den ikke hidtil har magtet, nemlig at skabe en

bred politisk aftale om et stort samfundsmæssigt spørgsmål.

Forudsætningerne skulle være til stede, for statsministeren har jo sagt tydeligt, at Socialdemokraterne som minimum skal med, og det vil vi også gerne, hvis vi kan lave en ordentlig aftale.

Vores synspunkter har været klar længe. Vi ønsker reformer, der kan fremtidssikre vores samfund. Vi er kommet med vores eget velafbalancerede efterlønsudspil og en række gode forslag til, hvordan man med positive forslag kan sikre, at vi får de unge hurtigere igennem uddannelserne og de arbejdsløse i arbejde. Vi tror simpelt hen på positive incitamenter frem for straf.

Kl. 11.05

Vi tror på, at vi skal styrke uddannelserne, vi tror på, at vi skal give de unge en færdiggørelsesgaranti, vi tror på, at erhvervsskolerne skal styrkes efter år med store nedskæringer, og vi siger nej til regeringens ønsker om hårdere besparelser på dagpenge og på SU.

Det er også klart, at for os er velfærdsreformer ikke en spareøvelse. For os handler det om, at vi skal sikre, at der er tilstrækkeligt med mennesker på det danske arbejdsmarked til at kunne opretholde en velfærd, vi er glade for.

Vi Socialdemokrater har helt tilbage i august lagt op til, at vi kan hæve tilbagetrækningsalderen og efterlønsalderen, fordi danskerne lever længere. Derfor er det måske også rimeligt, at vi bliver lidt længere tid på arbejdsmarkedet. Men når vi beder danskerne om at trække sig senere tilbage fra arbejdsmarkedet, skal vi også sikre, at der er job at få, og vi skal sikre, at mennesker ikke bliver syge af at gå på arbejde. Vi bør have en ordentlig seniorpolitik, og vi bør have langt stærkere fokus på arbejdsmiljøet.

Særlig arbejdsmiljøet i den offentlige sektor, som vi jo også hører så meget om i de her dage, skal vi gøre noget ved, for vi ved, at den offentlige sektor er storleverandør af mennesker på tidlig tilbagetrækning, efterløn og førtidspension.

Det er vores håb, at vi kan nå frem til en god aftale, og jeg kan for Socialdemokraternes vedkommende love, at for os afhænger det udelukkende af det politiske indhold, ikke af taktisk spil. Hvis regeringen også har den holdning, at det handler om politik, skal det vel nok gå godt, og det må jeg sige at jeg håber for Danmark, for Danmark har brug for et bredt samarbejde om vigtige velfærdsreformer, der styrker vores fælles velfærd.

Sagen er jo den, at det går godt i Danmark. For langt de fleste mennesker går det endda rigtig godt, og det synes jeg at vi alle sammen skal glæde os over. Det er en god ting. Men samtidig må vi ikke forfalde til bare at juble med de mange og glemme, at der stadig er ting, vi kunne gøre langt bedre.

Uligheden vokser i Danmark, og for os er det en afgørende politisk opgave at sikre, at vi kan gøre noget aktivt for at vende den udvikling. Det er bl.a. derfor, at vi så brændende ønsker at få afskaffet starthjælpen og kontanthjælpsloftet, simpelt hen fordi både starthjælpen og kontanthjælpsloftet mere skaber fattigdom i Danmark, end det skaffer mennesker i arbejde.

Lad mig gøre helt klart, at det ikke handler om, at folk ikke må have materiel rigdom. Vi er glade, når mennesker klarer sig økonomisk godt, men vi skal også sikre, at alle kommer med. For sagen er også den, at en stigende ulighed er en farlig trussel mod det velfærdssamfund, vi holder af, en farlig trussel mod den sammenhængskraft, som er så vigtig for vores samfund. Det er den udfordring, vi er oppe mod, og derfor skal vi gøre noget ved den stigende ulighed.

Jeg vil i dag gøre noget særligt ud af debatten om ikke bare fremtidens velfærd, men også nutidens velfærd, for det er jo den offentlige velfærdsservice, som efter knap 5 år med en VK-regering har været underlagt en økonomisk spare-spændetrøje, som vi nu ser så tydeligt.

Vi har nu i årevis hørt på, at regeringen tror, at man både kan blæse og have mel i munden, altså bruge en stadig mindre del af den samlede samfundsøkonomi på velfærd, samtidig med at vi skal tro på, at den offentlige velfærd bliver bedre og bedre. Det lyder jo besnærende, men desværre viser resultaterne, at det farlige eksperiment, der lyder godt, rigtig lækkert i valgkampsparolerne, ikke virker helt så godt i virkelighedens Danmark.

De seneste par måneder har jo budt på nogle meget alvorlige eksempler på, hvad det koster, hvis vi ikke investerer i vores fælles velfærd. Fødevareskandalerne er skyllet ind over Danmark, og de har gjort stort indtryk på alle, måske undtagen den danske statsminister.

Jeg skal ikke trætte salen med en opsummering af hele det forløb, men hele forløbet har budt danskerne på mangelfuld kontrol af fødevarerens sikkerhed og deraf følgende fund af råddent kød og andre fordærvede fødevarer, som sætter danskernes sikkerhed under pres.

Det er jo ikke en skandale, der er kommet af sig selv, det er ikke noget, der bare lige er opstået. De nuværende forhold i fødevarekontrollen kan man takke VKO-flertallet for. Det er de tre partier, der over de sidste år har sparet 200 mio. kr. og 200 stillinger væk. Den slags har naturligvis konsekvenser.

Kl. 11.10

Tiden er inde til, at VKO-flertallet erkender, at man ikke kan forlange det hele, hvis man kun vil betale det halve. Vi får, hvad vi betaler for, og kødskandalen viser, at besparelserne koster på kvaliteten. Hvis man ikke satser på velfærden, hvis man ikke satser på den offentlige service, kan det i sidste ende komme til at koste os alle sammen meget dyrt.

Det er det samme, vi på uhyggeligste vis har set, når vi ser de afsløringer på et københavnsk plejehjem, hvor der er tale om decideret omsorgssvigt. Desværre tyder meget på, at det eksempel, vi har set i København, ikke er noget isoleret eksempel. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt. Det er heller ikke godt nok, som hr. Jens Rohde og mange andre gør i dag, bare at tørre ansvaret af på kommunerne, når man selv har ført valgkamp på at ville give de ældre bedre forhold her i landet. Det hænger simpelt hen ikke sammen.

Det ene følger det andet, og der har jeg de sidste par uger savnet en regering, der vil tage medansvar for det her, tage medansvar for, at det er gået så galt, og tage medansvar for at rette tingene op.

I sit seneste regeringsgrundlag stillede regeringen 500 mio. kr. om året i udsigt til ældreplejen, men desværre er det gået sådan, at hovedparten er brugt på administration og bureaukrati, bl.a. i form af digitaliseringsprojekter ude i kommunerne og de her frit valg-ordninger. Samtidig ved vi også, at KL peger på, at hvis man skal løfte bare den udfordring, der kommer af, at der bliver flere ældre, der også har behov for mere pleje, kræver det 400 mio. kr. mere i ældreplejen om året, altså blot for at holde det nuværende niveau i vores ældrepleje.

Set i det lys kan man jo konkludere, at 500 mio. kr. mere til ældreplejen, som VK bryster sig af og taler så utrolig meget om, reelt har været en endog meget flot indpakning til en meget lille pakke. Sandheden om dette område er, at regeringen underprioriterer området, og at konsekvenserne af den underprioritering nu begynder at vise sig ganske tydeligt. De faktuelle forhold er, at vi under denne regering bruger færre pen-

ge på hver enkelt ældre, end vi gjorde tidligere. Vi har brugt mindre på ældreplejen, hvor vi burde bruge mere.

Hvorfor skal det være sådan i et rigt land som Danmark? Vi kan gøre det meget bedre, og vi skal gøre det meget bedre. Derfor har Socialdemokraterne for længst meldt sig på banen og tilbudt, sammen med regeringen naturligvis, at gøre en langt stærkere indsats for en bedre ældrepleje i Danmark. Danmarks ældre har simpelt hen krav på, at vi gør noget på det her område.

For os Socialdemokrater handler det om, at det skal være mere attraktivt at arbejde med at give de ældre et ordentligt og værdigt liv. Jeg vil godt sige noget meget tydeligt, som jeg synes særlig socialministeren har forsømt i den sidste uge: De mange tusind mennesker, der hver dag arbejder med at gøre tilværelsen bedre for vores ældre ude på plejehjemmene og i hjemmeplejen, fortjener vores alle sammens allerstørste respekt. De fortjener en tak for den indsats, de gør for hele det danske samfund. Den respekt skal vi samtidig sikre afspejler sig i de arbejdsvilkår, vi konkret giver de mennesker i ældreplejen, hvad enten det er hjemmehjælpere eller dem, der er ansat på plejehjemmene.

Det burde da gøre indtryk på os alle, at minutyrraniet for hjemmehjælperne desværre lever i allerbedste velgående på trods af den nuværende regerings og statsministerens løfter om det modsatte. Arbejdet som hjemmehjælper skal i dag løses på vilkår, der hverken er rimelige for den ældre eller for den enkelte medarbejder, og vi må kunne gøre det bedre.

Eller som statsministeren sagde det, før han blev statsminister, i valgkampen i 2001:

Det har ikke noget med partipolitik at gøre. Det har noget at gøre med en holdningsændring, hvor vi kommer væk fra håndbøger, stopurtyranni, manualer og regler og i stedet kommer over til sund fornuft, menneskelig omsorg for den ældre og hjemmehjælperen, der selv finder ud af, hvad der er brug for.

Således var ordene dengang, men jeg må konstatere, at snart 5 år efter er det en meget præcis kritik af den ældrepleje, statsministeren vandt et valg på at sige at han ville stå i spidsen for at ændre.

Vores velfærdssamfund er ved en korsvej. Der er ikke blevet investeret ordentligt i det siden 2001, og det er naturligt, at den slags sætter sit præg. Det er derfor, mange danskere i dag oplever et velfærdssamfund, som efterhånden virker noget nedslidt.

Kl. 11.15

Jeg tror desværre, at kødskandaler og skrantende ældrepleje kun er toppen af isbjerget, for det gør selvfølgelig en forskel, når man skærer i antallet af offentligt ansatte, der skal sikre, at vores velfærd fungerer. Det er jo også derfor, vi nu hører om voldsomme arbejdsmiljøproblemer inden for både børneplejen, ældreplejen og mange andre offentlige serviceopgaver.

Vi kan ikke kræve det hele, hvis vi kun vil betale for det halve. Det koster penge at fastholde et stærkt dansk velfærdssamfund, men vores påstand er, at det koster mere, hvis man lader være. Det koster, hvis man ikke sikrer, at alle unge får en uddannelse. Det koster, hvis man blindt nedslider medarbejderne i den offentlige sektor. Det koster, hvis man undlader at investere i vores fælles velfærd.

Selv om der er penge nok i kassen, nægter regeringen at bruge de penge på bedre pleje og omsorg. Man vil hellere – det står der jo i regeringsgrundlaget – spare op til en skattelettelse, som formentlig sjovt nok skal komme lige før et folketingsvalg.

Men er det virkelig rimeligt at dryppe skattelettelser ud, når vi ikke har styr på vores ældrepleje, på vores fødevarerkontrol og på alle de andre ting, der halter i den offentlige sektor? Nej, Socialdemokraterne vil en anden vej.

Det er klart, at skatten ikke skal stige, men skattelettelser bliver nødt til at vente, til vi har styr på de helt fundamentale basale ting i vores velfærd. Vi er nødt til at investere i vores velfærd.

I Danmark har vi råd til at gøre det bedre, og vi kan gøre det bedre. Vi skal her og nu investere i mennesker, vi skal investere i vores fællesskab.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Der er en stribe, der har bedt om ordet for korte bemærkninger. Først fru Pia Kjærsgaard.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Fru Helle Thorning-Schmidt indledte med Muhammedkrisen, som jo har taget en meget stor del af folketingsåret naturligt nok. Jeg vil bare spørge fru Helle Thorning-Schmidt, som alligevel ikke brugte så lang tid på det, synes jeg, som egentlig var berettiget, om Socialdemokraterne stadig væk har den opfattelse, at det alene er statsministerens ansvar, at det gik, som det gjorde. For det var jo det, som fru Helle Thorning-

Schmidt, hr. Jeppe Kofod og ikke mindst hr. Svend Auken fremhævede i Folketingssalen sidst i januar måned. Jeg vil bare høre, om det stadig væk gør sig gældende.

Jeg synes, at Socialdemokraterne, som på så mange andre punkter, men måske allermost på det her, har udvist en slingrekurs, hvor man har haft utrolig svært ved at finde ud af, hvor Socialdemokraterne egentlig stod.

Fru Helle Thorning-Schmidt har også udtalt, at det nærmest har været et mareridt for Socialdemokraterne at komme igennem alt, hvad der vedrørte Muhammedkrisen. Men jeg skal sige, at det ene og alene skyldes Socialdemokratiet selv, som har udvist en klar slingrekurs.

Jeg skal bare høre, om det stadig væk er opfattelsen, at det alene er statsministerens ansvar, at vi så ambassadenedbrændinger, flagafbrændinger og al den vold, som skete i Mellemøsten.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg er klar over, det godt kan være vanskeligt for fru Pia Kjærsgaard at se nuancerne i en sag, men dem har Socialdemokratiet faktisk fastholdt hele tiden. Vi har på intet tidspunkt sagt, at det alene skyldtes statsministerens afvisning af at tage et møde med de 11 ambassadører.

Vi har sagt meget tydeligt, at tegningerne selvfølgelig var inden for ytringsfrihedens rammer, og vi har placeret svaret fire steder. Vi synes ikke, det var nogen god idé, at imamerne rejste rundt med de tegninger og viste dem. Ansvar ligger formentlig også hos Jyllands-Posten. Ansvar ligger også hos de arabiske regeringer, som har opildnet til nogle af de der demonstrationer. Men jeg er ked af at måtte sige det: Statsministeren er også nødt til at tage et ansvar. Statsministeren nægtede at tage et møde med de 11 ambassadører, hvor han burde have gjort det, hvor han helt klart kunne have sagt: Det her er vores principper i vores samfund. En dialog handler også om, at man har dialog med dem, man er uenig med.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Er det ikke en god regel, at i en tid med ydre fjender skal man stå sammen? Der synes jeg klart, at Socialdemokratiet har svigtet i en katastrofal grad. Jeg må så bare sige til fru Helle Thorning-Schmidt, at det brev, som statsministeren sendte til de muslimske ambassadører, jo

umiddelbart blev bakket op af Socialdemokratiet, indtil piben pludselig fik en anden lyd. Det er det, jeg kalder slingrekurs.

Kl. 11.20

Så skal jeg bare spørge fru Helle Thorning-Schmidt: Er det i virkeligheden ikke de i Danmark bosiddende imamer, som foretog en rejse i Mellemøsten, der er den grundlæggende årsag til, at der skete alle de forfærdelige ting? Burde fru Helle Thorning-Schmidt ikke i meget, meget højere grad vende sin afsky, sin afstandtagen mod imamerne i stedet for, som det har været tilfældet – og det må jeg klart sige at de, der overværede folketingsdebatten sidste januar måned, ikke var et sekund i tvivl om at Socialdemokratiet gjorde – at lægge ansvaret ene og alene på statsministerens skuldre. Det synes jeg var meget, meget forkert.

Men vil fru Helle Thorning-Schmidt ikke medgive, at det grundlæggende var imamerne, der var årsagen til, at vi så alle de modbydeligheder, som vi så?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Imamerne bærer et ansvar for, at tegningerne blev bredt ud. Men jeg er ikke i tvivl om, og det mener jeg faktisk også at forskere har bekræftet tidligere, at hvis man har en holdning om, at man gerne vil indgå i dialog, så bliver man også nødt til at tage en dialog, når nogle beder om det.

På det møde kunne man klart have sagt, at vi ikke er enige, at vi har ytringsfrihed i Danmark, at den danske statsminister ikke kan blande sig i det her spørgsmål. Statsministeren har også et ansvar, og selv om det er et lidt mere nuanceret synspunkt, end fru Pia Kjærsgaard magter, så må jeg sige, at det måske kommer tættere på sandheden om, hvem der har ansvaret i denne sag. Både imamerne og statsministeren må dele noget af dette ansvar.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Der er en lang liste af medlemmer, der har bedt om ordet for korte bemærkninger. Jeg læser lige de næste ni op. Det er hr. Jens Rohde, fru Pia Christmas-Møller, hr. Poul Erik Christensen, hr. Villy Søvnald, fru Line Barfod, hr. Jens Hald Madsen, hr. Kristian Thulesen Dahl, fru Margrethe Vestager og hr. Troels Lund Poulsen. Den næste er altså hr. Jens Rohde.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Hvorfor så vi så ikke en socialdemokratisk formand gå ud med styrke og sætte sin udenrigsordfører, hr. Jeppe Kofod, på plads, da han den 4. november sagde, at hvis man føler, at tegningerne er blasfemiske, går man til domstolene, dette er ikke en sag for regeringen. Hvis fru Helle Thorning-Schmidt er så klog i dag, hvorfor var hun det så ikke dengang?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Vi har jo konstateret hele tiden, at regeringen med statsministeren i spidsen og hr. Jens Rohde har været meget optaget af at søge en splittelse på dette område, således også i dag, hvor man anvender utrolig meget tid på det her spørgsmål.

Der er ikke to holdninger til ytringsfrihed i dette Folketing, og lige meget hvor mange gange hr. Jens Rohde siger, at der er det, så er det faktisk det, der er faktum. Vi har alle sammen fra starten bakket op om, at Jyllands-Posten er i sin gode ret til at bringe de tegninger, men det fritager jo ikke statsministeren for at tage et ansvar, når 11 ambassadører beder om et fredeligt dialogmøde, hvor man kan få talt tingene igennem. Det er også en del af det danske demokrati, at man har en dialog med dem, man er uenige med.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Men det mente fru Helle Thorning-Schmidt og hendes partifæller jo ikke dengang, hvor de rent faktisk bad om mødet, og tiden efter. Det er jo først, da det hele eksploderer, at det sådan for alvor går op for fru Helle Thorning-Schmidt, at man nok burde have taget det møde. Hr. Jeppe Kofod er jo fuldstændig glasklar:

»Hvis man føler, tegningerne er blasfemiske, går man til domstolene ... Det er ikke et anliggende for den danske regering.«

Det er altså ikke sagt den 30. september eller midt i oktober måned. Den 30. september nævner jeg, fordi det er der, tegningerne bliver bragt. Det står i Politiken den 4. november 2005.

Jeg så ikke nogen socialdemokratisk formand gå ud og ændre linjen hos Socialdemokraterne dengang. Er det ikke bare bagklogskabens klare lys, der her tændes hos fru Helle Thorning-Schmidt?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg er ked af her at måtte få nogle nuancer ind i tingene. Det er jo rigtigt, at hvis man mener, at tegningerne er blasfemiske, så går man til domstolen. Det har hr. Jeppe Kofod fuldstændig ret i. Men samtidig havde hr. Mogens Lykketoft også helt tilbage i november – og jeg er sikker på, at hr. Jens Rohde også kan finde det i sin citatsamling – sagt meget tydeligt, at vi ikke syntes, det var nogen god idé, at statsministeren så hurtigt afviste at tage et møde med de 11 ambassadører. Der er ingen modsætning i det overhovedet.

Statsministeren kunne have taget et møde med de 11 ambassadører. Uden problemer kunne han have sagt, hvad der er vores forhold til ytringsfriheden, og de, der følte sig krænket, kunne også være gået til domstolene. Der er ingen modsætning i det overhovedet.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Fru Helle Thorning-Schmidt vil jo gerne danne regering sammen med Det Radikale Venstre. Det er så et problem, at Det Radikale Venstre ikke ønsker at danne regering sammen med Socialdemokratiet. Det må partierne jo selv rode med, men fru Helle Thorning-Schmidt vil gerne, og så er det, jeg spørger: Hvor var fru Helle Thorning-Schmidt henne, da den tidligere radikale udenrigsminister i en arabisk avis blev citeret for at have sagt følgende:

Der har i de seneste 5 år eksisteret et ondsindet angreb mod muslimerne, og disse forsmædelige tegninger imod islam er et led i dette angreb.

Hvor var fru Helle Thorning-Schmidts anmodning om at få et dementi af disse udtalelser henne?

Kl. 11.25

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg skal kommentere meget, men jeg går ikke sådan rundt og kommenterer, hvad De Radikales udenrigsordfører siger i arabiske aviser.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Mener fru Helle Thorning-Schmidt, at disse udtalelser var hjælpsomme i forbindelse med den danske regerings kamp for at lægge krisen ned? Dette blev sagt i en situation, hvor danske flag blev brændt af, hvor billeder af den danske

statsminister blev brændt af, hvor danske ambassader blev brændt af. Er det hjælpsomme bemærkninger? Er de med til at opildne araberne, eller er de med til at lægge låg på krisen? Hvad er fru Helle Thorning-Schmidts vurdering af sådanne udtalelser fra en tidligere dansk udenrigsminister, som ved, hvad han gør?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg mener, at vi alle i den situation har ansvar for at stå sammen og passe på Danmark. Jeg mener ikke, at der er nogen, der bliver mere forarget over, at Dannebrog bliver brændt af, end os her i Folketinget. Der har vi et ansvar for at stå sammen. Derfor er det også så meget mere trist, at statsministeren gang på gang har afvist at vise, at der er et enigt Folketing bag kravet om ytringsfrihed og fuldstændig pressefrihed. Jeg har ved flere lejligheder bedt statsministeren om at vise det her ved eventuelt at tage et møde, men ideen blev afvist, formentlig mest fordi det ikke var statsministerens egen idé.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Christensen (RV):

Denne samling har været beriget med mange overraskende politiske udmeldinger fra Socialdemokratiet. Nok den største overraskelse var i denne samling adoptionen af regeringens skattestop, et skattestop, der i sin opbygning tilgodeser ejere af store, velbeliggende boliger og skævvrider økonomien i befolkningen både socialt og geografisk. Overvejer Socialdemokraterne på samme måde, som det forlyder Venstre gør det, at indskrive skattestoppet i deres principprogram? Eller er der et spinkelt håb om, at Socialdemokratiet vil komme til fornuft og så vedkende sig, at det er nødvendigt, at man ændrer på beskattningen af boliger?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Socialdemokraterne har fået en ny skattepolitik. Vi accepterer regeringens skattestop, men med tre klare forbedringer, som skal sikre, at vi får løst nogle af de skævheder, der er opstået med skattestoppet. De tre forbedringer handler om, at vi langt mere effektivt vil lukke de skattehuller, som regeringen har et meget stedmoderligt forhold til at få lukket; de handler om, at vi vil have et takststop på den kollektive trafik, på voksen- og efteruddannelse og på børneinstitutioner, og de handler om – og det vil spørgeren

formentlig være interesseret i – at man vil give de mennesker, der bor i den almene sektor adgang til deres egne penge i Landsbyggefonden og billigere lån for på den måde at sikre, at de kan sidde til en billigere husleje, kombineret med, at vi gerne vil have en egentlig byggeplan og bygge flere boliger i hovedstaden.

Vi mener ikke, at det, der er problemet i dansk samfundsøkonomi, er, at danskerne betaler for lidt i skat. Det, der er problemet, er, at regeringen holder så meget på pengene, at velfærdens ude i kommunerne halter.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Christensen (RV):

Det kan jeg jo så kun opfatte således, at man vil fortsætte den skævvridning, den indkomstfordeling, som den nuværende regering praktiserer. Fru Helle Thorning-Schmidt må jo ikke være uvidende om, at skattestoppets fastlåsning af ejendomsværdiskatten og punktafgifterne ikke er finansieret efter 2010, og hvis skattestoppet fortsætter, vil det kræve betydelige yderligere besparelser. Det falder jo ikke ret godt i tråd med fru Helle Thorning-Schmidts melding, og jeg citerer: Det koster penge at investere i velfærd. Der er ikke penge til velfærd, hvis fru Helle Thorning-Schmidt og Socialdemokratiet fortsat vil bevare regeringens skattestop.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg kan forstå, at De Radikale pludselig er blevet meget optaget af at brandskatte boligejerne. Det var de faktisk ikke op til sidste valg. Da havde vi jo et fælles skatteloft, vi gik til valg på. Det ironiske her er, at vores fælles skatteloft, som vi gik til valg på, faktisk ville indbringe mindre i provenu end det skattestop, vi har nu, fordi der er et loft over grundskylden i vores skatteloft, hvad der ikke er i regeringens skattestop. Så vi ville få mindre i provenu på det skatteloft, vi gik til valg på for lidt mere end et år siden.

Kl. 11.30

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil spørge fru Helle Thorning-Schmidt, om hun ikke finder det påfaldende, at de borgerlige har så stor lyst til at diskutere Muhammedkrisen og så lidt lyst til at diskutere, hvad der sådan aktuelt sker i Danmark. Efter at have hørt hr. Jens Rohdes indlæg forstår man jo godt hans beun-

dring for folk, der er i stand til at udtrykke sig kort og fyndigt i det citat, han fremdrog.

Men jeg vil vende mig til de hjemlige forhold, til de utilfredsstillende forhold i den offentlige sektor i øjeblikket, som fru Helle Thorning også var inde på, både ældreområdet og også kødskandalerne, hvor vi vel ikke var opmærksomme på, at når statsministeren ville afskaffe smagsdommere, var det, fordi vi selv skulle finde ud af det.

Vil Socialdemokraterne sørge for, at der sker noget på det her område? I øjeblikket diskuteres der jo velfærdsforhandlinger – vil Socialdemokraterne gøre det til et afgørende punkt i de forhandlinger, at de utilfredsstillende forhold på ældreområdet ikke fortsætter?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Når vi overhovedet går ind i disse velfærdsforhandlinger, handler det netop om at sikre den fremtidige velfærd. Det handler om, at der skal være nok hænder på arbejdsmarkedet, som kan tage fra og sikre vores økonomi i den fremtidige velfærd. Det er derfor, vi går ind i de her velfærdsforhandlinger.

Derfor kæmper vi for de offentligt ansatte, vi kæmper for kvaliteten i den offentlige sektor, og vi kæmper for, at det ikke er en spareøvelse. Det her handler om, at vi skal blive bedre og have en bedre offentlig sektor.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Tak for svaret. Det synes jeg er både opløftende og spændende. Vi ser frem til en anden dagsorden, for når man kigger på regeringens udspil, er det rent forringelsesudspil for de unge, for de arbejdsløse og for de ældre. Vi ser frem til, at man bruger lejligheden, når man sidder med ved bordet – vi er jo blevet sat udenfor – til at komme ud i den anden ende med reelle, målbar forbedringer, som man vil måles på.

Jeg vil så bare spørge igen: Ældreområdet fyldte en stor del i fru Helle Thorning-Schmidts ordførertale, og det synes jeg var fuldt retfærdigt; kan vi andre så forvente, at en af de afgørende betingelser for, om Socialdemokraterne vil deltage eller ej, er, at der ved enden af forhandlingerne ligger mærkbare forbedringer netop på ældreområdet?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Hr. Villy Søvnal vil være klar over, at i vores finanspolitiske forslag, som vi kom med helt tilbage i august, foreslog vi netop mere tid i ældreplejen.

Vi ville afsætte en halv milliard kroner ekstra til mere tid i ældreplejen, ligesom vi også havde forsøgt at afsætte 60 mio. kr. ekstra til bedre fødevarekontrol. Man kan jo godt sige, at hvis regeringen havde lyttet dengang, kan det være, at vi ikke stod i den situation, som vi desværre står i nu.

Når vi går ind i velfærdsforhandlinger, går vi ind med tre klare målsætninger: Vi vil sikre, at vi får en bedre seniorpolitik, vi vil sikre, at vi får et bedre arbejdsmiljø, som også vil løse mange af de her problemer, og vi vil sikre, at vi får en færdiggørelsesgaranti for vores unge. Så vi glemmer ikke de problemer, som hr. Villy Søvnal rejser her, det kunne vi ikke drømme om. For os er velfærd ikke en spareøvelse, det handler om, at vi har råd til den velfærd, som vi alle sammen mener at de ældre har krav på.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Så vel statsministeren som hr. Jens Rohde sagde i deres indlæg i dag, at de partier, der deltager i velfærdsforhandlingerne, er enige om målet. Det undrer mig jo noget, når man ser på, hvad regeringens mål er for et nyt Danmark; beskæftigelsesministeren har tidligere udtrykt, at man ønsker et nyt Danmark, hvor den offentlige sektor kun er vokset med ca. 5 pct., og den private er vokset med ca. 20 pct., og derfor vil jeg gerne høre, om fru Helle Thorning-Schmidt er enig med sin politiske ordfører, hr. Henrik Sass Larsen, der den 6. maj i Politiken udtalte:

»Den offentlige vækst skal krone for krone, procent for procent være på niveau med væksten i det private.«

Er fru Helle Thorning enig i det og dermed uenig i det mål, som regeringen har?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Der, hvor vi er enige i regeringens mål, handler det om, at vi vil sikre, at der er flere hænder på arbejdsmarkedet til at løfte vores fælles velfærd, 150.000 flere vil vi gerne have på det danske arbejdsmarked. Det er et ambitiøst mål, men det er det, vi gerne vil opnå.

Når det handler om den økonomiske politik, har vi en anden målsætning end regeringen. Vi vil styrke den offentlige service, hvad alt det, jeg har sagt i dag, også bekræfter, hvorimod regeringen har en klar målsætning om, at man vil svække den offentlige sektor på bekostning af den private sektor. Hvis der er nogen, der, også i den her side af salen, skulle have glemt det, vil jeg godt læse et citat af beskæftigelsesministeren, for det siger alt om, hvad den økonomiske politik er:

Kl. 11.35

Hvis stat, amter og kommuner ikke får flere penge, men økonomien stadig vokser, vil den private sektor løbe fra den offentlige sektor. Det tager tid, før effekten slår igennem, men efter 10 år er den offentlige sektor øget med 5 pct., mens den private er blevet 20 pct. større. Så opstår et nyt Danmark.

Således tænker regeringen om den økonomiske politik, vi tænker ikke sådan.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det glæder mig, at fru Helle Thorning-Schmidt dermed har slået fast, at Socialdemokraterne ikke har de samme mål som regeringspartierne og dermed ønsker et helt andet Danmark end det, regeringspartierne gør. Derfor håber jeg også, vi kan få en bekræftelse her på, at Socialdemokraterne ikke vil gå med til forringelser af velfærden, sådan som 100.000 mennesker for nylig var ude og demonstrere for at sige, at man ikke ønsker forringelser af velfærden. Kan vi være sikre på, at Socialdemokraterne så ikke går med til forringelser, når de nu ikke deler mål med regeringen?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Vi opfatter en gradvis ændring af tilbagetrækningsalderen som en måde, hvorpå vi kan sikre, at vi stadig har råd til den velfærd af meget høj kvalitet, som danskerne forlanger.

Jeg mener, der er tre veje, vi kan gå, for at sikre den velfærd: Vi kan sætte skatten op, det er et valg, og det er formentlig Enhedslistens valg, vi kan svække den offentlige sektor, eller vi kan gå arbejdsvejen. Vi vælger arbejdsvejen, vi vælger, at flere mennesker skal blive en lille smule længere på arbejdsmarkedet, så vi kan sikre, at vi har råd til den velfærd.

Samtidig er vi ikke specielt optaget af de pikemetoder, som regeringen har foreslået, bl.a.

på dagpengeområdet og med hensyn til SU'en, det er også ganske klart. Men vi deler holdningen om en udfordring, der handler om, at vi skal sikre, at der er flere mennesker på det danske arbejdsmarked.

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Jeg vil gerne vende tilbage til Muhammedsagen, fordi jeg synes, det har været så interessant at følge Socialdemokratiet, ikke mindst i Det Udenrigspolitiske Nævn. Først bakker man faktisk op omkring regeringen, så kritiserer man den, og til sidst og i mellemprioriteten er der en stor passivitet fra oppositionens side, selv om man faktisk har al information foran sig. Og når man så ser tilbage til tiden, siger man, at vi skal stå sammen. Det er jeg meget enig i, vi skal stå sammen, og vi skulle have stået sammen.

Men er problemstillingen egentlig ikke, at Socialdemokratiet selv ikke har stået sammen og ikke selv har en fælles politik, som gør, at man er et troværdigt og ansvarligt oppositionsparti i specielt sådan en sag?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Det vigtigste i sådan en sag er netop, som hr. Jens Hald Madsen siger, at vi skal stå sammen. Derfor kan det også godt undre såre, at statsministeren i stedet for at samle Folketinget og fejre, at hele Folketinget står sammen om ytringsfriheden, benytter lejligheden til at dele danskerne op i får og bukke.

Jeg synes, det er underligt, for som ansvarligt parti, og det vil vi i hvert fald gøre, skal man sikre sig, at den enighed om at værne om de danske frihedsrettigheder, der rent faktisk er, står ganske tydeligt for den arabiske verden. Og det er min opfattelse, at den ville have stået noget tydeligere, hvis vi havde gjort os umage for at stå sammen i det danske Folketing om den her sag.

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Jo, men det er vel egentlig meget simpelt det her, det handler vel egentlig også om for Socialdemokratiet i fremtiden at spørge sig selv. Hvis vi går tilbage og kigger på citaterne, må jeg spørge fru Helle Thorning-Schmidt: Hvem står for Socialdemokratiets udenrigspolitik? Er det hr. Svend Auken, er det hr. Jeppe Kofod, er det hr. Mogens Lykketoft, eller er det fru Helle Thor-

ning-Schmidt selv? For alle er kommet med vidt forskellige udsagn i det her forløb.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg er klar over, at det med nuancerne kan være ganske svært. Men jeg tror faktisk, at jeg deler holdning med mange danskere, som siger: Hvem har ansvaret i denne debat? Jo, imamerne burde ikke have rejst rundt med de billeder; Jyllands-Posten har vel også et ansvar, selv om de er i deres fulde ret til at trykke billederne. Men statsministeren har vel også et ansvar, når han ikke tog mødet med de 11 ambassadører. Lige præcis de udsagn har man hørt fra den socialdemokratiske folketingsgruppe.

Det mener jeg faktisk er en klar linje, og det er den, vi hele tiden har haft.

Kl. 11.40

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg lyttede meget spændt til det, fru Helle Thorning-Schmidt sagde om skattestop, for nu har vi jo hørt, at fru Helle Thorning-Schmidt tordnede imod eventuelt kommende skattelettelser, for det var der overhovedet ikke plads til – pengene skulle bruges til forbedringer i velfærden. Senere i et svar her siger fru Helle Thorning-Schmidt så, at Socialdemokratiet vil have gennemført et skattestop, der giver færre indtægter end regeringens skattestop – mindre provenu, sagde fru Helle Thorning-Schmidt. Et eller andet sted synes jeg, at det var fantastisk. Jeg ved egentlig godt, at det lyder rigtigt, for der er noget med ejendomsværdibeskatningen og nogle ting der, hvor Socialdemokratiet vil have færre indtægter. Og så kan jeg ikke rigtig få tingene til at hænge sammen – at man på den ene side siger, at der ikke er plads til skattelettelser, men at man på den anden side gerne vil gennemføre et skattestop, som giver færre indtægter, for det er jo indirekte en skattelettelse.

Noget andet pudsigt ved at skulle overlade Socialdemokratiet det økonomiske ansvar er det her med, at man vil have en situation, hvor man får færre indtægter, men man vil gerne have flere udgifter. Altså, normalt i min økonomi derhjemme skal man lige tænke på, om det nu hænger sammen på lang sigt. Man vil altså bruge flere penge, men man vil have færre indtægter. Normalt skal de to ting jo nogenlunde følges ad.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg er ked af, hvis det bliver teknisk, men jeg vil så gerne forklare det igen, fordi det gik lidt hurtigt før. Det, som jeg sagde til spørgeren fra Det Radikale Venstre, var, at det var underligt, at De Radikale pludselig var blevet så optaget af at brandskatte boligejerne, når man tænker på, at vi selv gik til valg på et skatteloft, som ville få mindre provenu ud af boligejerne end den, som skattestoppet giver, fordi vores loft over grundskylden var lavere end det, man har i skattestoppet. Det var det, jeg sagde, og det var forklaringen til Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Tak for svaret. Det ændrer jo ikke ved det faktum, at hvis man vil bruge massivt flere penge, må man jo også skaffe sig indtægterne til at bruge de flere penge. Det er jo den argumentation, vi har hørt fra Socialdemokratiet i 5 år med hensyn til kritik af skattestoppet. Og når man nu vil gå til kamp for, at vi skal foretage massive investeringer i alle dele af den offentlige sektor – fair nok – må man jo også vise, hvor man finder indtægterne andre steder, end at man bare tager dem af nogle ekstraordinære indtægter, statskassen har lige nu, for enhver kan jo regne ud – det behøver man jo ikke den store eksamen for – at hvis man tager af den formue, man indirekte har ved, at det er ekstraordinære indtægter, engangsindtægter, og bruger de penge på varige ekstrapludringer, er der noget, der i løbet af ganske få år ikke rigtig hænger sammen. Fru Helle Thorning-Schmidt må altså lige forklare os, der ikke fanger det helt så hurtigt som andre, hvordan Socialdemokratiet får det til at hænge sammen.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Problemet i dansk økonomi og velfærd er ikke, at vi har for få penge. Problemet er, at regeringen har valgt at lægge en sparespændetrøje ned over de danske kommuner, fordi man, som Claus Hjort Frederiksen-doktrinen viste før, har en plan om, at den offentlige sektor skal fylde gradvis mindre af vores samlede samfundsøkonomi. Det er regeringens plan. Vi har en anden plan, som handler om, at vi vil investere i forskning og uddannelse, vi vil investere i den offentlige service. Og jeg synes da, at det er ærlig snak, hvis Dansk Folkeparti ikke vil være med til at in-

vestere i den offentlige sektor, som tydeligvis halter. Så skal vi bare være sikre på, at de vil være klar til, at vi i de næste mange år kommer til stadig at høre om liggedage på de danske plejehjem, om lærerfrie timer på erhvervsskolerne, om arbejdsformidlinger, som ikke formidler job – et totalt Omvendtslev. Og det er det, som Dansk Folkeparti vil fortsætte med at kalde et velfærdssamfund.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak. Det er nu fru Margrethe Vestager, og jeg nævner lige, hvem der derefter følger. Det gør hr. Troels Lund Poulsen, hr. Ole Sohn, hr. Søren Espersen, fru Charlotte Dyremose, hr. Morten Østergaard og hr. Frank Aaen. Værsgo til fru Margrethe Vestager.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg tror egentlig godt, at fru Helle Thorning-Schmidt ved det – det må være retorikken, der er løbet af med hende – for der er lige så meget brandskatning i Det Radikale Venstres skattepolitik, som der er selvkritik i statsministerens tale. Det Radikale Venstres beskatning af ejendomme er jo, som jeg er sikker på at fru Helle Thorning-Schmidt ved, at vi ønsker at fastholde ejendomsværdiskatten, så den stiger i takt med lønudviklingen og med reguleringen af folkepensionen og andre overførselsindkomster. Ved salg kan beskatningen gå op til 1 pct. igen. Det vil både være rimeligt og vil være med til at presse priserne nedad. Og det slår os med almindelig undren, når Socialdemokratiet er så åbenlyst ægte optaget af uligheden i samfundet, at man så ikke gør op med den automattænkning, der handler om, at man skal please boligejerne. Det gør man nemlig ikke engang, for dem, man pleaser, er de rigeste boligejere i de tættest bebyggede områder med de bedste beliggenheder, mens alle andre boligejere overhovedet ikke får noget ud af det. Derfor forstår vi ikke, hvorfor Socialdemokratiet har adopteret regeringens skattestop. Så kom dog hjem – er det ikke sådan, Socialdemokraterne plejer at sige?

Kl. 11.45

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Ulighederne på boligmarkedet skyldes, at der har været stor efterspørgsel efter gode boliger, at

der har været lav rente, og at der har været adgang til meget fordelagtige låntyper som f.eks. de afdragsfrie lån. Det er det, der gør, at priserne er blevet så høje. Man kan ikke beskutte sig ud af den ulighed, der er på boligmarkedet, og selv med de forslag, som fru Margrethe Vestager kommer med nu, kan vi ikke løse de uligheder, der er på det danske boligmarked.

For os Socialdemokrater er det vigtigt at signalere to ting: for det første, at danskerne betaler rigeligt i skat til at kunne forvente en velfærd af endog meget høj kvalitet, det får de ikke i dag, og for det andet, at vi også godt vil skabe tryghed om boligejernes økonomi.

Skulle det være os, der gik ud og beskattede mennesker, som for første gang måske har en lille friværdi i deres bolig på 300.000 kr.? Skulle vi komme og sige, at dem vil vi beskutte? Nej, vi går meget op i, at der er tryghed om boligejernes økonomi, og vi er klar over, at når vi snakker skattepolitik, har vi altså hænderne helt nede i borgernes lommer, og derfor er det vigtigt, at vi sikrer tryghed om den økonomi, som boligejerne har.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det bliver mere og mere besynderligt. Jeg gik egentlig ud fra som en given ting, at fru Helle Thorning-Schmidt kendte den radikale skattepolitik og ikke sådan ligesom prætenderede, at det var noget, der blev draget tilfældigt frem her under afslutningsdebatten.

Det har været det radikale fundament i meget lang tid af den ganske enkle grund, at det, der sker i øjeblikket, er, at det, vi gerne vil have mere af, nemlig arbejde, bliver beskattet så hårdt, at der bliver mindre og mindre mulighed for folk for faktisk at komme i gang, samtidig med at der skabes formuer hos ejere i ejerboligsektoren, som lades fuldstændig ubeskattede hen, bl.a. fordi Socialdemokratiet har tilsluttet sig et asocialt skattestop, der jo er med til at forhindre opfyldelsen af en socialdemokratisk vision om mindre ulighed i det her samfund. Det er derfor, det klinger hult.

Men jeg skal takke for, at fru Helle Thorning-Schmidt helt åbenlyst anerkender, at der ikke er tale om bare så meget som et tilløb til brandskatning i den radikale politik, men at det er et spørgsmål om rimelighed, hvis man tør beskutte der, hvor skatten rimeligt burde falde.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Hvis man gerne vil have mere rimelighed på boligmarkedet, vil jeg anbefale Det Radikale Venstre, at de forsøger at støtte vores politik for de mennesker, der bor i den almene sektor. Der har vi konkret foreslået, at man i stedet for at stjæle fra Landsbyggefonden, som De Radikale jo er med til i forliget med regeringen, går ud og siger: De penge er lejernes egne penge, lad os give dem tilbage til lejerne i form af billige huslejer, lad os give lejerne i de almene boliger adgang til billigere låntyper, så de kan bo billigere. Det ville for alvor gøre op med uligheden på boligmarkedet, og det ville sikre adgang til boligfesten for alle de mennesker, der i dag bor i alment boligbyggeri.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Nu hørte jeg fru Helle Thorning-Schmidts tale, og det var jo en tale, der kom langt omkring. Men jeg tror ikke den nåede helt til Irak i hvert fald, og derfor har jeg et spørgsmål vedrørende den socialdemokratiske politik, hvad angår Irak. Det har jeg primært, fordi fru Helle Thorning-Schmidt i Berlingske Tidende den 4. maj 2004 sagde følgende:

»Jeg mener, at vi skal markere langt kraftigere, at vi ikke forlader Irak, før der er et fredeligt, stabilt og demokratisk Irak at forlade ... Jeg mener godt, at Mogens Lykketoft kunne sige, at det simpelt hen er uansvarligt at trække sig ud af Irak. Samlet ville Europa stå bedre, hvis vi alle blev.«

Så er det sådan set blot, jeg vil spørge fru Helle Thorning-Schmidt, hvad der er sket i Irak, siden fru Helle Thorning-Schmidt sagde det her, og om fru Helle Thorning-Schmidt mener, at det er ansvarligt at stemme nej til en forlængelse af de danske troppers tilstedeværelse i Irak.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Først og fremmest vil jeg godt sige, at vi har meget stor respekt og ydmyghed over for det kæmpe arbejde, som de danske udsendte udfører i Irak. Det er en meget svær opgave, som vi beder dem om at løse, og vi har respekt for deres arbejde.

Fejlen starter et andet sted. Fejlen starter på det tidspunkt, hvor regeringen med et meget snævert flertal beslutter at gå ind i en Bushledet krig, hvor man ikke har nogen anelse om, hvor-

dan man skal komme ud af den igen. Det var der, fejlen opstod, og måske skulle man dengang have tænkt på, at man skulle have et bredere flertal bag sig, mere dialog om, hvordan man havde tænkt sig at skabe freden, mere dialog om, hvordan man havde tænkt sig at komme ud af Irak. Regeringen ligger, som den har redt.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Nu tilkommer det ikke mig at stå og belære fru Helle Thorning-Schmidt om, hvornår beslutningen blev truffet, men beslutningen blev faktisk truffet i 2003. Fru Helle Thorning-Schmidt udtaler i 2004 det, som jeg lige netop har citeret.

Kl. 11.50

Derfor er spørgsmålet til fru Helle Thorning-Schmidt: Hvad er det helt præcist, der er sket med fru Helle Thorning-Schmidts optik, der gør, at fru Helle Thorning-Schmidt mener det diametralt modsatte af, hvad fru Helle Thorning-Schmidt mente i 2004? Det her er ikke et spørgsmål om nuancer, det her er en total kovending fra fru Helle Thorning-Schmidts side.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

I modsætning til regeringen, hvor der jo aldrig er noget at komme efter, har vi faktisk tilladt os at se på de faktiske forhold i Irak.

Tingene er ikke blevet bedre. Den danske styrke bruger mere af sin tid på indre sikkerhed, end den gjorde før. Man spørger sig selv, om de danske ressourcer ikke kunne anvendes bedre på at hjælpe med opbygning af Irak, hjælpe civilbefolkningen, hjælpe med at uddanne de irakiske sikkerhedsstyrker frem for den situation, vi har nu. Det er vores opfattelse, at med en konkret handlingsplan, det irakiske initiativ, som vi har forelagt, kunne vi hjælpe langt bedre end ved at fastholde en styrke i Irak, som er i stor fare, og som bruger utrolig meget tid på indre sikkerhed.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil sige, at der var mange gode takter i fru Helle Thorning-Schmidts ordførertale, men der er to spørgsmål.

Det ene er: Socialdemokraternes forslag til forringelse af efterlønnen bygger jo på en præmis om, at levealderen bliver længere. Nu er der kommet en dokumentation for, at levealderen for korttidsuddannede og ufaglærte ikke er ble-

vet længere. Giver det ikke anledning til at revidere forslaget om forringelse af efterlønsalderen til 62 år?

Det andet er: Da SF for år tilbage rejste forslaget om beskatning af boliger for at få en mere retfærdig skattepolitik, stod vi helt alene med det. Nu er Det Radikale Venstre blevet klogere og kan se værdien i at lave en retfærdig skattepolitik. Hvornår kan vi se Socialdemokraterne komme hjem igen?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

De forslag, vi har givet til efterlønsændringer, er meget velafbalancerede. De handler om, at vi gerne vil sikre, at der er 5 års efterløn, og at der er 5 års efterløn til dem, der har slidt og slæbt længst tid på arbejdsmarkedet. Så selv om hr. Ole Sohn fremdrager en undersøgelse, så vil jeg lige korrigerer en anelse. For man kan faktisk ikke konkludere, at mennesker med nedslidende arbejde eller ingen uddannelse ikke lever længere. De lever bare ikke lige så længe, som akademikerne gør, og det kan vi gøre noget ved.

Derfor er vi også gået aktivt ind i disse vel-færdsforhandlinger med den helt klare målsætning punkt 1) at sikre, som jeg sagde, at de, der har slidt og slæbt længst, altså er kommet tidligst på arbejdsmarkedet, får ret til 5 års efterløn, og punkt 2) at sikre, at vi har langt mere fokus på det arbejdsmiljø, som så tydeligvis slider ude omkring både i den private og den offentlige sektor – langt mere fokus på arbejdsmiljø, som skal sikre, at mennesker faktisk har et sundere liv og et sundere arbejdsliv.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

De argumenter anerkender jeg, for det er jo sådan set også det, der er kernen i SF's politik, nemlig at forebygge frem for at reparere, og forebyggelsen i forbindelse med længere tid på arbejdsmarkedet er jo en investering i arbejdsmiljø og forebyggelse generelt, også i sundhed.

Der er vi enige, men når der nu kommer en dokumentation, som viser, at ufaglærte og korttidsuddannede ikke lever længere, er spørgsmålet: Giver det ikke anledning til overvejelser hos Socialdemokraterne, om det så er det rigtige tidspunkt at komme med en forringelse af efterlønsordningen? Det er det ene.

Det andet var spørgsmålet om boligbeskatningen, for det er der, hvor oppositionen har en reel mulighed for at lave en skattereform, som er

retfærdig for de lavestlønnede og også skaffe penge til øget velfærd.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg vil sige, at det er en let fortegnelse af virkeligheden, hvis man siger, at der ikke er en forøget levetid for de ufaglærte. Det er der. Den er ikke lige så lang som for akademikere, og det er en skævhed.

Hvordan udbedrer vi den skævhed? Det gør vi jo netop ved at sikre, at de, som er ufaglærte, de, der kommer tidligst på arbejdsmarkedet, har ret til 5 års efterløn, og ved at have et langt større fokus end det, regeringen lægger op til, på arbejdsmiljø, så vi sikrer, at mennesker har et sundt liv og et sundt arbejdsliv. Det er måden at gøre det på.

SF lukker øjnene for de udfordringer, vi står over for, og lukker dermed også for de løsninger, som skal sikre, at vi også på lang sigt har et bedre arbejdsliv for folk og et bedre velfærdssamfund. Jeg synes, det er en underlig prioritering, SF har valgt.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Det er lidt i forlængelse af fru Pia Kjærsgaards spørgsmål om Muhammedsagen, hvor jeg faktisk også mener, at Socialdemokratiet med sin kurs har skadet landets interesser, for det, der jo er vigtigt for udlandet, er at udstille den der uenighed, der er, og de konstante angreb på statsministeren, som Socialdemokratiet har stået for.

Kl. 11.55

Det, jeg vil spørge fru Helle Thorning-Schmidt om, er: Hvis man nu ser på den ene part, som er et land, der har en avis, der har lavet nogle tegninger, og så den anden part, nogle arabiske lande, der brænder danske ambassader ned, håner vores flag, truer danskere på livet, hvilke af de to parter mener fru Helle Thorning-Schmidt så er den skyldige part, og hvilken part er offeret i den her sag?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Socialdemokraterne mener, at det er helt ude af proportioner at nedbrænde danske repræsentationer, brænde Dannebrog, brænde billeder af den danske statsminister på baggrund af nogle tegninger. Det skal der ikke herske nogen tvivl om, og det forstyrrede os og gjorde os lige så

skræmte som alle mulige andre mennesker, men det fritager vel ikke statsministeren for et ansvar. Statsministeren har vel stadig ansvar for at agere på den værdigste og den klogeste måde på Danmarks vegne, og det var der, statsministeren burde have taget et møde med de 11 ambassadører.

Jeg vil så også godt spørge igen, når der bliver snakket om holdninger, og hvad der ellers er sket: Var det ikke fra Dansk Folkeparti, at der var et medlem, som sendte sms-beskeder ud om at boykotte butikker, der var ejet af muslimer? Og var det ikke også på Dansk Folkepartis hjemmesider, vi så nogle meget besynderlige udtalelser? Hvad var egentlig konsekvensen af de udtalelser og de sms-beskeder?

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Nu er de danske hjemmesider ikke ret meget læst i Djakarta og Beirut osv. Det tror jeg faktisk ikke. Der tror jeg ikke man læser ret meget på danske hjemmesider, uanset hvem der laver dem. Men jeg synes ikke, jeg fik svar på det spørgsmål, jeg stillede fru Helle Thorning-Schmidt, der jo straks begynder med et nyt angreb på statsministeren.

Mit spørgsmål var: Hvem i den her sag er offeret, og hvem er den skyldige part? Er det Danmark, der er offeret, eller er det Danmark, der er den skyldige part? Det må vi da kunne få et svar på. Er det Danmark, der er offer, eller er det Danmark, der er den skyldige part?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg har sagt ved mange lejligheder, at statsministeren ikke kan sige undskyld for noget, han ikke har gjort. Danmark har ikke lavet de tegnninger, Danmark har ikke trykt de tegnninger. Jyllands-Posten har trykt de tegnninger og må naturligvis stå til ansvar for domstolene for de tegnninger. Danmark kan ikke bære ansvaret, og det har vi også sagt ved utallige lejligheder. Det tror jeg også hr. Søren Espersen er fuldstændig klar over.

Det, man kan spørge om i dag, er, hvorfor det er så magtpåliggende både for Dansk Folkeparti og nogle af Venstres ordførere at gøre det her til en særlig sag. Er det noget, man har læst i meningsmålinger, eller hvad er det?

Jeg ved godt, det her er vanskeligt, jeg ved godt, det er vanskeligt at rumme, både at imamerne har et ansvar, at de arabiske regeringer

har et ansvar, og at statsministeren bærer et ansvar. Jeg ved godt, det er vanskeligt at rumme, men det gør det ikke mindre sandt.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Den næste og sidste, før vi bryder for pause, er fru Charlotte Dyremose.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg vil gerne have lov at vende en lille smule tilbage til Irak. Det undrer mig utrolig meget, at man i Socialdemokraternes betænkningsbidrag til det beslutningsforslag, vi vedtog mod Socialdemokraternes ønske forleden dag, kunne læse, at Socialdemokraterne bakker op om FN's aktiviteter, bakker op om NATO's aktiviteter i Irak, men at man bare ikke ønsker, at de danske soldater skal være med der. Så vil man også gerne, at vi fra dansk side er med til at genopbygge, men det må bare ikke foregå inden for koalitionsrammer, det må ikke foregå inden for FN's rammer. Hvordan forestiller Socialdemokraterne sig, at Danmark sådan uden for FN-samarbejdet skal foretage den her genopbygning? Jeg bliver meget forvirret.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg skal gerne bringe fru Charlotte Dyremose ud af hendes forvirring. Det er ganske enkelt. Vi har set, at der er mange af dem, der har været til stede i Irak, der har trukket sig helt ud af Irak. De britiske styrker har jo også foretaget en væsentlig troppereduktion.

På den baggrund spørger vi så os selv: Når det nu er, at sikkerhedssituationen er, som den er i Irak, hvilket betyder, at den danske styrke skal bruge meget af sin tid på den indre sikkerhed, kunne det så ikke godt være, at de danske ressourcer kunne bruges på en mere hensigtsmæssig måde, f.eks. til civil opbygning, som fru Dyremose taler om, til at uddanne sikkerhedsstyrker, til at uddanne politi? Jeg er overbevist om, at de danske ressourcer kan anvendes på en langt mere effektiv måde, end sådan som man gør i øjeblikket, og det er jo sådan set det, det handler om.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Så når Socialdemokraterne bakker op om NATO's og FN's aktiviteter i Irak, er det med pæne ord, men absolut ikke med handling. Så

skal Danmark *ikke* være med til i handling at bakke op om FN's og NATO's aktiviteter i Irak. Der vil man hellere trække sig ud.

Kl. 12.00

Tror fru Helle Thorning-Schmidt virkelig, at det er en god idé bare at sætte sådan en fast dato-grænse i stedet for at tage hensyn til de faktiske forhold og foretage en grundig overvejelse, når man ved, at tiden er inde, og når det i øvrigt også er i overensstemmelse med de overvejelser, der gøres i FN og NATO, at de danske styrker trækkes ud af Irak?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Socialdemokraterne har ved ganske mange lejligheder, faktisk helt tilbage fra forrige sommer, forsøgt at få regeringen i tale om: Hvad er planen for at komme ud af Irak? Hvad skal der til, for at vi siger, at nu er sikkerhedssituationen sådan, at vi kan komme ud? Regeringen har ikke villet indgå i et samarbejde om nogen af de her spørgsmål.

Derfor er vi nu nået frem til, at de danske ressourcer bedst kan anvendes på en anden måde, end vi gør i dag. Jeg ved godt, at det kan være væsensfremmed for fru Charlotte Dyremose, at man rent faktisk kigger på de faktiske forhold og derefter finder ud af, hvad man vil gøre.

Vi har vurderet, at vi kan anvende danske ressourcer og dermed også danske skatteyderes penge mere effektivt ved at arbejde på en anden måde i Irak, ved at opbygge civilsamfundet, ved at opbygge demokratiske systemer, ved at hjælpe politistyrkerne med uddannelse. Mange andre ting vil vi gerne gøre frem for at sidde i den situation, vi gør i dag i Irak.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 12.02

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Vi fortsætter med spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører, fru Helle Thorning-Schmidt, der netop er ankommet til sin plads i salen. Den første, der vil stille spørgsmål, er hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes egentlig, at fru Helle Thorning-Schmidt holdt en rigtig god tale, for i Det Radikale Venstre er vi jo enige i, at der er brug for et andet flertal i Danmark. Vi skal en anden vej. Derfor skal vi vel, og det kan vi vel også være enige om, have en anden politik. Det, der bare er mærkeligt, er, at Socialdemokraterne på nogle meget væsentlige områder har valgt at lægge sig klos op ad regeringen, hvor man kan sige, at så er det jo ligegyldigt, om vi får et nyt flertal. Her tænker jeg selvfølgelig særlig på skattestoppet.

Kan fru Helle Thorning-Schmidt ikke bekræfte, at både Velfærdskommissionen og senest Det Økonomiske Råd har sagt, at skattestoppet bliver til et velfærdsstop, fordi det er asocialt, og fordi det udhuler indtægterne? Kan fru Helle Thorning-Schmidt ikke bekræfte, at det, som de uafhængige økonomiske vismænd og andre, som er sat i verden for at holde øje med de her ting, siger, faktisk er: Skattestoppet bliver et velfærdsstop.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg ville ønske, at jeg kunne bringe Det Radikale Venstre til at gå lidt ind på vores tankegang om, hvad der er problemet i dansk økonomi og velfærd. Det, der er problemet, er ikke, at danskerne betaler for lidt i skat. Problemet handler ikke om indtægtssiden. Danskerne betaler rigeligt i skat til at kunne forvente en velfærd af høj kvalitet. Det får de ikke i dag.

Det, der er problemet i Danmark i dag, er, at regeringen har lagt kommunerne i en spare-spændetrøje, der betyder, at man ikke kan ofre det fornødne på den velfærd, vi alle sammen gerne vil have. Det er det, der er problemet i dansk økonomi og velfærd i dag.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg kan godt forstå, at statsministeren sidder og smiler, når fru Helle Thorning-Schmidt svarer, for det kunne lige så godt have været sagt af statsministeren. Statsministeren har jo sagt det samme om den socialdemokratiske skattepolitik, at man bare ville kradse mere ind.

Nu står fru Helle Thorning-Schmidt så og har accepteret det og skyder nu med samme skyts på Det Radikale Venstre. Vi har ikke på noget tidspunkt talt om, at der skal kradses flere penge ind. Det, vi har talt om, er en skattereform, der indretter systemet anderledes.

Kan fru Helle Thorning-Schmidt ikke godt forstå, at vælgerne synes, det er lidt mærkeligt, at det største oppositionsparti bruger nøjagtig den samme retorik om skatten, som regeringens leder gør, og derfor reelt ikke har noget alternativ? Socialdemokratiets politik hjælper jo ikke andre end dem i de almene boliger og så de rigeste velstillede boligejere. Alle andre danske borgere får ikke et mere retfærdigt skattesystem, de må leve med et socialt skattesystem, også hvis fru Helle Thorning-Schmidt får magt, som hun har agt.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Nu undervurderer vi jo ikke det, vi i fællesskab kunne gøre for mennesker, der bor i den almene sektor. Det er muligt, at De Radikale gør det, men det gør Socialdemokraterne ikke.

Det, vi har talt om for mennesker, der bor til leje i den almene sektor, er faktisk betydelige huslejenedsættelser i nogle almene boliger, der er så dyre, at almindelige familier ikke har råd til at bo i dem. Jeg synes, det ville klæde De Radikale, hvis de kom hjem og var med til at løfte den almene sektor ved at sænke huslejerne dér. Det ville være ganske enkelt at gøre det.

Det andet, jeg er nødt til at sige, er, at jeg ikke deler retorik med statsministeren. Statsministeren siger formentlig også, at der ikke skal komme flere penge ind, men der, hvor vi er meget uenige med denne regering, er, at vi siger, at det ikke nytter noget i længden, hvis man lægger en spareramme over den offentlige sektor og samtidig forventer mere kvalitet i den offentlige sektor.

Det er det, der er forskellen. Vi vil ofre mere på den offentlige sektor, vi vil sikre, at kvaliteten er i orden, det vil regeringen ikke. Regeringen er i stedet for ved at spare sammen til en skattelet-

telse, som formentlig skal komme lige før et valg. Det er det, der er forskellen i dansk politik, og det ville glæde mig meget, hvis De Radikale ville være med til at påpege det.

Kl. 13.05

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg synes sådan set, at dagen har været positiv på den måde, at vi har fået nogle meget klare understregninger fra Socialdemokratiets side af, at man ønsker en styrkelse af velfærden og tager afstand fra det mål, regeringen har stillet sig og kæmper for, nemlig at den offentlige sektor og velfærden skal være en mindre del af økonomien, end den er i dag, og at vi altså skal have en fremtid, hvor vi kan se, at der bare kommer nye plejehjemsskandaler, mens de velbjergede familier skal diskutere, hvor den næste fladskærm skal sættes op.

Jeg er glad for, at vi har set den deling og dermed også kan se klarere end i lang tid, at der er forskellige linjer i dansk politik. Der er velfærd, og der er den linje, at vi skal have gjort den offentlige velfærd og solidariteten mindre i samfundet, som hr. Anders Fogh Rasmussen står for.

Men mit spørgsmål er så: Kan man forestille sig, at Socialdemokratiet indgår en aftale med den regering? Kan man forestille sig, at Socialdemokratiet laver en aftale, der forringer velfærden bare for nogle grupper i samfundet, at der altså bliver lavet et gruppebillede, hvor fru Helle Thorning-Schmidt står sammen med statsministeren og finansministeren? Kan man forestille sig, at den klare linje, der er ved at tegne sig, bliver ødelagt af sådan et gruppebillede?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Taletiden er for længst udløbet!

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg er naturligvis glad for, at hr. Frank Aaen anerkender de klare forskelle, der er på regeringens sparestrategi og vores velfærdsstrategi. Der er forskelle i dansk politik, og jeg er glad for, at det er anerkendt af Enhedslisten. Det betyder naturligvis ikke, at vi Socialdemokrater ikke vil tage ansvar for velfærden i Danmark, og for os betyder det at tage ansvar for velfærden, at vi også sikrer, at der er mennesker nok på arbejdsmarkedet om 10 og 20 år til at betale for vores fælles velfærd.

Det er derfor, vi er gået ind i velfærdsforhandlingerne med nogle klare sigtelinjer for, at vi skal skabe mulighed for, at flere mennesker bliver på arbejdsmarkedet. Vi vil gøre det nænsomt, det må ikke komme som en tyv om natten. Det skal være sådan, at hver enkelt ved, hvad de har at regne med. Derfor har vi foreslået en meget lang fase, 10 års overgangsfase, og vi har også sagt ganske tydeligt – noget, som jeg håber Enhedslisten vil være glad for – at vi skal sikre, at de mennesker, der har slidt længst på arbejdsmarkedet, skal have ret til 5 års efterløn.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Så er det hr. Frank Aaen igen. Husk, højst 1 minut.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jamen der er vel heller ikke brug for en tyv om dagen? Der er jo ikke brug for en tyv, der er ikke brug for at komme i tyvebande sammen med statsministeren og sammen med finansministeren, som jo har vist, at de ønsker forringelser for de ældre, som har vist, at de ønsker forringelser for de arbejdsløse, som vil fjerne kontanthjælpen for dem, der ikke har uddannelse, og hvad de ellers har i deres katalog af elendigheder. Jeg kan ikke forstå, at Socialdemokratiet ikke lynhurtigt finder ud af, at der skal være forskel på dem og tyvebanden, som kan gøre det om dagen eller om natten. De bør ikke gøre det, vi bør forhindre dem, og så gå ud og sige helt klart og tydeligt, at vi står for en anden linje end den, statsministeren står for, og den, finansministeren står for.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Vi er bekymrede for, at hvis vi ikke handler i tide, hvis vi ikke sikrer et tilstrækkeligt arbejdsudbud, så kommer vi til at stå i et uønsket dilemma, et dilemma, som enten handler om, at vi må hæve skatten, eller at vi må sænke kvaliteten på den offentlige sektor. Vi vil ingen af delene. Derfor vælger vi en tredje vej, som handler om, at vi vil sikre, at der er mennesker nok til at tage fra på det danske arbejdsmarked.

Jeg synes, det er ansvarligt, og hr. Frank Aaen skal vide, at vi gør det ud af kærlighed til det velfærdssamfund, som vi har bygget op. For vi mener, det er den bedste og mest ansvarlige måde at sikre på, at vi har råd til den velfærd, vi gerne vil have nu og fremover.

(Kort bemærkning).

Preben Rudiengaard (V):

Jeg har med stor interesse lyttet til fru Helle Thorning-Schmidts tale om vores plejehjem, og jeg synes, det bærer præg af en vis uvidenhed og også en ængstelig-gørelse på vegne af de ældre, som måske sidder og ser den her debat i dag. For problemet er jo helt klart, at fru Helle Thorning-Schmidt siger, at det går skidt og dårligt, men det eneste argument er Københavns Kommune, en socialdemokratisk bastion. Jeg skal hilse og sige, at mange ældre ude i kommunerne er tilfredse.

Men jeg vil gerne spørge fru Helle Thorning-Schmidt: Er Socialdemokratiet indstillet på, at vi skal styre pleje og omsorg i detaljer herinde fra Christiansborg? Jeg hører, at man ikke har tiltro til det kommunale selvstyre.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

For det første er jeg da meget glad for, at der endelig er en ordfører for regeringspartierne, som bekymrer sig om de ældre, og som ikke kun taler om udenrigspolitik, men som faktisk taler om noget af det, som mennesker ude i den virkelige verden beskæftiger sig med. Så tak for endelig at tage de ældre op. Det klæder regeringspartierne.

Kl. 13.10

Det andet, jeg vil sige, er, at vi selvfølgelig er klar over, hvad der foregår på plejehjemmene, og jeg ville være glad, hvis det viste sig, at forholdene på Fælledgården var en enlig svale. Det er det desværre ikke. Kommunernes økonomi er gennem årene blevet presset så voldsomt, at man har været tvunget til at skære ned på de ældre.

Det er jo fakta, at der bruges færre penge på hver enkelt ældre, end der gjorde for bare få år siden. Det er en vigtig ting, og det håber jeg da også at man vil være med til at gøre noget ved fra regeringspartiernes side.

(Kort bemærkning).

Preben Rudiengaard (V):

Jamen er fru Helle Thorning-Schmidt ikke bevidst om, at der fra regeringens side er givet ekstra penge ud til kommunerne til de ældre? Den er også fulgt med, hvad angår de penge, der er givet til den demografiske udvikling osv.

Men mit spørgsmål er direkte: Er det kun et spørgsmål om penge? Er det ikke noget med holdning, synlighed i plejepersonalet og en syn-

lig ledelse? Man hørte bl.a. beboerformanden på det københavnske plejehjem sige, at det er det, vi mangler. Er det ikke den vej, vi skal gå? For penge gør det ikke alene.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Det kan ikke diskuteres, at udviklingen i økonomien, hvad angår de ældre, ikke har fulgt med den udvikling, at der er flere ældre med behov for mere pleje. Der bliver ofret mindre på den enkelte ældre, end der blev for nogle år siden. Det kan ikke diskuteres.

De midler, som regeringen har stillet til rådighed, er gået til administration og bureaukrati, bl.a. til at oprette frit valg-ordninger, som vi i øvrigt synes er fine. Jeg synes bare, det er underligt, man skal bruge så meget tid på at oprette de her frit valg-ordninger. Men de er ganske udmærkede.

Det er også muligt, at man kunne gøre mere i forbindelse med ledelse ude på plejehjemmene. Men jeg vil godt sige klart og tydeligt, at det er endog meget skuffende, at vi har en socialminister, som mener, at det hele bare kan klares ved, at plejepersonalet smiler lidt mere. Det kan det ikke. Jeg tror, der skal helt andre initiativer fra regeringens side til for at løse de her problemer.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg vil gerne begynde med at takke fru Helle Thorning-Schmidt, fordi Socialdemokraterne nu endelig har set fornuften i skattestoppet og vil tage skattestoppet til sig. Det glæder langt ind i hjertet hos sådan en Venstremand som mig.

I den forbindelse har jeg et par spørgsmål. Jeg vil gerne have, at fru Helle Thorning-Schmidt forklarer os, hvor lang tid den skattepolitik nu holder, for der har jo været en fire-fem forsøg fra Socialdemokratiets side. Er skattestoppolitikken Socialdemokratiets politik også frem til valget, også efter et valg, og også hvis man får regeringsmagt?

Så vil jeg gerne have at vide, om skattestoppet også gælder for kommunerne.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Det er meget enkelt at svare på. Skattestoppet holder i denne valgperiode, og det holder i næste valgperiode. Det kan jo også godt være, vi på et tidspunkt skal ind og kigge på, om det skattesystem, som vi har oprettet for nogle år siden,

stadig skal være gældende i lang tid. Der har vi sagt ganske tydeligt, at hvis vi på noget tidspunkt skal ændre det skattesystem, vi har i øjeblikket, kræver det et bredt flertal i det danske Folketing, hvor et af de tre store borgerlige partier er med. Så det er ganske enkelt. Skattestoppet består både nu og i næste valgperiode.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Kim Andersen for sit sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg vil gerne have et klart svar fra fru Helle Thorning-Schmidt på, om skattestoppet også gælder for kommunerne. Socialdemokraterne har jo kritiseret, at regeringens skattestop gælder for kommunerne, det forhold, at nogle kommuner kan sætte skatten ned og andre kan sætte den op. Det vil jeg gerne have et klart svar på.

Så vil jeg gerne have at vide, hvad fru Helle Thorning-Schmidt mener, når hun siger, at regeringen har et stedmoderligt forhold til skattehuller. Hvad er det for nogle skattehuller, Socialdemokraterne taler om? Ville det ikke være fair, om man sagde, hvad det var, det drejede sig om, hvis man mener, at der er skattehuller? Er pensionsindbetalinger f.eks. udtryk for skattehuller i Socialdemokratiets optik?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Skattehuller er et meget vigtigt spørgsmål. Der er ingen tvivl om, at vi vil se nidkært på, om der er nogen, der har mulighed for at udnytte huller i skattesystemet.

Kl. 13.15

Det er rigtigt, at vi gennem flere år har påpeget, at der er en lille gruppe danskere, som systematisk spekulerer i at indbetale på deres pension med løbende udbetaling, for så får man et ekstra fradrag. Vi har oven i købet nu vismændenes ord for, at det ser ud, som om der systematisk foretages lån, for at man kan udnytte det skattehul. Det har vi påpeget i flere år.

Jeg ved ikke, hvad der skal til, for at regeringen reagerer, men formentlig det samme, som vi plejer at se: at oppositionen bliver ved med at klage over det her i Folketinget og det til sidst står i en af landets aviser. Det er vel det, der skal til, for at regeringen vågner op og også får lukket det her skattehul, ligesom det skete med TDC-sagen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Blandt De Radikale og Socialdemokraterne er vi jo enige om, at vi vil af med den uværdige lave starthjælp til flygtninge og indvandrere, og vi er også enige om, at kontanthjælpsloftet ikke duer, at det sender folk i fattigdom i stedet for at sende dem i arbejde.

Men jeg kunne så godt tænke mig, at De Radikale og Socialdemokraterne også kunne blive enige om, at familiesammenføringsreglerne bør være de samme for danske statsborgere, som de er for EU-borgere. Det er jo sådan, at i dag kan en EU-borger, der arbejder i Danmark, få sin ægtefælle hertil, uanset om vedkommende kommer fra Frankrig eller fra Uganda, men en dansk statsborger kan altså ikke få sin ægtefælle hertil efter de samme regler. Jeg kunne godt tænke mig at spørge Socialdemokraterne, om de virkelig synes, det er rimeligt.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Vi synes, det er mest ordentligt, at vi ser de problemer i øjnene, der eksisterer. Vi er gået ind på de stramme familiesammenføringsregler, som vi nu har i Danmark, fordi vi anerkender, muligvis i modsætning til De Radikale, at der er en sammenhæng mellem, hvor mange mennesker der kommer hertil som familiesammenførte og vores evne til at integrere. Jeg tror ikke, vi kommer så meget videre i den sag, men der, hvor jeg håber, at vi fortsat kan have et godt samarbejde med De Radikale, er, hvor det handler om, at vi skal styrke integrationen. Også på det felt har regeringen trods de fine ord fra statsministeren fejlet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Men er jeg så nødt til at forstå fru Helle Thorning-Schmidt derhen, at når EU siger, at de danske regler ikke er i overensstemmelse med EU-retten, så ønsker fru Helle Thorning-Schmidt fortsat, at vi skal bryde de fælles EU-regler, når det gælder arbejdskraftens frie bevægelighed, eller vil fru Helle Thorning-Schmidt i det mindste anerkende, at der er et problem, som vi måske kunne nå til enighed om at få løst?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg er ikke enig i, at Danmark bryder EU-reglerne.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det var svaret. Der er lige et spørgsmål mere, vi kan nå inden for tiden, og det er fra fru Inger Støjberg.

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Det er jo ikke så nemt at blive klog på den socialdemokratiske skattepolitik. Jeg har flere gange hørt fru Helle Thorning-Schmidt sige, at hun synes, at kommunerne bliver holdt i en spændetrøje. Jeg vil gerne have et svar på – fru Helle Thorning-Schmidt krøb desværre også udenom, da hr. Kim Andersen spurgte lige for lidt siden – om skattestoppet gælder for kommunerne.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Kommunerne bliver holdt i en klar spændetrøje, når der lægges skrappe rammer fra Finansministeriets side for, hvad man kan anvende ude i kommunerne. Det er der slet ikke nogen tvivl om. Det er faktisk også det, der giver sig udtryk i den manglende kvalitet i den offentlige service, vi ser i dag. Vi ser manglende kvalitet i skolerne, vi ser manglende kvalitet for vores ældre, vi ser manglende kvalitet hele vejen rundt.

Jeg synes, at regeringspartierne mangler at forholde sig til, hvordan vi skal løse alle de problemer, som en efterhånden nedslidt offentlig sektor viser danskerne.

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Ja, det var jo desværre sniksnak og snakken udenom. Jeg må bare konkludere, at skattestoppet ikke gælder for kommunerne.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Som jeg har sagt tidligere: Skattestoppet vil eksistere i den her valgperiode, det vil eksistere i næste periode. Jeg ved godt, at Venstre har en interesse i at skabe forvirring om vores politik. Der er ingen forvirring, vi har accepteret skattestoppet med tre klare forbedringer, og det, jeg godt kunne tænke mig at høre fra Venstre på et tidspunkt, er, om man kunne forestille sig at være med på de forbedringer.

Vi vil f.eks. gerne have et takststop i den kollektive trafik, hvor priserne jo er steget med tre-fire gange pris- og lønudviklingen. Det ville væ-

re interessant at høre, om Venstre gerne ville være med på det.

Det ville også være interessant at høre, om Venstre ville være med til at nedsætte huslejerne i den almene sektor, for der er faktisk mennesker, som betaler meget dyrt for deres boliger i den almene sektor. Det ville være interessant at finde ud af, om Venstre vil være med til at udvide skattestoppet med de her meget klare forbedringer.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Dermed tak til fru Helle Thorning-Schmidt. Næste ordfører bliver hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kl. 13.20

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Sådan under en afslutningsdebat, hvor det jo i øvrigt kan være helt rart lige for en stund at komme til at tale om noget andet end kunstig befrugtning – det kan vi jo også komme tilbage til, hvis der er nogle spørgsmål til det; jeg vil ikke lige tage det med i min ordførertale her, men ellers meget gerne komme tilbage til det emne, der optager mange i Folketinget netop nu – er det jo normalt god kutyme, at man sådan lige skuer lidt tilbage og ser på det folketingsår, der er gået, og så samtidig også koncentrerer sig om de udfordringer, vi står over for. Det vil jeg også gøre.

Jeg vil tage udgangspunkt i en oplevelse, jeg havde for et par måneder siden, hvor jeg igen havde en rigtig god lejlighed til at give en rundvisning til nogle skoleelever, der var kommet på besøg herinde. Vi er jo heldige, at der er rigtig mange, der ønsker at besøge os, og jeg havde så glæden af at vise en af de her skoleklasser rundt. Vi gik rundt på gangene, og der var jo, som der normalt er, når man viser sådan en stor skoleklasse rundt, sådan lidt sniksnak rundt i kroge-

ne. På et tidspunkt valgte jeg nu at prøve noget andet, så jeg tog sådan et blankt stykke papir frem, sagde ikke noget, og så begyndte jeg bare at tegne, tog en kuglepen frem og begyndte at tegne. Der blev mere og mere stille. Al sniksnakken forsvandt, og pludselig var alle koncentreret om: Hvad laver ham der folketingsmanden? Så gjorde jeg det der, man ikke må, jeg viste tegningen frem af en mand. Der var totalt stille. Man kunne høre en knappenål falde til jorden.

Hvad gjorde jeg derefter? Jeg krøllede tegningen sammen, og jeg lagde den til side, og de tænkte: Nej, nu går det galt. Man kunne næsten

fornemme, at troen var, at der var nogen, der pludselig ville komme væltende ud af skabene og gøre et eller andet dramatisk over for det her folketingsmedlem, der havde formastet sig til at tegne en tegning og vise den frem, krølle den sammen og lægge den væk.

Jeg sagde: Hvem tror I det er? De turde overhovedet ikke svare. Og jeg sagde: Jeg ved det ikke, jeg har bare tegnet en tegning af en mand, jeg ved ikke, hvem det er, og nu har jeg krøllet den sammen og lagt den til side. Skal vi ikke gå videre med rundvisningen?

Se, den her lille oplevelse sagde mig noget om, hvor langt vi er kommet ud, hvordan proportionerne er blevet fuldstændig revet itu i den Muhammedkrise, som vi ganske alvorligt stod over for, og som vi var midt i på det her tidspunkt: en situation, hvor en avis bringer nogle tegninger, som de selvfølgelig er i deres gode ret til at bringe, og en diskussion, der efterfølgende kommer, men alligevel ikke rigtig noget, der betyder det store.

Måske vi lige skal erindre os historien i det her. Den 30. september sidste år bringer Jyllands-Posten tegningerne. Der sker faktisk ikke det store, ikke før i december måned, hvor nogle herboende imamer vælger at tage på rundrejse til Mellemøsten for at prøve at vinde opbakning til et synspunkt om, at det her er jo helt galt. Med på den her rundrejse medbringer de her imamer så de her tegninger, men de medbringer også andre tegninger og andre billeder, bl.a. af en franskmand med grisetryne.

I løbet af en måned er verden sat i brand. Danske ambassader bliver brændt ned, danske flag bliver brændt og hånet, og pludselig får vi den højspændte indenrigspolitiske situation startende vel primært den 31. januar her i Folketingssalen, anført af Socialdemokratiet, hvor formand fru Helle Thorning-Schmidt, hr. Mogens Lykketoft og hr. Svend Auken kaster sig ud i en ordkrig med statsministeren om, at det er statsministerens skyld, at alt det her er foregået.

Vi har under den her afslutningsdebat allerede på nuværende tidspunkt forsøgt at afkræve Socialdemokratiet et svar på, om man virkelig mener med det, vi kan huske skete i de her måneder, at offeret i den her sag er Mellemøsten, og at den skyldige er Danmark, eller at det måske forholder sig stik modsat, at offeret indskudt er Danmark, og at de skyldige er Mellemøsten, herunder de herboende imamer, der rejser til Mellemøsten for at opildne til kamp mod det

samfund, der ellers har taget imod dem og været gæstfrit og har huset dem her.

Det var ikke nogle klare svar, vi fik fra Socialdemokratiets formand på det spørgsmål, tværtimod. Stort set hele taletiden blev her for kort tid siden brugt til igen og igen at forklare, at statsministeren havde et ansvar.

Kl. 13.25

Vi synes, at det er på sin plads, at vi også bruger den her afslutningsdebat til at erindre om den meget alvorlige situation, landet stod i, det behov, der var for, at vi her i landet, også her i Folketinget, faktisk stod sammen imod de her forfærdelige, uhyrlige tilstande, der viste sig rundt omkring, og at man ikke havde forsøgt at drive indenrigspolitisk spil, plat, på den meget alvorlige situation, vi stod i. Men det var det, vi oplevede, og derfor bør man også lige erindre sig, at det faktisk var sådan, det var.

Det var ikke bare Socialdemokratiet, fru Marianne Jelved brugte jo det her som udgangspunkt for at kalde statsministeren for en farlig mand; man kunne ligesom forstå, at Det Radikale Venstre følte mere afstandtagen til den nuværende statsminister end nogen sinde. Efterfølgende har der været et forløb, der kan skabe lidt tvivl om det, der diskuteres, og vi har nok ikke set afslutningen på det endnu.

I kølvandet på den store debat, vi havde, er der forskellige meningsmålinger, der meget godt illustrerer, hvori problemet måske særlig består; jeg vil gerne erindre Folketinget og alle andre, der lytter til den her debat, om nogle af de målinger, som vi oplevede på det her tidspunkt.

I Catinét var der en måling, hvor man spurgte om herboende muslimers holdning til forskellige aspekter af den her Muhammedsag. Man spurgte bl.a., om de krævede en undskyldning fra den danske statsminister, fra regeringen for tegningerne. 69 pct. af de herboende muslimer forklarede, at de krævede en undskyldning; 11 pct. havde fuld forståelse for afbrændingerne af danske ambassader og afbrænding af danske flag. Nå jo, men så kom der jo i kølvandet på alt det her en demokratisk organisation, Demokratiske Muslimer, som vi vel så kunne fæste lid til. Der kom en måling, der sagde, at 13 pct. af de herboende muslimer bakkede op om den nye, såkaldt demokratiske organisation, 13 pct. – det var ikke mange.

Vi har for nylig haft en meningsmåling i Jyllands-Posten, der sætter det her med ytringsfriheden på plads og spørger:

Mener de, spørger man så altså de herboende muslimer, at ytringsfriheden bør stå højere end hensynet til religiøst funderede regler og traditioner. Målingen viser, at over halvdelen af de herboende muslimer svarer nej, aldrig. Det er 8,5 pct. af hele befolkningen, når man også tager indvandrerbefolkningen med. Måske de her få tal bare lige erindrer os alle sammen om, hvori en meget stor del af det problem, vi står med i det danske samfund, består.

Det andet hovedpunkt, jeg gerne vil bruge lidt tid på her i min ordførertale, er vores velfærdssamfund. Det er jo rigtig, som det har været nævnt, at der på en række områder bruges flere ressourcer i dag på afgørende kernevel-færdsområder, end der er blevet brugt tidligere. Det har også været nødvendigt. Det er nemlig afgørende for Dansk Folkeparti, at vi i vores løbende prioritering af de offentlige midler bruger flere penge på de offentlige kerneområder, sundhed, det sociale område.

Det har givet sig udslag på forskellig vis, eksempelvis på sygehuse med de flere behandlinger med behandlingsgarantien: hvis det offentlige ikke kan behandle inden for 2 måneder, får man ret til at gå videre, tage penge med osv. osv. Det har givet sig udslag i, at vi har givet en ældrecheck, der i år har et omfang på 1,3 mia. kr., en ældrecheck, som 219.000 pensionister får, heraf får 180.000 den fulde ydelse på 6.300 kr. Det er ikke nogen bondegård, men det giver et lille bidrag til, at nogle af de pensionister, der har allermindst i det her samfund, kan få lidt ekstra. Det synes vi er rigtige initiativer; det har været nødvendigt at tage de initiativer.

Men vi ved også godt, at det ikke er nok, der skal mere til. Vi har de seneste uger set nogle forhold i specielt ældreplejen, som har vist, at de problemer, der var i slutningen af 1990'erne, ikke er væk. Der er stadig væk – selv om der er mange medarbejdere i ældreplejen, der hver eneste dag kæmper en god kamp for at skaffe ordentlige vilkår for de ældre, som virkelig gør en stor indsats og derfor jo også sikrer, at der mange steder er gode forhold – for mange områder, hvor forholdene ikke er acceptable. Vi har områder, hvor der er tale om decideret omsorgs-svigt, det vil vi ikke stiltiende acceptere. Vi mener, at det skal være sådan, at når man bliver ældre i det velfærdssamfund, vi har, skal man vide, at der bliver taget hånd om en på en værdig, ordentlig måde, og at det sker overalt i landet, på alle vores plejecentre og i alle hjem, hvor ældre har behov for at få hjælp.

Kl. 13.30

Der er behov for mange ting i ældreplejen:

Der er behov for en bedre uddannelse af vores plejepersonale, der er behov for at prioritere områdets, så man kan trække arbejdskraft til, der er behov for at tilføre ressourcer i det omfang, at der kommer flere ældre, og i det omfang, at man vurderer, at plejebehovet er stigende, skal der tilføres flere ressourcer. Så er der et ledelses-spørgsmål; det er ikke til at komme uden om, at der alle steder skal være ansvarlige ledelser, der sikrer, at man griber ind, når tingene ikke er, som de skal være. Det kræver selvfølgelig også, at der for de ældre er tilfredsstillende klage-muligheder, som gør, at man kan klage og få sin klage seriøst behandlet, når der er behov for det.

Jeg nævnte tidligere i en kort bemærkning det her med det kommunale selvstyre, for det er faktisk noget af et abespil, vi udsættes for. Og vi mener helt oprigtigt, at det er ret ligegyldigt for den enkelte ældre, der har et behov for hjælp, om det er statens eller kommunens skyld, eller hvor man nu vil placere skylden; det afgørende for den ældre er, om der rent faktisk kommer den hjælp, der er behov for.

Derfor synes vi, vi bliver nødt til at tage en diskussion, også med kommunerne, om det kommunale selvstyre, som er så højt besunget, om det i virkeligheden står for fald på nogle områder, altså om det virkelig er rimeligt, at fordi man er ældre – man kunne også tage andre velfærdsydelser i den offentlige sektor – og fordi man bor på den ene side af en kommunegrænse, kan den ydelse, man får, være markant anderledes, end hvis man bor på den anden side af kommunegrænsen. Er vi der, hvor vi stadig væk accepterer sådan nogle forskelle, eller er vi ikke lige præcis der, hvor vi siger, at hvis det først er blotlagt, at en kommune gør det ringere, end vi her i Folketinget føler kommunen skal, agter vi at gribe ind og sikre, at forholdene bliver tilfredsstillende? Er vi ikke der? Jo, det tror jeg faktisk vi er, og det synes jeg også debatten i dag har blotlagt, og så må man jo også tage konsekvensen af det.

Måske skulle jeg give et par eksempler på det: I 2002 var vi med til i en finanslov at afsætte 500 mio. kr. ekstra til ældreområdet, til kommunerne. De her penge var ikke særligt øremærket, og det betød, at vi efterfølgende fik kritik af, at mange kommuner havde valgt at tage de her penge og proppe i kommunekasserne for at lukke et hul, de følte de havde i kommunekassen. Så penge gik ikke til ældreområdet.

Det har vi selvfølgelig lært af, så da vi sad sidste efterår og forhandlede finanslov med en ny pulje på 500 mio. kr., var vi meget mere omhyggelige med at sikre, at pengene blev øremærket til at skulle bruges på ældreområdet. Så får vi jo kritik igen, men nu er kritikken ikke, at pengene ikke bliver brugt på den ene eller den anden måde til ældreområdet, nu er kritikken, at vi detailregulerer, at vi styrer for meget, at vi går hen og bestemmer, hvordan kommunerne skal bruge deres ressourcer.

Som jeg nævnte i en kort bemærkning, havde TV 2 så sent som i sidste uge et indslag, hvor der lige præcis var den her kritik fremme, som jeg synes er ganske urimelig i forhold til den forrige kritik, vi fik. For sagen er, at vi ville have, at de ekstra penge, vi bevilger, går til ældreområdet. Vi vil ikke finde os i, at de ikke går til ældreområdet, for vi kan se et behov for, at pengene bliver tilført ældreområdet.

Jeg ville også have sagt nogle ting om velfærdsforhandlingerne i øvrigt. Nu kan jeg lige kort sige, at en stor del af diskussionerne selvfølgelig foregår i de direkte forhandlinger med regeringen. Men jeg vil ikke lige undlade at nå at nævne her, at – jeg har sagt det før – vores indgang til hele den her diskussion, er, at det, vi har behov for, ikke er en stor, forkromet reform; det er ikke fuldstændigt at lave om på det velfærdssamfund, vi kender. Det er derimod at skabe justeringer, der sikrer, at vi hele tiden justerer kursen, fintuner den offentlige sektor, fintuner over for arbejdsmarkedet, så vi hele tiden optimerer inden for de områder, vi kan, men ikke at lave store reformer, ikke at lave afgørende om på det danske velfærdssamfund. Det har vi ikke behov for.

Derfor har vi jo også haft vores melding, som jeg jo også meget gerne diskuterer her i dag, om efterløn, for vi har sådan set bare erindret alle om den historie, der er om efterlønnen, som jo er et spørgsmål om, at Socialdemokratiet sidste efterår valgte at sige, at nu ville man gå til kamp mod forringelser af efterlønnen og endda indikerede præcist, hvordan man ville gøre det. Man ville hæve aldersgrænsen til 62 år for, hvornår folk kunne få efterløn, og så ville man, at ændringerne skulle træde i kraft allerede efter 10 år, altså for alle dem, der er under 50 i dag, medlemskab i 38 år osv., osv., vi kender forslaget.

Vi har sådan set bare erindret om, at det var baggrunden for, at der nu pludselig er en enighed mellem regeringen, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet om mærkbart at lave om på

efterlønsordningen, og så bliver vi nødt til at agere i det farvand.

Desuden har vi erindret Socialdemokratiet om, at hvis Socialdemokratiet ændrer kurs, er det klart, at der så er en ny situation, hvad angår vores måde at forhandle på med hensyn til efterlønnen.

Det har vi efterlyst, det har vi desværre ikke fået ros for, tværtimod fik vi kritik. Jeg tror, det blev betegnet som ynkeligt, at vi var kommet med den melding. Det var meget overraskende, må jeg nok sige, at skulle høre det om sådan et afgørende spørgsmål, der angår velfærdsforhandlingerne.

Kl. 13.35

Og så tilbage til ældreområdet, for jeg skal afslutningsvis på vegne af Dansk Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at der er blotlagt eksempler i ældreplejen, som er åbenbart uacceptable. De ældre skal have gode og værdige forhold.

Folketinget opfordrer derfor regeringen til i forhandlingerne med kommunerne at sikre, at der igangsættes de tiltag, som betyder, at der i alle dele af landet sikres ældre gode og værdige forhold.

Folketinget konstaterer, at der i de kommende år er behov for at tilføre ældreområdet flere ressourcer samt sikre ansvarlige ledelser i alle dele af ældreplejen, herunder at der sikres ældre bedre klagemuligheder, når forhold er uacceptable.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 84).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Der er en stribe spørgsmål. Jeg vil lige læse navnene op, så vi ikke har glemt nogen: hr. Carsten Hansen, hr. Rasmus Prehn, fru Lene Hansen, hr. Ole Sohn, fru Margrethe Vestager, hr. Martin Lidegaard, fru Line Barfod, hr. Jørgen Arbo-Bæhr, fru Lise von Seelen, fru Christine Antorini, hr. Simon Emil Ammitzbøll, fru Karen Hækkerup og hr. Frank Aaen. Det er dem, vi har. Ja, så er der et par stykker mere, der skal på.

Vi går til den første spørger, og det er hr. Carsten Hansen. (*Carsten Hansen taler uden mikrofon*). Nej, det er den her over mod ...

Carsten Hansen (S):

Ja, så kom den. Tak for det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det er, når man er ny på pladsen.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Ja, det er jo det, når man er helt ny, ikke?

Tak til hr. Kristian Thulesen Dahl for talen.

Jeg kan jo godt forstå, at DF ofrer så meget tid på vores ældrepleje, og jeg kan også godt forstå det forslag til vedtagelse, der foreligger. Når man sammen med regeringen i 5 år har været ansvarlig for den politik, der er ført, hvor der er blevet mindre tid til den enkelte ældre, hvor der er mindre ressourcer for den enkelte hjemmehjælper i forhold til antallet af ældre, og med de ting, vi ser rundt omkring på plejehjemmene i øjeblikket, så vil jeg spørge hr. Thulesen Dahl: Hvornår ser vi så reelt det skifte i bevillingerne?

Jeg har været inde og kigge på Dansk Folkepartis hjemmeside, hvor der står, at der skal dufte rent og se ordentligt ud, hjemmehjælperen skal søreme have mere tid, og der skal være plads til rengøring og mere tid til den enkelte ældre. Hvornår får vi gjort op med minuttyraniet? Hvornår bliver der reelt sat flere penge af, der ikke går til bureaukrati, til frit valg og til digitalisering? Hvornår ser vi det, og kan vi sammen finde ud af at få sat nogle ekstra midler af? For vi kan jo ikke blive med at se den udvikling, vi ser hos vores ældre medborgere i øjeblikket. Det er uværdigt – mange steder kan ældre kun komme i bad en gang om ugen, nogle steder en gang hver 14. dag. Er det, fordi man ikke tror, at ældre mennesker har behov for det, eller hvad er det der sker?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hver gang vi går ind og prøver at lave et forlig med regeringen om økonomi, gør vi en indsats for at afsætte flere midler til de ældre. Det har vi gjort, og det kan jo dokumenteres ved aftale på aftale. Jeg nævnte ældrechecken som et eksempel, der jo ikke regnes med i hr. Carsten Hansens oplysning, men hvor 1,3 mia. kr. i år altså bliver tilført de ældre, 219.000 pensionister, der får andel i ældrechecken, herunder 180.000, der får

den ydelse, der er maks. på 6.300 kr., et beskedent bidrag til en økonomi for mange pensionister, der kan have det svært med at få det til at hænge sammen.

Derudover kan vi så iagttage, at der er nogle kommuner, der simpelt hen ikke gør arbejdet godt nok, og det vil vi ikke finde os i, og det er derfor, vi rejser spørgsmålet om, hvorvidt det ikke er på tide, at vi er villige til at se stort på det kommunale selvstyre i nogle situationer, hvis ikke forholdene fungerer, som de skal. Vi siger jo helt åbent og ærligt, at vi som borgere ikke vil finde os i, at der er væsentlig forskel på den service, som den ældre får f.eks. afhængigt af, om man bor i den ene eller den anden kommune. Det er spørgsmålet, om Socialdemokratiet er med på den strategi, at det er en måde at angribe det her på.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Ja, jeg er jo lige ved at få helt tårer i øjnene, når jeg hører på hr. Thulesen Dahl. Det er næsten, så vandet render, for nu har man i 5 år være ansvarlige for at skære på realvæksten i kommunerne, samtidig med at man målrettet har lavet delpuljer, som er gået op i bureaukrati, der har betydet, at der er mindre tid, i modsætning til hvad der står på DF's hjemmeside, til den enkelte ældre. Ældre kommer mindre i bad, der dufter mindre godt, for der bliver ikke gjort ordentligt rent, og der er liggedag.

Kl. 13.40

Kan vi nu få gjort op med minuttyranniet? Vi er med på alt, hvad der kan være med til reelt at fremme det her. Hvis der er flertal for det, går vi med på det. Men hvornår vil DF være med til at tage et ansvar for, at der reelt bliver et råderum i kommunerne og vi får sat flere penge af til, at hjemmehjælperne og sygehjælperne og assistenter ikke bliver fuldstændig nedslidte?

Det er jo et alvorligt problem ude i hjemmeplejen. Jeg talte med en tidligere kollega forleden dag, hvis kone var på et plejehjem, hvor det er sådan, at på den afdeling, hun var tidligere – hun er nemlig holdt op, fordi hun er nedslidt – var der 12 ansatte. Nu er der 7 tilbage til at lave det samme for nøjagtig det samme antal ældre. Hvornår får vi gjort op med den måde at tænke på, vil jeg spørge hr. Thulesen Dahl.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Carsten Hansen siger, der er blevet skåret i realvæksten. Der er ikke blevet skåret i realvæksten. Staten engagerer sig i, at der skal flere penge til ældreområdet. Vi har, når vi har lavet aftaler om eksempelvis finansloven, prioriteret de ældre, så der er kommet flere penge til ældreområdet. Sådan er det.

Så kigger vi på kommunernes måde at administrere det på, og der er kommuner, der ikke gør det godt nok. Så rejser vi diskussionen om, hvordan vi sikrer os imod det. Der har hr. Carsten Hansen jo også et ansvar for at tale med sine partikolleger, der sidder rundtom i byrådene, om, hvordan de prioriterer. Han har også et ansvar for at sikre, at ledelsesforholdene er i orden i Københavns Kommune, hvor Socialdemokratiet sidder med overborgmesterposten, ligesom man i Århus, hvis ledelsesforholdene ikke er i orden med hensyn til at tilse, at de ældre behandles på en ordentlig måde, har et ansvar for, at der så gribes ind. Der sidder Socialdemokratiet med borgmesterposten.

Det er, fordi jeg jo ved, at Socialdemokratiet sidder med de her vigtige borgmesterposter, at jeg er lidt interesseret i at vide, om Socialdemokratiet er med på en linje, der hedder, at vi går ind og styrer meget skrappere på det område af hensyn til den enkelte ældre. For jeg tror, den enkelte ældre er ret ligeglad med, om det er kommunen eller det er staten, der skal have aben på sig, med hensyn til om forholdene er gode nok.

(Kort bemærkning).

Rasmus Prehn (S):

Det er lidt af en overraskelse at opleve Dansk Folkeparti sådan træde ind i teknokratens rolle. Jeg har tidligere oplevet Dansk Folkeparti være partiet, der kerede sig om de ældre. Nu hører vi sådan et skrankepavesvar med en masse tekniske løsninger på, hvordan man kan lave det, hvordan man kan flytte rundt på nogle forskellige konti og sådan nogle forskellige ting. Men det virkelige engagement er svært at få øje på.

Vi havde en ordfører for Dansk Folkeparti, der startede med at tale om proces og meningsmålinger. Hvor var det bankende hjerte for de ældre mennesker? Nu har Dansk Folkeparti haft 5 år med indflydelse, vi har næsten ikke haft en eneste aften, uden at fru Pia Kjærsgaard har været på nationalt tv for at bryste sig af, at Dansk

Folkeparti er det mest indflydelsesrige parti i kongeriget Danmark.

Så er det bare, jeg spørger: Hvorfor er der så stadig væk de her problemer? Hvorfor er der ældre, som ligger en hel dag i sengen? Hvorfor er der ældre, der ikke bliver skiftet? Hvorfor er der ældre, som oplever, at personalet taler grimt til dem?

Dansk Folkeparti har jo lovet, at der skulle gøres noget ved det her. Men intet er sket. Nu oplever vi så en noget mere afdæmpet, noget mere afmålt og en temmelig teknokratisk ordfører stå og forklare en masse tekniske ting. Er det virkelig værdigt? Er det virkelig rimeligt? Har Dansk Folkeparti i virkeligheden ikke svigtet de ældre, selv om de lovede det modsatte?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Husk taletiden. Hr. Thulesen Dahl.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der er godt nok et stykke heroppefra og ned til, hvor spørgeren sidder, men jeg håber, højtaleranlægget er af en karakter, at man alligevel kan høre, hvad der bliver sagt heroppefra. For hvis man har hørt efter, tror jeg simpelt hen ikke, man kan stille sådan et spørgsmål.

Hvis man tager udgangspunkt i det forslag til vedtagelse, jeg netop har fremsat, er det da svært at finde noget, der er mindre teknokratisk og mindre teknisk. Jeg kan simpelt hen ikke forstå, at det skulle være udtryk for teknik.

Det handler om, at der er ældre, der ikke får den nødvendige pleje, det handler om, at der finder omsorgssvigt sted, at vi ikke vil finde os i det, at vi vil gøre noget ved det, og så er der endda en anvisning på, hvordan vi mener der kan gøres noget ved det.

Jeg taler om ældrechecken. For de ældre mennesker, der modtager ældrechecken, tror jeg ikke det er teknik. Jeg tror ikke, det er teknokrati. Jeg tror, det handler om, at man på sin konto får lidt flere penge ind, end man gjorde, før ældrechecken var der. Vi praler ikke af, at man får til en bondegård. Vi siger, man får et lille beskedent ekstrabidrag. Det synes jeg faktisk vi alle sammen skulle være glade for. Det var et forslag, Socialdemokratiet var imod, da vi fremsatte det første gang for år tilbage.

Vi synes faktisk, det er godt, at vi på den måde tilfører rigtige mennesker af kød og blod, der ikke har særlig stor økonomi, lidt flere penge at

gøre godt med. Så at kalde det teknik tror jeg altså de ældre har svært ved at forstå.

(Kort bemærkning).

Rasmus Prehn (S):

Jeg vil gerne høre ordføreren, om ikke sandheden er den, at man ude i kommunerne rent faktisk har pengene stående på kontoen. Man har faktisk pengene stående, så man kunne investere i de her ting, men på grund af meget snærende vækstrammer for kommunen, er det umuligt at løfte den her opgave. Er det ikke korrekt?

Kl. 13.45

Og så med hensyn til den vedtagelse, Dansk Folkeparti har fremsat forslag til: Jo, jeg har også sympati for det forslag til vedtagelse. Dansk Folkeparti er utrolig god til det med ordene, det vil jeg gerne complimentere for. Det er DF utrolig god til. Men når det handler om konkret handling, er det altså begrænset.

I går aftes var jeg inde på Dansk Folkepartis hjemmeside for at kigge på, hvad det er for nogle konkrete beslutningsforslag, Dansk Folkeparti har fremsat. Der er ikke et eneste forslag, som handler om at forbedre vilkårene i plejesektoren – ikke et eneste forslag.

Der er et forslag til at ændre på, hvor lang tid man må sælge fyrværkeri. Der er et forslag til at forbedre velfærden for katte, og endelig er der et forslag, som skal forbyde seksuel omgang med dyr. Men der er ikke et eneste forslag, der handler om at forbedre vilkårene for de ældre. Så er det jo nemt nok, når det er det, der er oppe i tiden, lige at skrive en udtalelse her. Men Dansk Folkeparti har reelt ikke haft viljen til at gøre noget ved det, og det er det, der skuffer mig så dybt.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):Nu må jeg blankt erkende, at jeg vist blev tabt i teknik. Jeg tror, at hvis man skal finde et spørgsmål, der i den grad var omgærdet af teknik og teknokrati, er det det spørgsmål, der netop er stillet. Det var et eller andet med nogle vækstrammer ude i nogle kommuner og et eller andet med nogle konti og sådan noget.

Det, jeg forholdt mig til, var jo lige præcis, hvordan vi sikrer, at ældre mennesker, der rent faktisk sidder i situationen, får nogle bedre vilkår. Så bliver det til et eller andet med, om man på en hjemmeside kan finde nogle beslutningsforslag.

Jeg er sådan set ret ligeglad med, om man kan finde nogle beslutningsforslag på en hjemmeside. Det, der bekymrer mig, er, om vi i forhandlingerne får noget igennem, der batter for de ældre. Det er sådan set det afgørende. Det er jo ikke afgørende for de ældre, der sidder ude på vores plejecentre, om det er fremsat som et beslutningsforslag eller kommet igennem i en forhandling eller sådan noget. Det er jo lige præcis udtryk for teknik. Så jeg tror, spørgeren lige plumpede ned i sin egen retorik.

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Der er vel ikke nogen i denne sal, der kan være uenig med ordføreren i, at ældreområdet trænger til flere penge, bedre økonomi. Det er vi bestemt meget enige i. Jeg vil også gerne anerkende, at Dansk Folkeparti har tilført nogle puljer til ældreområdet og har forbedret visse pensionisters økonomi i det små, som ordføreren også selv siger.

Det er alt sammen meget godt. Men samtidig har Dansk Folkeparti jo altså lagt stemmer til den økonomiske politik, som er blevet ført i det her land, og som har ført til, at kommunerne bliver holdt i en økonomisk spændetrøje uden lige og mage.

Af kommunernes egen budgetredegerelse for 2006 fremgår det faktisk ret tydeligt, at der ikke bruges flere ressourcer på ældrepleje pr. ældre, og det kan ordføreren vel ikke bortforklare. Er det ikke at holde de ældre for nar, når man med den ene hånd giver særbevillinger til ældreområdet og med den anden hånd hindrer kommunerne i at give en god service til de ældre?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg må endnu en gang gøre opmærksom på, at jo mere man overtræder taletiden, desto mere hindrer man nogle andre i at komme til at spørge om noget. Det er bare en høflig henstilling. Hr. Thulesen Dahl.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der er jo en klar forpligtelse for de partier, der vil tage ansvar for Danmarks fremtidige udvikling, til at holde den overordnede økonomi på sporet. Det troede jeg sådan set også var det, Socialdemokratiet forsøgte at gøre alt hvad man kunne i de her uger for at tilkendegive man var interesseret i. Så derfor er det jo klart, at man bli-

ver nødt til at se på, hvordan den samlede offentlige økonomi hænger sammen.

Det er ikke det samme som at sige, at der så ikke skal tilføres flere penge til ældreområdet, for det handler jo om, hvorvidt vi er dygtige nok til at prioritere inden for den offentlige økonomi, så der kan gå mere til ældreområdet. Der nævnte jeg så som et eksempel, som jo ikke bliver taget ind ofte af Socialdemokraterne, altså ældrechecken som et lille bidrag, men samlet set er det 1,3 mia. kr.

Man kan lige huske på, at fru Helle Thorning-Schmidt var heroppe som ordfører for Socialdemokratiet for lidt siden og tale om, at man i sit, jeg tror, det var sidste års finanslovsforslag, havde sagt, at der skulle 500 mio. kr., altså 0,5 mia. kr. mere til ældreområdet. Her har vi så en ordning, der altså giver ældre af kød og blod 1,3 mia. kr. mere. Så på den måde er det jo ikke småpenge. Der betyder det jo selvfølgelig noget, og det betyder selvfølgelig også noget for de mennesker, der modtager dem.

Men vi skal videre, og jeg har så givet nogle bud her under mit ordførerindlæg på, hvordan vi kan komme videre. Der håber jeg bestemt da også, at der er mange her i Folketinget, der vil kunne støtte de tanker, som det jo også i øvrigt kom udtryk i en del af spørgernes indlæg.

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Der er jo ikke noget klart svar. Det havde jeg måske heller ikke forventet fra ordførerens side.

Jeg mener så, at det er at holde de ældre for nar, når man med den ene hånd giver en lille skilling og med den anden hånd reelt tager et værdigt ældre liv fra vores ældre befolkning. Men det kan jeg selvfølgelig ikke forvente, at ordføreren skulle være enig i.

Kl. 13.50

En anden ting, som jeg har siddet og lyttet lidt spændt efter, er Dansk Folkepartis holdning til stregkodesystemet, og det, vi kalder minuttyranniet. Der synes jeg egentlig ikke jeg hørte så meget fra Dansk Folkeparti. Der har vi jo hørt mere fra Venstre og især fra statsministeren i valgkampen, at nu skulle stregkodetyranniet væk, at nu skulle det afskaffes.

Jeg ved, at der lige for nylig er blevet brugt over 300 mio. kr. mere til digitalisering, til mere bureaukratisering af vores ældrepleje. Hvordan ser Dansk Folkeparti på den udvikling, og hvordan kan man passivt se på, at den udvikling ac-

celererer, hvis man i virkeligheden er imod den retning?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der er jo mange ting i det. I den kommune, hvor jeg er medlem af kommunalbestyrelsen, mener jeg ikke, at man kan sige, der er minuttyranni, for det har vi besluttet at vi ikke har.

Der har vi vedtaget, at vi gerne vil købe håndholdte computere til vores plejere af den simple årsag, at det kan give nogle besparelser på tiden, de anvender på landevejene. Vi kan planlægge bedre. Den tid kan så gå til mere tid ude hos den enkelte ældre. På den måde kan man selvfølgelig tilrettelægge indsatsen på en måde, så den enkelte ældre får mere tid sammen med en plejer, der kommer ud og hjælper med de helt nødvendige ting, som plejere kommer ud i hjemmet og hjælper med. Så vi taler jo, når vi taler om teknologi eller vi taler om det, man ofte siger går til administrative udgifter eller sådan noget, og så somme tider om noget, der faktisk kan blive til mere tid hos den enkelte ældre.

Jeg bryder mig ikke om ordet minuttyranni, jeg bryder mig ikke om, at de ældre føler, at der kommer en ind over dørtærsklen, og at vedkommende så nærmest står med et stopur og siger: Så meget til det, så meget til det, så meget til det. Det bryder jeg mig simpelt hen ikke om, og jeg mener også, at kommunerne skal administrere, så man ikke gør det. Det er ikke det samme, som at man ikke har fokus på, hvordan vi kan sørge for, at så meget som muligt af den tid, man betaler en hjemmeplejer for at være på arbejde, bruges ude i de ældres hjem og ikke ude på landevejene og til andre ting.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Hvor mange år skal Dansk Folkeparti have været parlamentarisk grundlag og eneansvarlig sammen med regeringen for den økonomiske politik, før man vil tage ansvar for den politik, man gennemfører? Jeg kan forstå, at de første 5 år, Dansk Folkeparti har været ansvarlig for finanslovene, har man ikke taget ansvar for den katastrofale situation, der er på landets plejehjem. Skal det forstås sådan, at det ikke er Dansk Folkepartis ansvar? På et eller andet tidspunkt må det vel gå op måske ikke for Dansk Folkeparti, men så måske for andre, at når man er et fast parlamentarisk grundlag i 5 år, har man et ansvar.

Så er spørgsmålet: Øger det kommunernes mulighed for at forvalte deres økonomi, at man skærer i bevillingerne til kommunerne og så en gang imellem laver nogle småpuljer, så man populistisk kan sige, at nu giver man dem lige en pose penge, eller er det bedre at give kommunerne en solid økonomi, sådan at de har mulighed for at forvalte, omorganisere, effektivisere osv.?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er jo i meget høj grad et spørgsmål om holdning til, hvordan man behandler vores ældre. Jeg nævnte jo det eksempel, at vi i 2002 valgte at give 0,5 mia. kr. ekstra ud til kommunerne. Meningen med de penge, som ekstra skulle gå til kommunerne ud over det, kommunerne havde aftalt med regeringen, var, at de skulle gå til ældreområdet.

En masse kommuner valgte at bruge dem på noget andet. Det vil sige, at der har siddet en masse byrådspolitikere, sikkert fra Socialdemokratiet, fra Venstre og fra SF, som har valgt at bruge pengene på noget andet end de ældre, så det er bare et eksempel på, at man rent faktisk på et tidspunkt, mens vi sidder og har indflydelse, tilfører kommunerne flere penge lige præcis for at kunne øge indsatsen på ældreområdet.

Det er jo derfor, vi går over til nogle nye metoder, hvor vi siger: Når vi leverer ekstra penge til kommunerne, vil vi have, at pengene går til ældreområdet, og så begynder vi at styre mere og mere centralt, hvordan pengene bliver brugt. I stedet for, at vi alle sammen går rundt og sådan stikker hinanden blå i øjnene, hvad angår det kommunale selvstyre og alle de der ting, vil jeg sige: Det er da en udvikling, der er kommet for at blive, for hr. Ole Sohn og jeg vil jo ikke acceptere, at der er kommuner, som så ikke bruger de penge, der bliver sendt ud, til de ældre, men som bruger dem til alt muligt andet, og hvor de ældre så i den kommune lider nød. Det vil vi jo ikke finde os i.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg er meget opmærksom på, at finansministeren er en tryllekunstner med talretorik, men jeg troede da, at Dansk Folkeparti var klar over, at de 500 mio. kr. og de ekstra penge, man har sendt ud via finanslovene, i form af de her populistiske ældrepakker, slet ikke rækker i forhold til den stigning, der er sket i antallet af æl-

dre. Derfor er det jo en kendsgerning, at der er færre medarbejdere pr. ældre i dag, end der har været tidligere. Det er jo ikke nok at komme med ekstra penge, når antallet af ældre stiger forholdsmæssigt mere.

Kl. 13.55

Så der er spørgsmålet: Hvornår vil Dansk Folkeparti tage et medansvar for de katastrofale forhold, der er på landets plejehjem som følge af, at man i 5 år reelt har været parlamentarisk grundlag for den borgerlige regering? Hvornår vil man tage et medansvar?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne nævne et helt konkret eksempel, jeg faktisk mener er ret afgørende. Jeg har været med til som kommunalpolitiker at stemme for, at vi samlede vores plejecentre i nogle færre, men lidt større enheder. Det har jeg været med til, bl.a. fordi det betød, at vi kunne få en bedre nattevagtbetjening, altså at vi simpelt hen kunne sikre, at de ældre, der var på plejecenteret, fik en bedre bemanding pr. person om natten. Så når der skete et eller andet, at man skulle foretage toiletbesøg eller lignende, var der flere ressourcer til rådighed for den enkelte ældre.

Der er jo mange måder at gøre tingene op på. Vi går efter, og det er jo det, jeg har sagt til hr. Ole Sohn og til andre og jeg gerne vil gentage, at der bliver tilført flere ressourcer til ældreområdet. Vi har faktisk lige fremsat et forslag til vedtagelse, der gør det klart, at der over de kommende år vil være behov for det. Det kan være i lyset af, at der kommer flere ældre, det kan også være i lyset af, at plejehøvelene bliver dækket for ringe i dag.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Dansk Folkeparti er jo meget optaget af de ældre. Det ved vi, og det kan der også i mange tilfælde være grund til. Mange ældre har det ikke godt, der er nævnt mange eksempler med plejehjem osv., og vi deler også det synspunkt, at der skal gøres noget for de ældre, der har det skidt i det her land.

Problemet er måske i det her land, at vi bruger utrolig mange penge og kræfter på at gøre noget for alle ældre. Vi taler om pensionister og ældre, som om de er sociale tilfælde hele bundtet, og det er de jo faktisk ikke. Dansk Folkeparti står i høj grad vagt om den linje, at så snart man er fyldt 65 i det her land, skal man betragtes som

et socialt tilfælde, der skal have særlig skånsom behandling eller særlige ydelser af den ene eller den anden art.

Jeg vil spørge Dansk Folkeparti, om det ikke var sådan, at man burde begynde at kigge på nogle af de her særydelser netop for at hjælpe dem, der har det dårligt, og måske sige, at de, der har det godt, ikke skal have særbehandling. F.eks. kunne boligydelsen jo være et sted, man kunne starte. Kunne det ikke være et sted, man kunne starte?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er fuldstændig enig i den første del af indlægget, altså den del, der går på, at vi jo gudske lov har mange, som har passeret pensionsalders-tidspunktet, og som faktisk er raske og rørige. Det er der også rigtig, rigtig mange der har glæde af ud over dem selv. Det har deres familier, det har børnebørnene, som kan blive passet hos bedsteforældrene osv. osv.

Nu er der lige kommet nye prognoser for vores levetid, der siger, at vi lever længere. Det er jo en entydig positiv melding, det er entydigt positivt, at vi lever længere, og at vi forhåbentlig også i længere tid har det godt, så vi får noget godt ud af vores tilværelse og kan være med til at berige familie og andre.

Det er ikke det samme, som at vi føler, at det ville være rigtigt at begynde at ændre på de ydelser, vi giver, for der er rigtig mange ting, der skal tages i betragtning i forbindelse med det. Vi har jo de her såkaldte samspilsproblemer, hvor man skal vurdere, om det kan betale sig for en selv at spare op, hvad det er, man mister, hvis man har gjort det osv. osv., og derfor er det faktisk ret svært sådan lige at gå ud i en øvelse, der hedder, at nu begynder vi at skære i ydelser, som ældre ellers er berettigede til, når de har passeret pensionstidspunktet. Derfor mener vi ikke, at vi skal i gang med den øvelse.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Fischer for det sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Men situationen er jo i dag, at vi giver boligydelse til ældre, der kan have en formue på helt op til 1 mio. kr. Dem vælger Dansk Folkeparti at holde hånden over, og de siger, at det er vigtigt, at den rabat, det privilegium, skal de fortsat have, fordi man er noget helt særligt, når man har

rundet de 65. Så er man ikke længere som alle mulige andre mennesker i det her land. Alt imens kan vi så se de her historier med dårlige forhold på plejehjem osv.

Hvis man virkelig har social bevidsthed, ville det så ikke give god mening at kigge lidt på den fordeling og sige, at det vigtige er, at vi hjælper dem, der virkelig har brug for det? Det vigtige er da ikke, at vi holder hånden over mennesker, der har store millionformuer, og giver dem særlige rabatter og privilegier.

Kl. 14.00

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu har vi de seneste år haft en meget skæv udvikling på boligmarkedet, der selvfølgelig har givet nogle friværdier i nogle områder, men ikke i andre. Udgangspunktet er jo bl.a., at man kan have en formue i form af, at man principielt har nogle penge i et hus. Men hvad angår den pensionist, der møjsommeligt har betalt gælden af på sit hus for at kunne sidde i det, når han nu bliver pensionist, og derfor kan beregne, at der er en eller anden formue dér, skal vi altså lige tænke os om to gange, før vi kommer og siger, at så mister han ydelser.

Man skal i hvert fald ikke gøre det alene i lyset af, at vi nu har haft en 3-4 år, hvor der har været ekstraordinært store stigninger i boligpriserne, specielt i visse dele af landet, for man skal også huske på, at der er andre dele af landet, hvor der direkte har været prisfald.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Hr. Thulesen Dahl indledte sin ordførertale med at fortælle, hvordan han havde krøllet et papir sammen, og hvordan børnene blev fuldstændig stille. Inden hr. Thulesen Dahl var færdig med historien, troede jeg egentlig, det var papiret med alle løfterne fra Dansk Folkeparti før valget, og så forstår jeg godt, at børnene blev fuldstændig stille og slået af forundring over, at man virkelig kan det.

Kan man som parti gå ud og give håndfaste løfter for derefter at krølle papiret sammen? Jeg undres i virkeligheden over, at det kun er børn, der bliver helt stille, når man bliver udsat for det. Jeg undres over, at hele Danmark ikke bliver fuldstændig slået af forundring.

Jeg tænker såmænd bare på to ting. Der var et håndfast løfte fra Dansk Folkeparti om efterlønnen. Hvis man stemte på Dansk Folkeparti, var

det en garanti for, at der ikke blev rørt ved efterlønnen. Jeg forstår godt, at børnene blev slået af forundring, da man oplevede, at det løfte ikke holdt, at papiret blev krøllet sammen. Jeg tror, hele Danmark er slået af forundring over, at man virkelig kan slippe af sted med sådan noget uden at rødme og ved højlys dag.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg tror også, den 9. klasse havde det med efterlønnen i tankerne, det tror jeg helt bestemt. Det var så bare ærgerligt, jeg ikke lige fik udnyttet lejligheden til at forklare dem sammenhængen, så de ikke bagefter ville være gået forvildet til hr. Villy Søvnald med sådan en gang historie.

For sagen er, som hr. Villy Søvnald jo ved, at det sådan set er den person, han vil placere i statsministersædet, der har stillet sig i spidsen for forringelser af efterlønnen. Vi har endda givet et tilbud, og det ved hr. Villy Søvnald udmærket, for jeg var i morgen-tv med ham samme morgen, hvor vi erindrede om, som jeg også gjorde i mit ordførertilæg, hvorfor vi nu erkender, at som det politiske billede er netop nu, bliver der rørt ved tilbagebetrækningsalderen. Så det er ikke et spørgsmål om, hvorvidt der bliver det, det er et spørgsmål om hvordan.

Så kan man enten vælge at forsøge at få det bedste ud af det, det gør Dansk Folkeparti, eller man kan sætte sig på sine hænder og bare brokke sig og sige: Det vil vi overhovedet ikke have noget at gøre med, men vi vil så heller ikke have nogen indflydelse på, hvordan det sker. Det gør hr. Villy Søvnald. Det er forskellen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søvnalds sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Det er sjældent, man oplever så bleg og rystet en ordfører for Dansk Folkeparti, for hr. Thulesen Dahl plejer ellers godt at kunne begå sig.

Men det er jo klart netop i en situation, hvor Dansk Folkeparti så håndfast går ud med et løfte. Jeg behøver ikke at citere det, vel? Hr. Thulesen Dahl er helt opmærksom på, at stort set alle medlemmer, partiformanden, hr. Thulesen Dahl selv og socialordføreren var ude og sige: En stemme på Dansk Folkeparti er en sikker stemme på, at der ikke bliver forringet efterløn.

Nu står man så fanget af noget, der så åbenlyst er et af de største eksempler på løftebrud i

nyere dansk politik, og så synes jeg egentlig, det ville klæde Dansk Folkeparti i stedet for at skyde skylden på andre – undskyld mig, det er da mest bøn, der gør sådan noget – at man stod fast på, at man kunne have forhindret det her. Dansk Folkeparti kunne have sagt i de her forhandlinger: Vi deltager ikke i forhandlinger, hvor efterlønnen bliver forringet. Punktum. Tror nogen så på, at regeringen, at statsministeren ville slå hånden af sit helt faste støtteparti igenem 5 år? Tror hr. Thulesen Dahl selv på det?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nej, det er hr. Villy Søvndal, der er rystet, fordi han skal prøve at komme med en argumentation her, han godt selv ved ikke holder vand. Det kunne ellers have været en vane for hr. Villy Søvndal, men det har alligevel rystet ham her i dag.

For sagen er, at kritikken jo skal rettes derhen, hvor kritikken skal rettes hen. Jeg tror faktisk på, at når der kommer ændringer i tilbagetrækningstidspunktet, er det, fordi regeringen, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre er enige om, at sådan bliver det. Og så står vi andre partier altså i en valgssituation. Så kan vi enten vælge at sige, at vi må udøve vores indflydelse for at prøve at påvirke det, så det bliver det bedst mulige for de mennesker, der rent faktisk har behov for efterløn, eller vi kan vælge at sætte os på vores hænder, som hr. Villy Søvndal og SF har valgt at gøre, og sige: Vi vil hellere tale de rene hænders sag, vi vil ikke blande os og dermed heller ikke have indflydelse.

Kl. 14.05

Et af de steder, hvor vi forsøger at få indflydelse, er jo lige præcis på det her med overgangsordningen, altså på, hvor lang tid der skal gå, før ændringer træder i kraft, så folk har ordentlig tid til at forberede sig.

Regeringen har spillet ud med en 10-års overgangsperiode, alle under 50 år kan blive ramt, og Socialdemokratiet har spillet ud med 10 år, alle under 50 år kan blive ramt. Det var jo tidligere alle under 40 år, der blev ramt, men nu er det jo i løbet af sidste sommer hævet til, at alle under 50 år bliver ramt. Vi prøver at få den overgangsordning til at blive længere, så der er færre, der bliver ramt, og man har bedre tid til at indrette sig på de ændringer, der måtte komme.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu har der jo været en del debat om plejesektoren. Med hensyn til hvad der egentlig er Dansk Folkepartis vurdering af, hvordan det står til, tror jeg, der er mange, der gerne vil have præciseret, hvad der er ordførerens oplevelse af, hvad der er vilkårene for de ældre mennesker, der kræver pleje og omsorg fra andre.

Nu har Dansk Folkeparti haft ansvaret i 5 år. Det er jo alligevel en periode. Der kan nå at ske mange ting i løbet af 5 år. Vi hører på statsministeren, at han synes, der er sket mange gode ting på 5 år. Hvad er hr. Thulesen Dahls vurdering af, hvordan det generelt ser ud med omsorgen for ældre i Danmark efter at have haft ansvaret i 5 år?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er en meget blandet oplevelse, man får, når man kigger på ældreomsorgen i Danmark. Jeg nævnte i mit ordførerindlæg, at der er rigtig mange ansatte i ældreplejen, som kæmper en daglig kamp for at gøre det rigtig godt, og mange steder lykkes det dem også at gøre det rigtig godt. Vi har også plejecentre, hvor folk er meget glade for at være.

Der er et lokalt plejecenter, hvor jeg bor. Der var TV 2 ude at lave optagelser her i sidste uge, hvor de interviewede forskellige beboere, som alle udtrykte stor glæde ved forholdene. Det er et nyere plejecenter, hvor jeg tror at plejerne gør deres yderste for, at de ældre har det godt.

Så har vi andre steder, hvor det jo helt åbenlyst er blevet blotlagt også de seneste uger, at der er store problemer. Vi havde også store problemer i slutningen af 1990'erne, hvor det også blev blotlagt, at der var omsorgssvigt på forskellige plejecentre, og hvor de ansatte ikke havde gjort det godt nok.

Så det er en blandet oplevelse, man får, når man står og iagttager forholdene på ældreområdet. Der er jo også derfor, vi har valgt at sige, at det her er et område, der har så stor en betydning for os, at vi dels ønsker et forslag til vedtagelse fremsat her i dag om forholdene, dels ønsker en principiel debat om, når vi bliver ved med at se sådan nogle eksempler, hvad vi gør med hensyn til det kommunale selvstyre, hvordan vi sikrer, at forholdene er i orden over hele landet på trods af det højt besungne kommunale selvstyre.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Hr. Thulesen Dahl mener, at det ser meget forskelligt ud. Der er eksempler på kommuner, må jeg forstå, hvor der er indflydelse fra Dansk Folkeparti, og hvor det går rigtig godt og alting er forrygende, og så er der andre kommuner, hvor det går knap så godt. Hvordan kan det så være, man tænker i generel styring af kommuner, når der nu er helt åbenlys forskel på, hvor godt det gøres?

Og hvorfor reviderer man ikke den holdning, man har haft? For nogle af de penge, som er gået til ældresektoren, er jo netop ikke gået til ældresektoren, de er gået til bureaukrati. Fordi regeringen har haft en forestilling om, at frit valg er fantastisk, er der hældt million på million på million på million på en papirtiger, som er blevet sluppet løs i en ældresektor, hvor man kunne bruge pengene til nogle helt andre ting.

Er den principielle diskussion måske ikke i virkeligheden, at vi skal have mindre centralstyring og mindre kontrol end det, som hr. Thulesen Dahl forestiller sig?

Så vil jeg også bare i en parentes bemærke, nu hvor vedtagelsen er fremsat: Kan vi ikke få at vide, hvad det er for et beløb, man mener der skal udskrives i forbindelse med de kommunale forhandlinger til ældresektoren? For det er jo nærmest et valglofte, man stikker ud, om, at der nu skal sikres bedre vilkår. Hvor mange penge er det, man forventer der kommer på bordet?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er jo mange ting, fru Margrethe Vestager i virkeligheden rejser her, bl.a. det her principielle spørgsmål: Er der behov for mere eller mindre central styring af ældreområdet?

Jeg synes, det, der er sket, når vi ser de her eksempler på omsorgssvigt, er meget entydigt. Det er, at politikere fra alle partier siger, at det vil man ikke finde sig i, at det skal der gøres noget ved. Jeg tror ikke – så har jeg misset det – at der har været en folketingspolitiker, der har rejst sig op og sagt: Det der er kommunens ansvar, det skal vi overhovedet ikke blande os i; vi har ingen holdning til det, det må kommunalpolitikerne håndtere, for det ligger inden for det kommunale selvstyre. Det tror jeg ikke der er nogen politikere der har sagt.

Jeg tror, at alle har stået på nakken af hinanden for at sige: Det her vil vi ikke finde os i, vi vil have bedre vilkår, og vi vil være sikre på, at

det kommer der. Så stiller vi alle sammen spørgsmål til socialministeren og andre ministre for at være sikre på, at tilsynsforpligtelsen nu er der, at der bliver fulgt op, og at kommunen bliver stillet til ansvar for, om de har gjort det, der skal gøres osv. osv.

Kl. 14.10

Det er på den baggrund, jeg siger, om vi så ikke er derude, hvor vi må tage ansvaret og sige, vi ikke vil finde os i de der eksempler, og så kræver det en stærkere central styring end den, jeg tror Det Radikale Venstre traditionelt vil være ved.

Der var andre spørgsmål, jeg gerne ville have besvaret, men jeg håber at komme tilbage til dem.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Kan hr. Kristian Thulesen Dahl ikke komme det lidt nærmere, om de 5 år, Dansk Folkeparti har været ved magten, generelt har forbedret ældreområdet i Danmark eller ej. Altså, har det skattestop for de rige, som Dansk Folkeparti har gennemført sammen med regeringen, har den kommunalreform uden finansiering, som Dansk Folkeparti har gennemført sammen med regeringen, har den generelle bureaukratisering af hele ældreområdet, som Dansk Folkeparti har gennemført sammen med regeringen, forbedret eller forværret vilkårene for de ældre i det her land?

Det eneste eksempel, som hr. Kristian Thulesen Dahl haler frem igen og igen og igen, er de nogle hundrede kroner, som man sender ud som en ældrecheck til de ældre. Jeg tror egentlig, de ældre hellere vil have en ordentlig pleje, hvis jeg skal være helt ærlig.

Er det ikke sandheden, at i de 5 år, Dansk Folkeparti har været ved magten, er ældreområdet i Danmark blevet dårligere?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Som jeg nævnte før til hr. Martin Lidegaards kollega, fru Margrethe Vestager, så vurderer jeg, at forholdene på ældreområdet, når man ser på det, er ret blandede. Nogle steder er forholdene gode, nogle steder er der omsorgssvigt, der gør, at der må gribes ind. Men det er sådan meget blandet.

Vi har gjort det, når vi har lavet aftale med regeringen, at vi har sat fokus på, at der skal flere penge til ældreområdet. Ældrechecken har væ-

ret nævnt som et konkret eksempel, altså 1,3 mia. kr. i år, der bliver udbetalt. Det tror jeg faktisk betyder meget for de ældre, der ikke har ret mange penge at gøre godt med. Så har vi nævnt to puljer a to gange, altså årligt 1 mia. kr. ekstra, der så bliver tilført kommunerne til forskellige områder inden for ældreområdet, og hvor kritikken af den første pulje på 500 mio. kr., altså halvdelen af den milliard kroner, har været, at de penge ikke i tilstrækkeligt omfang er gået til de ældre. Det er jo derfor, at vi lægger op til, at vi så må styre det endnu hårdere, så vi kan være sikre på, pengene kommer ud til de ældre.

Hvad angår skattestoppet, og i hvilket omfang det har betydet det ene eller det andet, har vi jo sagt fra vores side, at skattestoppet består sådan fra år til år, afhængigt af, om vi får lavet en finanslovaftale, vi synes er holdbar med hensyn til at give nogle penge til dem, der har mindst i det her samfund. Men der er vi jo selvfølgelig sådan kommet lidt under pres, efter at Socialdemokratiet nu har valgt at støtte skattestoppet. Jeg går ud fra, at det også ælder Det Radikale Venstre; det er jo klart, at der er en ny situation, når Socialdemokratiet vælger at støtte skattestoppet.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg kan garantere for, at Det Radikale Venstre ikke støtter regeringen og Dansk Folkepartis skattestop. Men det var jo en rigtig politiker-sang, vi fik her. Det var i hvert fald ikke folkets røst, der stod oppe på talerstolen. Det lød nærmest som en minister, der skulle bortforklare sin politik, men det er måske også sandheden, at hr. Kristian Thulesen Dahl jo i virkeligheden er skyggeminister i den her regering, og måske er det i virkeligheden fru Pia Kjærsgaard, der er landets egentlige vicestatsminister.

Sandheden er jo, at Dansk Folkeparti har ansvaret for den økonomiske politik, der systematisk har forringet vilkårene for de ældre i det her land. Det ansvar kan man ikke frasige sig. Der går en lige linje ude fra plejecentrene, ude fra de pressede børnehaver ind til Dansk Folkepartis gruppeværelse her på Christiansborg. Det ansvar bliver Dansk Folkeparti nødt til at påtage sig.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hvis vi lægger det til grund, som hr. Martin Lidegaard netop har sagt, at ældreområdet gen-

nem de sidste 5 år er blevet systematisk forringet, må vi også ret hurtigt kunne blive enige om, at staten selvfølgelig har et ansvar, men så har kommunerne så sandelig også et ansvar. Så må vi netop kunne være enige om, at vi skal have en skrapere styring, så vi sikrer, der tilgår ældreområdet flere ressourcer.

Vi har en anden indgangsvinkel. Jeg har brugt en del af min tid her på at fortælle, at der i de sidste 5 år, når vi har lavet aftaler, er blevet tilført ældreområdet flere penge på forskellig vis. Så har jeg derefter sagt – også i form af det forslag til vedtagelse, jeg har fremsat – at der over de kommende år er behov for en større satsning, fordi der er for mange områder, hvor tingene ikke er i orden.

Sådan tror jeg egentlig billedet reelt er, der er blevet gjort noget. Det har gjort nogle gode ting nogle steder, det har ikke sat sig spor andre steder, og der er nogle steder, hvor det halter ubehjælpeligt bagefter. Det er der, vi står nu. Det er status.

Når vi så skuer fremad og ser, hvad det så er for nogle udfordringer, vi har, har vi den udfordring, at der bliver flere ældre, at vi skal levere en bedre pleje, også i nogle af de kommuner, hvor det ikke sker i dag, og derfor kan vi se, at der over de kommende år er behov for flere penge. Der er behov for, at vi sætter mere fokus på de ansatte, på deres uddannelse, på, at vi højner omtalen af det at være i ældreplejen, så vi er sikre på, at vi kan tiltrække den kvalificerede arbejdskraft osv. osv.

Kl. 14.15

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hr. Kristian Thulesen Dahl kan åbenbart ikke lide at være helt ærlig. Der er jo ingen tvivl om, at hvis Dansk Folkeparti havde holdt fast i sit valgløfte om, at man ikke ville acceptere forringelser af efterlønnen, ville regeringen ikke gennemføre det stik imod sit parlamentariske grundlag.

Så når man fra Dansk Folkepartis side har valgt at gå ind og sige, at man vil forringe efterlønnen, er det vel magtens pris, som de, der skulle på efterløn, kommer til at betale, ligesom vi tidligere har oplevet med det valgløfte, Dansk Folkeparti afgav før kommunevalget i 2001, om, at man ikke ville skære på ældreområdet, om der så ikke var en krone i kommunekassen. Det løb man jo også fra og var med til at skære ned i masser af kommuner, og man fortsætter med at

skære på ældreområdet ude i kommunerne. Og der sagde hr. Kristian Thulesen Dahl ærligt: Det er magtens pris. Det, som vælgerne må betale for, at Dansk Folkeparti er ved magten, er, at der så bliver skåret i velfærden. Hvorfor ikke bare indrømme det åbent?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen fordi det ikke er rigtigt; fordi den måde, fru Line Barfod sætter det her op på, er helt forkert. Det, vi ser, når vi f.eks. ser på ældreområdet, er en meget blandet landhandel. Der er plejacentre, hvor folk er meget tilfredse med at være, hvor de synes at plejerne gør et rigtig godt stykke arbejde, og hvor man får tingene til at fungere; så er der andre steder, hvor det ikke fungerer. Sådan er sandheden jo, når vi begiver os ud af det her hus og rent faktisk ser, hvordan forholdene er. Det troede jeg også fru Line Barfod gjorde.

Med hensyn til efterlønnen er det jo fantastisk, at fru Line Barfod er i stand til at sige, hvordan regeringen ville handle, hvis Dansk Folkeparti ville gøre et eller andet bestemt. Man forledes næsten til at tænke tilbage til 1998, hvor fru Line Barfod med sit parti og måske SF ville have været i den vildfarelse, at de jo bare ville have kunnet sige nej til, at der skete ændringer i efterlønnen, for så ville regeringen Nyrop vel ikke ændre på efterlønnen. Jamen det gjorde han jo rent faktisk. Det gjorde han jo med stemmer fra Venstre og De Konservative. Så det er jo ikke en garanti for, at en regering, hvis ikke det parlamentariske grundlag lige synes, det er en god idé, siger: Nå, ja, men så gør vi det ikke. Så kan det jo blive gjort med andre.

Vi kan jo iagttage et meget stort flertal herinde med den i spidsen, som fru Line Barfod gerne ser som statsminister i det her land, og som vil ændre på efterlønnen. Og så har man som politisk parti – og vi er fuldstændig åbne og ærlige angående det – to muligheder: Enten læne sig fornærmet tilbage og sige: Jamen vi vil bare ikke lege med jer, vi vil ikke snakke med jer, hvis det ikke lige bliver på vores præmisser i et og alt. Eller man kan kaste sig ind i en kamp for at få forbedret vilkårene så meget som overhovedet muligt.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kan godt forstå, at hr. Kristian Thulesen Dahl prøver at snakke udenom. Der er en meget stor

forskel på situationen under SR-regeringen og situationen i dag, hvor Dansk Folkeparti lægger stemmer til, hver eneste gang regeringen beder om stemmer til f.eks. at lave forringelser af velfærden. Så lægger Dansk Folkeparti stemmer til, man stemmer for finansloven osv.

Jeg synes bare, at hr. Kristian Thulesen Dahl skulle sige det ærligt, ligesom hr. Kristian Thulesen Dahl tidligere har gjort, da han sagde: Ja, det er rigtigt, at Dansk Folkeparti stemmer for nedskæringer rundtom i kommunerne. Det er magtens pris.

Men det er jo ikke kun et spørgsmål om, at der er forskel på plejehjem og på ældreforsorg rundtom i landet. Det er et spørgsmål om, at Dansk Folkeparti direkte er med til både at stemme for de meget stramme kommunale aftaler, der gør, at man er nødt til at skære ned i kommunerne, og som medlemmer af kommunalbestyrelserne rundtom i landet stemmer for de konkrete nedskæringer på ældreområdet. Og det er magtens pris, nøjagtig som det vil være magtens pris, når Dansk Folkeparti er med til at forringe efterlønnen. Det er det, vælgerne får ud af at have sat Dansk Folkeparti så stærkt i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er uenig, og det ved fru Line Barfod godt.

Jeg sad så sent som for 14 dage siden i kommunalbestyrelsen i den nye Vejle Kommune og sloges for at få en vedtagelse igennem, der sagde, at når vores plejepersonale får de her håndholdte computere, får man noget tid; man effektiviserer, man får noget tid ud af det. Så ville jeg gerne have et punkt på, der hed, at den ekstra tid, man vandt ved det, ubeskåret skulle gå til pleje af de ældre, altså at man brugte den tid ude hos den enkelte ældre. Det eneste parti, vi havde problemer med at få til at være med på den linje, var SF, ikke fru Line Barfods parti, men SF. Det siger lidt om, hvordan man i kommunalbestyrelser somme tider agerer, og hvordan det kan vende op og ned på forholdene i forhold til det, vi ser herinde.

Dansk Folkepartis interesse er, at når vi laver aftaler her i huset eller i tilknytning til det her hus, leverer vi flere ressourcer til social- og sundhedsområdet, herunder bl.a. til de ældre, og så opfordrer vi til, at man i kommunerne prioriterer, så man sikrer, at de penge rent faktisk bliver brugt i ældresektoren.

Der har vi set nogle problemer. Vi har leveret flere ressourcer til kommunerne, og der er en del kommuner, der ikke har anvendt de penge i ældresektoren, men brugt dem til alt muligt andet. Det synes vi er brandærgeligt, og det er derfor, at vi lægger op til en lidt større styring af det, så vi er sikre på, at de ressourcer, der sendes ud til kommunerne, rent faktisk går til ordentlige vilkår i ældreplejen.

Kl. 14.20

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg kan en gang imellem godt blive så fantastisk imponeret over hr. Kristian Thulesen Dahls måde at prøve på at give indtryk af, at han i virkeligheden overhovedet ikke ved noget som helst. Når nu hr. Kristian Thulesen Dahl påstår, at Dansk Folkeparti svigt med hensyn til efterlønnen skyldes, at man er sikker på, at der bliver indgået et forlig om efterlønnen uanset hvad, er det så sådan, at hr. Thulesen Dahl virkelig tror, at den regering, vi har siddende i dag, kunne finde på at lave de her velfærdsreformer uden sit faste, trofaste støtteparti, Dansk Folkeparti, som har stået last og brast med den regering i et og alt? Tror hr. Thulesen Dahl virkelig, at det vil være tilfældet?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er meget svært at spå om, hvad der ville ske i en eller anden bestemt situation, og man kan selvfølgelig vælge at begive sig ud i den, så vil man jo kunne få det at se. Men jeg forsøgte bare tidligere, da jeg skulle svare på et lignende spørgsmål, at erindre Enhedslisten om, at man i 1998, da man sidst forringede efterlønnen, jo stod i den situation, at det parlamentariske grundlag ikke ville være med. Og det kan jo godt være, at det parlamentariske grundlag dengang troede, at hvis man satte sig på hænderne, skete der ingenting, men det gjorde der jo alligevel. Så derfor handler politik jo ofte om at få indflydelse på tingene, så man kan sikre, at hvis der sker noget, sker det på en måde, hvorpå folk rent faktisk i højere grad kan leve med det.

Når vi taler om ændringer i tilbagetræknings-tider – altså vi taler om efterløn, folkepension – disponerer folk i lang tid i forvejen. Vi indretter os efter de regler, der er, og folk forventer så at kunne gå på efterløn, når de eksempelvis bliver 60 år. Og derfor siger vi, at laver man om på sådan nogle ting, skal man gøre det med tilstræk-

keligt varsel; vi synes ikke, at det varsel, regeringen har foreslået, eller det varsel, Socialdemokratiet har foreslået, nemlig at alle under 50 år skal opleve forringelserne, er tilstrækkeligt.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg bliver mere imponeret, jo mere hr. Thulesen Dahl snakker, for det er jo fantastisk. Hvordan kan man sammenligne en situation med f.eks. et parti som Enhedslisten i 1998, der ikke har stemt for en eneste af den daværende regerings finanslove, bare for at nævne det som eksempel, med et parti som Dansk Folkeparti, der har stemt for hver eneste af den nuværende regerings finanslove? Bare for at gøre det klart for hr. Kristian Thulesen Dahl, hvor forskellen er.

Når hr. Kristian Thulesen Dahl nu begynder at snakke udenom igen, vil jeg bare sige: Hvis Dansk Folkeparti sagde nej til en hævelse af efterlønsalderen, ville der ikke blive nogen hævelse af efterlønsalderen, for Dansk Folkeparti er et fuldstændig uundværligt parti for den siddende regering, fuldstændig uundværligt. Dansk Folkeparti bestemmer, om efterlønsalderen bliver forhøjet eller ej. Det må da være et faktum, som også hr. Kristian Thulesen Dahl kan forstå.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg bliver altså også mere og mere imponeret, for jeg forholder mig til den situation, at det parlamentariske grundlag mener et eller andet. Pointen var jo så tidligere, at det ville betyde noget for, hvordan en regering agerer. Og så finder vi bare et helt konkret eksempel, nemlig sidste gang man forringede efterlønnen, i 1998. Der kigger vi på, hvem der var det parlamentariske grundlag. Det var SF og Enhedslisten. Skete der forringelser af efterlønnen? Ja, det gjorde der. Fik de to partier indflydelse på, hvordan det skete? Nej. Hvorfor ikke? Nej, fordi regeringen Nystrup lavede forringelserne sammen med Venstre og De Konservative. Så enkelt er det jo.

Nu vender vi så tilbage til situationen i 2006. Vi har en regering, der foreslår forringelse af efterlønnen, et Socialdemokrati, der vil forringe efterlønnen, Det Radikale Venstre, der vil forringe efterlønnen, og så kan det parlamentariske grundlag jo sætte sig ned på tilsvarende vis som i 1998, læne sig tilbage og sige, at man ikke vil fedtes ind i det, og så gisne lidt om, hvorvidt det så sker alligevel, eller om man vil kaste sine mandater ind i en kamp for at gøre ændringerne

så tålelige som muligt for de mennesker, der rent faktisk bliver udsat for dem, eller sikre, at der er færre mennesker, der bliver udsat for dem, altså i det hele taget forsøge at øve indflydelse for at sikre en mildere version end den, der ellers ville blive kendt.

Dansk Folkeparti har jo hele tiden siden 2001 gjort det klart, at vi går efter indflydelsen. Vi tror på, at vores vælgere er bedst tjent med, at vi går efter indflydelsen og ikke efter at sætte os på vores hænder og bare se andre gøre arbejdet.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

De hændelser, vi har kunnet iagttage de sidste uger, er konsekvensen af regeringens pres på kommunernes økonomi, og i drøftelserne har vi kunnet iagttage, at vores ønske om at handle aktivt for at forbedre de ældres forhold har vi egentlig set Dansk Folkepartis socialordfører bakke op om; man vil også godt være med til at støtte, at man skal gøre noget aktivt.

Sidste år i april havde vi Socialdemokrater et beslutningsforslag om en national handlingsplan for ældre medicinske patienter, som rummede mange af de forebyggelsesting, som vi netop står og efterlyser i dag.

Kl. 14.25

Sidste år i april sagde fru Birthe Skaarup fra Dansk Folkeparti:

Vi er positive over for en plan for det her område, hvordan den skal se ud, kan vi godt drøfte.

Det drøftede vi, og da vi skulle stemme om det, stemte Dansk Folkeparti imod.

Nu er mit spørgsmål til hr. Thulesen Dahl – nu er der ligesom lidt mere handlekraft i det: Vil Dansk Folkeparti være med til at gendrøfte den handlingsplan for ældre medicinske patienter, som vil skabe en meget bedre hverdag for mange ældre patienter, og gå konstruktivt ind i at støtte sådan en national handlingsplan?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Selvfølger vil vi gerne drøfte det, det gjorde vi også dengang.

Det, om et beslutningsforslag ender med en vedtagelse eller en forkastelse, er jo ikke det samme som at spørge sig selv, om der sker noget for ældre medicinske patienter; det kan der jo sagtens ske.

Vi har jo i flere runder haft fokus på de ældre medicinske patienter og også iværksat tiltag og afsat penge, og det gør vi selvfølgelig, fordi vi

synes, det er vigtigt. Og vi tager da meget gerne en fornyet diskussion af, om det, der er gjort, er tilstrækkeligt, eller om der skal gøres mere, og af, hvordan vi så sikrer, at vi gør det på en klog og kvalificeret måde.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Men det er så alligevel underligt, at man, når man gerne vil tage initiativer, stemmer imod et forslag, som helt åbenlyst vil give forbedringer til de ældre.

Hr. Thulesen Dahl sagde lidt tidligere, at det, det handler om, jo er at få forslag igennem, og vi har set en socialminister, som har brugt de uger her til at skubbe ansvaret ud i kommunerne, ud til medarbejderne, ud til lederne, og der har jeg forstået, at Dansk Folkeparti godt vil være med til at påtage sig det ansvar, som er Folketingets.

Vil Dansk Folkeparti også være med til at tage nogen af de her initiativer til at forbedre de ældres forhold uden om regeringen, hvis det bliver nødvendigt, når vi har en socialminister, der ikke vil være med til at tage ansvar?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Altså, vi afviser ikke at bruge flertal uden om regeringen for at fremme vores politiske mål. Det har vi sådan set vist ved adskillige lejligheder, det har vi også vist her i slutfasen af folketingsarbejdet så sent som i dag ved frokosttid, hvor vi jo havde et møde, hvor vi dannede et flertal uden om regeringen om, hvorvidt et lovforslag skulle opdeles. Der kan være mange ting, og hvis vi føler, at vi kan tjene vores politiske mål på den måde, gør vi gerne det.

Det er jo klart, at vi som parlamentarisk grundlag for den siddende regering ofte tager diskussioner med regeringen for at prøve at se, hvor langt vi kan komme i den rigtige retning, og så er det en afvejning fra vores side, om vi synes, vi er kommet langt nok og så laver en aftale, eller om vi siger, at det ganske enkelt ikke er godt nok, og så går i Folketingssalen med sagen.

For et år siden, da vi stod med afslutningsdebatten, fremsatte vi et forslag til en ekstra indsats på kræftområdet; det blev så vedtaget efterfølgende. Det var, fordi vi var utrygge ved, om regeringen ville prioritere kræftområdet på samme vis, som vi ville, så vi gik i Folketingssalen, fik en vedtagelse igennem om kræftområdet, og det afstedkom efterfølgende en fornuftig aftale

for en kraftig, ekstra indsats på kræftområdet her i 2006.

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Christine Antorini (S):

Jeg har lyttet meget nøje til både ordførerens tale og debatten, der har været her, fordi det jo handlede meget om, hvorvidt man vil påtage sig ansvar for, at der sker noget på vigtige velfærdsområder. Og jeg kan forstå, at det ligger Dansk Folkeparti meget på sinde at påtage sig et ansvar.

Derfor vil jeg godt gennemgå de eksempler fra ældreområdet, som ordføreren er kommet med indtil nu, for det startede faktisk med en meget præcis redegørelse for, at Dansk Folkeparti har stået bag, at der blev afsat 500 mio. kr. til et løft af kvaliteten i ældreplejen, hvor Dansk Folkeparti så rigtigt konstaterer, at hov, det gik vist ikke helt sådan, fordi alt for mange af de penge blev brugt til bureaukrati, til at lave administrative løsninger til Venstres frit valg-model. Ergo havde Dansk Folkeparti ikke tillid til, at kommunerne kunne løfte opgaven.

Dernæst sagde Dansk Folkeparti, at man godt vil have afsat nogle penge til at løfte ældreplejen en gang til, men det skal være igennem en pulje, hvor man beslutter, at pengene skal gå direkte ud til den enkelte ældre og ikke blive brugt til bureaukrati, hvorefter Dansk Folkeparti nu også selv har konstateret, at hov, det gik ikke sådan, for der er faktisk ikke kommet en krone direkte ud til ældreplejen endnu fra den pulje på de 400 mio. kr., som kommunerne ellers blev lovet; så Dansk Folkeparti har heller ikke tillid til regeringen på det her område.

Nu foreslår Dansk Folkeparti så, at vi skal stemme for et forslag, hvor ældreplejen skal rykkes over til staten. Hvorfor skulle det gøre nogen som helst forskel, når Dansk Folkeparti hverken har taget ansvar for, hvad der sker i kommunerne, eller for regeringens politik?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Altså, jeg skal lige rette en misforståelse. Det er jo fair nok, for forslaget er ikke runddelt endnu. Men af det forslag til vedtagelse, som vi har fremsat – nu har fru Christine Antorini jo hørt godt efter – fremgår det ikke, at staten overtager noget; det er noget, vi diskuterer nu. Jeg havde i mit ordførerindlæg nogle tanker, jeg synes man kan gøre sig på baggrund af de eksempler, vi har set rundt om i ældreplejen.

Desuden vil jeg lige nævne angående en af puljerne – altså de her mellem 400 og 500 mio. kr., det er jo 500 mio. kr. minus det, der bliver brugt til plejehjemsgaranti – at det faktisk er en forudsætning, at den måde, kommunerne anvender de penge på, giver mere tid til pleje af den enkelte ældre. Det er også derfor, at det er fuldstændig logisk, at man ude i kommunerne så tager det til sig og accepterer, at det er grundlaget for den her pulje.

Men hvordan kommunerne så bruger pengene for at nå det mål, er op til kommunerne, det vil sige, om man vil lade dem gå direkte ubeskåret igennem, eller om man vil gøre det ved at rettelægge arbejdet på en måde, så der bliver mere tid til den enkelte ældre. Hvis man gør det på den sidste måde, er det jo en måde at skaffe mere tid til ældreplejen på, som er varig, og som også kommer næste år og næste år og næste år igen osv., og derfor kan der jo selvfølgelig være fornuft i det.

Men det er jo indtil nu indrettet sådan, at det er kommunalbestyrelserne, der så må finde den bedste måde. Nu er det bare sikret, at pengene skal bruges inden for ældreområdet.

(Kort bemærkning).

Christine Antorini (S):

Det, som jeg spurgte efter, var, hvornår Dansk Folkeparti ville være med til at tage et medansvar for rent faktisk at have stor indflydelse på regeringens politik, og det var derfor, jeg noterede mig, at jeg ikke hørte, at ordføreren benægtede udlægningen af, at det ikke var gået godt nok med den første pulje, den var gået til for meget bureaukrati, og at det heller ikke er gået så godt med den næste pulje, for den er faktisk ikke blevet udbetalt til de ældre. Derfor har Dansk Folkeparti foreslået to ting: Først at der gives flere penge til området, det kommer i vedtagelsen, dernæst en idé om, at det nok går meget bedre, hvis staten overtager ansvaret for en del af ældreområdet.

Derfor vil jeg godt spørge hr. Kristian Thulesen Dahl en gang til: Hvorfor skal vi dog tro på, at det skulle hjælpe noget, når alt det, som Dansk Folkeparti har sagt Dansk Folkeparti vil gøre for de ældre, ikke har virket efter hensigten?

Der, hvor Dansk Folkeparti har indflydelse og har haft indflydelse i samtlige de knap 5 år, den her regering har været der, er på økonomien. Det har ikke løftet ældreområdet. Så hvorfor

skal vi tro på, at det løfter, at staten tager et større ansvar, og hvorfor skal vi tro på, at Dansk Folkepartis vedtagelse om at give flere penge skulle give bonus til de ældre den her gang?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, nu kommer jeg altså i tvivl om, hvorvidt fru Christine Antorini rent faktisk har hørt så godt efter, som hun selv påstod i sit første indlæg, for det, jeg sagde, var jo, at der for den pulje fra 2002, som ikke i tilstrækkeligt omfang var øremærket til ældreområdet, var en politisk tilkendegivelse om, at de skulle bruges til de ældre. Dem brugte mange kommuner på alt mulig andet.

Så siger vi, at den pulje på 500 mio. kr. minus plejehjemsgarantien, vi lavede sidste år, da vi forhandlede finanslov for i år, skal vi have langt mere sikkerhed for rent faktisk bliver brugt på ældreområdet for at sikre mere tid til plejen. Der er vi ikke parate til at sige, at det ikke går, som det skal. Det skal jo følges op.

Nu har kommunerne søgt om at få deres andel af pengene, nu bliver pengene brugt ude i kommunerne, og så skal vi selvfølgelig have en evaluering fra kommunerne, så vi har sikkerhed for, at pengene så rent faktisk er gået til at forbedre forholdene i ældreplejen. Og det bliver så en vurdering.

Så siger vi, at ud over de initiativer, der altså er taget indtil nu, vurderer vi, at der er behov for mere. Vi kan se, at der kommer flere ældre, det er vi faktisk glade for, det er et godt udgangspunkt. Vi kan også se, at vores pleje af vores ældre nogle steder halter, så derfor kan vi se, at der er behov for mere – det er punkt 1. Punkt 2 er, at der er behov for at se på ledelsesforholdene rundt omkring, om man har den tilstrækkelige ansvarlighed i ledelserne. Og der siger vi, at staten må ind og styre noget mere, for der er ikke nogen her i Folketinget, der vil finde sig i, at forholdene i enkeltkommuner ikke er i orden.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Nu skal jeg nok lade være med at genere ordføreren med, at Dansk Folkeparti efter 5 år stadig ikke har fået styr på ældreområdet, og i stedet for glæde ordføreren med at gå over til områder, som jeg i hvert fald ved interesserer Dansk

Folkeparti meget, nemlig udlændingepolitik og meningsmålinger.

Hr. Kristian Thulesen Dahl nævnte en meningsmåling fra Catinét, hvor man havde spurgt herboende muslimer om deres holdning til mellemøstlige reaktioner på Muhammedkrisen, herunder afbrænding af flag, boykot af danske produkter og noget så forfærdeligt som angreb på danske ambassader.

Jeg synes, hr. Kristian Thulesen Dahl havde været mere rimelig, hvis han havde husket at fortælle, at disse tre spørgsmål blev stillet som et, hvorfor man – 1 – ikke ved, hvilket af spørgsmålene der blev svaret på, og – 2 – slet ikke kan vide, om forståelse dækker, at man er enig, eller at man bare kan sætte sig ind i, at folk har en bestemt reaktion.

Mener Hr. Kristian Thulesen Dahl ikke, at man risikerer at dæmonisere befolkningsgrupper, når man bygger sin tale på tal, der er så om diskuterede?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jo, men for netop at slippe for den der diskussion om sådan en enkelt måling valgte jeg faktisk at nævne tre forskellige målinger, fordi min vurdering er, at det ikke er en tilfældighed, og at der måske er tale om et mønster. Og derfor havde jeg jo også to andre målinger med, som illustrerer, at det er galt fat.

Kl. 14.35

Jeg kunne også have taget et helt andet udgangspunkt, som ikke er meningsmålinger. Jeg kunne f.eks. også have taget statistikker for volds kriminalitet. Så kunne vi se på, om danske er mere eller mindre kriminelle end udlændinge, og om udlændingene kommer fra vestlige eller ikkevestlige lande. Der er jo mange måder at tage udgangspunkt i, at vi står med et problem med den indvandring, der er sket her til landet, og de problemer, det giver på alle mulige leder og kanter. Så man behøver sådan set ikke at diskutere en enkelt målings validitet. Man kan tage talrige udgangspunkter, og så kan man se, at der selvfølgelig er et klart mønster i de tal, der kommer frem – desværre, det er meget, meget beklageligt. Vi havde da langt hellere alle sammen set, at der ikke var det mønster, at der ikke var de problemer, de kultursammenstød, som de her tal giver anledning til at kunne se at der er.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

De problemer, der kan være, er vi jo selvfølgelig enige om skal løses. Det Radikale Venstre går faktisk også meget ind for at bekæmpe islamister – bare sådan til almindelig orientering.

Man kunne have valgt noget andet, siger hr. Kristian Thulesen Dahl. Man kunne faktisk have gjort så meget, kan man sige. Man kunne have valgt at bruge fakta, siger hr. Kristian Thulesen Dahl, men man valgte noget andet. Man valgte at bruge en måling, man ved er omdiskuteret, og som man ved grundlaget ikke er i orden for. Det var et valg, hr. Kristian Thulesen Dahl foretog. Og det var derfor, jeg spurgte, om man ikke er bange for – når man bruger den slags målinger, der er så omdiskuterede – at man er med til at dæmonisere bestemte befolkningsgrupper. Igen ryger proppen lidt af flasken. Dæmonerne ryger ud fra Dansk Folkeparti, ligesom de for nylig gjorde, da hr. Martin Henriksens hjemmeside igen-igen kom med et budskab, der åbenbart heller ikke er Dansk Folkepartis politik.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jo, men altså, der ikke ret meget mere nyt at svara på det, end hvad jeg allerede har gjort. Hvis det er sådan, at man får det spørgsmål, om man mener, at ytringsfrihed bør stå højere end hensynet til religiøst funderede regler og traditioner, og der så er et flertal af de herboende muslimer, der svarer: Nej, aldrig; og hvis der er, når man ser på hele befolkningen som helhed, 8,5 pct., der svarer det samme, så kan man jo se en helt klar forskel. Så der er jo et eller andet, der ikke er så godt. Nu nævnte jeg det med fakta; det har jeg så valgt ikke at tage med, men jeg kan godt nævne, at vi har fået nye tal fra Danmarks Statistisk vedrørende kriminalitet. Man kan jo forsøge at lukke øjnene, men man kan jo ikke lukke øjnene for, at især i voldssager er ikkevestlige mænd overrepræsenteret. Således blev 60 pct. af voldsdommene i 2004 tildelt en ikkevestlig mand. Det er da tal, vi bliver nødt til at se med på gru, fordi de jo vidner om, at den er helt gal for en stor del af de indvandreres vedkommende, der er kommet her til landet.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Jeg synes, det har været en fornøjelse at høre Dansk Folkeparti gennemgå de mange goder, landet har fået, fordi netop Dansk Folkeparti har

været med ved magten, har været med ved roret og har haft indflydelsen her i landet i de sidste 5 år. Nu synes jeg bare, at Dansk Folkeparti har fået lidt for meget vind i sejlene med hele tiden at have en evne, der gør, at man formår at komme igennem fjernsynsskærmen med budskaber om, at Dansk Folkeparti synes, at det ene eller det andet er for dårligt, og det vil man sætte ind over for. Man vil kræve, at regeringen handler, man vil holde den fast på det, man vil sikre, at der bliver tilført flere penge. Man er kort sagt hver eneste gang vælgernes garant for, at det går den rigtige vej i Danmark. Alligevel ender Dansk Folkeparti altid med at stemme anderledes og stemmer aldrig for, at de forbedringer, vi andre ønsker gennemført, rent faktisk bliver til noget. Synes Dansk Folkeparti derfor ikke også selv, at man måske har grund til at tvivle på, at de initiativer, der nu skal tages på ældreområdet, rent faktisk også vil blive til noget?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Altså, udgangspunktet er jo helt forkert. Udgangspunktet er, at vi aldrig nogen sinde er med til at skaffe flere ressourcer på områder, hvor der er en diskussion om at der mangler ressourcer, men at vi bare taler om det. Det er jo ikke rigtigt. Lad os tage et af de områder, fru Karen Hækkerup selv er meget optaget af, nemlig fødevarerkontrollen. Der har vi lavet en aftale, der betyder, at vi på forskellig vis og med forskellige initiativer tilfører fødevarerkontrolområdet vel op imod 30 mio. kr. ekstra ud over det, der er aftalt i finansloven. Det har vi gjort, fordi vi kan se, at der mangler penge til nogle bestemte initiativer, som vi har følt der var behov for at få igangsat allerede i år, frem for at vente til næste år, som det ellers var udgangspunktet.

Kl. 14.40

Det er rigtigt, at Socialdemokratiet så har fremsat et forslag om, at det ikke skulle være 30 mio. kr., men at det skulle være 60 mio. kr. Det var et tal, man havde fra, jeg tror august sidste år, hvor man, upåagtet at vi havde valgt at sige, at nu tilfører vi op mod 30 mio. kr., holdt fast i det forslag, vi jo netop har behandlet her i Folketingssalen om, at der skulle tilføres 60 mio. kr.

Det viser jo bare lidt om, hvilken tilgang der er til økonomi, for man skulle egentlig tro, at det, at vi tilførte nogle penge, gjorde, at de 60 mio. kr. var blevet til lidt færre. Det er de ikke, det er stadig væk bare 60 mio. kr. Det er jo forskellen. Vi kigger på, hvad der rent faktisk er be-

hov for vi får tilført, og så tilfører vi det, hvor Socialdemokratiet bare kommer med et eller andet, der er ganget med en eller anden faktor.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Nu har jeg nydt meget at tage nogle lange debatter med hr. Kristian Thulesen Dahl netop om fødevaresikkerheden, men jeg har nu stadig væk til gode rent faktisk at få bevist noget med hensyn til det, som den fyrede ordfører for Dansk Folkeparti, Christian H. Hansen, gik ud og sagde, nemlig at Dansk Folkeparti er mere interesseret i, at regeringen bliver siddende på deres taburetter, end at forbrugerne får en ordentlig fødevarekontrol. Det er længe siden, vi har hørt noget i den stil fra Dansk Folkepartis side. Men lad nu fødevarekontrollen ligge, den tror jeg nemlig faktisk godt danskerne og vælgerne efterhånden har forstået ikke fungerer og ikke gør det, fordi der er skåret.

Det samme gør sig gældende, når man kigger på pædagogerne. Problemet i fødevarekontrollen er jo særdeles dårlig organisering, men også at medarbejderne er nedslidte. Det er pædagogerne også, det er medarbejderne i skattekontrollerne også, det er socialrådgiverne også, det er stort set alle de medarbejdere, vi har til at tage vare på vores offentlige velfærd. De er nedslidte, fordi der ingen økonomi er i kommunerne. Jo, penge-kassen bugner, men man må ikke bruge af den.

Her er Dansk Folkeparti med til gang på gang at sige nej til, at kommunerne kunne løfte den velfærd, som vi faktisk synes der er behov for. Synes Dansk Folkeparti ikke, det er på tide at sige ja til en ordentlig velfærd i stedet for at blive ved med at holde kommunerne i den her spatretrøje?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jo, vi skal bestemt have en ordentlig velfærd, men jeg bliver nødt til at anholde noget af det, fru Karen Hækkerup kommer med. Jeg får et spørgsmål, der lyder, om ikke det er sådan, at vi altid bare taler og taler og taler om behovet for flere ressourcer, men når det kommer til stykket, gør vi ingen verdens ting.

Så dokumenterer jeg, at lige præcis på et af de områder, Socialdemokratiet har gjort meget ud af sådan at varme op i forbindelse med afslutningsdebatten, nemlig fødevareområdet, forholder det sig faktisk sådan, at vi har talt om beho-

vet for flere ressourcer, og at vi tilfører flere ressourcer, hvorefter det næste, der kommer, er, at fru Karen Hækkerup siger: Ja, ja, men lad nu fødevareområdet ligge.

Det er da fantastisk! Når det ikke lige passer ind i krammet, når nu det forstyrrer det billede, man møjsommeligt har forsøgt at opbygge gennem sin egen tale, skal vi bare lade det ligge. Kan vi så ikke snakke om noget andet? Sådan tror jeg egentlig vi kunne tage en hel del områder, hvor Socialdemokratiet rejser rundt med en tale netop nu, der handler om, at der er skåret ned på et eller andet område. Når man så kigger på tallene, er der ikke skåret ned, så er der tilført flere penge.

Det er ikke det samme, som at der ikke stadig væk er problemer og der ikke skal tilføres endnu flere penge. Men på de fleste områder, hvor Socialdemokratiet rejser rundt og siger, der skæres ned, er der rent faktisk blevet tilført flere penge.

Der må vi bare hver eneste dag besinde os på, når vi står op om morgenen, hvad der er dagens socialdemokratiske historie, hvor vi bliver nødt til at finde nogle faktuelle tal og fortælle, hvordan forholdene rent faktisk er, med det i mente, at det ikke nødvendigvis er sikkert, at det så gør, at der ikke skal mere til, men det er i udgangspunktet og normalt historien.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren, timen er gået. Jeg giver ordet til den næste ordfører, fru Marianne Jelved, nej, undskyld – hvad hjertet er fuldt af – fru Pia Christmas-Møller. Beklager.

Pia Christmas-Møller (KF):

Måske er formanden synsk.

Når de gamle kinesere blev allermest tændt, lød det: Gid du må leve i interessante tider. Se, det var ikke tænkt som et fromt ønske, men som en forbandelse. Interessante tider? Tjo, om vi lever i interessante tider i kinesisk forstand, er vel et temperamentsspørgsmål, men en kendsgerning er det, at vi lever i begivenhedsrige tider.

Når man ser tilbage på det folketingsår, som vi netop er i færd med at afslutte, er der sket meget politisk og gennemført mange politiske resultater, herunder flere store reformer: politisk og retskredsreformerne, kommunal- og kredsreformerne, og vi er godt i gang med at forberede en velfærdsreform.

Alligevel vil året først og fremmest blive husket for to sider af samme overordnede tema. Temaet er Danmark og dansk kultur, og det er set

indefra og udefra. Det var folketingsåret, hvor det globale spotlys for alvor indfangede Danmark og vores selvforståelse som danskere, og det var året, hvor vi på den hjemlige scene selv satte fokus på vore kulturelle rødder og værdier med en kulturkanon og opprioritering af vores fælles kulturarv, historie og sprog i bl.a. folkeskolen.

På den internationale scene kom vi helt frem i forreste række. Det skete aldeles fri- og velvilligt med vores indtræden i FN's Sikkerhedsråd, som vi har kæmpet målrettet for i en årrække, og hvor vi har sat vort præg med flere initiativer, bl.a. den forestående temadebat om menneskerettigheder og ved oprettelsen af FN's fredsopbygningskommission.

Og så skete det aldeles ufrivilligt og vrangvilligt i sagen om Muhammedtegningerne. Her fik vi en rolle, som vi ikke var forberedt på, og som vi har mere end svært ved at identificere os med. Billedet af det lille eventyrland, hvor selve flaget så godt som har været en global fribillet, blev frataget glansen.

12 tegninger i en avis førte til afbrændinger af danske flag og ambassader, dødsfald i forbindelse med massedemonstrationer vendt mod Danmark, boykot af danske varer og dødstrusler mod danske borgere. Det var surrealistisk og fuldstændig ude af så vel proportion som kontrol i en lang periode.

Presset på ytringsfriheden blev mærkbart, og religionsfriheden blev betvivlet. Dødstrusler mod tegnere og andre, herunder bl.a. en af vore folketingskolleger, blev fremsat.

Og hvad sker der så her i Folketinget? Slår man ring om det, der binder os sammen i vores demokratiske tradition, som det tidligere er sket, når vore fundamentale interesser har været under ydre pres, sådan som det f.eks. skete 11. september eller 9. april 1940 ved besættelsen? Lader man de sædvanlige partitaktiske slagsmål fare til fordel for proportioner og kampen for vores fælles interesser? Gemmer man slagsmål om skyld og historik til bedre tider? Ja, det gjorde man fra højre til venstre her i salen. I 2 dage. Så var den borgfred slut.

Herefter kastede man sig over regeringen og ikke mindst statsministeren. Med hr. Auken i spidsen blæste Socialdemokraterne til angreb på regeringen. Mens alle kræfter i udenrigstjenesten, i Statsministeriet, diplomater hjemme og ude arbejdede i døgndrift for at slukke branden, gik hjemlige medier og oppositionspolitikere i gang med kampen om historieskrivning. Det

var regeringens og ja, nærmest statsministerens personlige skyld, at gadernes masser i Damas-kus og andre steder gik amok i hadefulde volds-episoder vendt mod Danmark.

At den voldsomme reaktion lod vente på sig i mere end 4 måneder, at gengivelsen i en egyptisk avis af tegningerne i oktober kunne gå upå-agtet hen, at der først skete noget, da en hær af muslimske ambassadører i samarbejde med herboende imamer i begyndelsen af januar havde fået ildnet religiøse ledere og centrale politikere i den arabiske verden, at en hellig og uhellig alliance, som havde en selvstændig magtpolitisk grund til at samle masserne om en ydre fjertlignende, nærmest ukendt fjende til brug for lokale magtpolitiske forhold, ja, det distraherede ikke de hjemlige oppositionspolitikeres forsøg på at opstille en helt anden årsagssammenhæng, hvorefter regeringen og dens støtteparti kunne gøres ansvarlig.

Hvad oplevede vi, endnu mens det føg i luften med den ene urigtige og vilde påstand efter den anden om Danmark, danskerne og den danske regering? På et tidspunkt, hvor alle, der ville bruge kræfterne på at lægge krisen ned, havde travlt med at afmontere myter, falske påstande og misforståelser over for hele den internationale presse generelt og den arabiske verden i særdeleshed, hvad oplevede vi der?

Jo, d oplevede vi, at en tidligere udenrigsminister med al den autoritet, der følger med en så fin titel på visitkortet, blev citeret i en arabisk avis for at have sagt, at der i de seneste 5 år har eksisteret et ondsindet angreb på muslimerne, og at disse forsmædelige tegninger imod islam er et led i dette angreb.

Citatet skulle ifølge flere vidner stamme fra hr. Helveg Petersens møde med bl.a. imam Akkari i Vollsmose. At den tidligere radikale udenrigsminister skulle være loyal citeret, bekræftes af den radikale formand i Odense, som angiveligt også deltog i mødet.

For nylig benægtede hr. Helveg Petersen på et spørgsmål fra mig under en debat her i salen at have sagt sådan. Det er jo sådan set godt nok. Men da jeg og andre afæskede ham svar på, hvor den radikale frontfigur så havde søgt at dementere dette, da der om noget var behov for det af hensyn til Danmarks interesser, til hvilke journalister, til hvilke aviser, kunne vi kun i yderste svarrunde få oplyst, at hans version af historien om det pågældende møde havde været tilgængelig på den radikale hjemmeside.

Der var ingen forsøg på at dementere i danske medier, selv om der har været rig lejlighed og masser af tid, og endnu værre, ingen forsøg blev hverken fra hr. Helveg eller anden radikal side tilsyneladende gjort på at rette op på skaden i den arabiske offentlighed.

Fremstående oppositionspolitikere, oven i købet en tidligere udenrigsminister, som ved eller burde vide, hvad det gælder, var årsag ikke bare til passivitet, men direkte aktiv opildning af den arabiske offentligheds følelse af fra dansk side at være udsat for en ondsindet konspiration mod deres religion.

Men det skulle ikke blive det eneste bidrag fra officiel radikal side. Den radikale leder, som nu går direkte efter selv at blive statsminister, har også givet sit besyv med og har sagt: Den mand er farlig.

Det blev ikke sagt om imam Abu Laban, som har excelleret i tvetunget tale og misinformation om Danmark og danske forhold. Det blev heller ikke sagt om imam Akkari, som ikke kun har excelleret i både tvetunget tale, målbevidst misinformation og trusler mod fru Jelveds egen partifælle, hr. Khader, som har sat livet ind på sin ret til både at være muslim og demokrat.

Nej, fru Jelved angreb Danmarks nuværende statsminister, hvis portræt kort forinden var blevet afbrændt sammen med Dannebrog af frådende masser, som herboende imamer sammen med karrierehungrende ambassadører og hjælpssomme udtalelser fra bl.a. hr. Helveg Petersen havde opildnet.

Så meget for sammenholdet i et lille land med 5 millioner mennesker, som uforvarende var kommet i konflikt med potentielt 1 milliard mennesker, så meget for varetagelsen af vores fælles interesser i en verden, hvor den globale landsbygladder spredes med sms'ernes hast- og lastværk, så meget for den radikale ansvarlighed og saglighed.

Hvad har vi så foreløbig lært ud over, at det er så som så med sammenholdet imod et ydre pres på fælles værdier, og at Socialdemokraterne og De Radikale er på vej til igen at ville sjakre med Danmark ved at drive partitaktik på udenrigspolitikken, sådan som det jo også skete i 1980'erne med fodnoterne?

Vi har lært, at vi skal styrke vores internationale engagement og dialog, vi skal målrette aktiviteterne ikke alene imod regeringsniveauer, men også mod andre væsentlige oppositionsled i civilsamfundet udeomkring i verden.

Vi har lært, at et internationalt netværk, også i den arabiske verden, er af afgørende betydning. Det arabiske initiativ er rigtigt tænkt og skal styrkes og ikke svækkes. Det skal ske med en fokusering både tematisk og geografisk.

Vi har lært, hvor vigtigt det er at have nære bånd til stærke allierede, der deler vore grundlæggende værdier.

Vi har i det hele taget lært, at vi skal fortsætte vores aktivistiske udenrigspolitik, hvor vi sætter handling bag holdning. Det gælder arbejdet i FN, EU, OSCE, NATO og andre internationale organisationer, der arbejder for en international retsorden, og det gælder vores fredsbevarende og fredsskabende indsatser rundt omkring i verden.

Vi har netop forlænget og justeret mandatet bag vores engagement i Irak, fordi FN og den irakiske regering har bedt os om det, og fordi vi selv mener, at vi på den måde gør en positiv forskel.

Vi håber og arbejder for, at irakerne snart kan overtage det fulde ansvar for deres egen sikkerhed, men vi vil ikke, som Socialdemokraterne og De Radikale, være med til på dette sårbare tidspunkt at svigte det demokratiske politiske spor, som netop har ledt til dannelsen af en ny koalitionsregering i Irak.

Vi mangler fortsat at høre bare et eneste argument, der bygger på hensynet til den irakiske befolkning og udviklingen i Irak – et eneste argument, der kan understøtte Socialdemokraternes og De Radikales krav om fuld dansk tilbage-trækning pr. 1. juli i år. Også her er der gået taktik i ansvarligheden.

På den hjemlige scene har vi haft fokus på danskhed, kulturarv, værdier og historie. Det er bl.a. sket med gennemførelsen af det konservative valgløfte om mere faglighed i folkeskolen, flere timer i dansk og historie og det store projekt med udformning af en kulturkanon.

Kl. 14.55

Kulturkanonen har netop givet den levende og brede debat, som var et af hovedformålene, og vi har nu fået et værktøj til at holde gang i debatten på en måde, som styrker den kulturhistoriske bevidsthed i vores folkelige fællesskab, hvilket har været og er et selvstændigt mål.

Men også Muhammedsagen har på sin egen helt særegne, akavede og bagvendte måde været med til at styrke vores bevidsthed om, at der er værdier, man må kæmpe for. Det var nogles fokus på os selv og en afprøvning af vores samfundsbærende værdier i en national sammen-

hæng, der blev forordet til Muhammedsagen, som eksploderede i en international krise. Men det var fokus på vor egen selvforståelse i internationalt perspektiv, der blev efterskriften, som mange og endnu flere fortsat vil bidrage til.

Historien om det forgangne folketingsårs politiske storme og begivenheder og resultater kan ikke skrives endnu, men at året har budt på begivenheder og beslutninger, som har historisk perspektiv, er hævet over enhver tvivl.

Interessante tider? Jo. Men det betyder jo først og sidst, at der er bevægelse, som rummer forandring, at der er et potentiale. Så er det op til os som borgere og som mennesker, som politikere og som ledere, om det skal være en forandelse eller vi vil gøre det til forandringer til fælles fremgang. Det er spørgsmålet.

Vi Konservative vælger det sidste, og det kræver politikere og lederskab, der bygger på værdier, visioner og vilje til at tage ansvar. Det har vi, både nationalt og internationalt.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Der er en række indskrevne talere, og jeg nævner de ti første. Det er hr. Villy Søvnald, fru Kirsten Brosbøl, hr. Morten Østergaard, hr. Carsten Hansen, hr. Per Clausen, hr. Troels Ravn, hr. Rune Lund, fru Elisabeth Geday, fru Karen Hækkerup, hr. Simon Emil Ammitzbøll og hr. John Dyrby. Det er først hr. Villy Søvnald.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil opholde mig lidt ved den udenrigspolitiske del, om man så må sige, af fru Pia Christmas-Møllers tale.

Hvis man læser The Anholt Nation Brands Index – det er der, hvor man hvert år måler landenes syn på hinanden – så er hovedkonklusionen derfra, som er gengivet i Ugebrevet Mandag Morgen den 18. april:

Før krisen fremstod Danmark som et ærkenordisk land, åbent, gavmildt, tolerant, demokratisk, stærkt orienteret mod menneskerettigheder og fairness. Det billede har lidt et knæk i store dele af verden.

Jeg vil spørge fru Pia Christmas-Møller, om hun deler den bekymring, der hermed gives udtryk for? Nu lader vi lige et øjeblik ligge, hvem der er skyld i hvad, men er det en rigtig beskrivelse, at Danmark har lidt et knæk i store dele af verden med hensyn til det brand, man havde?

Og så vil jeg godt spørge: Er det virkelig klogt at kaste sig over hr. Niels Helveg Petersen, når man skal søge syndere? Undskyld mig, hvis jeg skal slå øjnene op en tidlig morgen og sådan se rigtige landsforrædere foran mig, vil jeg sige, at den første, der rinder mig i hu, ikke er hr. Niels Helveg Petersen. Kan det ikke blive for skingert, er det ikke Dansk Folkeparti, der skal have enet på den type retorik?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er stærke ord, der flyder fra hr. Villy Søvnalds mund her en sen eftermiddagstime kort før sommerferien.

Jeg har ikke været i nærheden af at anvende ordet landsforrædere, hverken om hr. Helveg Petersen eller andre, og jeg ser faktisk ikke nogen idé i den form for mudderkastning. Men jeg har hæftet mig ved, at den tidligere radikale udenrigsminister, hr. Niels Helveg Petersen, har bidraget til at skabe store problemer for Danmarks omdømme og præcis det image, som hr. Søvnald, forstår jeg, er meget bekymret for. Det kan være bevidst eller ubevidst, men han har ikke ifølge egne oplysninger gjort synderlig meget for at rydde op, for at afmontere, hvad der måtte være af forkerte opfattelser af hans standpunkt til skade for Danmark i en meget, meget afgørende situation.

Det er mit anklagepunkt. Det synes jeg er angribeligt. At vi er i en vanskelig situation som følge af Muhammedtegningerne, er hævet over enhver tvivl, men jeg vil ikke give hr. Villy Søvnald ret i, at vi har lidt et knæk. Vi har en udfordring, vi skal løfte, og en række målinger viser, at vi netop ikke har lidt et knæk.

Kl. 15.00

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak! Jeg er specielt ked af at afbryde netop en sådan tale, men det er hr. Villy Søvnald.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

For mig står den anklagede politiker i det her – nu skal jeg lade være med at nævne navne – for noget af det mest besindige i dansk politik. Han står for roen og står solidt forankret på jorden og sådan noget. Fortæller det ikke noget om, hvor skinger den danske debat er blevet, når man begynder at placere den slags mennesker i kategori med nogle, der har skadet Danmark helt afgørende.

Jeg forstår bare ikke De Konservative, og jeg ved, at der er nogle refleksioner i Det Konservative Folkeparti over det tætte tilhør til Dansk Folkeparti, og om man virkelig kan blive ved at holde til at arbejde sammen med et parti, der omtaler en stor gruppe i Danmark som kræftceller, som pest, som nogle, der er tusind år bagud i udvikling og sådan noget. Er fru Pia Christmas-Møller ikke bekymret over, at hun med sin tale i virkeligheden kommer til at placere De Konservative i et toneleje, som, om det er muligt, er næsten endnu mere skingert end det, Dansk Folkeparti præsterer? Det er virkelig en kraftpræstation, der skal noget til for at opnå det. Er det ikke en konservativ opgave at tale lidt til fornuffen, også vedrørende tidligere omtalte politikere, som jeg mener repræsenterer meget af den sunde fornuff i Danmark?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg synes, hr. Villy Søvndal spænder ben for sin egen argumentation. Det er hr. Villy Søvndal, der bruger det meget, meget voldsomme ord landsforrædere og citater fra enkeltstående personer, som har brugt ord som kræftsvulster og lignende. Det har overhovedet ikke indgået i Det Konservative Folkepartis ordbog. Det er ikke den måde, vi argumenterer på.

Jeg har peget på, hvor sammenholdet var henne, da det gjaldt, da Danmark var under pres, hvor borgfreden var henne. Ja, den holdt i 2 dage. Hr. Villy Søvndal forsøgte at spille rollen som den samlende figur, men havde jo ikke helt øvelsen til det og faldt jo altså, ja, undskyld mig, også igennem, da han forsøgte sig at optræde i den arabiske tv-verden.

Det var hr. Søvndal ked af, men det fortæller jo noget om, hvor sårbart det hele var på det tidspunkt. Når så en tidligere udenrigsminister ikke gør noget som helst for at dementere nogle meget, meget grove udtalelser om, hvad der foregår i Danmark, til skade for Danmarks image, så vil jeg have lov til at påpege det.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg er ikke så overrasket over, at den konservative ordfører bruger meget tid på at tale om Det Radikale Venstre i sin ordførertale, for der er jo ikke så mange konservative resultater, man ligesom kunne ride op i sådan en ordførertale, for Det Konservative Folkeparti er på en eller anden

måde ligesom bare med på vognen eller med på en lytter, om man så må sige, i regeringssamarbejdet. Der er jo ikke sådan store historier at fortælle fra det konservative scorekort.

Men når vi er ved Muhammedkrisen, gik det så fuldstændig fru Pia Christmas-Møllers næse forbi, at store og væsentlige dele af det danske erhvervsliv faktisk også kritiserede regeringens håndtering af den? Hvis det gjorde, kan jeg måske lige minde om, at f.eks. bestyrelsesformanden i Grundfos, hr. Niels Due Jensen, den 28. februar sagde:

Denne ulykkelige konflikt er stærkt i gang med at ødelægge Danmarks renommé og goodwill. Det skyldes ikke mindst statsministerens håndtering af sagen.

Gik det fuldstændig fru Pia Christmas-Møllers næse forbi, at store dele af dansk erhvervsliv var meget ked af den måde, regeringen håndterede Muhammedsagen på?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det sidste, den radikale ordfører refererer til, er en ren tilståelsessag i forhold til mit hovedpunkt i min tale, nemlig at da det gjaldt, kunne man ikke stå sammen.

Nu prøver den radikale MF'er her at sige, at det var der også andre, der havde svært ved, andre, som ikke var politikere, men nogle erhvervsrepræsentanter. Jamen skyd da endelig nogle erhvervsrepræsentanter ind i flokken af dem, der ikke kunne holde sammen. Det gør ikke sagen spor bedre set med mine øjne.

Med hensyn til de konservative resultater kan jeg nævne en stribe store resultater. Taletiden giver mig ikke plads til dem alle sammen, men lad mig bare i flæng nævne: strukturreform, kommunalreform, politikredsreform, retskredsreform og folkeskolereform, hvor vi får styrket fagligheden med flere timer i dansk og historie, hvilket er ren afskrift fra det konservative valgprogram. Jeg kan dokumentere det her, og jeg kan her henvise til min egen konservative hjemmeside. Jeg kan pege på en lang række initiativer: terrorpakken, udenrigspolitikken. Det var den konservative udenrigsminister, der oprindeligt foreslog det arabiske initiativ. Nu bliver det styrket, og det er også en del af det konservative arbejde.

Der er så mange resultater, men jeg har tilladt mig at tage det helt store historiske, langsigtede perspektiv i min tale.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Ja, det kan jo kun løbe op. Hvis man tæller kommunalreformen og strukturreformen som to resultater, kan man selvfølgelig hurtigt få det til at ligne noget.

Men jeg vil godt tilbage til Muhammedkrisen, for regeringen har jo efterfølgende også i forbindelse med det arabiske initiativ bestilt en vurdering af, hvad man skal gøre for at rette op på den skade, der er sket. Fra de samme forskere lød det jo også, at regeringen havde begået væsentlige fejltrin, bl.a. ikke at ville mødes med ambassadørerne.

Er det ikke lidt paradoksalt at svinge sig op til at være den store forsvarer for ytringsfriheden, men sige, at alle de, der mener noget andet end regeringen i den her sag, har svigtet og ikke stod sammen, da det gjaldt? Hvad er det for en type samfund, fru Pia Christmas-Møller vil have, hvor det er således, at hvis man er uenig med den til enhver tid siddende regering i udenrigspolitikken, skal man bare rette ind og tie stille, fordi det er vigtigt at stå sammen? Der må også være plads til det.

Og vil fru Pia Christmas-Møller ikke erkende, at der også uden for det politiske rum i hvert fald er masser af folk, som mener, at regeringens håndtering af den her sag har været mere til skade end til gavn?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg kan garantere det radikale folketingsmedlem for, at jeg går ind for dialogen. Jeg er demokrat helt ind i sjælen, og derfor synes jeg selvfølgelig, at alt kan diskuteres, naturligvis også regeringens håndtering af forskellige politiske sager, herunder Muhammedsagen.

Men jeg mener, at man skal finde den rette tid. Man skal ikke gøre det, mens alle kræfter skal bruges på at slukke ildebrande, der virkelig kan true vores grundlæggende fælles værdier. Der skal man ikke bruge kræfterne på at diskutere, hvorvidt et budskab, man i øvrigt er enig i – siger, garanterer, nærmest besværges man i hvert fald – skal leveres i et brev eller på et møde.

Det var det, oppositionen brugte kræfterne på, mens det bragede løs, mens Dannebrog blev brændt af, mens ambassader blev brændt af, mens dødstrusler kom til danske borgere både ude og hjemme. Det synes jeg ikke er en rigtig

prioritering af tiden, og det vil jeg have lov til at bruge min demokratiske ret til at udtrykke.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Nu har vi jo hørt endnu en ordfører for et af regeringspartierne bruge hele sin taletid på Muhammedkrisen, og det var også en stor sag i det forløbne år, det medgiver vi.

Men jeg synes nu også lige, at den konservative ordfører skal have lejlighed til at sige et par ord om en af de sager, der jo optager rigtig mange mennesker lige i øjeblikket, nemlig sagen om hele ældresektoren, hele den diskussion, der er om kvaliteten i den offentlige service, for det var den konservative ordfører overhovedet ikke inde på i sin ordførertale.

Nu har Det Konservative Folkeparti jo også haft socialministerposten i en stor del af den her regerings tid, så derfor vil jeg gerne høre, om Det Konservative Folkeparti er enig med den nuværende socialminister i, at det her, vi nu ser i ældreplejen, altså alle de svigt, vi nu oplever rundtomkring med, at ældre ligger i flere timer med ble, at ældre ligger i sengen en hel dag, udelukkende er kommunernes ansvar, eller om Det Konservative Folkeparti som medlem af regeringen gerne vil være med til at påtage sig et ansvar for de ting, vi nu oplever i ældreplejen.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil meget gerne kommentere problemerne på ældreområdet, for det er fuldstændig rigtigt, som den socialdemokratiske ordfører siger, at Det Konservative Folkeparti er dybt optaget af det socialpolitiske. Det er et vandmærke i vores livssyn at dyrke den sociale ansvarlighed, det gjorde vi også, da vi havde ministerposten, og det gør vi fortsat med vores regeringsdeltagelse.

Vi har leveret både stemmer og penge til, at kommunerne fik mulighed for at give ældreområdet et løft. Af flere omgange har vi afsat 0,5 mia. kr. Vi har sørget for, at der blev etableret et uvildigt tilsyn netop på baggrund af de mange skandaler, der oprullede over hele landet. Under SR-regeringens ansvarsperiode i 1998-99 gennemtrufede vi i en forhandling – det var faktisk mig, der var ordfører – med Socialdemokraternes socialminister, at vi fik et uvildigt tilsyn.

Vi vil videre, vi vil give frit valg, vi vil give konkurrence, vi vil nemlig have kvaliteten op, vi vil ikke finde os i de eksempler, vi har set på tv.

Men må jeg ikke til sidst sige: At tale pænt og ordentligt og værdigt og respektfuldt til ældre mennesker koster altså ikke penge.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg synes, det er betegnende for den debat, der har været, og også det samråd, vi i går havde med socialministeren, og det gentager den konservative ordfører nu, at man skubber ansvaret videre, skubber ansvaret ud på det personale, der hver dag kæmper en kamp for at få enderne til at hænge sammen udeomkring på plejehjemmene, udeomkring i ældreplejen, i hjemmehjælpen. Det synes jeg er beskæmmende, og jeg beklager, at det er den besked, der hele tiden kommer fra regeringspartierne, når vi diskuterer det her problem. Jeg synes, det ville klæde Det Konservative Folkeparti, som fru Pia Christmas-Møller kalder et socialt ansvarligt parti, at påtage sig et ansvar for de problemer, de store problemer, der hele tiden kommer frem i den her debat.

Kl. 15.10

Vi har dog fået nogle fra regeringspartierne til at indrømme, at man som regering har det overordnede ansvar for den her sektor. Så jeg vil godt spørge, om sådan et overordnet ansvar ikke også indebærer at sikre, at der er ordentlige økonomiske rammer, så kommunerne rent faktisk kan foretage de prioriteringer, som regeringen nu vil pålægge kommunerne og sige, det alene er kommunernes ansvar at foretage de her prioriteringer.

Ligger der ikke også i det overordnede ansvar at sørge for, der er nogle ordentlige økonomiske rammer, så kommunerne rent faktisk kan foretage de nødvendige prioriteringer?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er fuldstændig korrekt, at vi her i Folketinget har et overordnet ansvar for landets samlede socialpolitik, herunder ældreplejen. Selvfølgelig har vi det. Vi laver de overordnede regler. Vi laver lovgivningen her, og den lovgivning skal kommunerne så leve op til, fordi vi har en decentral udførelse under kommunalt ansvar. Selvfølgelig skal der være tilstrækkelige midler. Det forhandles jo netop derfor hvert år med kommunerne. Så jo, vi har et overordnet ansvar, men den konkrete udførelse af den enkelte opgave foregår i samarbejde med kommunerne, og

det er kommunerne, der har et ledelsesmæssigt ansvar for det enkelte plejehjem.

Men jeg tror ærlig talt ikke, at de ældre får det bedre, hvis vi herinde skulle sidde og styre det enkelte plejehjem centralt. Det er der ikke meget perspektiv i. Jeg vil advare imod en sådan kurs. Jeg hører heller ikke Socialdemokraterne fremsætte et konkret lovforslag om det. Det er der måske en god grund til.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

I 2001 var De Konservative til at regne med, for da sagde hr. Bendt Bendtsen – i øvrigt solo på en bondegård – til Danmarks Radio: Vi bliver alle sammen ældre. Og det må vi håbe. Han sagde så også, at hjemmehjælpen ikke må halte og plejen ikke må skranke, og at der skal være tryghed i alderdommen. Det er vel ord, som fru Pia Christmas-Møller kan gå ind for. Endvidere spurgte intervieweren så: Er der nogen ultimative krav, er der noget, I ikke går på kompromis med? Så sagde partilederen for Det Konservative Folkeparti: Et af vore ultimative krav er, at vore ældre får en ordentlig behandling. Det er ultimativt.

På den baggrund vil jeg spørge: Synes fru Pia Christmas-Møller, at det er foreneligt med de ultimative krav og det, partilederen udtalte i 2001, at der er liggedage for ældre i Lyngby-Taarbæk Kommune, hvor ældre ikke kommer ud af sengen og må ligge i 14, 15, 20 timer ad gangen? Er det foreneligt med det ultimative krav, at der er massive aflysninger af hjemmehjælpen i Søllerød, Lyngby-Taarbæk og på Frederiksberg, fordi man har udliciteret den til private, der ikke overholder de krav, der er? Hvad synes fru Pia Christmas-Møller om de ultimative krav? Hvordan går det for de konservative ultimative krav?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg kan garantere hr. Carsten Hansen for, at alt, hvad hr. Bendt Bendtsen sagde i 2001, også udtrykker de konservative holdninger til ældreplejen her i 2006. Vi vil ikke finde os i uanstændig og respektløs behandling af de ældre. Vi vil ikke finde os i, at de skal ligge med bleer i halve og hele døgn. Det vil vi ikke finde os i.

Men der er altså også sket ganske meget, siden Socialdemokraterne blev vippet af pinden. Da Socialdemokraterne havde ansvaret, var det sådan – og det gjaldt både Københavns Kommune og her i Folketinget på regeringsbænken – at man i Københavns Kommune ligefrem bud-

getterede med, at man i op mod 30 pct. af de tildelte hjemmehjælpstimer skulle gennemføre aflysninger. Det budgetterede man kynisk og brutalt med.

Under den socialdemokratiske ledelse i København og her i Folketinget adskilte man krondiamantægtepar, når de skulle på plejehjem. Man ville ikke være med til at sikre, at lovgivningen sørgede for, de havde ret til at følges ad. Det gjorde vi Konservative. Vi har sat penge af til det. Der er sket ganske mange forbedringer, og det vil hr. Carsten Hansen også kunne se og læse i de kontrolrapporter, der er indkommet.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Ja, det er jo interessant, at vi bliver ved med at høre om de der ekstra penge, og at de der krav er ultimative; de er jo bare ikke slået igennem i regeringen, kan vi sige. Der er faktisk blevet færre hjemmehjælpere pr. ældre. Det er et faktum, som ikke kan modbevises. Hjemmehjælperne og de, som arbejder med de ældre i social- og sundhedssektoren, er dem, der har flest nedslidningsskader overhovedet, det er dem, der har det dårligste arbejdsmiljø.

Samtidig må jeg konstatere, at jeg ikke tror, den ældre ude i Lyngby-Taarbæk, der får en liggedag, synes, at de ultimative krav fra De Konservative slog særlig godt igennem, og jeg tror heller ikke, at den ældre i Søllerød, Lyngby-Taarbæk eller Frederiksberg, der ikke får sin hjemmehjælper på grund af, det er udliciteret, og man ikke overholder de kontraktkrav, der er, synes det. Hvordan sikrer fru Pia Christmas-Møller, at regeringen og dermed De Konservative lever op til deres egne ultimative krav?

Kl. 15.15

Er fru Pia Christmas-Møller ikke enig i, at den ældre i Lyngby-Taarbæk, der har en liggedag, ikke synes, det går så godt med de ultimative krav? Vil De Konservative, hvis de får indflydelse i regeringen, være med til at sikre, at vi ikke bare bruger pengene på bureaukrati og på it-satsninger, men reelt sikrer flere timer til hjemmehjælp ude hos de ældre?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Ja, og det har vi allerede gjort. Der er 6.000 flere ansatte i ældreplejen nu, end der var i 2001. Det er en kendsgerning. Der er afsat, jeg tror, det er omkring 37-40 mio. kr. til en ekstraordinær ind-

sats netop for de ansatte i ældreplejen til efteruddannelse. Der er taget en lang række initiativer. Nogle af initiativerne tager det lidt tid at se virkningen af.

Men jeg må bare spørge hr. Carsten Hansen: Hvordan er det lige, han selv forestiller sig, at man hundrede procent skal kunne undgå, at der sker fejl ude i et område, hvor man har så mange serviceydelser? Det kan ikke fuldstændig undgås. Men det undskylder ikke en eneste af dem, og det gør ikke, at vi kan acceptere en eneste af dem. Men der er blevet færre, og det vil hr. Hansen kunne se ved at læse de tilsynsrapporter, som vi bl.a. fra konservativ side har sørget for vi kan få fra uvildige instanser.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Nu vil fru Pia Christmas-Møller jo inden dagen er omme erkende, at der er for få ressourcer til de ældre, for hun vil stemme for et beslutningsforslag her i Folketingssalen, der går ud på, at der skal afsættes flere midler. Så det ved fru Pia Christmas-Møller godt.

Fru Pia Christmas-Møller talte meget om danskheden og den danske kultur, og hvor vigtigt det var for Det Konservative Folkeparti, og nævnte folkeskoleforliget. Og der er jo det særlig interessante ved det folkeskoleforlig, at det har regeringspartierne jo ikke bare indgået med et parti, men med en person, som er mest kendt for offentligt at sige, at mennesker skal sendes tilbage til tortur. Tror fru Pia Christmas-Møller ikke, at det også kan være medvirkende til at skade Danmarks anseelse i udlandet, måske endda mere, end hvad den tidligere radikale udenrigsminister har foretaget sig?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er en kendt sag, at der forhandles om kommunernes økonomi netop nu, og derfor vil jeg ikke gå ind i detaildrøftelser. Men jeg er overbevist om, at regeringen og kommunernes repræsentanter finder frem til en aftale, som indebærer, at kommunerne med fuld overbevisning kan garantere regeringen, at man har mulighed for at leve op til de aftaler, man selv er en part af. Og det vil indebære, at ældreområdet selvfølgelig skal fungere i henhold til lovgivningen. Og

lovgivningen er der jo faktisk ikke nogen her der i den grad har noget at udsætte på.

Med hensyn til den anden del af spørgsmålet forstod jeg den faktisk ikke.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Nej, jeg kan godt forstå, at fru Pia Christmas-Møller ikke synes, at det er problematisk, at et forlig, der har stor betydning for danskheden – sagde fru Pia Christmas-Møller selv – indgås med et parti og en ordfører, hvis grundsynspunkt er, at mennesker skal sendes tilbage til tortur. Det kan fru Pia Christmas-Møller ikke forstå er et problem, og det må vi jo bare tage til efterretning.

Desuden vil jeg sige, at fru Pia Christmas-Møller jo snakkede meget udenom. Kendsgerningen er, at Det Konservative Folkeparti inden dagen er omme vil erkende, at der er brug for flere ressourcer til ældreområdet. Man vil stemme for et forslag, der har det indhold. Så hvorfor ikke bare erkende, at når vi vedtager det forslag her i Folketinget, er det udtryk for, at et flertal i Folketinget har den klare holdning, at regeringen har svigtet, fordi regeringen har udsultet kommunerne og dermed ødelagt kommunernes mulighed for at føre en ordentlig ældrepolitik?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Med hensyn til folkeskoleforliget kan jeg garantere Enhedslisten for, at vi er meget, meget tilfredse i den konservative folketingsgruppe.

Vi har fået styrket faget dansk; vi har fået styrket faget historie; vi har fået styrket sprogsiden generelt; vi har fået styrket fagligheden i folkeskolen; vi har fået styrket, at man løbende holder øje med udviklingen, så ingen bliver tabt på gulvet.

Hvordan var det lige, det gik, da Enhedslisten i en kommune havde ansvaret for folkeskolen, nemlig i Københavns Kommune? Ja, da oplevede vi, at op mod 20 pct. af en hel årgang kom ud af folkeskolens 9. klasse uden at være i stand til at læse en ganske almindelig tekst på dansk. Det er et svigt af dimensioner og næsten uopretteligt. Det kan man ikke være bekendt, men det er konsekvensen af Enhedslistens totale fejlvurdering af, hvad der er behov for på folkeskoleområdet.

Se, Det Konservative Folkeparti lægger vægt på, hvad man samarbejder om, og ikke hvem man samarbejder med. Det er indholdet, der tæller, for det er det, borgerne kan bruge til noget.

Kl. 15.20

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Fru Pia Christmas-Møller kom til sidst i sin tale til den hjemlige scene. Kulturkanon, folkeskole, Muhammedkrise fik ord med på vejen. Værdier, visioner og vilje blev der sagt, men ikke et ord om ældrepleje og ikke et ord om regeringens svigt af vore ældre medborgere. Og for at blive i scenesproget kunne første scene i den sag så være hjemme hos De Konservative på hjemmesiden, hvor der står:

Regeringen vil give ældreplejen et løft på 500 mio. kr. Pengene skal gå til bedre omsorg og fleksibilitet. Der skal være tryghed, der skal være værdighed.

Anden scene kan så være på plejehjemmet hos Katrine Nielsen, der må lægges i seng kl. 18, fordi der på plejehjemmet ikke er tilstrækkelig med personale til en værdig og ordentlig pleje. Og for at gøre billedet fuldstændigt så kunne tredje scene være oppe i Lyngby-Taarbæk Kommune, hvor der er liggedage for ældre.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Altså, med hensyn til ældreplejen har jeg jo adskillige gange gentaget, hvad der er Det Konservative Folkepartis holdning. Vi vil ikke finde os i svigt af ældre mennesker, som er afhængige af en gedigen og kvalitetspræget offentlig service. Det vil vi ikke finde os i. Der skal være de ressourcer, som er tilstrækkelige og nødvendige, og det går vi også ud fra har været tilfældet med de ekstra bevillinger, regeringen år for år har tildelt dette område, med de aftaler, vi har indgået med kommunerne, som er ansvarlige for, at de kan leve op til de regler og bestemmelser, som vi fastsætter herinde.

Vi har afsat flere penge til området. Der er sket et løft. 6.000 flere ansatte arbejder for at gøre forholdene tålelige for de ældre. Vi har sat en lang række initiativer i gang til at forebygge demens og andre særlige ældreproblemer. Der er sat mange ting i gang, men nogle af tingene tager lidt tid, inden de finder vej til konkrete resultater. Sådan er det nu engang.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg kan godt høre, at fru Pia Christmas-Møller gentagne gange garanterer, at De Konservative ikke vil finde sig i de dårlige forhold inden for ældreplejen, og at der er givet ekstra ressourcer til kommunerne. Men vi ved jo, at regeringen har bestemt, hvordan de ressourcer skal anvendes: til privatisering, til administration, til digitalisering osv. Der bliver ikke ekstra penge til de ældre. Og er sandheden ikke i stedet, at regeringen vil fastholde kommunerne i et økonomisk kvælertag frem for en ordentlig ældrepleje, fordi man i virkeligheden ønsker at spare op til skattelettelser og tilgodese de mennesker i samfundet, der har deres på det tørre i forvejen?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Der har år for år været flere penge til rådighed ude i kommunerne. Der har været en realvækst. Det er en kendsgerning. Det er en kendsgerning, at regeringen oven i den realvækst også har prioriteret ældreområdet økonomisk, ikke alene med lovgivning, der giver de ældre flere muligheder, men også økonomisk. Vi har gennemført valgmuligheder; vi har gennemført en garanti for, at ældre får mulighed for at få en plejehjemsbolig inden for 2 måneder. Under Socialdemokraternes lederskab kunne de stå i kø i månedsvis, undertiden i årevis, oven i købet måske nå at dø, inden de fik tilbud om en ældrebolig. Det har vi gjort op med. Vi har sat ind på en lang række områder. Nuvel, der er stadig væk problemer, det vil jeg ikke stå og prøve at foregøgle nogen er anderledes. Men de er færre, end de var, og der, hvor vi ser problemerne, sætter vi ind. Vi vil ikke være med til at sætte det kommunale selvstyre fuldstændig ud af kraft her, for vi tror ikke på, at det fører til bedre forhold for de ældre.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Fru Pia Christmas-Møller mener jo, at den danske regering har været nogle rene helte i sin håndtering af Muhammedkrisen. Så kan man bare konstatere, at det er der altså andre der ikke mener, og en af dem, der så ikke mener det, er fru Gitte Seeberg, der i et interview den 23. marts i Jyllands-Posten i år siger:

Det er gået op for mig, hvor skadelig Muhammedsagen har været for Danmark. Jeg var meget

overrasket over, at der skulle flag- og ambassadeafbrændinger til, før vi kunne samle sympati.

Kl. 15.25

Fru Gitte Seeberg siger også:

Der er behov for, at vi fra dansk side kigger ud og ser på, hvorfor næsten alle er uenige med Danmark. Vi kommer ingen steder, hvis vi stædigt holder fast i, at halvdelen af verden består af idioter, og at vi selv har ret.

Gør det ikke indtryk på fru Pia Christmas-Møller, at fru Gitte Seeberg, også medlem af Det Konservative Folkeparti og medlem af Europa-Parlamentet for De Konservative, mener, at regeringens håndtering af Muhammedkrisen har skadet Danmarks omdømme?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det mener jeg ikke man kan udlede af det citat, hr. Rune Lund lige har læst op. Det er ikke, hvad jeg hører fru Gitte Seeberg blive citeret for, så derfor kan det selvfølgelig heller ikke gøre noget som helst indtryk, eftersom det ikke er en hændelse, der er sket.

Det ændrer ikke ved, at hr. Rune Lund også tager fejl i sin påstand om, at jeg mener, at der overhovedet ikke er nogen som helst baggrund for, at vi – os, der har båret hovedansvaret i håndteringen af de vanskelige opgaver – ikke kan spørge os selv: Hvordan gjorde vi, hvad kan vi lære fremover, hvordan kan vi forebygge? Det var jo en helt ny og uvant situation, der pludselig opstod. Selvfølgelig skal vi da stille spørgsmål, også kritiske spørgsmål, til os selv, sådan må det være.

Men jeg mener, at når det brænder løs, må alle mand til pumperne og prøve at finde vand frem, så vi kan få slukket ildebranden. Så kan vi bagefter finde ud af, hvor ildebranden kom fra, og hvordan vi forebygger den. Det var det, jeg savnede at vi havde sammenhold om i tilstrækkelig tid her i Folketinget. Her svigtede store dele af oppositionen, og det beklager jeg.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

De, der svigtede i den sammenhæng, var regeringen og Dansk Folkeparti og statsministeren, som valgte en superarrogant og uduelig håndtering af Muhammedkrisen, som var med til at eskalere krisen langt ud over, hvad den behøvede at være endt med.

Danmarks ry har lidt varig skade, og det synes jeg er et stort problem. Altså, jeg har selv

rejst rundt med rygsæk i mange dele af verden i mange år og har altid haft Dannebrog bag på rygsækken. Nu skal jeg ud at rejse igen her til sommer, og jeg vil alvorligt overveje, om jeg skal pille Dannebrog af, for det er jo ikke mere det brand, som det var engang.

Men jeg kan forstå, at det ikke gør noget indtryk på fru Pia Christmas-Møller, at fru Gitte Seeberg fra fru Pia Christmas-Møllers eget parti faktisk mener, at Danmarks ry har lidt varig skade. Men det er måske, fordi fru Pia Christmas-Møller gør, som fru Gitte Seeberg synes man ikke skal gøre, nemlig at man holder fast i, at halvdelen af verden består af idioter, og at man selv har ret.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er ikke korrekt, at det er en kendsgerning, at Danmark har lidt varig skade. Det er ikke en kendsgerning, hvor man bare sådan kan sige, at sådan er det. Tværtimod er der meget, der peger på, at vi kan komme over den her krise, komme videre også uden varige skader på Danmarks image og Danmarks brand.

Men det er jo altså ikke takket være hr. Rune Lunds indsats, det er heller ikke takket være hr. Niels Helveg Petersens indsats, det er heller ikke i overvejende grad takket være fru Marianne Jelveds indsats, og jeg kunne nævne mange, mange andre.

Det fører ikke til, at jeg så mener, at de, der virkelig var ved pumperne, de, der virkelig kæmpede, har gjort det fuldstændig ufejlbarligt på ethvert område, det vil jeg ikke stå og påstå nu; jeg vil heller ikke påstå, at de har begået fejl. Det tror jeg slet ikke vi kan gøre op nu. Krisen er jo ikke overstået, den er bragt ned på et kontrolniveau, men den er ikke overstået. At konkludere, at vi har fået varige men, er der ikke fuldgyldigt belæg for på nuværende tidspunkt. Det er alt for tidligt at drage den slags konklusioner. Brug hellere kræfterne på at arbejde for det modsatte.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

De Konservative synes jo åbenbart selv, at de har haft stor indflydelse, mens de har været i regering, men det tror jeg ikke er en opfattelse, som flertallet af danskere deler, heller ikke jeg. I grunden ærgres det mig, for det jo er ganske of-

te, at vi i Det Radikale Venstre deler holdninger med De Konservative.

Jeg sidder her med et citat fra den 10. december fra De Konservatives socialordfører, hr. Tom Behnke. Han siger, at det ikke er rimeligt, at sindslidende unge under 25 år bliver ramt af kontanthjælpsloftet, hvilket i nogle tilfælde betyder, at de bliver dårligere. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt, loftet er ikke møntet på denne gruppe.

Og gruppeformand, hr. Helge Adam Møller, siger den 13. december i Børsen:

Kl. 15.30

Det er en gruppe, som har en sygdom, så de ikke har mulighed for at komme i arbejde i øjeblikket, og den konservative holdning er, at vi ikke straffer syge mennesker, uanset om man er murerarbejdsmand og har brækket et ben, eller om man er psykisk syg.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge fru Pia Christmas-Møller: Hvordan går det med den konservative indflydelse, når det gælder om at få lempet kontanthjælpsloftet?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Vi har ikke haft som mål, at kontanthjælpsloftet skulle lempes eller fjernes. Vi har haft som mål at hjælpe nogle syge personer, og det er jo sket. Bl.a. takket være hr. Tom Behnkes indsats er der kommet en 14-punkts-plan, som skal gøre det bedre for lige præcis den gruppe, fru Elisabeth Geday peger på.

Med hensyn til den konservative indflydelse ved jeg altså ikke, hvad fru Elisabeth Geday bruger sin tid på, men hun følger i hvert fald ikke med i, hvad der foregår her i Folketingssalen. Det Konservative Folkeparti stod helt alene med kravet om skattelettelser på personskatteindkomsten. Det er blevet vedtaget, det er blevet en kendsgerning, som hver eneste borger i Danmark faktisk kan have glæde af dagligt.

Vi har sat faglighed i folkeskolen på dagsordenen, det har vi krævet gennem 20, 25 år, for døve øren; De Radikale ville ikke være med, heller ikke Socialdemokraterne og andre. Det er nu også blevet gennemført.

Vi har krævet amternes nedlæggelse, det er blevet gennemført. Vi har sat utrolig mange sager på dagsordenen, som er blevet gennemført, sager, som vi i udgangspunktet stod alene med, men som nu ikke bare er sat på dagsordenen, men også på resultatavlen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Så lad mig tage et andet område. Der er jo det konservative superministerium, Familie- og Forbrugerministeriet, hvis primære opgave er at sikre danskerne sunde og sikre fødevarer. Jeg kunne godt tænke mig at spørge fru Pia Christmas-Møller om, hvordan hun synes det går med at sikre danskerne sikre og sunde fødevarer.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg må sige, det går bedre. Der er jo skabt flere aftaler her i Folketinget, der er lagt en multolerancestrategi over for de mange, som – har det vist sig – har svigtet den lovgivning, som rent faktisk findes på området. Der er sat rigtig mange aktiviteter i gang, for vi vil ikke finde os i, at forbrugerne bliver udsat for gammelt kød eller råddent kød eller usunde madvarer; det vil vi ikke finde os i. Den forargelse og indignation deler vi med fru Elisabeth Geday.

Men det er jo sådan, at langt de fleste af de her sager stammer tilbage fra en periode, hvor vi ikke lige havde en konservativ på den post, og hvor vi ikke havde et sådant ministerium; faktisk stammer de for en del sagers vedkommende tilbage fra SR-regeringens tid. Så skulle vi ikke lige tage at sætte fokus på at sørge for at få ryddet op og få sat handling bag holdning igennem ude i de yderste led? Det er der, det har haltet.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Vi vil ikke finde os i det, nej, De Konservative vil ikke finde sig i det. Det lyder, som om det er mantraet for den konservative ordførers indlæg her i dag. Vi vil ikke finde os i det, vi har fået nok, nu kræver vi noget nyt. Men hvad er det, vi får, får vi noget nyt, eller får vi bare elendigheder, der vokser og bliver endnu værre, end de allerede var i forvejen?

Jeg må altså sige, at vi ikke vil finde os i den retorik, især når vi snakker om dårlig fødevarerkontrol, hvor regeringen jo altså selv har skåret de her mange millioner kroner væk, fyret de her mange mennesker, hvilket har gjort, at kontrollen på det her punkt er så dårlig, at vi andre ikke vil finde os i det mere.

Når det drejer sig om ældreomsorgen, som regeringen har svigtet i samarbejde med Dansk Folkeparti, vil jeg altså bare sige, at det lyder så utrolig hult, når fru Pia Christmas-Møller siger:

Jamen vi har jo gjort, hvad vi kunne. Jamen det er da ikke rigtigt!

Hvad var det, der skete kort efter kommunalvalget? Der gik der melding ud til alle kommuner om, at man måtte genåbne budgetter og spare. Der er lige lavet en udligningsreform, som gør, at nogle kommuner skal spare igen, mens man sparer yderligere på næste års budgetter. Hvordan kan det være, at man forestiller sig, at det ikke går ud over de ældre? Nej, det er borgerne, der efterhånden ikke vil finde sig i det længere.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jamen jeg bliver jo altså citeret for noget, jeg ikke har sagt, og det må fru Hækkerup så selv om. Men det korte af det lange er altså, at vi selvfølgelig ikke vil finde os i ulækre og for gamle fødevarer, hvem vil i øvrigt det? Det er også derfor, vores minister netop har sat sig i spidsen for at rydde op, har etableret en multolerancestrategi på fødevarerområdet og i samarbejde med et flertal har sørget for at igangsætte en opfølgning på de mange tilsyn og har igangsat en omfattende undersøgelse af fødevarerkontrollen; en lang række andre initiativer er taget for netop at sætte en stopper for de mange eksempler. Men en hel del af eksemplerne er jo altså skabt i SR-regeringens tid.

Kl. 15.35

Med hensyn til de ældre vil vi ikke have, at ældre ikke får en ordentlig og anstændig, værdig, respektfuld behandling. Vi vil ikke have, at ældre ikke bliver tiltalt på en ordentlig og anstændig måde. Og derfor kræver vi af kommunerne, at de lever op til deres ansvar, at de sørger for, at det enkelte plejehjem er instrueret i regelsættet, og at de har mulighed for at gennemføre en ældrepleje, som er i overensstemmelse med, hvad man kan forvente af et velfærdssamfund anno 2006.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Nu kommer vi jo ind til kernen af problemet, når De Konservative siger, at man vil sikre, at man i kommunerne kan gennemføre en ordentlig og anstændig pleje. Jeg tror faktisk ikke, at der er nogen af de mange tusind mennesker, der stiller op til kommunalvalg i Danmark, der har en forventning om at gå ind i et arbejde, hvor det eneste, man stiller op til, er at administrere nedskæringer. Det er ikke desto mindre den vir-

kelighed, som mange af de kommunalpolitikere, der lige er startet på deres nye job, må erfare. Det er nedskæringer, fordi man skal holde regeringens målsætning – Thors hammer kommer, udligningsreformen kommer, yderligere nedskæringer kommer. Det er nedskæring på nedskæring. De mange tusind mennesker, som er gået ind i politik, fordi de havde visioner, fordi de ville kæmpe for værdier, fordi de ville udvikle og forbedre velfærden – uanset om de har været socialdemokrater eller konservative – står i dag med håret i postkassen, for det er deres borgere, de må svigte, fordi de skal må underlægge sig regeringens svigt, når det drejer sig om den økonomiske politik over for kommunerne.

(Kort bemærkning):

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg er nødt til at sige til fru Karen Hækkerup, at det altså ikke er regeringens linje, at der skal skæres ned på disse områder. Regeringen har tilført flere midler. Der har været en realvækst ude i kommunerne. På trods af skattestop er der kommet langt flere penge i kommunekasserne set under et. Det har været en del, en bevidst del af regeringens politik. Så der har ikke været tale om nedskæringer. Der har været tale om, at man har ansat op til 6.000 flere inden for ældreplejen. Det kan man da ikke kalde nedskæringer.

Jeg forstår ikke retorikken. Den har ikke hold i virkeligheden, den har ikke hold i, at det er en konsekvens af regeringens politik. Regeringen har prioriteret ældreområdet lige fra starten, og det har man gjort politisk og økonomisk, og det kan dokumenteres.

(Kort bemærkning):

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg vil fortsætte der, hvor andre radikale ordførere slap, nemlig ved mysteriet om den konservative indflydelse. Den sag, jeg tænker på, er forholdene på de danske asylcentre, bl.a. for asylbørnene. Den konservative ordfører, fru Henriette Kjær, udsendte 14. april en pressemeddelelse, hvoraf vi kunne forstå, at de to hovedkrav var, at der skulle mere plads, og at der skulle være en øvre grænse for, hvor lang tid asylansøgerne kunne være i de her centre. Ingen af tingene har Det Konservative Folkeparti fået igennem.

Selv om det var en samlet konservativ gruppe, der stod bag fru Henriette Kjær – det står også i pressemeddelelsen – har man endnu en gang, ligesom på fødevareområdet, ikke fået

den indflydelse, man gerne ville have. Hvad er det for en indflydelse, og hvad er det for resultater, fru Pia Christmas-Møller kunne have blæret sig med, i stedet for at have brugt sin tid på at kritisere hr. Niels Helveg Petersen?

(Kort bemærkning):

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg forstår godt, hvorfor i særdeleshed de yngre folketingsmedlemmer i den radikale gruppe i den grad er optaget af det her med, hvordan man skaffer sig indflydelse, for det må være dybt frustrerende at være valgt ind i Folketinget og så i den grad være uden for indflydelse, som Det Radikale Venstre er det for tiden og i øvrigt har været i en hel årrække. Det forstår jeg så godt.

Men jeg vil gerne forklare hr. Ammitzbøll lidt om, hvordan det er at have indflydelse, for Det Konservative Folkeparti har egentlig en hel del erfaring udi den sag. Man former en vision, man former et svar på en samfundsudfordring, man lægger en strategi for, hvordan man vil nå den, man bliver ved, og man bliver ved; stille og roligt bygger man alliancer, sætter det på dagsordenen, og derefter forhandler man sig frem til at omsætte det til resultatavlen. Det har Det Konservative Folkeparti gjort med skattelettelser. Hvordan var det lige, det gik med Det Radikale Venstres krav om skattelettelser? Luftsteg og vindfrikadeller. Hvordan var det lige, det gik med Det Radikale Venstres ønske om en kommunalreform? Luftsteg og vindfrikadeller. Med hensyn til fru Henriette Kjærs ønsker er de blevet indfriet.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Taletiden er 1 minut. Ja, hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Kl. 15.40

(Kort bemærkning):

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jamen det er dog helt utroligt, at fru Pia Christmas-Møller af alle skal fortælle mig, hvordan man får indflydelse. Altså, det er jo naturligt, at vi ikke har så meget, da det ikke er os, der sidder på bagsædet af BMW'er og Mercedeser. Men at et parti, der sidder i regering, har så lidt indflydelse som Det Konservative Folkeparti, kan der vist snart blive skrevet en bog om, som kan blive filmatiseret under titlen »Bendt Bendtsen-mysteriet«.

Sandheden er jo, at i modsætning til, hvad fru Pia Christmas-Møller sagde, har Det Konservative Folkeparti ikke fået noget af det, som fru Henriette Kjær bad om, nemlig mere plads og mulighed for at have en grænse for, hvor lang tid man må være på et asylcenter. Ingen af de to hovedkrav har Det Konservative Folkeparti fået igennem.

Så det passer ganske enkelt ikke, hvad der er blevet sagt, og det er endnu et eksempel på, at Det Konservative Folkeparti ingen indflydelse har. Det er en anden Pia, der har indflydelsen, og hun sidder et par rækker foran og hedder fru Pia Kjærsgaard. Det er der, indflydelsen ligger. Så indrøm det dog.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Ja, jeg ved ikke rigtig, hvad det er, man får tiden til at gå med i den radikale gruppe. Det kunne være den der eksercits, at hvis man tilstrækkelig tit siger noget, der er forkert, kunne det være, det pludselig blev til sandhed, om ikke andet i det radikale gruppeværelse. Jeg ved ikke, om det er det, man sådan øver sig på. Det skal jeg ikke gøre mig klog på.

Men det korte af det lange er, at fru Henriette Kjær som vores ordfører på området med fuld opbakning fra den konservative gruppe satte problemerne på asylcenterne på dagsordenen. Og rent faktisk skete det i fin fordragelighed med et flertal her i Folketinget, at vi fik forbedret forholdene for disse børn. Der er afsat 37 mio. kr. til forbedringer på området, en direkte konsekvens, et direkte resultat af det konservative initiativ, støttet af et flertal herinde.

Ja, vi kan jo ikke rigtig takke Det Radikale Venstre, for Det Radikale Venstre evner ikke at sætte sager på dagsordenen og derefter på resultatavlen. Det har de i hvert fald ikke gjort i de sidste mange år. Jeg kan godt forstå den radikale frustration.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Nu hører vi jo gang på gang Det Konservative Folkeparti bryste sig af, at der er kommet flere hænder i ældresektoren, der er sat flere midler af til ældresektoren. Man glemmer så lige at sige, at der også er kommet betydelig flere ældre. Man glemmer også at sige, at der er betydelig flere omkostninger til medicin og det ene og det andet. Man henholder sig hele tiden til, at der er

kommet noget, der ligner 6.000 flere ansatte i ældresektoren siden 2000. Og det er også rigtigt.

Det, der bare også er sandheden i den sammenhæng, er jo, at antallet af ansatte med administrative funktioner, med kontorfunktioner er steget, mens antallet med sygeplejefunktionerne, med rengøringshjælpfunktioner er stærkt faldende. Så når Det Konservative Folkeparti hævder, at der er blevet knyttet flere hænder til den her sektor, er det jo en sandhed med modifikationer, for de hænder, der er kommet til, er ikke på de områder, hvor det drejer sig om pleje og servicering af den enkelte ældre. Når de ældre ude i landet oplever, at der er sket besparelser, at der er skåret den ene skive efter den anden, er det faktisk sandt. Og når Det Konservative Folkeparti siger, der er tilført hænder, er det også sandt, men de hænder er inde på kontorerne.

Hvordan vil Det Konservative Folkeparti forklare den udvikling?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Mener hr. Dyrby i ramme alvor, at vi herinde i Folketinget skal sidde og bestemme, hvordan man ude på det enkelte plejehjem skal disponere ressourcerne? Mener hr. Dyrby, at vi skal bestemme, hvordan man ude i den enkelte kommune skal fordele ressourcerne mellem de forskellige plejehjem i ældresektoren? Jeg tror ikke, der kommer noget godt ud af det.

Jeg vil gerne kvittere for, at hr. Dyrby faktisk anerkender, i modsætning til sine socialdemokratiske kolleger, at regeringen igennem en årække har afsat flere ressourcer til ældreområdet både økonomisk og politisk, også i reelle kroner. Det synes jeg gerne jeg vil kvittere for, men jeg vil advare imod en politisk udvikling, hvorefter vi går ind og laver en central styring af det enkelte plejehjem. Det kommer der ikke noget godt ud af.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Ja, det var jo så endnu et studium i at tale uden om det, der i virkeligheden blev spurgt om, for sandheden er jo, at den her regering har været med til at skære den ene skive efter den anden i kommunerne, så det stort set bliver umuligt for dem at leve op til den her serviceforpligtelse, hvis de samtidig skal opfylde regeringens meget stramme krav.

Så siger ordføreren, at hun gerne vil kvittere for, at jeg siger: Ja, jeg anerkender, der er ansat 6.000 flere i ældresektoren siden 2000. Men hvis man ser på tallene, er der siden 2002 – og 2002 var det sidste år, den forrige regering havde indflydelse på – faktisk sket et lille fald i antallet af ansatte inden for ældresektoren, et fald, men en stadig stigning i antallet af hænder, der beskæftiger sig med administrative forhold. Og det er det, den her regering skal forholde sig til.

Kl. 15.45

Vi hører, hver eneste gang regeringen bliver spurgt om det, at der bliver talt udenom og talt udenom. Man forholder sig slet ikke til de konkrete fakta, og fakta er, at der ikke er ansat flere i ældresektoren, mens den her regering har siddet ved magten.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jo, der er jo ansat flere, nemlig 6.000, i ældresektoren i denne regerings ansvarsperiode. Der er afsat flere penge i reelle kroner til ældresektoren. Det vil sige, rammerne er givet. Vi har givet flere retsbaserede valgmuligheder til de ældre. Så vi har forbedret rammerne.

Men vi har ikke, det er korrekt, foretaget en centralistisk styring herindefra gående ud på, at vi skulle bestemme, hvad den enkelte kommune så skulle bruge disse forbedrede rammer til, for vi tror ikke på, at centralstyring er løsningen her.

Det korte af det lange er, at der har været en vækst, både en økonomisk vækst og en vækst i de politiske handlefriheder, for den enkelte ældre. Og det er en kendsgerning, som man kan takke den borgerlige regering for.

Men vi vil gerne videre. Vi mener ikke, at verden er perfekt. Der kan bestemte ske forbedringer. Det arbejder vi fortløbende på.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er for lige at fokusere på EU og en folkeafstemning, hvis man skal lave ting om.

Jeg har forstået det sådan, at udenrigsministeren jo på regeringens vegne har sagt, at man godt kan forestille sig, at man sådan laver en minitraktat, som befolkningen så ikke må spørges om, og det undrer mig meget.

Altså, jeg mener, man nu har haft et år, hvor man har sat millionvis af kroner til på at forsøge at skabe en eller anden folkelig debat, for man har sagt, at det jo er meget, meget vigtigt i den

her tænkepause at få inddraget befolkningen i, hvad skal der ske med EU.

Når man så prøver at drage en konklusion, er konklusionen, at man vil foreslå ændringer af EU-samarbejdet, men at man i øvrigt ikke vil spørge befolkningen om de ændringer.

Altså, strider det ikke imod al logik, at man gør det på den måde? Og burde man egentlig ikke også fra konservativ side sige, at også selv om man laver om i mindre grad end det, forfatningen var udtryk for, ville det selvfølgelig kun ske efter en folkeafstemning, hvor danskerne er blevet spurgt om, hvorvidt det her er den rigtige fremtidige kurs for EU-samarbejdet?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Udenrigsministeren har ikke udstukket noget diktat. Udenrigsministeren har ikke opstillet nogen konklusion. Udenrigsministeren har alene deltaget i en åben diskussion af, hvilke scenarier der kan føres os ud af dette dødvande, ud af denne pause.

Det synes jeg faktisk er et selvstændigt gode, som giver os mulighed for at diskutere åbent, fredsommeligt, konstruktivt, fremadrettet. Det er, hvad der er i udenrigsministerens melding fra det uformelle ministermøde.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen så lad os endelig diskutere. Så vil jeg kaste mig ind i den diskussion til fordel for det synspunkt, at bliver der lavet om på spillereglerne for EU-samarbejdet, stort eller småt, bør man selvfølgelig først gøre det efter en folkeafstemning, hvor befolkningens flertal siger ja til det.

Logikken i, at man skal gøre det på den måde, er selvfølgelig, at man nu har haft en tænkepause, den har man så valgt at forlænge. Men man har sagt, at nu skal vi have vendt skuden, nu skal vi have den befolkningsdel, der ikke rigtig har taget aktiv del i det her, med på banen. Og derfor har man jo nu brugt millionvis af kroner på at engagere befolkningen. Så må logikken også være, at når man så konkludere, hvad der skal ske efterfølgende, gør man det ved at inddrage befolkningen.

Kan jeg få den konservative ordførers opbakning til, at det er en helt logisk fremgangsmåde, og at jeg allerede nu har fået overbevist den konservative ordfører om, at konklusionen derfor selvfølgelig må være, at ændringer af spillereg-

lerne i EU-samarbejdet laver man først efter accept fra den danske befolkning?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Dermed kortsluttede Dansk Folkepartis ordfører den diskussion ved allerede nu at drage konklusionen.

Jeg går faktisk personligt meget op i, at det europæiske projekt har en solid folkelig forankring. Jeg mener, det er ganske afgørende for holdbarheden på lang sigt, og det er et selvstændigt tema, man også skal inddrage i de forskellige overvejelser om, hvordan man kommer videre. EU skal være funktionsdygtig også efter optagelsen af de mange nye lande. Det er et vigtigt vilkår, det er et vigtigt mål.

Kl. 15.50

Jeg mener, under alle omstændigheder, at befolkningen skal spørges, hvis der er tale om suverænitetsafgivelse. Det er mit synspunkt. Men jeg mener jo også, at der er grænser for, hvor lidt man skal ulejlige befolkningen med, hvis det, der til sidst måtte blive resultatet, er så småt og så lidt, at det ikke er værd at sætte en folkeafstemning i gang for. Men det er da en mulighed, man skal reservere.

Derfor vil jeg sige til hr. Thulesen Dahl, at man ikke i dag får en konklusion fra mig og fra Det Konservative Folkeparti. Vi vil gerne have lov til åbent at diskutere, overveje og reflektere over forskellige muligheder for også derigennem at provokere nye ideer frem.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg har et enkelt spørgsmål om Irak, hvor vi i debatten har hørt den konservative ordfører gentagne argumentationen fra forleden, men til gengæld efterlyser klare argumenter for Socialdemokratiets holdning i denne sag. Så må jeg sige, at fru Pia Christmas-Møller ikke har hørt særlig godt efter i de to lange debatter, vi har haft inden for de seneste dage, ej heller læst vores betænkning bidrag, hvoraf det irakiske initiativ klart og tydeligt siger, hvad vi ønsker her.

Men mit spørgsmål går på, at når den nye irakiske premierminister al-Maliki udtaler, at man ønsker de udenlandske tropper ud, og vi kan se af referater, at den britiske premierminister, Tony Blair, tager til Bagdad for at forhandle delvis tilbagetrækning – England er jo et af de oprindelige krigsførende lande – eller på anden vis reduktion i tropperne, hvorefter den danske

statsminister farer til Bagdad for at tigge og bede om, at danskerne kan få lov til at blive i Irak et længere stykke tid, hvad holdningen hos De Konservative er til, at Danmark nu, når Italien, som meddelt, også trækker sig ud, er det eneste vesteuropæiske land, der er tilbage i den multinationale styrke. Hvad er holdningen til det?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg har forstået, at Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre har pantsat deres beslutningskraft hos andre landes regeringer, og det er jo så deres sag, for der er ikke ét argument at hente i det irakiske initiativ for, at man skal trække samtlige danske tropper ud pr. 1. juli i år.

Det irakiske initiativ fra S og R går ud på, at man gerne vil være med til en række civile indsatser, men beskyttelsen af disse civile indsatser skal ikke være der. Da jeg spurgte til det forleden, fik jeg nogle forblommede svar om, at det måtte nogle andre tage sig af, og det måtte, ja, jo, man se på, så skulle vi måske være der bilateralt uden FN-mandat, og, ja, det svævede fuldstændig i vinden.

Det korte af det lange er, at forudsætningen for, at disse civile genopbygningsindsatser overhovedet kan lade sig gøre, er, at personalet bliver beskyttet. Det er et vilkår, som er oplagt, og som irakerne også selv er klar over.

At hr. Maliki ønsker de internationale tropper ud, er jo dybt forståeligt. Selvfølgelig skal vi ikke være der en dag længere end nødvendigt, men han opstiller jo nogle betingelser, bl.a. at man selv er i stand til at varetage sikkerheden. Han håber så og tror på, at det måske kan lade sig gøre inden for 18 måneder. Det håber vi sandelig også. Men han opstiller nogle betingelser for det, og han har bedt os om forsat at være der.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Ja, det var næsten det svar, jeg havde forventet, må jeg beklage. Der er overhovedet ingen fremskridt i De Konservatives synspunkter.

Når nu der tales om beskyttelse og om, at man ikke kan lave genopbygningsarbejde dernede uden beskyttelse osv., er fru Pia Christmas-Møller så bekendt med, at det socialdemokratiske-radikale Irakinitiativ indeholder en hel del om genopbygning, om støtte til FN-operationer, om støtte til NATO's genoptræning, også gerne med danske soldater?

Må jeg spørge fru Pia Christmas-Møller: Hvordan forholder man sig til, at Holland, et gammelt og demokratisk NATO-land, har trukket sine styrker ud, at Island har trukket sine få folk ud, at Portugal har trukket sig ud, at Tyrkiet har trukket sig ud, at Ungarn har trukket sig ud, og at de alligevel deltager i NATO's træningsopgaver og andre opgaver dernede? Kan Danmark ikke gøre det lige så godt på samme måde – stadig væk med respekt for alt muligt, demokrati osv. – uden at være en del af den multinationale styrke?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jamen der er jo ikke noget reelt, virkelighedsnært alternativ til de multinationale styrker. Det er jo et blålys, hr. Kaalund tænker på. Alt det der med genopbygningsindsats er jeg helt opmærksom på er indeholdt i det radikale-socialdemokratiske udspil, men hvem skal foretage beskyttelsen af de mennesker, der skal gennemføre det? Nu hører vi, det gerne må være danske soldater. Jamen skal de være der uden et FN-mandat, skal de være der under instruks af briterne eller amerikanerne, bare ikke under instruks af danskere? Hvad er det, man forestiller sig? Der er ikke sammenhæng i det radikale-socialdemokratiske udspil, og det har overhovedet ingen sammenhæng med FN's anmodninger og de irakiske legitime lederes ønsker og anmodninger. Det er taget ud af det blå, tænk på en dato, så trækker vi det hele hjem, fordi det gør nogle andre lande, der bl.a. har haft regeringsskift til socialistisk side, så meget for den socialistiske solidaritet. Der er i hvert fald ikke nogen solidaritet med den irakiske befolkning i det synspunkt.

Kl. 15.55

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg blev lidt skuffet over at høre Det Konservative Folkepartis ordfører, fordi hun i sin tale overhovedet ikke reflekterer over, at vi i de sidste måneder jo faktisk har fået et opbrud i de borgerlige rækker og en meget ny debat i Danmark. Det synes jeg er underligt, når en Uffe Ellemann mener, at regeringen har håndteret Muhammedkrisen dårligt, når en lang række erhvervsledere mener, at dansk flygtningepolitik er et problem for Danmarks økonomi og fremtid, og nu også, når fremtrædende erhvervsfolk siger, at regeringen sover, når det drejer sig om miljøpolitikken. Jeg kan citere Niels Due Jensen fra Grundfos,

som siger, at man gør alt for lidt for at begrænse olieafhængigheden; han kalder den danske regering bagstræberisk, fordi den ikke vil forpligte sig på målet om biobrændsler, og han siger, at man bruger alt for få penge på forskning på miljø- og energiområdet.

Giver det ikke anledning til bare en smule eftertanke, når fru Pia Christmas Møller fremturer her i dag, både når det gælder flygtningepolitikken, når det gælder Muhammedsagen, og altså også når det gælder miljøpolitik, hvor regeringen vel har skåret mere ned, end nogen regering i den vestlige verden i de senere år?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Der er afsat 1 mia. kr. til miljøinvesteringer. De vil blive udmøntet over de kommende år. Der er indgået aftaler om kemikaliehåndtering, der er indgået en lang række aftaler her i Folketinget. Derudover har vi netop gennemført, at vi vil afsætte 200 mio. kr. til udvikling af andengenerationsbiobrændsler. Det synes jeg er meget perspektivrigt. Man kan selvfølgelig altid ønske sig mere af det samme, men at tage det som udtryk for, at regeringen ikke har fingeren på pulsen, kan jeg ikke.

Det ville være mere overraskende, om erhvervsfolk syntes, at vi gjorde for meget på de her områder. Selvfølgelig vil man gerne presse regeringen til det yderste, men vi er med, og vi er med helt fremme.

Med hensyn til håndteringen af Muhammedsagen har jeg jo netop viet et stort afsnit af min tale til det tema, og jeg respekterer, at vi har en åben og livlig debat, både her i Folketinget og i samfundet som helhed. Det er jo fair, at man er uenig i regeringens flygtningepolitik, men det har altså ikke ret meget at gøre med regeringens håndtering af brandene i Mellemøsten.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jamen jeg synes netop, fru Pia Christmas-Møller igen viser, at alle de tanker og al den diskussion, der faktisk foregår på den borgerlige side, i erhvervslivet osv., overhovedet ikke er trængt ind i Det Konservative Folkepartis gemakker.

Det synes jeg er bekymrende, for det er vel en af de mest løfterige ting, at vi faktisk ser erhvervsledere sige nogle ting, som bør siges til den her regering, nemlig at indvandrerpolitikken er forkert, at man ikke har håndteret Muhammedkrisen ordentligt, og at man fører en

miljø- og energipolitik, som gør, at Information efter et interview med en af Danmarks største erhvervsledere kan skrive: Regeringen sover.

Det er jo rigtigt, at regeringen har givet lidt flere penge til miljøområdet på det sidste, tak for det, det støtter vi; vi støtter alt, der går i den rigtige retning. Men der ligger jo den historie bag, at da statsministeren blev statsminister i det her land, skar man en tredjedel ned på vores miljøbudget, man skar ned på energisiden, man bruger i dag 1 mia. kr. om året mindre end under den tidligere regering. Og det er det gab, der er regeringens store problem, og det er derfor, en række erhvervsledere siger, at man bør prioritere området.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

For nu at sige det sådan lidt direkte: Ja, der er blevet effektiviseret i den tidligere miljøministers, hr. Svend Aukens, hær af bureaukrater på Slotsholmen; det er korrekt, det er der. Men det ændrer ikke ved, at den borgerlige regering har fokus på de primære og vigtige miljøopgaver.

Med hensyn til hr. Steen Gades henvisning til, at der er erhvervsledere, der peger på, at man ikke er helt enig i alt, hvad regeringen gør, vil jeg høre, om det er et problem. Er det ikke naturligt, at man har en levende demokratisk debat, som også indbefatter erhvervsledere? Hvorfor er det lige, at hr. Steen Gade forudsætter som givet, at samtlige erhvervsledere bare skal være rygklappere for regeringen?

Kl. 16.00

Det kan jeg ikke se nogen logik i; jo, det skulle da lige være den logik, der kommer fra det ideologiske afsæt, som er hr. Steen Gades, nemlig socialistisk/marxistiske doktriner om, hvordan alt deler sig efter erhverv og klasser. Men det er vi ligesom kommet forbi her i 2006.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Hermed er spørgetimen gået, og vi går til næste ordfører, og det er fru Marianne Jelved.

Marianne Jelved (RV):

Det er velkendt, at Det Radikale Venstre møder til alle de møder, vi bliver indkaldt til af ministre, uanset hvad vi så i øvrigt mener som oppositionsparti. Det gør vi, fordi vi meget gerne vil bidrage konstruktivt til politiske løsninger, og for tiden er det velfærdsreformerne, det drejer sig om. Men det skal ikke overskygge, at vi er

stærkt kritiske over for det, der i øvrigt sker i dansk politik.

Danmark har brug for, at der er en anden vej end den, der er brolagt af bl.a. et asociale og stift skattestop, en udlændingepolitik, der lukker Danmark for omverdenen og en centralistisk politik, der knægter den offentlige sektor med reguleringer og kontrol i jagt på effektivitet for enhver pris. Det Radikale Venstre vil en helt anden vej på afgørende politikområder.

I Danmark kan mange godt lide at se sig selv om et eventyrland. Vi har Tivoli, Den lille Havfrue, Legoland, H.C. Andersens »Den grimme ælling«, der skulle kanøfles, fordi den var anderledes og derfor var grim. Og da den grimme ælling søger beskyttelse hos den gamle kone, hønen og katten, taler de om vi og verden og tror, at de er halvparten og den allerbedste del, som H.C. Andersen skrev det.

»Den grimme ælling« er som skrevet til dagens Danmark. Mange mennesker, der føler sig anderledes, og som måske endda dagligt får at vide at de er anderledes, kan nemt leve sig ind i den grimme ællings følelser. Og ironisk er det, at Danmark i dag ikke bemærkes så meget i verden for det, vi gerne selv vil være kendt for, f.eks. H.C. Andersens eventyrland, men vi er blevet kendt for Muhammedsagen ikke for fastholdelse af ytringsfriheden. Det ville også have været mærkeligt; hvis vi ikke havde fastholdt den, ville vi være blevet kendt for det. Nej, vi bliver bemærket for vores afvisning af dialogen, afvisning af samtalen.

Grundtvigs, Kresten Kolds, Hal Kochs, H.C. Andersens, og jeg kunne blive ved, fædreland afviste, at der var noget at tale om. Det kunne end ikke blive til en kritisk dialog, hverken med vores omverden eller inden for vores egne rækker. Men vi kunne læse i avisen, at statsministeren havde indtaget en ophøjet plads, hvorfor han kunne komme og skille bukkene fra fårene, og det har han jo gjort og tænkt sit, hvilket han bekendtgjorde og derpå tog på ferie. Se, det er åbenbart statsmandskunst. Næsten som at være hos konen, hønen og katten i »Den grimme ælling«, hvor de taler om vi og verden.

Det blev til den største udenrigspolitiske krise siden anden verdenskrig, hed det sig, og den var ikke engang forberedt af den foregående regering. Det var Danmarks deltagelse i Irakkrigen heller ikke. Her valgte statsministeren egenrådigt at følge den amerikanske præsidents tilsidesættelse af det internationale retssamfunds regler og retsorden; også her i den demokratiske

del af verden blev magten gjort til retten på bekostning af diplomatiet. Og det tyder på, at amerikanske overgreb på retssamfundets principper fortsætter.

Det er den stærkeste, der har retten, når han selv tager den. Det er i virkeligheden det, demokratiets principper og spilleregler skal værne os imod, men af og til ser det ud, som om det for statsministeren gælder, at målet helliger midlet. Når statsministeren har besluttet sig, er der ikke noget at komme efter.

Selv om børn går i stykker under årelange, umenneskelige ophold på et asylcenter, fordi deres irakiske forældre ikke vil medvirke til hjemsendelse til Irak – det burde enhver nu kunne leve sig ind i og forstå – er der ikke noget at komme efter. Så myndighederne lukker øjnene for omsorgssvigt, vasker deres hænder, for det er ikke deres ansvar, loven er over børnene, som statsministeren siger, og så er der heller ikke noget at komme efter her.

Kl. 16.05

Når statsministeren jævnlige glæder sig over sin succes med, at antallet af udlændinge, der kommer til Danmark, er faldet dramatisk, er der heller ikke noget at komme efter – ikke engang en smule menneskelighed over for de familier, hvor far og barn kan blive i Danmark, mens mor er udvist, fordi hendes tilknytning til Danmark ikke er stor nok. Hvad skulle næsten være større end tilknytning til mand og barn?

Selv når Kommissionen skriver, at den danske regerings ministre tolker EU-reglerne om den fri bevægelighed forkert, fordi EU-borgere har ret til at bo med deres ægtefæller i et EU-land og sammen rejse til Danmark, er der alligevel ikke noget at komme efter.

Ja, uanset hvilken international institution der har kritiske spørgsmål til eller vurderinger af Danmark, er rapporterne kun til papirkurven, for der er ikke noget at komme efter. Det taler for sig selv, og det har forandret Danmark.

Rundt om hjørnet lurer en overophedning af økonomien, fordi der ikke er nok mennesker, der har de kvalifikationer, der er brug for, og som kan tage de job, der bliver ledige i de kommende år. Der er advarsler om nedgang i væksten og nedgang i overskuddet på betalingsbalancen de næste par år. Regeringen ved det godt, men svaret er til stadighed: Der er ikke noget at komme efter.

Regeringen tillader en skov af skattefrie frynsegoder, som medarbejderne kan få i stedet for mere i løn, men det gælder bare ikke hjemme-

hjælpen eller børnehavepædagogen, skulle jeg hilse at sige.

Til gengæld styrer regeringen samfundet og kommunerne og hjemmehjælpen og skolerne i hver en krog og alle andre velfærdsydelser med reguleringer og kontroller og nationale standarder og forskrifter og test og sammenligninger og alt det, der kan måles med den samme målestok, vel at mærke efter den samme kogeboogsopskrift og den samme falske melodi. Der er ikke noget at komme efter – hvilket der netop er.

Ja, der er nemlig noget at komme efter. Statsministeren forveksler ledelse med magt, og se, det er farligt. Det er en forkert politik, og det er en forkert kurs, og Det Radikale Venstre vil en anden vej. Der er flere og flere vælgere, der kan se, at statsministeren lægger kursen i Venstres navn. De Konservative følger pænt efter, og Dansk Folkeparti tager sig betalt, så længe det går.

Men se, i Danmark har vi en folkelig tradition for at gå sammen i alverdens foreninger, tage ansvar og løse opgaver sammen i vandværkets repræsentantskab, andelsboligforeningen, grundejerforeningen, skolebestyrelsen, teaterforeningen, idrætsforeningen. Det er bl.a. Foreningsdanmark, der har givet os vores demokratikultur. I foreningerne mødes vi på kryds og tværs af politiske meninger, indkomst, sociale rødder, køn og andre forskelle. Vi vælger medlemmer til bestyrelserne. De handler under ansvar, fordi vi viser dem tillid og giver dem ansvar. Det er i virkeligheden udtryk for, at vi i Danmark kan selv, og at vi er folket. Vi har omtanke for hinanden, og staten skal ikke blande sig i alt muligt. De grundlæggende værdier, som velfærdssamfundet skal bygge på, er det, vi godt kan selv. Det er fællesskab, det er omsorg og omtanke for hinanden, det er ligeværd, det er gensidig respekt, det er dialog, det er meninger, der brydes, det er tillid og ansvar.

De værdier er pressede af effektivitetsjageriet og af regeringens brug af markedskræfterne i velfærdssamfundets kerneopgaver. Kerneopgaverne er jo lige netop de opgaver, hvor borgeren er helt afhængig af medarbejderne. Det er pasning af børn, det er undervisning i skolen, det er pleje af gamle og svage mennesker, det er behandling på sygehusene. Alt det kan ikke sættes på en formel eller reguleres og iscenesættes af et ministerium. Medarbejderne skal vises tillid og have ansvar, og de skal have frihed til at løse de konkrete opgaver. Det er faktisk det, de er ud-

dannet til, og så må de gøre rede for, hvad de gør, og hvordan arbejdet lykkes.

Vi får ikke bedre løsninger, før der skabes større frihed og gives bedre muligheder for udvikling og kreativitet. De offentlige velfærdsopgaver skal slippes fri. Nu er der altså kun 98 kommuner, og så kan man godt forestille sig, at reguleringer og kontroller kunne afskaffes eller mindskes meget kraftigt, og så lad dog regionerne selv styre og udskrive deres skat. Vis dog noget tillid, siger jeg til regeringen, og tro på den demokratiske kultur i Danmark.

Det gælder også folkeskolen. Det er en uomgængelig vigtig kulturinstitution. Her dannes nutidens børn og fremtidens borgere. Det er paradoksalt, at der er et flertal i Folketinget, der i ramme alvor tror på, at skolens hverdag med undervisning og læring kan styres fra ét sted i landet. Det er dog paradoksalt at opdage, at et flertal tror, at obligatoriske og nationale test kan bruges til at få skolerne til at undervise bedre og udvikle en evalueringskultur.

Kl. 16.10

Lærere og elever er ikke maskiner, og lærernes uddannelse er en meget vigtig forudsætning for en vellykket undervisning. Lærernes greb om eleverne og undervisningen er den helt afgørende forudsætning for et godt skoleforløb for eleverne. Alle andre forhold er af helt underordnet betydning. Der er kun en vej frem, det er at inddrage lærerne, vinde deres tillid, vise dem tillid og holde dem fast på deres ansvar. Hvad med at respektere dem, der faktisk er uddannet til at løse opgaven, eller at uddanne dem til at løse opgaven?

Det Radikale Venstre er som bekendt inderlig modstander af skattestoppet. Det har vi været hele tiden fra dag et, og det er vi stadig væk. Det fører til større ulighed, det er asocialt, det favoriserer de bedst stillede boligejere, det forvrider boligmarkedet, og det blokerer for en egentlig reform, der omlægger skatten mærkbart og grundlæggende, så der bliver meget mindre skat på arbejde. Det er dybest set imod al sund fornuft, at det, der beskattes mest, er det, der er mest brug for, nemlig arbejde.

Det er meget, meget klogere at beskatte uflyttelige skattekluder som ejendomme, og vi ønsker i Det Radikale Venstre at fastholde ejendomsværdiskatten, så den stiger med lønudviklingen og dermed med reguleringen af folkepensionen og andre overførsler. Vi mener, at ved salg kan ejendomsværdibeskatningen gå op på 1 pct.

igen. Det vil i øvrigt være med til at dæmpe pristigningerne.

Vi arbejder for en skattereform, der fører til en stigende efterspørgsel efter bl.a. servicearbejdere, og det vil kunne lette presset på familierne og på kravene om flere gratis ydelser i Velfærdsdanmark.

Det kan i virkeligheden også lette vejen for Danmark i den internationale konkurrence om talenter, kreative mennesker med mange forskellige faglige baggrunde. For Danmark skal kunne klare sig i konkurrencen om viden og kreativitet, men først og fremmest må vores omdømme og den praktiske hverdag være præget af åbenhed, af respekt for det enkelte menneskes værdighed, integritet og sårbarhed. Det er derfor, danske statsborgere skal kunne bo i Danmark med deres ægtefælle og deres børn. Alt andet hører en anden tid og en anden verden til.

Integrationen i Danmark vil være afhængig af, at Foreningsdanmark breder sig ud og inkluderer og omfatter alle borgere i al deres mangfoldighed. Jo hurtigere vi opdager det i Danmark og handler derefter, jo hurtigere vil vi få succes og glæde af et varmere og mere respektfyldt og ligeværdigt samfund. Vi vil få nye borgere som aktive medborgere, men det kræver dialog og dermed anerkendelse af deres integritet og ligeværd. Det kræver omtanke for muligheder for alle.

Men en vellykket integration kræver også et fast og stadig opgør med ekstremister og islamister. Vi vil ikke give dem nogen form for plads. Demokrati forudsætter respekt for og efterlevelse af de principper, der konstituerer demokratiet og retsstaten.

Udlændingepolitikken hænger sammen med vores omdømme i verden og med vores selvforståelse. I Det Radikale Venstre arbejder vi hver dag for at udvikle det internationale retssamfund, og det gør vi gennem samarbejde og dialog på demokratisk vis med parterne omkring Danmark og ved at respektere vores fælles organisationer og deres opgaver i det internationale samfund.

Danmark skal igen være i front med bistandshjælpen og udviklingen af mulighederne for de fattigste. Vi skal arbejde for respekten for menneskerettighederne, bl.a. ved selv at være et godt eksempel.

Danmarks muligheder i fremtiden afhænger af vores vilje, vores evne til at få indflydelse og til at finde løsninger på fælles problemer hen over grænserne. Den største lydhørhed og ind-

flydelse følger det land, der er det gode konstruktive eksempel i den globale verden. Den vej skal Danmark finde igen. Her skal vi holde de demokratiske principper i hævd, så der skabes tillid til os, og så vi kan stille krav til andre, når vi selv lever op til de samme krav.

Det er en helt anden vej og en helt anden politik end den, Danmark er blevet kendt på efter valget i 2001. Det er den anden vej, Det Radikale Venstre vil gå. Det er den anden vej, der fører til det kreative Danmark, hvor dialogen, åbenheden og udsynet og den livslange læring og kulturmoderne sker i et tolerant, åbent og mangfoldigt miljø præget af retsind, frisind og storsind. Vi er overbevist om, at der vil være mange vælgere, der ønsker sig den anden vej.

Kl. 16.15

Så vil jeg gerne på vegne af Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer,

- at kvaliteten af de offentlige serviceydelser mange steder er utilstrækkelig grundet regeringens snævre økonomiske realvækstramme,
- at der som følge heraf er brug for et kvalitetsløft, bl.a. når det gælder plejehjem og ældreomsorg i øvrigt, daginstitutioner, folkeskoler, ungdomsskoler og de svageste grupper,
- at de nye regionskommuner er etableret med helt utilstrækkelige økonomiske rammer,
- at der er brug for en markant styrkelse af forebyggelse og genoptræning ikke mindst på arbejdsmiljøområdet,

opfordrer Folketinget regeringen til at sikre en højere vækstramme for den offentlige service.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 85).

Første næstformand (Svend Auken):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Første næstformand (Svend Auken):

Den første, der har bedt om korte bemærkninger til ordføreren, er hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu ved jeg jo godt, at Det Radikale Venstre i virkeligheden går ind for en total afskaffelse af efterlønnen, men alligevel vil jeg godt spørge fru Marianne Jelved, om der ikke er en vis påvirkelse af en ny viden på det her område.

Når det f.eks. er sådan, at vi har set, at FOA's medlemmer, altså hjemmehjælpere, ansatte på plejehjem og ansatte i daginstitutioner, faktisk er nogle af dem, som går på efterløn allerede, når de, i gennemsnit, er 60½ år, og det samtidig har vist sig, at al den megen snak om en forhøjet levealder i Danmark, lige præcis ikke berører de grupper ufaglærte, som i dag har glæden af at kunne gå på efterløn, når de bliver 60 år, 61 år eller 62 år, får den slags viden så alligevel ikke Det Radikale Venstre til at tænke efter en gang mere, om ikke efterløn er et tilbud, som der skal være til de mennesker også i fremtiden?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Nej. Jeg lytter selvfølgelig meget og læser også de rapporter osv., der kommer om det her spørgsmål, men jeg vil gerne understrege, at jeg mener, at den diskussion, vi fører om efterløn, er stærkt, stærkt præget af fortiden og vores erfaringer indtil nu. Det, jeg gerne ville have, var, at vi så fremad, længere fremad, og så på, hvordan det danske arbejdsmarked ser ud, og hvordan vi gerne vil have det ser ud om 10, 15, 20 år.

Jeg finder det fuldstændig uacceptabelt at indrette et samfund med en efterlønsordning med den argumentation, at der er nogle mennesker, der er slidt totalt ned, når de er 60 år. Der mener jeg, vi skal sætte ind og sige, at det vil vi ikke acceptere, og det er bl.a. den offentlige sektor, som skal have et andet arbejdsmiljøfokus end det, vi kender i dag.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu er det jo sådan, at en fugl i hånden er bedre end ti på taget, og jeg synes, at Det Radikale Venstre måske skulle blive klog af skade.

Først vil jeg godt sige, at Det Radikale Venstre, så vidt jeg har forstået, i dag er blevet klogere på et område, hvor man tidligere også ud fra samme argumentation, som fru Marianne Jelved nu bruger i dag, rent faktisk gennemførte en meget hårdhændet velfærdsnedskæring. Det Radikale Venstre var med til at indføre kontanthjælpsloftet. I dag står Det Radikale Venstre

med håret i postkassen og har fortrudt, men de er bundet af et forlig.

Er Det Radikale Venstre ikke bange for at ende i den situation en gang til, når man sådan prøver at spå om, hvordan fremtiden ser ud?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg synes, at spørgsmålet er rigtig godt stillet. Det vil jeg gerne kvittere for. Men så vil jeg igen understrege, at vi i Det Radikale Venstre finder, at det er en meget, meget dårlig prioritering at have en ordening som efterlønsordningen – nu taler jeg på det principielle plan – som er en ret for en hvilken som helst, der har været med i en a-kasse i et eller andet antal år, til at gå på efterløn primært betalt af skatteyderne.

Vi vil meget gerne se på ordninger til de mennesker, som ikke kan være på arbejdsmarkedet af forskellige grunde, og vi vil gerne være med til at skabe et bedre arbejdsmarked med et bedre arbejdsmiljø. Men alt det her er jo på det principielle plan, for i dag har vi accepteret, og det ved hr. Jørgen Arbo-Bæhr udmærket, at vi forhandler om at ændre den nuværende efterlønsordning. Det synes vi er et vigtigt skridt at bidrage til på nuværende tidspunkt. Så der er jo ikke tale om, at der er en total afskaffelse.

Kl. 16.20

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

»Den grimme ælling« har en lykkelig slutning, og man kan jo håbe, at det er et eventyr, vi deltar i, og at dette også får en lykkelig slutning. Jeg synes, at fru Marianne Jelved er meget pessimistisk i sit oplæg specielt med hensyn til det økonomiske, peger på overophedning og manglende kapacitet, men det, vi ser, er jo, at lønstigningerne ikke er nær så omfattende som det, som fru Marianne Jelved ligesom lægger op til.

Men hvis man står i en økonomisk situation, hvor man er på vej ind i en overophedning, hvordan kan man så slippe den offentlige sektor løs? Skal man også slippe økonomien vedrørende den offentlige sektor løs med risiko for efterspørgsel efter mere arbejdskraft og dermed mere aktivitet og dermed en øget risiko for overophedning, lønstigninger og dermed slut på det opsving, vi er midt i, hvor statsministeren bliver ved med at sige, at det går godt i Danmark?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg har mine oplysninger om det spørgsmål, som ordføreren spørger til, fra Det Økonomiske Råds seneste rapport, offentliggjort i dag, og jeg beklager dybt, at der er advarsler i den retning, som jeg har nævnt her. Det gør jeg også, fordi Det Radikale Venstre i de seneste 5 år har argumenteret for, at der skulle skabes flere reformer, som forhindrede os i at komme i en situation som den, der nu advares om. Den er her ikke, men der advares om den. Det er også velkendt, at vi før sidste valg i 2005 argumenterede for, at der skulle skabes reformer, der kunne levere 50.000-60.000 flere arbejdspladser – det lå i Danmark 2010-planen – inden 2010. De reformer er udeblevet.

Nu sidder vi så heldigvis og forhandler nogle velfærdsreformer. Det kvitterede jeg også for i starten af min tale. Men det har ikke noget at gøre med at slippe den offentlige sektor løs. Med hensyn til at slippe den offentlige sektor løs, taler jeg ikke om at slippe den løs med penge i den forstand, men om at stoppe den stigende detailregulering og kontrol på alle mulige måder af den offentlige sektor. Det bremser udviklingen af måden at løse opgaverne på, og det bremser udviklingen i kvaliteten.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg vil godt kvittere for svaret og sige, at jeg anerkender behovet for reformer, at der skabes reformer, der giver et øget arbejdsudbud, og det er jo netop en af hovedopgaverne i de velfærdsforhandlinger, som vi sidder med. Derfor kunne jeg jo spørge, om det er sådan, at Det Radikale Venstre vil være garant for, at de reformer, der nu gennemføres, kan medvirke til at minimere den risiko og den advarsel, som fru Marianne Jelved selv er med til at frembringe her.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg er ikke med til at frembringe den risiko, jeg omtaler den. Vi har kritiseret regeringen for, at den ikke vil lave en egentlig skattereform. Vi mener, det er noget af det, der burde til nu. Vi har i flere omgange og i flere år talt for at skabe en egentlig omlægning, en total omlægning af skattesystemet, således at man sætter skatten på arbejde grundlæggende langt ned og opkræver skat på anden måde. Vi er simpelt hen nødt til at have en strukturændring, ligesom vi har haft det

tidligere både i 1980'erne og i 1990'erne. Uden de to store ændringer i skattesystemet havde vi været meget, meget ilde stedt i dag.

Vi vil være en garant, ja, vi har jo ikke de udløsende mandater, men vi vil gøre, hvad vi kan for at bidrage til, at der kommer velfærdsreformer, der kan bidrage til at løse nogle af de her problemer. Men jeg har fornemmelsen af, at det, der tæller mest i det, der ligger nu, er de længe-resigtede reformer i forbindelse med tilbage-trækningsalderen, og det er også meget, meget væsentligt.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg vil godt starte med at spørge fru Marianne Jelved, om hun ikke er enig i, at det ville være usædvanlig fattigt, hvis vi var nødt til ikke at ansætte folk i ældresektoren og i skoler og i dag-institutioner og dermed ville få en dårlig kvalitet, fordi vi ikke var i stand til at løse den opgave, der handler om at få alle de mennesker i arbejde, som i dag bliver holdt uden for arbejdsmarkedet, og om fru Marianne Jelved ikke også er enig i, at det, der er opgaven, er at give de her mennesker en mulighed for at komme ind på arbejdsmarkedet snarere end at gennemføre straffeforanstaltninger over for dem.

Nu forstår jeg, at fru Marianne Jelved er meget indstillet på, at man skal beskatte arbejdsfri indkomster i stedet for de indkomster, der kommer ud af arbejde. Det lyder meget sympatisk. Jeg vil så gerne spørge fru Marianne Jelved: Når vi nu ved, at der i Nordsøen af A.P. Møller og andre formentlig bliver tjent 30-40 mia. kr. ekstra frem til år 2012, uden at de gør en ekstra indsats, ville det så ikke være en idé at få strammet op på den beskatning, der er dér?

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg tror helt sikkert, at der skal mere tid til flere steder i ældresektoren, og at man derfor kommer til at skulle ansætte flere mennesker i ældresektoren. Jeg synes i virkeligheden også, at tiden er inde til, måske ikke lige i dag, men så i løbet af det kommende års tid, at overveje, om man skal prøve at styre økonomien på en anden måde i den offentlige sektor end det, vi har været vant til igennem en række år, men det er en anden historie.

Der er mange årsager til, at det ikke går godt alle steder i ældresektoren. Det er ikke alle ste-

der et spørgsmål om penge, det er også et spørgsmål om uddannelse, om holdninger og om frihed til at bruge sine kræfter den tid, man trods alt er på sit arbejde, til at udvikle bedre løsninger end at skulle være underlagt reguleringer og kontrolforanstaltninger på mange forskellige måder. Det er det, vi mener, når vi taler om at slippe den offentlige sektor løs. Vi er overbeviste om, at vi får langt bedre kvalitet, hvis vi faktisk også giver de mennesker ansvar, der skal løfte opgaverne, og sørger for, at de er uddannet til det.

Med hensyn til beskatningen af nordsøolien vil jeg sige, at det er en stakket frist. Der er jo meget svingende indtægter i sagens natur sådan et sted, og det ville jeg ikke lægge til grund for at udvide en eller anden del af den offentlige sektor som begrundelse for ekstraskat på nordsøolien. Det mener jeg man skal håndtere på en anden måde, men jeg mener selvfølgelig, der skal betales den skat, der skal betales, ingen tvivl om det.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg er jo glad for, at fru Marianne Jelved i hvert fald klart får markeret en distance til Venstres og De Konservatives politik for den offentlige sektor, selv om jeg måske godt kunne have ønsket mig et lidt klarere svar på, om fru Marianne Jelved mener, at der er behov for straffeforanstaltninger over for de mennesker, der i dag bliver holdt uden for arbejdsmarkedet, eller om det er andre ting, der skal til.

Til det omkring nordsøenergien. Jeg er meget enig med fru Marianne Jelved i, at vi ikke kan regne med det som en fast indtægt, tværtimod. Netop derfor handler det vel også om, at det offentlige, staten, i dag sørger for at få det maksimale udbytte, sådan at man f.eks. kan bruge nogle af de penge til at igangsætte de miljø- og energiprojekter, der gør, at vi også på lang sigt kan løse de problemer, vi har med miljø og energi.

Jeg vil spørge fru Marianne Jelved, om hun ikke er enig med mig i, at den aftale, Det Radikale Venstre har været med til at lave med DUC og A.P. Møller i sin tid, også var gunstig for A.P. Møller, og at det derfor er helt urimeligt, at A.P. Møller nu på grund af olieprisstigninger skal have en ekstra milliardindtægt på 30-40 mia. kr. frem til 2012?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Nej, jeg synes, at det på mange måder var en meget fair aftale, der blev indgået, men det er da klart, at vi holder øje med, hvordan den fungerer i virkelighedens verden.

Desværre fik jeg ikke helt fat i den første del om ældresektoren, jeg kunne faktisk ikke høre hr. Per Clausen. Kan det tillades, at spørgeren får lov til lige at gentage det?

Første næstformand (Svend Auken):

Absolut, vi er fleksible her i huset. Hr. Per Clausen.

Per Clausen (EL):

Det takker jeg for. Det, jeg spurgte om, var ikke ældresektoren, det, jeg spurgte om, var, om fru Marianne Jelved ville være lidt mere præcis med hensyn til det spørgsmål, om der var brug for straffeforanstillinger over for de grupper, der i dag bliver holdt uden for arbejdsmarkedet, eller om det er nogle andre tiltag, der skal til, som giver dem bedre muligheder for at komme ind på arbejdsmarkedet. Det er, fordi det har en vis betydning i forbindelse med de velfærdsforhandlinger, der foregår.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Nu fik jeg fat i det. Tak til formanden, det var venligt.

Jeg mener generelt ikke, at straffeforanstillinger er et velegnet middel til at fremme noget som helst positivt, det må jeg nu indrømme, men alt det, som hr. Per Clausen måske kunne kalde straffeforanstillinger, er det ikke sikkert jeg ville kalde for straffeforanstillinger. For jeg synes også, det er vigtigt at holde fast i, at der i vores arbejdsmarkedspolitik er noget, der hedder rettigheder og pligter, og det vil sige, at man også skal have pligt til at stå til rådighed, når man er medlem af en a-kasse og er ledig osv., og dermed ligger der også en forventning om, at der er rådighedstjek.

Men det er klart, at det er en afvejning af, hvordan man gør den slags ting, og der vil jeg godt give et tilsagn om, at vi vil være meget opmærksomme på, at det her ikke bare handler om at være rådighedstjekkende hele tiden, men også at sikre, at der er en hånd, der hjælper folk ind på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg lyttede jo til fru Marianne Jelveds ord om at tage ansvar, og hvordan vi sådan ser ud udadtil, og så må jeg igen spørge lidt til det her betænkningensbidrag, der kom til udenrigsministerens beslutningsforslag om at fortsætte styrken i Irak.

Kl. 16.30

Det undrer mig en lille smule, at man kan mene, at de danske soldater sådan skal fortsætte uden for NATO-regi, uden for FN-regi. Ville det ikke netop være at tage ansvar at sige, at så længe FN og NATO synes, at de har brug for det danske bidrag, så tager vi ansvar, og så siger vi ikke bare med pæne ord, at vi bakker op om de aktiviteter, der foregår, men så deltager vi rent faktisk med en dansk styrke, og vi sætter ikke en firkantet grænse for, hvornår vi tager dem hjem igen, for det gør vi, når det er i orden i forhold til de aktiviteter, der foregår i FN- og NATO-regi?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Fru Charlotte Dyremose ved jo udmærket godt, at Det Radikale Venstre – i øvrigt sammen med Socialdemokraterne – igennem 15 måneder har efterlyst det, vi kalder en strategi for, hvordan vi igen træder ud af Irak. Det har regeringen ikke ønsket at forhandle med os. Nu kan vi se, at der er andre i koalitionen, som det hedder, der har de samme overvejelser, og som trækker deres styrker ud lidt efter lidt, i hvert fald reducerer dem.

Jeg synes, det er rørende, at fru Charlotte Dyremose taler om FN-mandater i den her sammenhæng, jeg synes virkelig, det er meget, meget rørende. Vi har annonceret det her strategi-ønske meget længe og appelleret til regeringen i mange sammenhænge om at få en debat om det og i virkeligheden også dermed ønsket, at regeringen tog en debat om det med sine koalitions partnere. Vi ønsker ikke, at Irak skal blive en gentagelse af Cypern.

Når jeg synes, det er meget rørende, at fru Charlotte Dyremose er så optaget af FN-mandater, er det, fordi det ikke rørte fru Charlotte Dyremose ret meget, da regeringen i 2003 tilmeldte Danmark som en krigsførende nation sammen med bl.a. USA og Storbritannien uden FN-mandat.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jamen det er jo fru Marianne Jelved og fru Marianne Jelveds parti, der i et betækningsbidrag med fine ord siger, at man bakker op om NATO's og FN's aktiviteter i Irak. Det står der i betækningsbidraget, og det er derfor, jeg spørger til, når man siger det med fine ord i et betækningsbidrag, hvorfor man så vil ikke være med til at tage det ansvar, der ligger i, at man er med til at bakke op om den fremragende indsats, soldaterne gør i Irak, og som vi dermed kunne være med til at fuldføre sammen med vores koalitions partnere, i stedet for at gå ud fra, at danske soldater sådan kan operere lidt for sig selv med noget genopbygning uden at tage det fælles ansvar sammen med den fælles FN-koalition.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Det er, fordi regeringen ikke har taget chancen og forhandlet en egentlig exitstrategi med Det Radikale Venstre. Vi har til gengæld lavet et bidrag til, hvordan vi mener Danmark så kunne hjælpe med til en genopbygning på en anden måde end ved at have soldater, som vi har det i dag.

Jeg beklager meget, at regeringen ikke vil forhandle om det, som regeringens samarbejdspartnere i den her vigtige sag, har fremlagt igennem 15 måneder, men det har regeringen ikke villet.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg synes egentlig, at det er et paradoks, at fru Marianne Jelved tager fortrydeligt op, at statsministeren forsvarer sin politik og i øvrigt mener, at han har ret i den politik, som han fører, når man tænker på, at den tone, fru Marianne Jelved ikke bare i dag, men altid lægger for dagen, er sådan meget stålsat med hensyn til, at fru Marianne Jelved har ret.

Jeg synes også, det er et paradoks, at fru Marianne Jelved vil sætte ældreplejen fri, folkeskolen fri, børneinstitutionerne fri, og at vi, hver eneste gang der opstår et problem og vi bliver bekendt med et problem på en institution ude i kommunerne, skal stå herinde og diskutere dette problem, og hvordan vi løser det. Jeg har endda skullet svare på i dag, hvorfor vi ikke har ansat nogle flere mennesker på Fælledgården i Kø-

benhavn, vel vidende at det kan vi ikke. Det synes jeg er et paradoks.

Jeg synes også, det er et paradoks, at partilederen for Det Radikale Venstre siger, at friheden ikke er truet, når det er sådan, at vi stort set hver dag i avisen kan læse om fru Marianne Jelveds partifælle hr. Naser Khader, der bliver truet, fordi han kæmper for frihed. Kan fru Marianne Jelved selv se paradokserne?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg vil gerne lige sige til hr. Jens Rohde, at min tale er delt ud, den er også optaget på bånd, og jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at friheden ikke er truet. Jeg sagde, at vi ikke specielt er blevet kendt udeomkring i verden på grund af vores fastholdelse af ytringsfrihed. Det ville også være mærkeligt, hvis ikke vi havde fastholdt kravet om ytringsfrihed. Hvis ikke vi havde gjort det, så var vi måske blevet kendt på det. Beklaget, at den lille ironi var vanskelig at forstå. Men jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at friheden ikke har været truet, og jeg ved udmærket godt, hvilke vilkår min partikollega hr. Naser Khader er underlagt. Det behøver hr. Jens Rohde ikke at belære mig om.

Kl. 16.35

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Fru Margrethe Vestager har da i dag eksplicit og meget ordret sagt, at der er ingen, der truer de danske frihedsrettigheder, at der er ingen, der er uenige i de danske frihedsrettigheder. Det er da ikke så lang tid siden, at fru Marianne Jelved og jeg var i en tv-udsendelse sammen, hvor jeg godt nok sad i Viborg og fru Marianne Jelved sad inde i samtaleværelset. Der hørte jeg det samme: Der er ikke nogen, der truer de danske frihedsrettigheder. Så det er noget, som vi gang på gang hører fra Det Radikale Venstre.

Det er mig en gåde, at man kan se sådan på tilværelsen, når det er sådan, at det er åbenlyst, at der er så mange ting, som kunstnere, som redaktører, som tegnere, som almindelige danskere ikke siger eller gør, ikke af respekt, men af frygt. Jeg forstår ikke, hvordan Det Radikale Venstre kan indtage de synspunkter, og hvordan det kan være, at vi konsekvent skal høre ordførere for Det Radikale Venstre sige, at friheden ikke er truet.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Hr. Jens Rohde har et problem. Hr. Jens Rohde hører kun det, hr. Jens Rohde vil høre. Men det er godt, at det bliver optaget på bånd alt sammen, eller at vi kan se det på tv. Fru Margrethe Vestager har sagt, at der er ingen her, der ikke vil forsvare ytringsfriheden. I den pågældende tv-udsendelse, som hr. Jens Rohde refererer til, blev jeg stillet det spørgsmål, om jeg mente, at ytringsfriheden var truet i Danmark, og hvad svarede jeg? Jeg svarede: Ja, den er truet. Og det kan faktisk genses på tv, for der er det optaget.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg vil starte med at kvittere for, synes jeg, en på mange stræk klog tale under en overskrift, der kunne hedde: En helt anden vej. Det rejser jo i virkeligheden kun et spørgsmål: Hvilken vej? Fru Marianne Jelved startede i eventyrlandet med »Den grimme ælling«. Jeg kom til at tænke på »Alice i eventyrland«. Der er et sted, hvor Alice er ude at gå sammen med Cheshirekatten, og katten spørger så Alice: Hvilken vej skal vi gå? Alice svarer så, som naturligt er: Det afhænger af, hvor vi skal hen.

Når jeg stiller det spørgsmål, er det, fordi der har været mange forskellige meldinger om, hvor De Radikale var på vej hen. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg med talen i dag synes, at det er helt naturligt, at man drager den konklusion, at i hovedparten af de stræk, der var tyngdepunkterne i fru Marianne Jelveds tale, ligger de helt tæt på SF. Jeg vil bare spørge, om jeg konkluderer for hårdt, hvis jeg siger, at det her var en klar bekendelse til, at Det Radikale Venstre og Det Radikale Venstres ordfører hører til i venstresiden af dansk politik.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Efterhånden siger det der med venstre og højre side mig ikke ret meget, og jeg synes ikke, at det er med til at klargøre noget som helst. Derfor vil jeg godt understrege, at jeg har valgt de temaer ud, som betyder noget for Det Radikale Venstre – ikke bare for folketingsgruppen her, men for partiet som helhed.

Det, der er det nye i den her situation – og det er derfor, venstre-højre-termer er meget vanskelige at have med at gøre – er, at på de fleste af de strækninger, jeg nævner, er vi i en situation, hvor Socialdemokraterne er enige med Venstre,

De Konservative og Dansk Folkeparti. Det er nyt, at vi har den sløring, vil jeg kalde det. Derfor mener jeg, at der er brug for, at der skabes klarhed, og at der angives nogle alternative veje. Det Radikale Venstre har i virkeligheden påtaget sig en meget besværlig rolle og prøver at skabe et andet mønster i politik end det traditionelle, gammeldags venstre-højre.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Men jeg synes jo, at det på værdiaksen er en kendsgerning, at det er ganske svært at finde punkter, hvor Det Radikale Venstre og SF ikke er fuldstændig enige. Med hensyn til international politik, udsyn, syn på et mangfoldigt samfund osv., osv. – det, jeg opfattede som tyngdepunkterne i fru Marianne Jelveds tale – er vi helt på linje, og det vil jeg godt sige at jeg ikke opfatter som et problem. Det opfattede jeg i virkeligheden som et fantastisk løfte om, hvilken fremtid der venter, når det nuværende projekt slutter.

Kl. 16.40

Så er det rigtigt, at der er punkter på fordelingsaksen, velfærdsaksen, hvor vi ikke er enige, hvor De Radikale er tættere på Det Konservative Folkeparti. Men der har jeg meget tillid til De Radikales vælgere.

Der var en meget spændende undersøgelse i Ugebrevet A4, hvor man bliver spurgt om sit syn fordelingspolitik mellem velhavende og ikkevelhavende. Der fremgår det helt tydeligt, synes jeg, at de radikale vælgere trækker i samme retning som SF. Og derfor er jeg meget tryk ved, at De Radikale nok skal ende med at bekendes sig til at være et parti, der tilhører venstresiden af dansk politik. Det åbner jo fantastiske muligheder den dag, den nuværende statsminister og fru Pia Kjærsgaard ikke længere dirigerer.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Det er jo ærgerligt, at det er under de her lidt besværlige vilkår, vi fører denne debat. Det kunne jo ellers være spændende.

Men jeg vil gerne minde hr. Villy Søvndal om, at i den undersøgelse, som der bliver refereret til, anerkender de professorer, der kommenterer undersøgelsen, jo også, at Det Radikale Venstres vælgere er enige med partiets fordelingspolitik, når det gælder efterlønnen og folkepensionsalder og den slags ting. Så det er jo ikke så entydigt.

Jeg synes, den vigtigste pointe i den undersøgelse i virkeligheden er en helt anden. Den er, at man har undersøgt, hvor mange der opfatter sig som højreorienterede, og hvor mange der opfatter sig som venstreorienterede. Der er 7 pct., så vidt jeg husker, der mener, de er højreorienterede, og der er 27 pct., der mener, de er venstreorienterede. Så bliver overskriften i den artikel, at Det Radikale Venstres vælgere ligger til venstre for folketingsgruppen, jævnfør fordelingspolitikdiskussionen. Det, man overhovedet ikke nævner, er, at 63 pct. af Det Radikale Venstres vælgere slet ikke bekender sig til at være venstre- eller højreorienterede. Og det er i virkeligheden den gode nyhed, og den synes jeg hr. Villy Søvndal også skulle interesse sig for.

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Jeg lytter lidt til, at fru Marianne Jelved gerne sådan så lidt større stigninger i de offentlige og kommunale budgetter, så jeg vil gerne lige minde om, at også ved de seneste økonomiforhandlinger mellem staten og kommunerne blev der rent faktisk tilført adskillige milliarder kroner til det kommunale område. Og lægger vi det hele sammen mener jeg at kunne konstatere, at vi jo faktisk har sat ny danmarksk rekord i kommunale budgetter. Vi vil også kunne konstatere, at vi har de største kommunale budgetter nogen sinde.

Så jeg har i virkeligheden et meget kort, enkelt spørgsmål: Kan fru Marianne Jelved bekræfte, at vi har de hidtil største kommunale budgetter i Danmark netop nu?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Det tror jeg da er ganske rigtigt, hvis man tager det i kroner og øre, om man så må sige. Men det er slet ikke det, der er så interessant. Man kan ikke alene løse de opgaver, vi står over for, ved hjælp af penge.

Men jeg vil godt lige understrege til hr. Erling Bonnesen, at regeringens plan er, at det offentlige forbrug må stige med 0,5 pct. om året. Regeringens resultater er, at det offentlige forbrug i gennemsnit er steget med 1,3 pct. om året. Det, jeg synes man skulle tage at gøre, er at begynde at overveje, hvordan man kunne finde nogle andre måder at styre den offentlige økonomi og prioritere opgaverne på.

For at få det mest mulige ud af det mener jeg man skal give større ansvar og større frihed til

løsning af opgaverne rundtomkring i kommunerne.

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Jamen jeg kvitterer for svaret; i hvert fald er vi enige om, at budgetterne ikke er beskåret, de er steget. Så kan vi jo så strides om hvor meget og hvor lidt.

Men jeg vil godt følge op på det, som fru Marianne Jelved selv tager fat i, nemlig anvendelsen af pengene. Når vi nu sådan sammenholder det med de seneste dages kritik af ældreområdet, hvor der helt givet er nogle eksempler på plejehjem, hvor det fungerer dårligt, er der jo heldigvis også endnu flere steder, hvor det fungerer godt. Så jeg vil gerne følge op på den første del af fru Marianne Jelveds svar om, at vi skulle begynde at bruge, kunne vi sige, det gode eksemplers magt. Dermed kunne vi få sagt til de dårlige plejehjem, at det altså også fra først til sidst handler om ledelse. Det handler om engagement, således at vi ikke blot løser de dårlige plejehjems situation med penge, men netop ved at få overført de gode eksemplers magt med engagement og ledelse.

Kl. 16.45

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Altså, jeg har skaffet mig den henvendelse, der kom fra det københavnske plejehjem til Folkeetingets Socialudvalg i oktober 2003, som vi har læst om i aviserne på det seneste. Efter at jeg har læst tillidsmandens beskrivelse af vilkårene på den afdeling, der er omtalt der, mener jeg, at enhver kan sige sig selv, at det er umuligt at løfte den opgave med tre ansatte under de vilkår, der foreligger.

Så derfor får hr. Erling Bonnesen mig ikke til at stå her og sige, at der ikke er brug for mere tid og flere hænder på ældreområdet. Det kan jeg ikke stå og vurdere her, men jeg vil bestemt ikke afvise, at der er brug for det.

Dernæst vil jeg sige, at det selvfølgelig er udmærket med eksemplers magt, og at man kan lære af hinanden. Enig. Men det er heller ikke nok, som hr. Erling Bonnesen siger, at der er kommet flere penge til. Vi har set, hvordan der er kommet flere penge til uddannelsessektoren. Ja, men der er sandelig også kommet flere ind i uddannelsessektoren, således at midlerne pr. studerende, pr. skoleelev faktisk er faldet. Så

man kan jo gøre tallene op på mange forskellige måder.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Statsministeren og hr. Jens Rohde sagde i deres indlæg i morges, at de partier, der var med i velfærdsforhandlingerne, havde fælles mål. Vi har så kunnet få svar fra Socialdemokraterne om, at Socialdemokraterne ikke støtter regeringens mål, og derfor vil jeg gerne høre, om De Radikale støtter regeringens mål.

Beskæftigelsesministeren har i Børsen udtrykt, at hvis stat, amter og kommuner ikke får flere penge, men økonomien fortsat vokser, vil den private sektor løbe fra den offentlige sektor. Det tager tid, før effekten slår igennem, men efter 10 år vil den offentlige sektor kun være øget med 5 pct., mens den private er blevet 20 pct. større. Så opstår et nyt Danmark.

Er De Radikale enige med beskæftigelsesministeren i, at det er målet at skabe et nyt Danmark med kolossal forskel mellem den offentlige og den private sektor, eller er De Radikale uenige i det?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Det er slet ikke det mål, det handler om i de velfærdsforhandlinger, jeg deltager i.

Når jeg taler om målene for velfærdsforhandlingerne, er det effekten af de reformer, vi laver, på arbejdsstyrken. Der har regeringen valgt sig en effekt målt i størrelsesordenen 150.000 flere i arbejdsstyrken hen over en lang række år. Det mål støtter Det Radikale Venstre, og det mål vil vi gerne være konstruktivt behjælpelige med i fællesskab at nå.

Spørgsmålet om forholdet mellem den offentlige og den private sektor synes jeg er en meget, meget vanskelig diskussion. Helt reelt kommer det jo an på, hvad den offentlige sektor skal beskæftige sig med. Der er jo masser af ting, der kan influere på det. Jeg har ikke, og Det Radikale Venstre har ikke en eller anden bestemt opfattelse af, hvor stor den offentlige sektor skal være. Vi kan sige, at den offentlige sektor har den størrelse, den skal have på et givent tidspunkt. På det tidspunkt, hvor Det Radikale Venstre har ansvar, kunne vi jo i hvert fald tage ansvar for den størrelse, den har.

Men vi har ingen forestilling om, at den offentlige sektor skal have en bestemt størrelse i forhold til den private sektor. Og det er ikke det

mål, vi arbejder for under de forhandlinger, vi er i nu.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Skal det forstås sådan, at Det Radikale Venstre er uenig med beskæftigelsesministeren og ikke ser det som et mål, at den private sektor skal vokse langt mere end den offentlige?

Det er jo det, vi ser regeringen prøve at gennemføre f.eks. på sundhedsområdet, hvor man udsulter det offentlige sundhedsvæsen og folk så i stedet bliver ledt over i brugerbetaling og forsikringsordninger i det private sundhedsvæsen, som jo eksploderer i de her år.

Jeg kan forstå, at De Radikale altså er uenige i den målsætning om, at den private sektor skal vokse langt mere end den offentlige. Man har ikke det som et særskilt mål.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Det er fuldstændig korrekt. Det har vi ikke.

Jeg vil godt lige gøre opmærksom på, at når vi f.eks. som daværende regeringsparti i planen »Danmark 2010« lægger en ramme for, en beskrivelse af nogle dimensioner, f.eks. af, hvordan arbejdsstyrken kan vokse i den offentlige sektor, er det udtryk for, at vi i dag og i de kommende år er i en situation i Danmark, hvor det ikke handler om, hvorvidt vi har kroner nok til at betale arbejdskraft. Det, det handler om, er, om vi har mennesker nok til at løfte de arbejdsopgaver, som vi har bare i dag og i de kommende 5-6 år.

Det er arbejdsstyrken, der er nåleøjet for, hvor meget vi kan udvide bl.a. den offentlige sektor med. Og det er derfor, vi sidder med ved forhandlingsbordet, nemlig for at være med til at skabe en basis for, at vi faktisk kan blive ved med blot at besætte de stillinger, vi i dag har i den offentlige sektor.

Kl. 16.50

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil gerne spørge den radikale leder, om hun er enig med sin kollega tidligere udenrigsminister hr. Niels Helveg Petersen, når han har givet udtryk for, at han forstod den opførsel, de imamer gjorde sig skyldig i, som rejste til de arabiske lande for at opildne til vrede vendt mod Danmark. Forstår fru Marianne Jelved også disse imamer, undskylder hun disse imamer for de

res aktiviteter? Det vil jeg meget gerne have af-dækket.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Først og fremmest vil jeg gerne lige sige, foranlediget af fru Pia Christmas-Møllers spørgsmål og muligheden for at få ordet til fru Pia Christmas-Møller nu, at hr. Niels Helveg Petersen har gjort det fuldstændig klart fra denne talerstol, at han ikke har godkendt det, der er refereret til i en arabisk avis, og at han i øvrigt har fremført meget skarp kritik af imamernes rundrejse i Mellemøsten.

Det ugebrev, jeg har skrevet – den 13. januar tror jeg det er – handler sådan set om noget andet og forholder sig ikke til imamernes rejse som sådan, men handler om ytringsfrihed og eksempler på, hvor svært det er at have sin ytringsfrihed, hvis man er uenig med majoriteten i Danmark.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg har ikke spurgt til fru Marianne Jelveds nyhedsbrev fra januar. Jeg har spurgt, om fru Marianne Jelved er uenig med hr. Niels Helveg Petersen, der har sagt, at imamerne, altså dem, der rejste ned og opildnede, er skyld i at have bragt konflikten uden for Danmark, men at han forstod deres opførsel. Der er et referat i en dansk avis, og det er blevet bekræftet som værende et loyalt referat af den radikale formand i Odense, som deltog i samme møde. Disse synspunkter et blevet viderebragt i en arabisk avis. Det er ganske korrekt. Hr. Niels Helveg Petersen har intet gjort for at demtere disse oplysninger i den arabiske verden. Har fru Jelved gjort noget? Mener fru Jelved, at disse meldinger er opildnende, eller er de afdæmpende i forhold til den krise, der bølgede om Danmark og det danske flag i de uger?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg synes faktisk, fru Pia Christmas-Møllers spørgsmål er temmelig interessant. Jeg synes, at de danske imamer opførte sig tåbeligt. Det må jeg sige. Men jeg tror bestemt ikke, at de danske imamer, der rejste rundt, var skyld i den vending, sagerne tog. Det, vi kan se nu, er, at der jo var røre, lang tid inden de imamer kom af sted. Jeg synes, det er dårligt at rejse rundt på den måde, som det er sket, og som der er refereret til.

Men at gå derfra og til at sige, at et referat i en arabisk avis, som en tidligere udenrigsminister i Danmark ikke har taget afstand fra, har været med til at opildne og få tingene til at løbe af sporet synes jeg godt nok er meget stærk kost. Hvis det er fru Pia Christmas-Møllers opfattelse, må jeg jo bare notere mig det.

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er hr. Villy Søvnald.

Villy Søvnald (SF):

Det forgangne folketingsår har været noget helt særligt. Det har været decideret usædvanligt. Jeg kan ikke erindre et så usædvanligt politisk år i de 12 år, jeg har siddet i Folketinget.

Danmark har på femte år en højrenational regering, og nu begynder konsekvenserne for alvor at blive mærkbare. Der er nemlig en reaktion. Hvis man bevæger sig rundt uden for huset her, kan man mærke, at der er noget, der vokser; man kan mærke, hvordan længslen efter et andet Danmark breder sig, og det er ikke alene venstrefløjen, selv om det i høj grad er venstrefløjen, der står i spidsen for det andet Danmark. Men det er også almindelige borgere, det er studerende, det er forskere, det er intellektuelle, det er kunstnere, og så er det helt almindelige danskere, som ikke mener, at Irakkrigen var i orden; som ikke mener, at asylbørn skal rådne op på asylcentre; som faktisk mener, at vi skal bruge den viden, vi har fra universiteter og fra eksperter, og ikke bare afvise det som smagsdommeri; som mener, at vi skal kunne leve sammen i stedet for skabe kunstige skel og skille får fra bukke. Det er helt almindelige mennesker med voksende bekymring over, hvordan denne regering lader stå til i forhold til klima, fødevarer, anstændighed mellem mennesker, demokrati osv. Det er en modstand på ganske mange niveauer. Den vokser. Modstanden vokser, og det fælles er troen på, at et andet Danmark er muligt, at vi har alle muligheder for at skabe det.

IKL 16.55

I SF vil vi også et helt andet Danmark end det Danmark, som statsministeren og fru Pia Kjærsgaard efterlader. Vi vil et Danmark med internationalt udsyn; et Danmark kendt på tolerance, på at hjælpe med til at løse den her verdenskonflikter; et Danmark, der ikke deltager i ulovlige krige; et Danmark, der arbejder for internationale aftaler, for udvikling og for at give mennesker

en chance; et Danmark, der er internationalt foregangsland, hvad angår tiden efter olieøkonomien, og som går foran med omstillingen på miljø- og energiområdet; et Danmark, der deler den stigende rigdom retfærdigt, så mennesker ikke kobles af og efterlades i en ny fattigdom; et Danmark med en velfungerende offentlig sektor, der kan give den service og støtte, der hører til et udviklet, velfungerende samfund.

Alt det her forudsætter et politisk opgør med den nuværende regering og Dansk Folkeparti. Derfor er vi glade for i SF, at de partier, der vil af med den nuværende regering, vinder frem.

Vi støtter også den folkelige bevægelse, der vokser frem lige nu som modvægt til den borgerlige regerings politik. Alt det skal vokse sig endnu stærkere i den kommende tid.

Vi vil derfor også både i sommerferien og efter sommerferien være det tydelige oppositionsparti. Men vi vil ikke blot kritisere. Vi har også fremlagt en 100-punkts-plan, og vi vil fortsætte med at fremlægge alternativer til den skæve politik, der føres i disse år.

De borgerlige ordførere forsøger at benægte det, men det er jo en kendsgerning, at Danmarks omdømme i verden er raslet nedad. Hvis man er i tvivl, kan man kigge på de internationale målinger, der foretages, af Danmarks renommé. Danmark var engang kendt for udsyn, for tolerance, for hjælp til mennesker i nød. Det højrationalt flertal har givet Danmark et ry som indadvendt, intolerant og i fantastisk grad optaget af sig selv.

Danmarks fatale håndtering, eller regeringens fatale håndtering, af den såkaldte Muhammedkrise bragte Danmark ud i den største udenrigspolitiske krise, med statsministerens ord, efter anden verdenskrig.

Må jeg komme med et kort citat:

Den danske regerings attitude i Muhammedkrisen har udgjort en større krænkelse af verdens muslimer end selve de karikaturtegninger, der startede hele krisen.

Det er et citat fra den ekspertrapport, der blev bestilt og offentliggjort af Udenrigsministeriet. Det er stærke ord.

Jeg forstår også godt hr. Rohdes fascination af politikere, der er i stand til at udtrykke sig klart og fyndigt i Muhammeddiskussionen, specielt fordi hr. Rohde jo holdt et meget langt indlæg i sin ordførertale. Jeg forstår godt hr. Rohdes fascination af politikere, der er i stand til at udtrykke holdninger til ytringsfrihed og den her krise kort og fyndigt, og derfor takker jeg for det

referat af mine brevvekslinger, som hr. Rohde tog i sin mund. Jeg forstår godt, når man selv er nødt til at udtrykke sig så langstrakt, at man selvfølgelig kan få en voldsom bekymring for politikere, der er i stand til at udtrykke sig kort og fyndigt.

Danmark deltager som bekendt fortsat. Vi er et af de få tilbageblevne lande i Bushs krig i Irak, en krig, der ikke alene har affødt ufattelige lidelser for uskyldige mennesker i Irak, senest masakren på 24 mennesker, heraf en hel del børn, i en by 200 km fra Bagdad, men også en ulovlig krig, med Kofi Annans ord, der medfører en dramatisk stigning i modsætningerne mellem den arabiske og den vestlige verden, og som i øvrigt har fået terroren i verden til at eksplodere.

Danmark er en del af det irakiske mareridt med napalm, med klyngebomber, med civile ofre, med tortur, med borgerkrig, med en miljøkatastrofe, med fejlernærede børn, hvis antal er fordoblet siden de allerede høje tal, inden krigen startede.

Statsministeren har jo valgt tavshedens strategi i den her sag. Han har valgt at give afslag på 271 henvendelser om interview – 271 henvendelser om interview – har ikke givet et interview siden marts 2004, fordi det er en ubehagelig sag at lade sig interviewe om. Det er egentlig underligt, at vi i et åbent demokratisk samfund tillader, at magthaverne sådan tager stilling til, hvad de synes er bekvemt at udtale sig om, og hvad der er ubekvemt. Men nej til interview, ingen skidt på hænderne.

Kl. 17.00

Statsministeren skal jo på besøg hos George Bush. Jeg vil godt bede statsministeren diskutere følgende citat fra Bush, den amerikanske præsident. Han sagde for en måned siden på amerikansk tv:

Jeg er på mission for Gud. Gud sagde til mig: George, drag ud i verden og bekæmp terroristerne i Afghanistan. Og det gjorde jeg så. Og så sagde Gud: George, drag ud i verden og sæt en stopper for tyranniet i Irak. Og det gjorde jeg så.

Statsministeren har på det sidste gjort sig til talsmand for synspunkter på forholdet mellem politik og religion. Jeg tror, der er meget behov for, at statsministeren tager sine forskellige kronikker med, får dem oversat til engelsk eller amerikansk, eller hvad Bush nu bedst begriber, og prøver at forklare, at den her type religiøs fundamentalisme bekymrer i Europa. For jeg antager, at statsministeren har haft andre spindoktorer end Bush, da statsministeren besluttede, at

Danmark skulle gå i krig. Det håber jeg. Man kan beklage sig over deres telefonregninger og sådan noget, men målt i forhold til den her slags spindoktorer er de klart at foretrække – også på trods af høje telefonregninger.

Vi har nu en George W. Bush og en Tony Blair, der offentligt står frem, trekvart år efter Colin Powell, og erkender, at Irakkrigens grundlag lader meget tilbage at ønske. Hvad er så den danske standardreplik til den her krig? Der er ikke noget at komme efter. Til den største og mest fatale udenrigspolitiske beslutning svarer regeringen: Der er ikke noget at komme efter. Danmark har et medansvar for to af de største internationale kriser, som fortsætter med at udvikle sig.

Danmark var engang et fyrtårn på miljøområdet. Det gjorde regeringen som en af sine første ting op med. Det var dumt, det var kortsigtet, fordi problemerne er stigende, og fordi Danmark som foregangsland kunne sammenkæde en fremadrettet miljø- og energipolitik med vækst i erhvervsmuligheder og nye job. Det er en vision, som vi deler med store dele af det danske erhvervsliv, der stadig mere højlydt underer sig over regeringens passivitet med Grundfos og Danfoss som eksempler på virksomhedsledere, der tør stå frem.

Der er et desperat behov for lande, der tør gå foran på miljø- og energiområdet. Den globale trussel om opvarmning er den største trussel, menneskeheden står over for. Tænk, hvis de mange ressourcer, der er anvendt på krig, var brugt på en bæredygtig fremtid for denne klode. Så kunne vi bekæmpe den virkelige trussel: truslen om millioner af mennesker på flugt på grund af klimaændringer, truslen om krig affødt af nød og sult og mangel på håb i nogle af verdens fattigste områder. Et af områderne lige nu er Darfur. Jeg vil godt spørge: Vil den danske regering som formandsland for FN's Sikkerhedsråd gøre Darfur til topprioritet for at bidrage til at undgå yderligere folkemord?

Danmark er i dag rigere end nogen sinde. Det mærker den bedst stillede del af befolkningen. Til gengæld vokser forskellene mellem de bedst stillede og de dårligst stillede dramatisk i disse år. De lave satser, som regeringen fortsætter med at presse ned over de i forvejen økonomisk dårligst stillede, gør, at store grupper sækker bagud i samfundsudviklingen, samtidig med at de bedst stillede for alvor får gavn af skattestoppet og stigningen i friværderne.

I SF vil vi bekæmpe den stigende ulighed i samfundet. Det er netop i den situation, at rege-

ringen har spillet ud med de såkaldte velfærdsreformer. Det betyder på dansk forringelser, der rammer meget bredt. Regeringens udspil vil ramme de unge under uddannelse ved at forringe SU og 10. klasse. Heldigvis for de unge har SF forlig på netop de to områder, det vil sige, at forringelserne ikke kan gennemføres. Det er godt for de unge.

Regeringens udspil retter sig dernæst mod de arbejdsløse, de unge 25-29-årige, der vil få forringet arbejdsløshedsdagpengene, samt de ældre, der nu skal aktiveres, inklusive den 59-årige nedslidte hjemmehjælper.

Kl. 17.05

Endelig vil regeringen med sit udspil udskyde efterløns- og pensionsalder. Det deltager SF under ingen omstændigheder i. Vi vil gerne sikre et arbejdsmarked for de ældre, og vi vil gerne undgå, at mennesker slides ned. Det har vi fremlagt et samlet udspil om, der hedder »Ny velfærd«, som et alternativ til regeringens nedskæringer.

Vi har en offentlig sektor, der bliver stadig mere slidt. Ældreområdet er diskuteret meget i dag, det udsættes for massive forringelser. Hvorfor er det i øvrigt ikke en del af de såkaldte velfærdsforhandlinger? Vi har fødevarerområdet, hvor skandalerne rasler ud af skabene, uddannelsesområdet, hvor frafaldet på de tekniske skoler vidner om konsekvenser af års nedskæringer.

Heldigvis er der en folkelig bevægelse imod disse forringelser. Den 17. maj var der i Danmark de største demonstrationer siden 1985 rettet mod regeringens nedskæringer. Der er noget, der gror. Der er noget, der vokser. Der er noget, der spirer frem i de her år i Danmark, og som siger nej til statsministerens og fru Pia Kjærsgaards Danmark.

Vi har svært ved at forstå i SF, at de partier, der hævder, de er optaget af velfærd, går ind ved et dækket bord, der drejer sig om at forringe velfærden. Efter vores opfattelse er den blå banehalvdel overbefolket. Vi var inde på under de korte bemærkninger, at Dansk Folkeparti før valget lovede, at man ikke ville røre efterlønnen, hvorefter man går ind og fjerner den.

Til Socialdemokraterne det her venlige, man kunne kalde det næsten kammeratlige råd: Lad nu være med at gøre livet let for den nuværende statsminister ved at forringe vilkårene for mennesker, der mener, partiet klart har en anden historisk opgave.

I løbet af den kommende tid skal der forhandles økonomi mellem regeringen og kommunerne om budgetterne for næste år. Der lægges op til de strammeste budgetter nogen sinde, oven i købet med straffeforanstaltninger over for de kommuner, der skulle få den forfælsede tanke at yde en bedre service. Det kommer til at gøre yderligere ondt på en række af velfærds-samfundets kerneområder: De ældre, hvor det allerede nu er slemt nok, børnene, hvor forholdene i daginstitutionerne betyder, at der er færre voksne omkring børnene, og folkeskolen, hvor vi ellers burde forbedre forholdene.

Hvis nogle ud af det, jeg har sagt indtil nu, konkluderer, at jeg ikke er en stor beundrer af den nuværende regering, har de forstået store dele af min tale. Vi har en regering, der sætter nye negative standarder for de temaer, jeg har omtalt: den fatale håndtering af Muhammedsagen, den forbryderiske krig i Irak, miljømuligheder, der ikke udnyttes, velfærdsreformerne, der rammer brede befolkningsgrupper og et kvæler-tag på kommunernes økonomi. Vi har en regering, der har et demokratisk underskud, og som sætter nye negative standarder, som jeg tidligere har beskrevet.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

SF har mere eller mindre højlødt kritiseret Det Radikale Venstres såkaldte frihedsbrev. Det forstår vi ikke helt i Det Radikale Venstre, for SF må vel medgive os, at på lange stræk er der simpelt hen ikke forskel på den politik, som Socialdemokraterne, Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti vil føre. Jeg tænker på skattestoppet, jeg tænker på udlændingestoppet, jeg tænker på skolepolitikken og retspolitikken. Mener SF ikke på den baggrund, at der er hårdt brug for at få formuleret en helt anden politik, altså en helt anden vej?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jo, bestemt. Det har vi sådan set ment et stykke tid. Det var jo grunden til, at jeg rettede en henvendelse til den radikale leder, fru Marianne Jelved, og fru Helle Thorning, om ikke vi skulle lave det, som de har lavet i Norge, hvor de, der udgjorde alternativet til den tidligere norske regering, nemlig gik sammen – det er vores venner i Norge, SV hedder de, det er Arbeiderpartiet i Norge, og det er Centerpartiet i Norge – og lavede nogle sigtelinjer, hvorefter vi gik ud og

sagde, at hvis man stemmer på de tre tilsvarende danske partier, kan man være sikker på to ting. Den ene er, at det flertal vil blive brugt – her i Danmark har vi så også Enhedslisten – den anden er, at hovedretningslinjerne er dem og dem.

Kl. 17.10

Jeg må sige, at det undrede mig, at vi fik en lidt kold – synes jeg – håndtaske som svar på vores meget bløde henvendelse om at finde ud af de her ting sammen, for det er jo vigtigt. Jeg tror, trætheden af det nuværende regeringsprojekt er voldsomt stigende, men hvis det skal lykkes at tippe dem – og det tror jeg det gør – tror jeg forudsætningen er, at vi viser, at der er et klart alternativ. Så jo, velkommen til De Radikale, lad os sætte os ned og lave det. Vi har en hel sommer. Vi har lavet et 100-punkts-forslag. Vi venter på et radikalt udspil, så lad os sætte os ned og finde de fælles punkter.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Fra radikal side vil vi sørge for, at det ikke er en kold håndtaske, vi kommer med. Vi glæder os også meget til at drikke kaffe med SF. Det tror jeg i øvrigt vi gør allerede.

Men lad mig vende tilbage til det, vi er oppe imod. For nylig kom Kommissionen med en udtalelse om, at den måde, man i Danmark fortolker direktivet om arbejdskraftens frie bevægelighed på, simpelt hen ikke er i overensstemmelse med EU-lovgivningen. I Danmark tolker man det på den måde, at en EU-borger, der kommer til Danmark, har ret til at tage sin ægtefælle og sine børn med, men en dansk statsborger, der har været bosat i udlandet og vender tilbage, har ikke automatisk ret til at tage sin ægtefælle og sine børn med. Det vil sige, vi diskriminerer mellem vores egne statsborgere og andre EU-borgere. Der har Kommissionen simpelt hen sagt: Det er ikke lovligt.

Regeringens svar på det er et træk på skulderen og at sige: Herregud, det er bare Kommissionen, det behøver vi ikke at rette os efter. Socialdemokraterne siger nøjagtig det samme. Finder hr. Villy Søvndal ikke den udvikling meget bekymrende? Og hvad gør vi ved den?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jo, meget bekymrende. Som fru Elsebeth Gerner Nielsen helt sikkert ved, er det jo ikke alene vores synspunkt, at vi skal overholde EU-regler,

det er selvfølgelig også en god anledning til at sige, at det er en yderligere forstærkende argumentation.

Men vi har jo altid syntes, at den der regel, hvor folk, der elsker hinanden, skal bo i en periode i Malmø, eller hvor de nu vælger at bosætte sig, for derefter at kunne flytte til Danmark, er en fuldstændig underlig regel – specielt i et land som Danmark, der har en frihedstradition, specielt med et ledende regeringsparti, der ved højtidelige lejligheder taler om frihed, men ikke vil give mennesker, der holder af hinanden, den frihed at flytte sammen. Så jo, vi vil medvirke til at lægge alt det pres, vi kan.

Jeg tror i virkeligheden også, at det er helt afgørende, for jeg tror, at der er socialdemokrater – det er jeg helt overbevist om – der synes, at linjen er for stram, og at vi i fællesskab kan lægge en linje, der er med til at rykke det her. Det er jo den måde, vi flytter på i politik. Der er jeg fuld af forhåbning, og det forudsætter et ganske stærkt SF, der kan være med i det pres, og sådan tegner det sig gudskelov også.

(Kort bemærkning).

Bente Dahl (RV):

Hr. Villy Søvnald nævnte i sin tale frihedsrettighederne. Regeringen taler også meget om frihedsrettigheder. Regeringen har lagt stor vægt på en bestemt af de her rettigheder, nemlig retten til at ytre sig frit, ytringsfriheden. Er SF enig med Det Radikale Venstre i, at vi har frihedsrettigheder ud over ytringsfriheden, og vi at skal værne om dem alle, men at regeringens måde at håndtere dem på i praksis er diskutabel? F.eks. retten til at lade sine børn undervise på en fri holdningsbaseret skole tager regeringen ikke særlig højtideligt.

Denne regering har indført kontrolforanstaltninger, delmål, eksamen på frie skoler, ligesom grebet om folkeskolen er blevet strammet helt betydeligt. Mener SF, at det er en velegnet måde at klæde næste generation på til globaliseringens udfordringer, altså at indføre kontrol og kontrol og kontrol?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Vi er jo meget enige, også på det her punkt, i, at der vel aldrig nogen sinde har været en regering, der er kommet af sted med at tale så meget om frihed og samtidig indskrænke friheden så systematisk i form af en konsekvent statsstyring på alle de områder, hvor det var muligt: lærepla-

ner i børnehaver, læreplaner i folkeskolen, stramme direktiver om, hvad kommunerne må, og hvad de ikke må. Jeg kan ikke huske, at så mange mennesker er bundet i snor i frihedens navn, som vi har oplevet i de her år.

Kl. 17.15

Jeg er helt enig. Og det undrer jo mig, at de, der var så højt oppe at køre over ytringsfriheden i Muhammedsagen, hvor vi jo også har stået helt fast på ytringsfriheden, pludselig er så stille – altså hr. Jens Rohde og statsministeren osv. Når ytringsfriheden er truet så direkte, at man truer med, at danske journalister skal igennem en retssag, måske fængsles, to journalister plus en redaktør, forstår jeg simpelt hen ikke, at alle de, der sagde, at friheden betød noget for dem, pludselig er blevet så underligt tavse. Altså, hvor var statsministeren henne? Han var ellers oppe på en meget høj hest, da vi diskuterede ytringsfrihed. Det tror jeg alle kan huske. Hr. Jens Rohde var helt oppe at ringe angående ytringsfriheden. Han har været fuldstændig tavs.

(Kort bemærkning).

Bente Dahl (RV):

Ja, man må så se nødvendigheden af at komme fremtidens udfordringer i møde, vi skal alle sammen forberede os på den, dvs. tiltag, som bl.a. indebærer videreuddannelse af voksne. Jeg vil henvise til Trepartsudvalgets rapport om VEU-området, der peger på et stort og større behov for efteruddannelse. Hvad er SF's holdning til regeringens stramning inden for uddannelsessystemet generelt, igen til de frie skoler, til folkeoplysningstiltag, men også til VEU-systemet, bureaukratiseringen, manglende bevillinger?

Mener SF, som Det Radikale Venstre, at det er vigtigt, at læring ikke kun medfører gode faglige kompetencer, men at det også er vigtigt, at befolkningen får redskaber til at kunne agere i nationale og internationale sammenhænge? Mener SF, at der kunne være en anden vej, der kunne føre os derhen, hvor vi vil?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Ja svarer jeg til alle spørgsmålene. Vi er jo altså i SF rundet af både lidt Grundtvig og lidt Marx, og det betyder, at vi er optaget af hele den der frihedstradition, der er rundet af Grundtvig.

Da regeringen forsøgte at slippe af med de frie skoler og senest med 10. klasse, var det fak-

tisk ret heldigt, at vi er i en situation, hvor vi har forlig på det der område, for det betyder, at vi bare kan sige nej. Det gør vi i SF ud fra en frihedstradition, der hedder, at man skal have lov til at tilrettelægge skoleforløb ud fra forskellige overbevisninger.

Et andet grundsynspunkt i friheden og folkeoplysningen er jo, at det er vigtigt at have kloge mennesker. Der synes jeg, den nuværende regering har kørt sådan en antipolitik mod folk, der ved noget, og folk, der har sat sig ind i noget. Det synes jeg ikke er klogt. Vi har brug for et samfund af vidende folk, og man skal lade være med at omtale folk negativt, bare fordi de sætter sig ind i ting.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Ja, nu kan jeg godt komme til at gribe ind i det her forsøg på at arrangere et ægteskab mellem SF og Det Radikale Venstre, og det vil jeg selvfølgelig nødig sådan afbryde, men jeg er da meget glad for, at hr. Villy Søvndal har gjort det helt klart, at en grundlæggende præmis for sådan et ægteskab er, at man erkender, at der skal opbygges et alternativ som modvægt til Dansk Folkeparti, Venstre og De Konservative, og derfor kan alternativet ikke opbygges sammen med dem. Det var jo det, Det Radikale Venstre i en periode havde misforstået, men måske er de på vej tilbage igen, og så skal de jo være velkomne.

Det, jeg vil spørge hr. Villy Søvndal om, er sådan set lidt om EU. Jeg har forstået, at der mere og mere breder sig den opfattelse i det danske Folketing og den danske befolkning, at når vi snakker om fødevarer og miljø, ville det være en god idé, hvis vi havde minimumsregler i EU og havde mulighed for at gå længere i det enkelte land. Det troede jeg også SF mente, men nu kan jeg jo se, at SF's repræsentant i Europa-Parlamentet, fru Margrete Auken, faktisk flere gange stemmer imod sådanne løsninger. Og derfor vil jeg bare gerne høre, om fru Margrete Aukens synspunkter i de sager er udtryk for SF's politik?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Først til det der med ægteskaber: Det er jo altid en god ramme at putte politiske diskussioner ind i, men jeg vil nu sige, at det jo ikke kun er kærlighed, der præger forholdet; der er jo også på mange måder en sund konkurrence mellem partierne. Men jeg tror, at et godt forhold, så vidt

jeg har forstået ægteskabslitteraturen, bl.a. bygger på, at man anerkender hinandens særheder. Og der er det klart, at grunden til, at SF er så nødvendig i den der trekant – undskyld udtrykket – er, at vi er nødt til at styre de særheder hos De Radikale, hvor De Radikale fordelingsmæssigt går galt i byen, og hvor det vil medføre uoverensstemmelse med deres skatteudspil og sådan nogle ting. På samme måde er vi nødt til at styre Socialdemokraterne der, hvor de i værdipolitikken er for tæt på regeringen og Dansk Folkeparti. Det er derfor, at SF er så vigtig en krumtap for, at det forhold kan blive virkelig godt.

Så er jeg ikke i stand til i detaljer at redegøre for fru Margrete Aukens afstemninger i Europa-Parlamentet. Jeg beklager, og jeg vil foreslå, at hr. Per Clausen enten retter en henvendelse til fru Margrete Auken eller til andre, der arbejder meget intenst med EU og miljøområdet. Jeg kan det ikke på fingerspidserne.

Kl. 17.20

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg synes da, det er en udmærket arbejdsdeling, at SF tager sig af særhederne og Enhedslisten så leverer de sidste stemmer, der gør, at vi kan få en anden regering i stedet for den, vi har i dag. Det er jo en god ting.

Men med hensyn til det med fru Margrete Aukens stemmeafgivning er problemet jo – så kan hr. Villy Søvndal jo i første omgang nøjes med at svare på det, han må kunne svare på – om det er SF's EU-politik, at man på miljø- og fødevarerområdet skal gå efter løsninger, der indbefatter, at man laver minimumsstandarder med mulighed for de enkelte lande for at gå videre. Når jeg spørger hr. Villy Søvndal om det i dag, er det, fordi fru Margrete Aukens stemmeafgivning i Europa-Parlamentet kunne få nogle til at tro, at det er SF's politik, at man skal gå efter maksimumsafgørelser på alle områder. Det er nemlig så vigtigt for fru Margrete Auken at bestemme, hvad man laver i andre europæiske lande, at hun er villig til at acceptere, at vi fratages vores muligheder for at lave bedre løsninger i Danmark.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Først vil jeg lige sige noget til det der om Enhedslistens stemmer, som jeg også omtalte i mit oplæg. Det er jo klart, at Enhedslisten også er en

del af det alternativ, og der er ikke skygge af tvivl om, at Enhedslisten også vil bidrage til det alternativ. Det er jeg helt overbevist om. Det lå også i hr. Per Clausens ord, at Enhedslisten selvfølgelig vil bruge sine stemmer til, at vi kommer af med den nuværende regering og dens støtteparti.

Dernæst er jeg meget ked af, at hr. Per Clausen spørger, med al respekt for det, om noget meget detaljeret, som jeg ikke er i stand til at svare på. Men jeg vil godt sige helt overordnet, at det selvfølgelig er SF's politik at sikre så gode miljøforhold som muligt. Det kan ingen, der har fulgt SF's gøren og laden, vist være i tvivl om, men hvad det betyder for en eller anden konkret stemmeafgivning i Europa-Parlamentet, har jeg ikke overblikket over, og det skal jeg ikke vove mig ud i gætter om.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Så kan det være, jeg kan prøve med noget mindre specifikt, men vi er stadig væk i EU-afdelingen. Der har jo været en tænkepause, som nu har været et års tid, og man har bedt folk om at deltage i debattmøder og tænke og indgå i dialog, og så synes jeg jo, det er meget naturligt, at når der så på et tidspunkt kommer et eller andet resultat af denne tænkepause, skal der selvfølgelig udskrives en folkeafstemning i Danmark, hvis der kommer en ny traktat. Folkeafstemningen om en EU-forfatning blev aflyst på grund af de meget glædelige nejer i Frankrig og Holland sidste år, henholdsvis den 29. maj i Frankrig og et par dage efter i Holland.

Det er jo muligt, at der igen kommer en EU-forfatning, som der skal stemmes om, men det er jo også muligt, der kommer en anden traktat. Der har været tanker om en minitraktat, en EU-forfatning i en lighudgave. Jeg vil bare spørge hr. Villy Søvndal, om det er SF's holdning, at en sådan ny traktat, uanset om den er stor eller lille, skal til folkeafstemning. Jeg ville synes, det ville være det mest naturlige. Når nu man har bedt folk tænke et år, indgå i dialog et år, skal de selvfølgelig også have noget at sige, hvis der endelig kommer en traktat. Bakker SF op om en folkeafstemning?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg synes, at i det her tilfælde er det ikke nødvendigvis størrelsen af en ny traktat, det kommer an på. Der kan også være andre forhold, der

er afgørende. Jeg synes selv, der er to forhold, der ville være afgørende.

Det første afgørende er, hvis der lægges op til ganske store institutionelle ordninger, hvor man flytter forhold, der i dag er omfattet af veto, til flertalsafgørelser, f.eks. med den passerelle, der var en del af forfatningstraktaten; så synes jeg, det er afgørende flytninger, uanset om det ikke er omfattet af grundlovens § 20 i forhold til folkeafstemninger.

Det andet, der er afgørende, er graden af, hvor kontroversiel den er. Jeg vil godt give udtryk for det principielle synspunkt, at jeg tror, at når vi i Danmark har haft en bedre europadebat end i mange andre lande, er det, fordi vi har haft de mange folkeafstemninger. Det har nemlig tvunget politikerne til at beskæftige sig med det bredt, men det har også tvunget en debat igennem mellem befolkningen og politikere, som jeg tror har været en utrolig god proces. Vi er selv gået så langt med den i SF, at vi har lavet urafstemninger.

Jeg synes bestemt, man skal gå langt i demokratiet. Man bekæmper jo ikke det demokratiske underskud ved at gå baglæns i demokratiet.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg forstår hr. Villy Søvndals svar på den måde, at hvis der kommer en ny traktat, hvor man går fra enstemmighed til flertalsafgørelser og altså indfører flertalsafgørelser som et princip i EU-forfatningen, vil SF forlange en folkeafstemning. Er det sådan, svaret skulle forstås? I så fald vil det være et meget glædeligt svar fra hr. Villy Søvndal, for det var et lidt mere fåget svar, jeg fik af SF's ordfører, fru Anne Grete Holmsgaard, i går, da vi havde den store og afsluttende EU-debat her i Folketinget i forbindelse med tænkepausens afslutning.

Kl. 17.25

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg er lidt ked af den opdeling i store og små spørgsmål, for det er en vanskelig afvejning. Der er en historie om et ægtepar, der fejrer sølvbryllup, og så spørger naboen, hvordan det er gået med at blive enige i de der mange år, og så svarer konen:

Jo, det er egentlig gået meget let, for vi har fra starten aftalt, at jeg tog mig af de små spørgsmål, og manden tog sig af de store, og indtil nu har der kun været små spørgsmål.

Det synes jeg sådan betegner risikoen ved en opdeling i små og store; jeg synes, det afgørende er graden af det kontroversielle i de spørgsmål, der er til debat, og så synes jeg, det er omfanget af institutionelle ændringer, f.eks. flytninger. Men det er jo en samlet vurdering, der til sin tid afgør, om man vil gå ind for en folkeafstemning eller ej.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Når man hører hr. Villy Søvndals indlæg, kunne man næsten tro, at vi nærmede os en miljøkatastrofe. Er der overhovedet ikke noget, hr. Villy Søvndal synes går bare nogenlunde, som vi kunne tage med?

F.eks. er Danmark jo med i Kyotoaftalen, og der gælder jo begrænsning af CO₂-udslip med 21 pct., vi er tæt på at nå målet; der skal laves en kvoteallokeringsplan her en af dagene, og den vil vise, at hvis vi holder på med de mål, vi har, når vi 21-pct.s-begrænsning og dermed Danmarks bidrag til at nedsætte klimaændringerne. Er der overhovedet ikke noget, der går godt i Danmark?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg er glad for spørgsmålet, for jeg synes jo, Danmark er et dejligt land at leve i. Det skal der ikke være nogen tvivl om. Og jeg er stolt af, at store dele af det, der er i Danmark af velfærd og miljø og sådan noget, står så stærkt, at ikke engang 5 år med den nuværende regering har været i stand til at ødelægge det. Det synes jeg er stærkt.

Også nogle af gevinsterne ved en tidlig fremsynet energipolitik viser deres spor. Jeg kan jo mest huske vindmølleområdet. Dengang vi startede den debat, blev man beskyldt for at være barfodsindianer og sådan noget af hr. Christian Wedell-Neergaards forgængere. Det var jo godt, der var nogle, der virkelig stod fast, ikke? Det var godt, der var nogle, der stod fast på nogle meget høje miljøstandarder, selv når Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti ikke var med.

Det er vel grunden til, at man kan se masser af fremskridt. Men det, der er problemet, er alt det, Danmark skal leve af fremover, som hr. Mads Clausen fra Danfoss er inde på. Han levere jo en sønderlemmende kritik af regeringens miljøpolitik, Niels Due Jensen fra Grundfos gør det samme. Og det er jo ikke folk, der har en naturlig tilknytning til SF, det er folk, der er be-

kymrede over, at vi i øjeblikket spilder chancer på miljøområdet.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jo, men det er jo en kritik, vi kan afvise. Vi kan jo afvise, at der ikke bliver gjort noget.

Regeringen har i dag lagt en miljøteknologisk handlingsplan med 255 mio. kr. på bordet, der skal fremme forskning og udvikling på miljøområdet. Der bliver udviklet vedvarende energi for 350 mio. kr., forleden dag kom vi med en plan om bioætanol inklusive forskning med 200 mio. kr., og i forbindelse med valget i 2005 blev der lagt 1 mia. kr. på bordet – det vi kalder miljømilliarder. Det er alt sammen fremskridt på miljøområdet, som skal få det til at gro bedre og skal bringe Danmark i en førerposition. Vil hr. Villy Søvndal ikke anerkende, at der sker noget?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jo, det må man sige. Altså, den her regering startede med – som hr. Steen Gade tror jeg også gjorde opmærksom på under de korte bemærkninger – at pille en tredjedel af hele miljøindsatsen ud. Så blev man vel opmærksom på, at det ikke gik, for modstanden imod det er så stor, og chancerne, der lå, hvis man i stedet for brugte miljøpolitikken, var så store. Derfor er man stiltfærdigt ved at lukke noget af det kæmpehul, man skabte fra starten.

Men er det først at grave et kæmpe krater og så fylde en lille smule af det op virkelig den her regerings miljøambition? Jeg forstår det altså ikke, for jeg kan jo uden at være miljøekspert se, at de ting verden fremover skal leve af, er de snilde teknologier til energiløsninger, til miljøløsninger, og jeg synes simpelt hen, det er fantastisk uambitiøst at lade sig presse til at gøre noget, der er knap så slemt som udgangspunktet, i stedet for at satse stort. Og det er vel det, der skiller højre og venstre side i Folketingssalen i den her debat.

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Jeg vil godt lige have indført de kommunale budgetter, for jeg lyttede til, at hr. Villy Søvndal i sin ordførertale helt konkret nævnte, at de kommunale budgetudlån blev skåret og dermed skulle være blevet mindre. Der vil jeg gerne henviser til og minde om, at i de seneste forhandlinger mellem kommunerne på den ene side og sta-

ten på den anden var det faktisk det modsatte, der var tilfældet, for der blev tilført penge, så budgetterne blev større, faktisk adskillige milliarder større, således at hvis vi i dag lægger det hele sammen, kan vi jo konstatere, at vi faktisk sætter danmarksrekord i nye kommunale budgetter.

Kl. 17.30

Så jeg har et meget enkelt spørgsmål til hr. Villy Søvnald: Er hr. Villy Søvnald enig i at kunne bekræfte, at vi samlet har de største kommunale budgetter nogen sinde netop nu?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Ja, det vil jeg gerne, for det er jo indlysende. Jeg har jo altså ikke nogen interesse i at skabe et bilde, der ikke er reelt. Nu ved jeg, hr. Erling Bonnesen i hvert fald har en fortid, jeg tror egentlig også en nutid, som borgmester, og derfor har han jo den fordel i forhold til andre, man måtte diskutere med, at han ved noget om det her område.

Nu kan jeg desværre ikke stille spørgsmål, men jeg kan bare få hr. Erling Bonnesen til at nikke til følgende: Når man har en vækstramme som den, der ligger nu, på 0,5 pct., når man så har en løntilpasningsklausul på det offentlige område, hvor man følger med lønnen på det private område, og man ved, at det område i hvert fald hvert år mindst andrager 0,7 pct. – og det er jo, fordi folk skal have flere penge i løn, og det er jo fair nok, men det bliver der jo ikke flere penge af – så starter man udgangsregnestykket med et minus på 0,2 pct.

Oven i det kommer så det, der bliver tilført af forskydninger i demografien, af flere gamle, flere skolebørn osv., og det er vel grunden til, at hr. Erling Bonnesen også på Fyn kan se, ligesom vi kan i Jylland, ligesom vi kan på Sjælland, at det, der er store møder om i øjeblikket, er at skære på folkeskoler, på daginstitutioner og på ældreområdet. Er det ikke rigtigt?

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Jeg er tilfreds med i hvert fald om ikke andet så indirekte at få konstateret, at budgetterne ikke er blevet mindre, men større. Og så handler det jo rent faktisk om, hvordan man bruger budgetterne.

Når vi så kæder det sammen med den seneste uges diskussion om gode plejehjem og dårlige plejehjem – faktisk baseret på, kan vi sige, præ-

cis det samme budget i forhold til det antal, man nu har boende på plejehjemmet – så vil jeg gerne spørge hr. Villy Søvnald, om vi så ikke snarere skal ind at kigge på ledelse. Hvis man nu har et godt plejehjem, altså en god kvalitet, handler det fra først til sidst om ledelse, om, at man kan få skabt engagementet og intuitionen, således at man får fremmet incitamentet til at gøre det godt, når man nu i hvert fald kan konstatere, at budgetterne ikke er blevet mindre.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg tror bestemt, man skal diskutere ledelse, jeg tror bestemt, man skal diskutere kultur, jeg tror bestemt, man skal diskutere alle de der ting, og det tror jeg i øvrigt også man gør. Men man kommer vel ikke uden om også at interessere sig for, at det der plejehjem på Østerbro, der har udløst hele diskussionen, er blevet nednormeret med 37 personer; 37 færre til at holde i hånd, til at trøste, når der er brug for det, til at lægge i seng og alle de ting, der nu skal laves på et plejehjem.

Vi har set de udsendelser om, hvor hurtigt hjemmehjælperne løber, at deres afmålte tid er, at de har 13 minutter det her sted, og de skal videre, og der er der 35 minutter, og hvis der så er sket et eller andet, må man tage tiden fra det næste sted. Så jeg vil bare spørge – når man erindrings statsministerens ord i 2001 om, hvad han ikke syntes var en rimelig standard på ældreområdet – om Venstre virkelig synes, det er i orden. Har Venstre virkelig ikke større ambitioner på de ældres vegne i et samfund, der er så rigt som vores? Det undrer mig.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu har vi jo lige hørt den konservative ordfører redegøre for de meget snedige strategier, man i Det Konservative Folkeparti har for at få indflydelse, f.eks. afviser man at bruge det flertal, der er for den konservative politik for asylbørn; man vil hellere forhandle med regeringen, så der kun bliver en ganske lillebitte knast af den konservative politik tilbage. Det er jo en snedig strategi for at få indflydelse.

Jeg ved, at hr. Villy Søvnald er manden for snedige strategier for indflydelse, det tror jeg al historik taler for. Hvis man ser på nogle af de punkter, hvor SF og Socialdemokratiet er meget uenige – og jeg tror, vi vil få det fuldt udspillet i morgen, hvor vi skal tredjebehandles regeringen

seneste folkeskoleforslag – hvad er så den rigtig snedige strategi for at få indflydelse på skolepolitikken, så vi igen kan få en skolepolitik, der er baseret på tillid, ansvar og gensidig respekt i stedet for regeringens centralistiske og kontrollerende tilgang?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg tror i virkeligheden kun, der er én virkelig snedig strategi, og jeg vil godt offentliggøre den allerede nu, så det ikke er en hemmelig strategi. I politik siger al min erfaring mig, at indflydelse hænger sammen med styrke, og derfor vil SF gå efter maksimal styrke. Det vil sige, at hvis fru Margrethe Vestager ville styrke SF's indflydelse, skulle hun i virkeligheden stemme SF – men det er jeg ikke sikker på lykkes at få hende overbevist om i dag – sørge for at få så stærkt et SF som overhovedet muligt, for det betyder, at vi kan holde styr på Socialdemokraternes, synes jeg også, lidt underlige position til udlændingediskussion, til skattestop, til folkeskoleforlig. Og så kan vi også få styr på de steder, hvor De Radikale er galt afmarcheret. Så et stærkt SF er i virkeligheden den allerbedste garanti i den nuværende situation. Det tror jeg også at fru Margrethe Vestager vil være enig i.

Kl. 17.35

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Ikke overraskende er jeg ikke helt enig med hr. Villy Søvnald, og jeg vil nok også skærpe tonen lidt over for den måde, hr. Villy Søvnald vælger at betegne dele af den socialdemokratiske politik på, altså som lidt underlige positioner. Det synes jeg er en meget venskabelig måde at beskrive skillelinjen mellem de her meget værditunge områder på, hvor Socialdemokratiet har skilt sig ud fra både SF og Det Radikale Venstre. Derfor taler vi jo om nogle styrkepositioner, hvor der skal betydeligt mere til end blot et styrket SF og et styrket Det Radikale Venstre. Der skal andre personer til, der skal andre strategier til, for vi ved jo – det har vi jo hørt fra Folketingets talerstol i dag – at ifølge den socialdemokratiske formand skal alt blive ved med at være, som det er: skattestop, skolepolitik, udlændingepolitik, hvad vi har. Skal der ikke lidt mere til, netop at man også over for Socialdemokratiet siger, at vi vil sørge for, at der er en opposition til regeringens politik? For vi vil hverken støtte regeringens politik, når regeringen selv fører den,

eller hvis vi ser den i en brugt version hos Socialdemokraterne.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Det har fru Margrethe Vestager selvfølgelig fuldstændig ret i. Jeg tror altså, det alene skyldes min meget blide måde at udtrykke mig på, for selvfølgelig vil vi fra SF gå ind og kæmpe med al vores kraft på de punkter, der er vores. Og det er jo oplagt, at netop de punkter, fru Margrethe Vestager trækker frem, er punkter, hvor vi er lodret uenige med Socialdemokratiet. Man kan også finde punkter, hvor vi er lodret uenige med De Radikale. Men jeg har været allermest optaget af, at i forhold til den nuværende regering og Dansk Folkeparti er det jo en fantastisk stor mængde fælles punkter, vi er enige om. Og derfor var vi meget glade for fru Margrethe Vestagers brev i Information, mens SF holdt landsmøde, der netop påviser den lange række temaer, hvor vi er enige. Der er nogle partier, der nogle gange bliver lidt ærgerlige, når det påvises, at partier er enige. Sådan har jeg og SF det slet ikke. Vi bliver tværtimod glade, for det er jo det, der muliggør, at vi kan noget efter et valg. Og jeg tror meget hurtigt – men det kan statsministeren jo svare på senere – at vi kan ende i en situation, hvor statsministeren skal til at lave noget andet.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg hørte, at hr. Villy Søvnald omtalte det påståede dårlige ry, Danmark skulle have i udlandet. Nu er jeg fuldstændig uenig med hr. Villy Søvnald, men sådan som jeg har hørt det fra Socialistisk Folkeparti og andre partier, forsøger man faktisk at blæse det op. Jeg må sige, at det har forarget mig meget, at politikere nærmest kan blæse det op, at Danmark skulle have et dårligt ry i udlandet. Det synes jeg er meget, meget beklageligt; det er, som om man går og fryder sig, og det fatter jeg simpelt hen ikke.

Jeg vil godt spørge hr. Villy Søvnald: Når hr. Villy Søvnald fra Socialistisk Folkeparti optræder på Al-Jazeera under Muhammedkrisen og i den grad nedgør den danske regering – hvis nu det skulle være så dårligt, det mener de muligvis nok i de arabiske lande, det synes jeg egentlig godt vi kan leve med – tror hr. Villy Søvnald så, at det er noget, der gavner Danmark, eller er det noget, der skader Danmark?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg tror i virkeligheden altid, det er klogt at se virkeligheden lige i øjnene, også når den er ubehagelig. Jeg tror, at Dansk Folkeparti lever i en fuldstændig drømmeverden, hvis de tror, at det ry, der er dårligt, alene er begrænset til de arabiske lande, desværre. Det er langt, langt bredere. Den undersøgelse, jeg har refereret til, er en verdensomspændende undersøgelse. Danmarks ry rutscher ned, og jeg mener oven i købet, at Dansk Folkeparti har et helt selvstændigt bidrag til det.

Vi har måske forestillet os i mange år, at man kunne føre en nok så uhørt diskussion herhjemme, uden at det fik nogen konsekvenser. Det kan man ikke. Når man fra Dansk Folkepartis side konsekvent omtaler andre i nedladende vendinger – som kræftknuder, som pest, som en kultur, der er tusind år bagefter osv., osv. – har det en pris. Så har det en meget høj pris, som vi betaler i form af Danmarks almindelige omdømme, som det danske erhvervsliv kommer til at betale for, men som vi da også alle sammen betaler for.

Kl. 17.40

Jeg er dansk, jeg er født i Danmark, jeg er opvokset i Danmark, jeg er stolt af det her land, bl.a. fordi det var et land, der havde højt til loftet og ikke var et intolerant, snæversynet land. Derfor gør det da også ondt på nogle af os hjemmefødslinger, når vi bliver puttet ind i en ramme, der er så snæver, at Udenrigsministeriets anbefalinger er, at hvis man rejser i en række lande, skal man lade være med at bære synlige danske tegn. Det er Dansk Folkepartis store ansvar for Danmarks omdømme.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Hr. Villy Søvndal undlader at svare, og jeg synes egentlig, den begejstring, som Socialistisk Folkeparti nu og også under Muhammedkrisen viste for dansk erhvervsliv nærmest er patetisk. Det er noget helt nyt, men det er selvfølgelig udmærket, at man begynder at have den begejstring. Jeg synes bare, det er på et forkert grundlag.

Men jeg spurgte hr. Villy Søvndal om noget, og jeg må forvente, at der kommer et svar. Jeg har jo desværre kun to bemærkninger, og der mener jeg også, at man er forpligtet til at svare klart, når man står på talerstolen over for spørgeren.

Mener hr. Villy Søvndal, at den optræden, som blev udvist af hr. Villy Søvndal på en arabisk tv-kanal, Al-Jazeera, hvor han nedgjorde den danske regering under Muhammedkrisen, var gavnlige for Danmark eller skadelige for Danmark?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg tror, fru Pia Kjærsgaard gør sig skyldig i en enkelt misforståelse, som vi måske lige skulle starte med at få rettet, nemlig at vi ikke er optaget af dansk erhvervsliv. Det var dog en underlig forestilling. Jeg har lige brugt tiden i et svar til De Konservative til at kritisere både den nuværende regering og Dansk Folkeparti for, at man kapper alt det af, der er rettet mod fremtiden i dansk erhvervsliv. Hvad angår alt det, der drejer sig om de virkelig store problemer, vi står over for, miljø, energi og sådan noget, har SF været de fremmeste.

Hr. Niels Due Jensen, formanden for Grundfos, sagde, at hvis det var med baggrund i miljøet, ville han stemme SF. Det siger han jo ikke, fordi han i øvrigt er enig med SF, det ved vi da godt. Det siger han, fordi han kan se, hvor fremtidens bud på en sammenkobling mellem miljø og energi og vækst ligger.

Så bliver jeg spurgt, om jeg fortryder min optræden. Nej, ikke et sekund. Jeg anså det for vores alles pligt i de der dage at gå ud og bidrage til at være med til at dæmpe spændingerne.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Nu har hr. Villy Søvndal markant mere erfaring i Folketinget, end jeg har, men der er jo nogle gange, hvor erfaringer også sådan lidt bliver en byrde, hvor vi kan sige, at så opfatter man tingene lidt stereotyp og har sådan nogle gængse opfattelser af tingene, der passer i forskellige kasser.

Hr. Villy Søvndal var i et tidligere svar inde på, at SF var mest enige med De Radikale om værdipolitikken og mere enige med Socialdemokratiet om fordelingspolitikken.

Når man så har den ambition, som jeg deler fuldstændig på mit eget partis vegne, at det, det gælder om, er at blive større, så man får mere indflydelse, så er det jo rart at have et klart svar til vælgerne. Derfor vil jeg gerne spørge hr. Villy Søvndal: I et nyt større SF bliver mandaterne da brugt til at lægge stemmer til et skattestop?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Et nyt større SF, som der i øvrigt er al mulig ud-sigt til, bliver brugt til på alle de punkter, hvor vi har en politik, at sikre så meget af vores politiks gennemførelse som overhovedet muligt.

Det er en kendt sag, at vi er modstandere af skattestoppet. Det er en kendt sag, at vi vil flytte beskatningen væk fra arbejde og over til bolig, og der er vi glade for, at De Radikale også er kommet hjem. Det er jo rart, vi kan påvirke hinanden, så det nu også er radikal politik.

Det er klart, at vi mener, skattestoppet udgør en begrænsning ikke alene med hensyn til at flytte skat, men da også med hensyn til langsigtet at få finansieret den velfærdsmodel, som er et af de danske helt afgørende kendetegn. Så svaret er nej, vi er ikke tilhængere af skattestoppet. Vi vil gøre, hvad vi kan for at få det fjernet.

Men lang tids erfaring i parlamentet siger, at for at få ændringer, skal man være mindst 90, og derfor kan man starte med udelukkelsesmetoden: Kan det her gøres sammen med statsministeren? Nej, vel. Kan det gøres sammen med De Konservative? Nej, vel. Kan det gøres sammen med Dansk Folkeparti? Nej, vel. Og så kan hr. Morten Østergaard selv overveje, hvem vi så er tilbage.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Ja, det er jo lige netop det. Man har nu en Velfærdskommission, som meget klart har sagt, at skattestop bliver velfærdsstop, og man har Det Økonomiske Råd, som også har sagt, at skattestop faktisk bliver til et velfærdsstop. Samtidig kan man stadig væk se, hvis man læser den radikale historie og også hr. Villy Søvndals seneste udtalelser, at Det Radikale Venstre tit er blevet beskyldt for at være håndsæbe og være på en slingrekurs og det ene og det andet.

Men jeg synes jo i virkeligheden, at det, som hr. Villy Søvndal bør kunne give sine vælgere et klart svar på, er, om SF vil lægge stemmer til et skattestop. Der fik vi en lang forklaring om den parlamentariske situation og tællen til 90 og det ene og det andet, men i første omgang må man jo gøre sin stilling op: Lægger SF stemmer til et skattestop? Det er vel egentlig et rimeligt svar at give de vælgere, for hvem skattestoppet er vigtigt, og som måtte overveje, hvem de så skal stemme på. Lægger SF stemmer til et skattestop? Jeg synes ikke, svaret var helt klart.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Det synes jeg til gengæld det var, men når det ikke er modtaget i den ånd, er jeg selvfølgelig nødt til at prøve igen.

Jeg vil godt starte med udelukkelsesmetoden. Der tror jeg, vi kan følges ad hos De Radikale og SF. Vi kan ikke gøre noget sammen med den nuværende statsminister hverken med hensyn til skattestop eller en stribe andre temaer, vel? Det er De Radikale enige i, ikke også? Dansk Folkeparti vil jeg tro De Radikale vil have det svært ved at se mange alliancemuligheder med. Er det ikke også rigtigt forstået? Jo. Så er der De Konservative, der hylder skattestoppet, de vil endda endnu videre med det. Der er heller ikke noget at komme efter, vel?

Så er der den kreds af partier tilbage, der på venstrefløjen udgør oppositionen til den nuværende regering, og der vil vi kaste alle vores kræfter ind for at sikre, at skattestoppet kommer væk. Vi vil kaste alle vores kræfter ind for at sikre, at de ting, vi vil velfærdsmæssigt, bliver opfyldt. Vi vil kaste alle vores kræfter ind på en fremsynet miljøpolitik. Der har De Radikale desperat brug for et stærkt SF på en række af punkterne, på andre punkter har Socialdemokraterne brug for et meget stærkt SF.

Så jeg tror, at jo længere tid der går, jo mere vil rigtig mange se, at det at stemme på SF i virkeligheden er det allerbedste svar på det dilemma, der rejses.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er lidt optaget af EU-området. Når vi nu i givet fald, som nogle jo arbejder på, skal have en sådan traktat – altså ikke en forfatning, men man piller nogle ting ud af den, stemmeregler og ting og sager, og så er det enden på den her tænkepause – så er jeg lidt interesseret i og lidt optaget af som en EU-skeptiker, om vi i den danske befolkning får lov til at blive spurgt om det her.

Der har SF påtaget sig et stort ansvar, for SF er jo med i noget omkring EU og har valgt at være sådan en del af det pæne selskab dér, og derfor kunne det være interessant at høre SF's formand udtale sig om, hvorvidt vi kan sove trygt om natten, fordi vi ved, at hvis der kommer det, man kan kalde en minitraktat, så får vi en folkeafstemning om den.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg mener bestemt, hr. Thulesen Dahl af mange grunde skal sove trygt om natten, men jeg svarede faktisk på det før. Jeg er ked af, hvis hr. Thulesen Dahl var fraværende, for hr. Rune Lund fra Enhedslisten stillede præcis det samme spørgsmål.

Jeg gjorde rede for det principielle syn, at når vi har haft en langt mere dybdegående EU-debat i Danmark end i en række andre lande, er det, fordi vi har bundet traktatændringer op på folkeafstemninger. Det tror jeg har været rigtig klogt af hensyn til den diskussion, vi har. Politikerne har været tvunget ud i at få en større viden, og den har de så diskuteret med befolkningen. Det tror jeg har været rigtig gode processer, og de processer synes jeg bestemt vi skal fortsætte med, såfremt der er kontroversielle ændringer eller store institutionelle ændringer i et kommende forslag.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Tak for svaret. Det er fuldstændig rigtigt, jeg tror, det var på det tidspunkt, hvor jeg var ude at lave direkte tv, med Socialdemokratiets formand endda, om bedre vilkår for vores ældre, at det her spørgsmål må være blevet stillet.

Men det, jeg så har lyst til lige at følge op på, og det kan jo så også have været diskuteret, er, om vi i virkeligheden kan regne med det her, for sagen er jo, at hvis man nu vil lave om på stemmereglerne i Ministerrådet, gå fra enstemmighed til flertalsafgørelser, så er der jo nogle, der vil rende rundt med den påstand, at det ikke er suverænitsafgivelse i sådan formel forstand, men i sådan reel forstand vil det jo være suverænitsafgivelse. Hvis man har vetoret mod ændringer eller beslutninger og man så den næste dag ikke har det, men kan stemmes ned, så er det jo rent faktisk en suverænitsafgivelse, selv om de ikke i formel forstand i det danske Justitsministerium eksempelvis finder frem til, at det måtte være det.

Vil vi da også i sådan nogle situationer som den her kunne stå side om side med SF i kravet om, at der også skal være folkeafstemning om den type ændringer?

Kl. 17.50

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Hr. Thulesen Dahl spørger, om man kan regne med det, og jeg vil sige, at jeg synes, at mit svar er langt mere sikkert end Dansk Folkepartis svar vedrørende efterlønnen. Vi vil jo ikke gå ud og sige noget på nuværende tidspunkt og så gå ud og lave det fuldstændig om kort tid efter et valg. Jeg har ikke bundet mit svar op på § 20 i grundloven og på, om der er tale om suverænitsafgivelse i grundlovens forstand, men jeg har sagt, at jeg synes, det afgøres af graden af kontroversielt indhold, der er i de forslag, der lægges frem, og graden af institutionelle ændringer. Ud fra en vurdering af det vil vi tage stilling til det.

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til ordføreren. Jeg skal meddele, at vi nu holder spisepause, og det gør vi frem til kl. 19.00, og så genoptages forhandlingerne her i salen.

Mødet udsat kl. 17.51

Mødet genoptaget kl. 19.00

Forhandlingen genoptoges

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Vi går videre til næste ordfører i afslutningsdebatten, det er fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Der er flere grunde til at glæde sig i denne tid. Antallet af krige og konflikter og terrorhandlinger i verden er faldende, vi har lige fået nyheden om, at stigningen i antallet af aidsramte på verdensplan er stoppet, og i Frankrig lykkedes det unge og arbejdere at få taget regeringens velfærdsforringelser af bordet.

Herhjemme ser vi i øjeblikket en helt ny mobilisering og et samarbejde på tværs af generationer, på tværs af bevægelser mod regeringens velfærdsforringelser og ensretning, og vi ser samtidig, at milliarderne fosser ind i den danske statskasse. Så alle forudsætninger er til stede for at skabe bedre forhold, både globalt og i Danmark.

Desværre har vi en regering, der gør det modsatte; en regering, der har ført Danmark ud

i en krig i Irak og dermed øget ustabiliteten i verden og utrygheden i Danmark; en regering, der har ført Danmark ud i Muhammedkrisen, den største udenrigspolitiske krise siden anden verdenskrig, og dermed øget ustabiliteten og utrygheden, både i Danmark og i verden; en regering, der øger den økonomiske og sociale ulighed, både i Danmark og i verden; en regering, der har bremset udviklingen af vedvarende energi, økologi og miljøvenlig teknologi.

Men regeringen vil ikke tage ansvaret. Vi har en uansvarlig regering, der benægter fakta eller giver alle andre skylden.

Regeringen har nu siddet ved magten i snart 5 år. Vi har set billederne af konsekvenserne af denne regerings politik: civile, der bliver dræbt i Irak; fanger, der udsættes for tortur og mishandling af Danmarks allierede, USA; børn, der har opholdt sig i danske asyllejre i årevis og ikke har udsigt til at komme derfra; torturofre, der ikke må blive danske statsborgere, fordi de ikke kan lære at sige rødgrød med fløde; børn på 12 år, der visiteres af politiet på Christiania; ofre for menneskehandel, der sendes ud af landet uden hjælp, og uden at politiet bruger ressourcer på at fange bagmændene; gamle på plejehjem, der må ligge med en våd ble i mange timer; familier på kontanthjælp, der ikke har råd til tøj til deres børn; fordærvede fødevarer, som folk bliver syge af. Men regeringen siger, at det ikke er dens ansvar.

Kl. 19.05

Flere og flere vil ikke høre på regeringens påstand om, at det er andres skyld, så der er grund til at glæde sig, når man ser og hører de mange protester over hele landet mod regeringens politik.

Der er grund til at glæde sig over, at Muhammedkrisen forløb fredeligt i Danmark. Situationen for de 12 tegnere og deres familier, der må leve under jorden, er frygtelig, men vi har haft en demokratisk debat i Danmark uden de voldelige optøjer, som vi så i andre lande.

De 11 ambassadører, der ønskede et møde med statsministeren, skrev, at de ville diskutere fire ting: Louise Frevert, kulturministerens udtalelser, Radio Holger og Jyllands-Postens tegnninger. Statsministeren afviste fuldstændig en debat, og det viste sig, at Danmarks politik ikke kun har betydning i Danmark, men for hele verden, og det udløste en debat også i andre lande om bl.a. følgerne af terrorlovgivningen. Forhåbentlig vil krisen udløse ny eftertænsksomhed, dialog og på længere sigt en ny politik.

»Drop tudefjæset – vi har råd!« Det var overskriften på Enhedslistens finanslovudspil i dette folketingsår. Vi har vist, at der er råd til at skabe et velfærdssamfund, der bygger på rettigheder til alle. Vi kan skabe et samfund med masser af vækst i velfærd, men på et bæredygtigt grundlag, hvor vi i løbet af en kort årrække halverer vores energiforbrug og samtidig omstiller energien fra kul, gas og olie til vind, sol og bølger.

Vi kan omstille hele landbruget til økologisk produktion. Ud over at være godt for miljøet vil det også være godt for sundheden og for fremtidens eksportmuligheder.

Vi kan skabe muligheder for, at man kan bo og arbejde over hele landet med kort transporttid, i stedet for at man skal bruge flere timer på at transportere sig frem og tilbage.

Vi kan skabe et godt arbejdsmiljø, så man kan holde til et helt arbejdsliv og stadig have kræfter til at løfte sit barnebarn, når man går på pension. Og vi kan øge ulandsbistanden og støtten til demokratiske bevægelser i andre lande.

For få år siden blev vi afvist som fantaster, når vi sagde: Vi har råd til velfærd. Derfor er der god grund til at glæde sig over, at vores budskab faktisk er blevet forstået over det ganske land. Flere og flere afviser regeringens påstand om, at der ikke er råd til velfærd, og kræver, at der bliver brugt penge på velfærd. Ude i kommunerne, også i dem, der er styret af regeringspartierne egne borgmestre, råber man vagt i gevær og siger, at man ikke kan levere den velfærd, som borgerne har krav på, med de stramme budgetter, som regeringen dikterer. De urimelig stramme budgetter koster nemlig dyrt.

Kvaliteten af skolerne, plejehjemmene, hjemmehjælpen, børnehaverne og specialundervisningen falder og falder, og folk spørger sig selv: Hvorfor griber regeringen ikke ind og sørger for, at kommunerne har de penge, der skal til? Milliarderne fosser jo ind i statskassen, og det private forbrug vokser og vokser. Også mange borgerlige kræver nu, at væksten i det offentlige forbrug skal følge væksten i privatforbruget.

Det er igen blevet dokumenteret, at stress, jag og rekordmange sygedage er hverdag inden for plejesektoren. I sidste uge kunne vi læse, at pædagogerne deler denne skæbne. Tidligere har også socialrådgiverne råbt vagt i gevær. Hver gang fralægger regeringen sig ansvaret, skyder skylden på de ansatte, på kommunerne, på embedsmændene, på alle andre end lige regeringen selv. Og de ansatte spørger: Hvorfor kan regeringen ikke se, at det offentlige taber penge, når

vi bryder sammen med stress? Hvorfor tager regeringen ikke ansvar? Har vi ikke lige fået at vide, at regeringen ville fremtidssikre velfærden.

Kl. 19.10

Men vi får forklaringen på spørgsmålene i et citat fra regeringens strateg, beskæftigelsesministeren, i Børsen, februar 2004:

Hvis stat, amter og kommuner ikke får flere penge, men økonomien fortsat vokser, vil den private sektor løbe fra den offentlige sektor. Det tager tid, før effekten slår igennem, men efter 10 år vil den offentlige sektor kun være øget med 5 pct., mens den private er blevet 20 pct. større. Så opstår et nyt Danmark.

Det er jo det, vi ser. Når regeringen holder sundhedsvæsenet i et økonomisk jerngreb, så der ikke er råd til at give patienterne de nyeste behandlinger, og så der mange steder ikke bliver gjort ordentligt rent, vælger mange borgere brugerbetaling og forsikringsordninger i det private, så antallet af private sygehuse og klinikker vokser. Regeringen håber, at det samme vil ske på andre områder.

Familieministerens svar på dårlige forhold i daginstitutionerne er profitbørnehaver uden loft over brugerbetalingen. Socialministerens svar på dårlige forhold på plejehjemmene er profitplejehjem, så man kan betale ekstra for bedre pleje og omsorg. I stedet for, at det er et fælles ansvar at sørge for gode forhold for fru Olsen, vil regeringen gøre det til fru Olsens eget problem, hvis hun har valgt et forkert plejehjem, måske fordi hun ikke havde råd til andet.

Men der er grund til at glæde sig, for regeringen har forregnet sig, når den troede, at befolkningen hellere ville have flere penge til privatforbrug og så betale mere i brugerbetaling og forsikringsordninger. Flere og flere kræver nu penge til velfærd, afviser privatiseringer og kræver ordentlige forhold i den offentlige sektor. Flere og flere forstår, at det er statsministerens, finansministerens og hr. Kristian Thulesen Dahls ansvar, at man i denne tid rundtom i kommunerne ser på, hvor meget der skal skæres i ældreplejen, hvor mange skoler og børnehaver der skal lukkes.

De mere end hundrede tusind, der gik på gaden 17. maj, viser, at folk er holdt op med at tro på, at statsministeren vil bevare velfærdssamfundet. Flere og flere oplever på deres egen krop, at statsministerens regering tværtimod er godt i gang med at afskaffe det. Mere end hundrede tusind ældre, studerende, lønmodtagere, indvandrere, christianitter og mange andre pro-

testerede mod de planlagte forringelser af efterløn, SU og dagpenge.

Vi skal ikke afvikle velfærden, for der er hårdt brug for at udvikle den. I stedet for at skære ned vil vi ansætte flere hjemmehjælpere og plejere. Vi skal ansætte flere pædagoger i de stressramte institutioner. Vi skal have flere til at gøre rent på sygehuse, i skoler og daginstitutioner. Det koster ikke samfundet særlig meget, for lønnen modsvares af sparede dagpenge, og udgifterne til uddannelse vil komme hjem igen i form af mindre sygefravær og færre, der får brug for førtidspension og efterløn.

Vi skal forhøje, ikke skære SU'en, så man kan leve af den uden alt for meget erhvervsarbejde. Det kan de unge bruge til noget, og det er en god investering for samfundet, for det vil reelt forkorte studietiden.

Vi skal hæve kontanthjælpen, så folk ikke tvinges til at gå fra hus og hjem. Vi skal afskaffe starthjælpen og sikre, at alle får mulighed for uddannelse og arbejde.

Regeringens projekt, dens forslag til et nyt Danmark, er ikke bare skadeligt for mennesker og miljø, det er også håbløst utidssvarende. Regeringen sagde, at den ville præsentere visionære bud på en nødvendig omstilling af det danske samfund, men resultatet blev i stedet en række allerede forældede tiltag.

Svaret på udfordringen fra globaliseringen er ifølge regeringen innovation og konkurrence, men regeringens opfattelse af innovation er helt ude af trit med virkeligheden. I den økonomiske virkelighed er forudsætningen for innovation ikke konkurrence, men derimod samarbejde, videndeling, fri adgang og åbenhed. Forudsætningen for innovation er kreativitet, og det burde være indlysende, at forudsætningen for kreativitet er frihed. Alligevel er regeringens bud på tiltag for at sikre det innovative potentiale præget af tvang, pisk og kraftigt reduceret frihed.

Kl. 19.15

Man skaber altså ikke nye ideer ved at binde hovedparten af forskningsmidlerne til erhvervsforskning. Selv Dansk Industri er enig i, at grundforskningen, den frie forskning, er videnssamfundets dynamo – den frie forskning!

Når mennesker får indflydelse på deres eget liv og får overskud til at bidrage til løsning af fælles problemer, opstår der nye løsninger og ideer. Plejepersonalet på plejehjem med tilstrækkelig tid, ressourcer og ordentlige arbejdsforhold kommer ofte med gode ideer til nye måder at tage sig af de ældre på.

Det er afgørende, at kommunerne ved sommerens kommuneforhandlinger får muligheden for at slippe kreativiteten løs, at kommunerne får det økonomiske fritum, der tillader, at man udvikler stærke bruger- og medarbejderstyrede løsninger, der kan skabe de forbedringer i den kommunale velfærd, som der er så hårdt brug for.

Hvis regeringen endnu en gang strammer kommunernes lænker, er resultatet nye plejehjemsskandaler, flere stressede medarbejdere, dårlige skoler og ringere pleje – alt i alt endnu dårligere forudsætninger for at skabe det kreative boblende overskudssamfund, som de fleste ønsker. Derfor er regeringens kommunepolitik ikke bare uanstændig, den er også dræbende for innovationen og kreativiteten. Derfor peger regeringens forslag til såkaldte velfærdsreformer over en bred bank i en hel og aldeles forfejlet retning.

Hvis regeringen alligevel indgår et forlig, vil jeg her opfordre borgerne til at gå på gaden kl. 16 dagen efter kompromiset og gøre denne dag til V-dag, V for velfærd. Gør dagen til velfærdsdag og kræve, at velfærden forbedres, at velfærden udvides. Velfærd, frihed og fællesskab er forudsætninger for produktivitet, iderigdom og kreativitet. Denne regering står lige nu i vejen for friheden, står i vejen for kreativiteten, står i vejen for udviklingen af fremtidens fælles velfærd. Det er ved at være på tide, at denne regering sendes på pension.

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Fru Line Barfod snakkede meget om kommune og velfærd, og det er jo et godt emne at tage fat på. Men så er det jo, kæden ryger lidt af, når man begynder at snakke om direkte nedskæringer. Der vil jeg godt henlede opmærksomheden på de seneste økonomiforhandlinger mellem staten og kommunerne, som jo rent faktisk gik den anden vej, hvor man fik løftet de samlede budgetter faktisk endda med adskillige milliarder. Så vi kan jo konstatere, når vi kigger på bundlinjen, at de samlede kommunale budgetter aldrig har været større, end de er i dag.

Så jeg vil gerne spørge fru Line Barfod, om hun er enig i den opgørelse og vil bekræfte, at vi faktisk har danmarkshistoriens største samlede budgetter i dag.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det hjælper jo ikke noget, at man siger, at beløbet i kroner og øre er blevet større, hvis behovet også er blevet større. Når der bliver flere børn, der har brug for, at der er nogle pædagoger i børnehaverne, nogle lærere i folkeskolen, og flere ældre, der har brug for nogle hjemmehjælper, så hjælper det ikke meget, at man siger, at beløbet i kroner og øre er vokset, når den tid, der er til det enkelte menneske, bliver beskåret.

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Nu forholder det sig jo rent faktisk sådan, at når man har økonomiforhandlinger, så tager man højde for den såkaldte demografiske udvikling, lige præcis udviklingen i folketal, børnetal m.v. Men jeg er da glad for også at få konstateret, at det ikke kunne tilbagevises, så vi må nu konstatere, at vi har budgetterne, det er ikke gået baglæns, og så må det jo handle om at få mest muligt ud af pengene.

Hvis man så prøver at stille nogle plejehjem op over for hinanden, har vi set nogle eksempler på, at det ikke går godt, men så er der heldigvis en masse andre, hvor det går rigtig godt, så skulle man ikke snarere koncentrere sig lidt om at prøve at få kigget på, at de på de dårlige plejehjem kan bruge eksemplerne fra de gode plejehjem med god ledelse og engagement, og netop få det videreført i stedet for blot at fortsætte retorikken?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Heldigvis er der utrolig mange offentligt ansatte, der har et kæmpeengagement, som knokler løs derudad, og som ofte ikke engang når at holde kaffepause og frokostpause, hvilket der ellers skal til, hvis man skal holde til et helt arbejdsliv. Derfor hænger den offentlige sektor sammen alligevel, på trods af at regeringen bliver ved med at holde kommunerne i et økonomisk jerngreb. Problemet er jo, at vi mange steder kan se, at man bliver ved med at skære ned i forhold til det behov, der er, at de ikke ude i den enkelte kommune får de penge, der skal til for at løfte den opgave, de har.

Det konkrete plejehjem, Fælledgården, som der har været så meget debat om i tv, har jo skrevet herind allerede for flere år siden og gjort opmærksom på de store problemer, de har, fordi der er skåret så mange stillinger. Folk kan nu en-

gang ikke blive ved med at løbe så hurtigt, som man har pålagt de offentligt ansatte at gøre.

Kl. 19.20

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Opråb og propaganda er det, fru Line Barfod kan præstere, men jeg kan nu alligevel ikke undlade at sige, at fru Line Barfod jo er en energisk agitator for sit projekt. Og hvad er det egentlig for et projekt? Et finanslovsforslag, som ville uddele 100 mia. kr., vind, sol og bølger, økologiske brug, arbejde over hele landet, rigelige budgetter og frisættelse af kommunerne? Hvad er det egentlig for et projekt, fru Line Barfod er talsmand for?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er et projekt, hvor man tager hensyn til mennesker, hvor det enkelte menneske får størst mulig frihed, får mulighed for at skabe sit eget liv, får mulighed for at have overskud til at være sammen med sin familie, får mulighed for at have overskud til at have engagement i samfundet og være med til at bidrage til samfundet, får mulighed for at kunne holde et helt liv og ikke være slidt op, før pensionsalderen nås. Det er det samfund, vi gerne vil have, og oven i købet et samfund, som er bæredygtigt, så vi ikke bruger løs af de ressourcer, som vores børn og børnebørn skal leve af, så de også har mulighed for at bidrage til en bedre verden.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Det udgangspunkt bruger fru Line Barfod så til at nedgøre det borgerlige projekt, og det er naturligt, for vi er jo ikke enige om ret meget.

Men så er det, jeg spørger mig selv: Det projekt, som den borgerlige regering arbejder med, er jo et projekt, der skal finansieres, et projekt, som der er et ansvar for, og som indeholder en økonomi; der skal skabes en balance, der skal skabes en vækst, der skal flere i arbejde osv. Hvordan er det med fru Line Barfods projekt, når det kommer til ressourcer?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Vores finanslovsforslag er fuldt ud finansieret. De 100 mia. kr., vi har fundet af finansiering i vores finanslovsudspil, bruger vi ikke engang fuldt ud.

Der er penge til, at man kunne bruge mere end det, vi har foreslået i finanslovsudspillet.

Vores forslag bygger på, at vi ikke skal blive ved med at udstøde så mange fra arbejdsmarkedet. I øjeblikket er det 900.000 mennesker, der er sat uden for arbejdsmarkedet. Vi synes, man skal holde op med at udstøde folk, skal sikre ordentlige arbejdsvilkår, så folk kan holde til et helt arbejdsliv, så vi på sigt kan have mange flere i arbejde. Vi skal have et rummeligt arbejdsmarked, hvor alle kan få mulighed for at bidrage, frem for den måde, regeringen gør det på, hvor man prøver at piske folk og sætter dem ned på sulteydelser, så man f.eks. på hjemmesiden www.loftsramteekspertes.dk kan læse om familier, der ikke har råd til at købe aftensmad, hvis de har skullet ud at købe medicin til deres barn.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere spørgsmål. Næste ordfører bliver hr. Lars-Emil Johansen.

Lars-Emil Johansen (SIU):

For Grønlands vedkommende har folketingsåret 2005-06 været et spændende år. Det har det først og fremmest, fordi der langt om længe synes at være et reelt tødbrud på vej i den alt for fastfrosne opfattelse af rigsfællesskabets grænser, som ellers har præget den politiske debat i Danmark.

For det første mærker man nu klart, at den danske politiske verden har forstået betydningen for både os og færingerne af at blive formelt anerkendt som folk i henhold til folkeretten.

Statsministerens ord på Den Nordatlantiske Gruppens konference for studerende her på Christiansborg slog efter min mening hovedet på sømmet i den sag, da han sagde følgende:

»Mit klare politiske og ideologiske udgangspunkt er netop folkenes selvbestemmelsesret, og da jeg betragter det færøske folk og det grønlandske folk som netop folk i dette ords egentlige betydning, så betyder det selvfølgelig også, at det færøske og det grønlandske folk selv beslutter sin fremtid.«

Jeg er af den klare opfattelse, at statsministeren med disse ord ønskede at give Grønland og Færøerne håndslag på, at Danmark aldrig længere vil forsøge at holde os ude fra de positioner i folkeretten, vi har krav på som folk i henhold til princippet om folkenes selvbestemmelsesret, det princip, der er bærende i hele FN's konstruktion. Det var en glæde at høre statsministeren tale så klart.

Kl. 19.25

Det har i det hele taget gennem det sidste år været en glæde at opleve en stigende forståelse for og anerkendelse af, at vi i Grønland og Færøerne gerne vil have lov at være de anderledes folk, vi er, uanset hvilket statsborgerskab der for tiden tilhører os.

Jeg forstod lige så klart statsministerens ord som en garanti for, at et ønske om selvstændighed fra Færøerne eller Grønland aldrig fremover vil kunne afgøres af en afstemning i det danske Folketing. Også det er godt at vide og et klart nybrud i forhold til den hidtidige politiske stagnation vedrørende rigsfællesskabet.

For det andet har vi medlemmer af Den Nordatlantiske Gruppe bemærket en stadig stigende lydhørhed og samarbejdsvilje fra vores venner og kolleger her i huset. Igen var den store opbakning fra en række af vores mest indflydelsesrige kolleger til vores studenterdag herinde et billede på det.

Men også i en række andre sammenhænge har vi mærket, at vi bliver hørt mere og trænger tydeligere igennem end tidligere. Det betyder naturligvis ikke, at vi bliver mødt med enighed alle steder, det ville da også være alt for kedeligt, men det betyder, at vi kommer ind i den dialog, som er så afgørende en forudsætning for ethvert demokratisk systems udvikling, den dialog, der også er en forudsætning for, at folk med forskellige kulturelle og historiske baggrunde overhovedet har en mulighed for at forstå hinanden og arbejde sammen på en konstruktiv måde i stedet for at gå i baglås i fordommenes brændende mørke.

Denne simple sammenhæng er vel under alle omstændigheder dette politiske års vigtigste gennembrud i den grønlandsk-danske dialog. Det er således med positive erfaringer fra arbejdet mellem politikerne, vi fra Grønland er klar til at afrunde dette folketingsår.

Men samtidig er vi to medlemmer fra Grønland jo også aktive medlemmer af den selvstyrekommission, som er nedsat mellem Danmark og Grønland. I den møder vi ud over danske politikere også en række danske embedsfolk fra forskellige ministerier, og her er signalerne ganske anderledes restriktive. Desværre er det, som om at mens politikerne nu prøver at se på, hvad vi kan ændre i forholdet mellem vore forskellige folk og vore forskellige lande, så har embedsværket utrolig travlt med at pege på alt det, de mener vi ikke kan ændre.

Det er med andre ord, som om embedsværket ikke har forstået de nye politiske vinde, der blæser. De har ikke forstået, hvad det er, statsministeren prøver at signalere. Nu har det politiske system vel altid været mindre trægt end embedsværket, der som bekendt kun nødig bevæger sig i nye baner og ud på åbent hav, men det er jo derhen, vi politikere gerne vil. Vi vil have luft under vingerne og sø under kølen, vi vil sejle nye veje, opdage nye muligheder, og det sker altså kun, hvis man er i stand til at vove sig ud, hvor man ikke har sejlet før.

Hele spørgsmålet om det fremtidige forhold mellem Danmark og Grønland er ganske enkelt et spørgsmål om, hvad vi politikere vover, hvor visionære vi tør være, og hvor lidt vi lader os dominere af et konservativt og konstruktionsforskrækket embedsværk. Det, der er afgørende i disse år, er, at vi politikere tør tage de rigtige skridt og sende de rigtige signaler således som statsministeren på studenterdagen.

De næste skridt i Grønlands politiske udvikling, som blandt andre steder drøftes i den førnævnte kommission, må og skal være andet og mere end et serviceeftersyn af det hjemmestyre, vi indførte for knap 30 år siden. Selvstyret skal medføre klare og markante forbedringer i forhold til hjemmestyret. Det skal sikre det grønlandske folks ejendomsret til landet og dets ressourcer, det skal åbne for, at Grønland i eget navn og efter eget ønske indgår aftaler med andre lande om handel, mineindustri, kultur, idræt, forskning, transport med mere for derved at forbedre landets økonomiske selvformåen på præcis samme måde, som Grønland med sin hjemmestyrelov i hånden allerede i dag kan inden for fiskeri, skattepolitik, og for så vidt angår relationer til EU. Selvstyret skal endvidere åbne for, at Grønland, hvis det ønskes, kan indlede en forfatningsforberedende proces med henblik på at sikre sin politiske fremtid.

Kl. 19.30

Det drejer sig om tiltag og signaler, der kan fremtidssikre det gode forhold mellem vores lande og vores folk i stedet for at øge modsætningerne ved at forsøge at skjule de problemer, der er, med en ny gang hjemmestyrefernis, nu kaldet selvstyret.

Det handler om ligeværdighed, det handler om anerkendelse, det handler om selvstændighed, men det handler først og fremmest om frivillighed. Vi er imod tvangsfællesskaber, vi er imod økonomisk umyndiggørelse, vi er for folkenes selvbestemmelsesret. Så meget er vi vel

alle enige om. Vi er også rigtig, rigtig mange, der er for et fortsat nært sammenhold mellem Danmark og Grønland.

Hvis vi blander disse ingredienser rigtigt, burde det ikke være så vanskeligt at finde den vej frem, der fastholder vores to folk i et positivt sammenhold i stedet for i stigende grad at skille os fra hinanden, også den dag, hvor mineralerne, olien og drikkevandet gør Grønland så rigt, at enhver snak om bloktilskud bliver unødvendig. Det burde ikke være så vanskeligt at finde den rigtige model for et samarbejde, der på en gang sikrer maksimal frivillighed og maksimalt sammenhold uden indblanding af så tåbelige faktorer som ærestab, forældede traditioner og konservative magtdemonstrationer, men i et frit og ligeværdigt sammenhold.

Opgaven er at finde en model, der både sikrer maksimal politisk frihed og sikrer, at vores sammenhold kan fortsætte i lang tid fremover.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Ja, hr. Lars-Emil Johansen var jo indblandet i en debat, vi havde for nylig her i Folketinget, om et forslag til vedtagelse om forholdene på de danske asylcentre, og jeg synes egentlig, at vi ved den her lejlighed også med fordel kunne diskutere, hvad det var, der bragte flere af de nordatlantiske mandater til at deltage i den debat, og hvordan det egentlig er, man fra Lars Emil Johansens side føler, at fornemmelserne for rigsfællesskabets måde at behandle asylansøgere på, som vi kender det i dag på de danske asylcentre, er.

(Kort bemærkning).

Lars-Emil Johansen (SIU):

Ja, jeg er jo af den opfattelse, at børn er børn, uanset hvor i verden de er født, og hvor de befinder sig, og børn skal behandles godt, og de skal sikres trygge vilkår. Det er altså en del af hovedbaggrunden for, at jeg engagerede mig i den debat, der har været for nylig.

En anden grund til, at jeg gjorde det, er, at så længe vi er med i det danske kongerige, i det rigsfællesskab, er det image, som Danmark internationalt har på et så følsomt område som behandling af børn på asylcentre, også noget, der rammer os.

Derfor var det ikke for at blande os utidigt i interne danske forhold, vi blandede os i den diskussion for at markere, at også disse spørgsmål har en ganske stor betydning for os.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Ja, og det har jeg kun den allerstørste respekt for, men det kunne være, at hr. Lars-Emil Johansen så kunne hjælpe mig med at få en forståelse af, hvordan det kunne være, at den vedtagelse, som vi var fælles om at fremsætte, ikke blev vedtaget, på trods af at det jo var en nøjagtig kopi af, hvad Det Konservative Folkeparti tidligere havde spillet ud med.

Kan hr. Lars-Emil Johansen nævne andre tilfælde, hvor et parti simpelt hen ikke har villet gennemføre sin egen politik, på trods af at der var et flertal i Folketinget for det?

Kl. 19.35

(Kort bemærkning).

Lars-Emil Johansen (SIU):

Der er nogle, der mener, at jeg somme tider har en livlig fantasi, men min fantasi rækker altså ikke til at forklare, hvordan det kan være, at man stemmer imod sin egen dagsorden og sin egen formulering. Det må så være interne overvejelser, det må være christiansborgsk, men af naturlige grunde kan jeg ikke på vegne af forslagsstillerne i dette spørgsmål forklare, hvorfor man ikke var i stand til at støtte det forslag, man selv havde fremsat.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører bliver hr. Høgni Hoydal.

Høgni Hoydal (TF):

Det har været et folketingsår i karikaturernes tegn, et folketingsår, hvor billeder er blevet tegnet og skillelinjer er blevet trukket op på så mange måder og fra flere sider. Danmarks billede og Danmarks billede i global politik, i geopolitik, er blevet tegnet op i internationale medier og af internationale organisationer, og Danmarks billede er blevet gjort til genstand for vrede og voldelige optøjer flere steder i verden.

Danmark har jo været på den globale dagsorden dels på grund af Danmarks aktive deltagelse i Irakkrigen, dels på grund af den danske udlændingepolitik og den ophedede retorik om udlændinge i Danmark, men først og fremmest udløst af forløbet med Jyllands-Postens karikaturtegninger af Muhammed og muslimer.

Jeg skal ikke gøre mig til dommer over skyld og straf i denne konflikt, selvfølgelig er hele forløbet udtryk for en polarisering, hvor forskellige grupper og politiske kræfter har forsøgt at bruge

situationen til deres egen fordel, men jeg kan ikke undgå at reflektere over hele dette forløb. Jeg håber, at det vil være muligt at lære af denne konflikt fra begge sider, og det kræver, at man er villig til at udfordre sin egen selvforståelse og sit eget selv billede den kommende tid, altså fra begge sider. Det må være forudsætningen for dialog og konfliktløsning.

Jeg må dog sige, at det desværre ikke ser ud til, at det sker, når jeg følger i hvert fald flertallet i den politiske debat. Det første, der springer i øjnene, når man følger debatten og reaktionerne, er den endimensionale behandling af hele forløbet, at konflikten enten skyldes tegninger eller et manglende møde eller nogle imamer, og at sagen enten kun handler om ytringsfrihed eller kun om religiøs fundamentalisme.

Ytringsfrihed som værdi kan vel næppe have sin betydning, hvis den ikke hænger sammen med andre frihedsrettigheder og pligter såsom religionsfrihed, ligestilling, tolerance og ikke mindst beskyttelse af mindretal mod overgreb. Hvis en hob i en skolegård mobber nogle få, er det vel ikke værdien ytringsfrihed, der er den demokratiske udfordring, det er andre dele af frihedsrettighederne.

Ytringsfrihed er selvfølgelig en af de grundlæggende frihedsrettigheder, som har sit udgangspunkt i retten til at tale magten og flertallet midt imod, men den må følges af andre lige så selvfølgelig frihedsrettigheder for at få sin fulde betydning.

På samme måde kan religionsfrihed jo ikke bruges som undskyldning for religiøse trossætninger, der sætter demokratiske grundsætninger ud af kraft. Ikke desto mindre er det i debatten præcis sådan nogle endimensionale billeder, som man kan se udefra. Det er endimensionale billeder, som bliver tegnet af virkeligheden og den andens holdninger, hvem er den gode, hvem er den onde, hvem er offer, og hvem er bøddel. Jeg tror ikke, det kan føre til nogen dialog og forståelse.

Noget andet, der ser ud til at være gennemgående, er en homogenisering af mennesker, enten på baggrund af deres nationalitet, deres religion eller deres etniske oprindelse. Hele befolkningsgrupper bliver sat i bås og karikeret i billeder, som det må være umuligt for nogen at identificere sig med. Det har jo længe været en del af den danske udlændinge- og integrationsdebat, en homogenisering af befolkningsgrupper, der kollektivt får hæftet værdier og egenskaber på sig, som står i modsætning til flertallets.

Jeg fristes til at sige, at når denne homogenisering også bliver tilsat en pasteurisering gennem Dansk Folkepartis retorik, må det skabe frustrationer og grundlag for konflikter. Og det er vel i denne sammenhæng, man skal se en del af de heftige reaktioner på Jyllands-Postens tegninger.

Kl. 19.40

Men hvad skete der så på den anden side? Ja, efter de her tegninger blev Danmark og danskerne som helhed jo udsat for en uhørt endimensionalt tegning og homogenisering. Ja, egentlig blev der vel tegnet en grov karikatur af Danmark og danskerne ude i verden med meget heftige og voldelige reaktioner til følge, som man selvfølgelig må tage afstand fra – reaktioner, der forståeligt har skabt frygt i Danmark. Men det var igen en homogenisering, en tegning af et Danmark som et billede med en ens befolkning, der har de samme holdninger, og hvor der ikke er konflikter og forskellighed.

Jeg må jo sige, at jeg godt forstår de krænkede følelser på begge sider, selv om jeg ikke på nogen måde accepterer reaktionerne eller forsøgene på at udnytte de krænkede følelser politisk. Jeg tager afstand fra enhver form for religiøs fundamentalisme, men jeg vil ikke hæfte det mærkat på hele befolkningsgrupper, nationer eller regioner i verden.

Jeg tager også afstand fra de mange krænkelser af udlændinge og muslimer i Danmark, i Vesten og på Færøerne, ligesom jeg tager afstand fra Irakkrigen, der efter min mening er og bliver en væsentlig årsag til udbruddet af de aktuelle globale og religiøse spændinger. Men det får mig ikke til at mene, at danskerne og Danmark er racistiske eller krigsgale, eller at danskere er religionskrænkere. Jeg har derfor svært ved at se, at man fremdeles – også til dels i statsministerens tale i dag – holder fast i det endimensionale og homogeniserede billede af de globale udfordringer, som hele denne sag har sit grundlag i, og at man holder fast i tegningen af Danmark og den danske befolkning som en entydig størrelse, hvor alle har de samme holdninger, og hvor man forsøger at definere en ens dansker, kan man sige.

Danmark og den danske befolkning er vel lige så sammensat og forskellig som folk andre steder i verden, og danske politikere er vel så sammensatte og forskellige som politikere andre steder i verden. Det er ikke nogen svaghed at indrømme det, det er tværtimod en styrke, som jeg altid har forbundet med og beundret det

danske folkestyre for. Men jeg har som sagt svært ved at se regeringens vilje til dialog og selvrefleksion. Præmissen i alle udtalelser synes at være: Vi er bedre end jer, vores værdier er bedre end jeres. Det forstår I ikke, men vi skal nok lære jer det. Det er ikke den eneste årsag til problemerne, men jeg synes, det er en meget stor blokering for den nødvendige dialog. Og jeg håber, at tiden, de kommende måneder og år, i Danmark vil føre til, at ytringsfriheden bruges til det, den er egnet til, netop til åben kritik og til selvkritik, som er forudsætningen for demokratiets udvikling.

Langt fra den globale dagsorden, som Danmark har stået på i det forgangne år og har måttet koncentrere store kræfter om, vil jeg nu vende mig til den del af statsministerens redegørelse, der handler om Færøerne og det såkaldte rigsfællesskab. Her tegner statsministeren et velkendt billede af, at forholdene er moderniserede, og at man har skabt fornyelse i forholdet mellem Danmark og Færøerne, ikke mindst med to nye love, som vi brugte meget tid på for præcis et år siden her i Folketingssalen. Jeg kan ikke genkende det billede, statsministeren tegner, og derfor synes jeg, at vi skal se lidt på fakta i denne sag.

Jeg deler hr. Lars-Emil Johansens glæde over, at man er begyndt at bruge begrebet folkenes selvbestemmelsesret, som statsministeren også kom ind på i sin redegørelse i dag. Men jeg håber også, at det følges op med, at når man har erklæret sig som tilhænger af princippet om folkenes selvbestemmelsesret, har det også nogle konsekvenser. Og konsekvensen må jo være, at Danmark så også følger de internationale konventioner og resolutioner, der er lavet i FN, f.eks. at folkenes selvbestemmelsesret jo også betyder, at et folk har ejendomsretten til sine egne ressourcer, og at man har mulighed for frit at vælge sin fremtidige udvikling uden økonomisk eller administrativt pres. Så det håber jeg bliver hvad man kan udlede af denne sag.

Når statsministeren så nævner de her to nye love, som bliver sagt at være en nyskabelse, må jeg stadig væk erklære mig meget uenig. Og lad os se lidt på fakta: Den her såkaldte overtageslov, der er vedtaget, er vel egentlig ikke andet end den grønlandske hjemmestrellov fra 1979, der såmænd nu også gælder for Færøerne. Man har haft mulighed for at overtage sager på Færøerne og i Grønland i mange år, og det er ikke det – kan man sige – der har været problemet i landenes udvikling.

Den anden lovgivning er denne udenrigspolitiske bemyndigelseslov, og der må jeg altså sige, at det ganske enkelt ikke er rigtigt, at man siger, at den er en nyskabelse, der giver Færøerne en bedre stemme og en større plads på den internationale scene.

Kl. 19.45

Færøerne har hidtil lavet aftaler med andre lande, handelsaftaler, kulturaftaler, og endda haft medlemskab i internationale organisationer i eget navn. Det, der er sket – og nu har den her lovgivning virket i et år – er, at man nu ikke længere kan indgå aftaler i eget navn. Nu er det aftaler på vegne af Danmark under navnet kongeriget Danmark, for så vidt angår Færøerne.

Vi har allerede fået konkrete eksempler på, at det ikke er en nyskabelse. Der blev lavet en handelsaftale med Island, før de her love trådte i kraft. Den aftale kunne ikke sættes i kraft efter den nye ordning, men man måtte søge tilbage til den gamle ordning henvisende til, at den her nye lovgivning ikke giver Færøerne mulighed for at agere i sager, der ikke er overtaget.

Vi har også andre aktuelle sager, som i hvert fald er betegnende for problemerne, som stadig væk er gældende på det udenrigspolitiske område. En aktual sag er Greenpeaces pres på Danmark for at få Danmark til at støtte et forbud mod dybhavstrawling i det nordlige Atlanterhav. Der har jeg forstået, at regeringen støtter det initiativ, mens Færøerne og Grønland er imod.

Jeg forstår godt den konflikt. Jeg forstår godt Danmarks interesser, men det er et eksempel på, at denne nye lovgivning overhovedet ikke har løst de konflikter, som vi står i. Jeg vil gerne spørge statsministeren, om han har taget skridt til at forsøge at få ændret den danske regerings holdning, så den kommer til at være i samsvar med Grønlands og Færøernes interesser.

Det andet store spørgsmål er EU-udviklingen, som statsministeren også nævner i sin redegørelse. Den her såkaldte nyordning har jo absolut ikke ændret de store problemer, der kommer af, at Danmark integrerer sig mere og mere i EU, og at Færøerne og Grønland står udenfor.

Hvis man nu laver en slanket udgave af forfatningstraktaten og indfører flertalsafgørelser på vigtige områder, så bliver det jo også på områder, som Danmark i dag og efter den nye lovgivning også har fuld myndighed over på vegne af Færøerne og Grønland.

Det er et stort problem. Det er ikke, fordi Danmark gør det af ond vilje, men det er et pro-

blem, der udfordrer hele det gamle billede af den danske nationalstat, og disse love har ikke løst dette problem. Derfor håber jeg, at det ikke lykkes at forsøge at tegne et billede af, at nu er sagerne i orden i det her såkaldte rigsfællesskab, og at man ikke ignorerer, at behovet for Færøerne er at kunne indtage deres plads på den globale scene på lige fod med Danmark, på lige fod med Grønland og på lige fod med andre lande. Først der får vi løst de åbenlyse interessekonflikter, som vil opstå der, hvor Danmark og Færøerne har divergerende interesser.

Jeg har sagt, at den nye ordning og regeringens handlemåde i denne sag er udtryk for en genial kolonipolitik, det mener jeg stadig væk. Jeg synes ikke, at der er noget mærkeligt i, at Danmark følger sine interesser og gerne vil holde sammen på det, man betragter som det gamle danske enhedsrige. Men det er bare ikke svaret på nutidens spørgsmål.

Globaliseringen beskrives jo af mange som et mulighedsrum, og andre frygter måske den fagre nye verden med centralstyring og kontrol fra stærke magter. Virkeligheden ligger jo et sted derimellem. Men konklusionen på forholdene, som de er i dag, mellem Danmark, Færøerne og Grønland, er jo stadig væk, at vi kunne sige, at politikken i henhold til Færøerne og Grønland er et udtryk for fagre gamle verden, og man forsøger stadig væk at bruge de samme metoder, som man har brugt de sidste 50-100 år, til at forsøge at holde sammen på sit territorium.

Jeg synes, det er uheldigt, og jeg håber i lighed med hr. Lars-Emil Johansen, at vi kan komme skridtet videre. Statsministeren har nævnt folkenes selvbestemmelsesret som grundlaget. Det må have som konsekvens, at de rettigheder, der følger med, anerkendelsen af selvbestemmelsesretten, og de pligter, der ligger, kan man sige, hos den forhenværende moderstat, til at støtte selvstændighedsudviklingen, også bliver fulgt.

Det kan skabe ny forståelse og ny dialog i hvert fald mellem Danmark og Færøerne.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Som jeg også spurgte hr. Lars-Emil Johansen om, synes jeg, det er interessant at få en vurdering fra repræsentanterne for Den Nordatlantiske Gruppe og de dele af rigsfællesskabet af, hvad det har af betydning for Danmarks omdømme og selvfølgelig især for de mennesker, det går ud over, at vi har en regering og et flertal

i Folketinget, som accepterer, at børn lever under kummerlige vilkår på 10 m² med psykisk syge forældre i årevis på steder, hvor de ikke kan få lov at lave mad.

Kl. 19.50

Hr. Høgni Hoydal deltog selv i debatten, og jeg vil gerne spørge: Hvordan tror hr. Høgni Hoydal det påvirker Danmarks omdømme, at vi behandler børn så dårligt i Danmark?

(Kort bemærkning).

Høgni Hoydal (TF):

Jeg deltog jo, som hr. Morten Østergaard siger, i den debat om asylbørn, og det var efter nogle overvejelser. Jeg mener jo, at Danmarks udlændingepolitik, Danmarks asylpolitik, Danmarks udenrigspolitik, Danmarks forsvarspolitik er områder, som Danmark også varetager på vegne af Færøerne og Grønland, og derfor mener jeg, at vi også skal gå ind i den debat og have en mening om det.

Der er jo ikke nogen tvivl i mit sind om, at jeg synes, at den danske udlændingepolitik og også de forhold, vi har fået beskrevet, på asylcentrene er et globalt spørgsmål, som jeg ikke synes tjener Danmarks omdømme til ære og dermed heller ikke Færøerne og Grønlands.

I et selvstændigt Færøerne vil jeg kæmpe for en anden udlændingepolitik, selv om der også er folk på Færøerne, som måske støtter den danske udlændingepolitik. Men jeg synes ikke, det er en rigtig politik, og det har jeg gjort opmærksom på, og det gør jeg så længe, som jeg har mulighed for at tage ordet.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Deri er vi jo fuldstændig enige. Jeg vil ikke bede hr. Høgni Hoydal om at prøve at forstå den konservative folketingsgruppe, som altså ikke evnede at udnytte det flertal, der var, for at gennemføre de forbedringer, de selv havde foreslået, med mere plads og loft over opholdstiden, fordi opgaven jo er umulig.

Men til gengæld kunne jeg godt tænke mig at spørge hr. Høgni Hoydal, om det ikke ville klæde lederen af rigsfællesskabet, statsministeren, at han besøgte et asylcenter og kiggede de børn i øjnene og sagde: De her forhold kan jeg godt acceptere at vi byder jer. Ville det ikke efter hr. Høgni Hoydals opfattelse være noget, der var en statsmand værdigt, at man stod ved den politik, man førte?

(Kort bemærkning).

Høgni Hoydal (TF):

Nu er det selvfølgelig et retorisk spørgsmål fra hr. Morten Østergaard. Jeg tror, vi er meget enige om vores globale syn på udlændingepolitik og integration osv. Men jeg tror ikke, jeg vil komme med min holdning til Det Konservative Folkepartis ageren, og jeg ved heller ikke, om jeg vil bede statsministeren om at besøge et asylcenter.

Det, jeg vil sige, er, at så længe man fastholder, at Danmark skal varetage det her også på vegne af Færøerne og Grønland, synes jeg, det ville klæde statsministeren, at man også ville debattere udlændingepolitik med de færøske og grønlandske myndigheder. Det synes jeg set fra mit synspunkt ville være en god udvikling.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere spørgsmål. Næste ordfører bliver hr. Anfinn Kallsberg.

Anfinn Kallsberg (FF):

Jeg skal holde mig fra at blande mig i dansk indenrigspolitik. Jeg har forstået på debatten her i dag, at den har gået meget på ældreomsorg og sådan nogle ting, og det skal jeg holde mig fra.

Jeg er slet ikke enig med min kollega fra Færøerne med hensyn til at holde en tale, som indeholder en hel del om dansk indenrigspolitik som sådan, for jeg er valgt medlem for Færøerne, og jeg må nok sige, at der ikke er mange sager vedrørende de færøske forhold, som bliver behandlet her i Folketinget.

Det har selvfølgelig sin grund, for de allerfleste sager vedrørende færøske forhold bliver afgjort og behandlet i Lagtinget på Færøerne, og det er jeg meget, meget glad for.

Det er selvfølgelig en udvikling, som er sket over en årrække, helt tilbage fra 1948, da vi fik hjemmestyreordningen, og Lagtinget og landsstyret fik kompetence på nogle områder. Det har siden udviklet sig over tid, og vi har overtaget flere områder, hvor også det økonomiske ansvar er fulgt med.

Sidste år vedtog Folketinget næsten enstemmigt en ny overtagelseslov, og den er så trådt i kraft. I udgangspunktet lægger den op til, at det er Færøernes Lagting, som suverænt afgør, hvilke og hvornår de resterende områder kan overtages af færøske myndigheder. Det er altså derfor færingerne alene, der afgør processen.

Kl. 19.55

Samtidig blev der også vedtaget en bemyndigelseslov på udenrigsområdet, som giver Færøerne fuld kompetence på overtagne sagsområder og til at forhandle og indgå aftaler med andre lande.

I marts måned sidste år blev der også indgået en aftale mellem regeringen og landsstyret, der omhandler principper for Færøernes medvirken og inddragelse i indenrigs- og sikkerhedspolitik.

Disse nye instrumenter har så banet vejen for, at vi kan få en udvikling med mere selvstyre for Færøerne, selvfølgelig med det ansvar, som det også medfører både politisk og økonomisk. Jeg er derfor meget glad for, at statsministeren pointerer den udvikling i sin tale og konstaterer nøjagtig de samme ting en gang til, som allerede flere gange er sagt her fra talerstolen, at det er hjemme på Færøerne, afgørelserne skal tages. Det er jeg helt enig i og glad for.

Så er spørgsmålet, hvorledes disse nye love har ændret den politiske platform hjemme på Færøerne. Vi har overtaget det første resterende område efter overtagelsesloven, det er nemlig medieansvarsloven. Det var en lovgivning, som vi i sidste coalition, hvor jeg var lagmand, prøvede på at overtage, men det var en meget vanskelig proces, fordi det var nødvendigt at få den vedtaget både på Færøerne og i Folketinget for at kunne komme et skridt videre, og det var en sammenblanding, som var meget vanskelig at komme til bunds i. Nu er det ikke noget problem, fordi vi nu kan henvise til overtagelsesloven, hvor det er meget nemmere at få dette afklaret.

Vi kommer også inden for det næste år ifølge koalitionsaftalen mellem partierne bag landsstyret til at overtage folkekirken, erhvervslovgivning og beredskab.

Som et led i og et resultat af bemyndigelsesloven for udenrigsanliggender er der nu startet forberedelse til forhandlinger om færøsk medlemskab af EFTA. Det er også en af de ting, som der er åbnet for i den nye lovgivning.

Det er derfor meget vigtigt både fra dansk og fra færøsk side at leve op til de aftaler, der er indgået. Det er afgørende, at vi respekterer og handler som ligeværdige parter i disse forhold.

Derfor mener jeg, at det var et tilbageslag for de positive intentioner, der er skabt i det seneste år, da fødevareministeren svarede Greenpeace på vegne af hele regeringen vedrørende forbud mod trawling i dybhavet uden at skelne til de aftaler, som lagmanden på Færøerne og udenrigs-

ministeren havde lavet, og som også indgår i aftalerne på det udenrigspolitiske område.

Det er meget let for en ressortminister i Danmark at give tilslutning til et Greenpeaceforbud mod fiskeri på dybhavet. Der repræsenterer den danske fødevareminister ikke en eneste fisker, som er ramt af dette forbud. Til gengæld bliver hans kollegaer på Færøerne hårdt ramt, da store dele af den færøske eksport kommer fra fiskeri i dybhavet, som vi i internationalt samarbejde har opnået rettighed til gennem fiskeri i området i flere årtier.

Dette fiskeri er blevet reguleret af internationale bilaterale aftaler mellem de involverede lande, f.eks. i NEAFC og NAFO. Derfor synes jeg ikke, at det skal være en dansk fagminister, der svarer på vegne af den danske regering i et internationalt spørgsmål, men i stedet udenrigsministeren, og det vil selvfølgelig være med udgangspunkt i de aftaler, som udenrigsministeren og lagmanden har lavet, med ægte medinddragelse og medindflydelse.

Kl. 20.00

Derfor håber jeg, at det, som er sket, er en fejl, og at udenrigsministeren sørger for at få sagen på rette spor igen, således at det virkelig kan siges, at de aftaler, der er indgået mellem Færøerne og Danmark, respekteres.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak. Der er ikke nogen, der har bedt om ordet, og derfor bliver det nu hr. Kuupik Kleist som ordfører.

Kuupik Kleist (IA):

Under Folketingets åbningsdebat sidste år den 6. oktober indledte jeg min tale med at omtale en rapport fra Risø, som handlede om den radioaktive forurening ved Thule, en rapport, som var udsendt den samme morgen, altså den 6. oktober 2005.

Måske ved et sammenfald af tilfældigheder eller som følge af god timing har selv samme Risø i går udgivet sin endelige rapport om undersøgelserne ved lokalområdet Narssarssuk i Thule, som bekræfter de formodninger, som blev fremsat i den foreløbige rapport fra sidste år.

Knap 40 år efter ulykken i Thule konstateres der stadig forhøjet radioaktiv stråling fra plutoniumforureningen, og det er nu slået helt fast, at niveauet af radioaktiv stråling i området kan være skadeligt for mennesker. Det kan man konkludere af de færdige og længe ventede under-

søgelser foretaget og offentliggjort af Risø. Risø forskere peger på, at der er dobbelt så meget plutonium som først antaget i midtvejsrapporten, som blev udsendt af Miljøministeriet sidste år.

Selv om oplysningerne ikke kommer bag på mig, synes jeg, at de er meget foruroligende. Vi har ventet i de knap 40 år, der er gået siden ulykken, og vi har ventet på, at den danske regering får taget sig sammen til at få ryddet helt op efter katastrofen og få foretaget de nødvendige miljømæssige og helbredsmæssige foranstaltninger imod plutoniumforureningen. Det er 40 år for meget.

Jeg er sikker på, at hvis et bombefly med fire kernevåben var styrtet ned et eller andet sted i Danmark, ville man ikke være så lang tid om at få ryddet op og år efter år risikere, at danskerne blev udsat for radioaktiv stråling og blev syge af det.

Rapporten anbefaler flere undersøgelser af landområdet ved Narssarssuk, og det synes jeg at man skylder at få gennemført.

Under den kolde krig eksisterede der jo reelt set et rigsfællesskab uden hverken fællesskab eller solidaritet. Grønland betalte prisen for Danmarks atompolitik dengang, og det gør Grønland den dag i dag.

I den nordatlantiske gruppe ønsker vi et ligeværdigt partnerskab mellem Danmark, Grønland og Færøerne, som man indgår med hinanden på frivillig basis og på lige vilkår. Det må jo være målet for det nuværende og det fremtidige forhold mellem vores tre lande, og det er jeg sikker på at vi alle er enige om, og det kommer til udtryk, hver gang rigsfællesskabet bringes op til debat.

Kernen i rigsfællesskabet kan for de fleste danske politikeres vedkommende opsummeres som det stærke blodsband og det skæbnefællesskab, vi deles om. Men hvad jeg længe har fundet over, er, hvad vi egentlig er fælles om i det her fællesskab. Hvad vi i praksis har for tiden, er vel et rigsfællesskab uden særlig meget fællesskab.

Kl. 20.05

Her på Christiansborg ynder de fleste at bruge den fælles historie som det vigtigste argument for, at rigsfællesskabet skal bevares, men den fælles historie gælder åbenbart ikke den kolde krig. Under debatten om den kolde krig for nylig her i Tinget valgte samtlige partier at overse og ignorere den betydning, Grønlands og Færøernes territorier, baser og radarstationer

havde for Danmarks medlemskab af NATO, for de danske besparelser i NATO og for det gode forhold til USA. Det undrer mig, hvor viljen til at få analyseret vores fælles koldkrigshistorie blev af i forbindelse med DIIS-rapporten.

Det, vi længe har forsøgt at slå fast, er, at den politiske/økonomiske afhængighed mellem Danmark og de nordatlantiske besiddelser er gået begge veje. I Danmark har man længe haft den vane, både på politisk plan og i befolkningen, at omtale Færøerne og Grønland som de rene udgiftsposter. At de danske NATO-besparelser har været afvist af samtlige skiftende regeringer har været frustrerende, men ikke overraskende, set i lyset af, at man fra dansk side altid har forsøgt at nedtone det faktum, at det at besidde Grønland og Færøerne har givet Danmark et stort territorium, magt og international pondus.

Når man har valgt at give bloktilskuddet til de to besiddelser igennem tiden, er det for mig ikke kun et udtryk for solidaritet. Det er altså også et udtryk for, at Danmark har og altid har haft realpolitiske interesser, som skal beskyttes på samme måde, som andre stater har gjort det. Det vidner hele Thulesagen og radioaktivitets- og atomaffaldsproblemerne i nutidens Grønland om.

Jeg ønsker, at regeringen vil vise behørig solidaritet med os, og konkret, at statsministeren, om end han ikke var enig i alle DIIS-rapportens konklusioner, kommer med en anerkendelse af de i rapporten offentliggjorte oplysninger og konklusioner om Færøernes og Grønlands rolle for Danmark og NATO i den kolde krig.

Jeg håber også, at regeringen vil medregne forskning om det nordatlantiske aspekt i de afsatte midler til det kommende arbejde under den nye koldkrigsinstitut på Forskningsakademiet, hvilket jeg også kunne forstå at udenrigsministeren fandt var en glimrende idé. Om end det kommende institut allerede er kommet i modvind på venstrefløj, kan det komme til at udgøre en for regeringen oplagt chance for at lære af tidligere tiders fejl og få en mere respektfuld og demokratisk historisk fortolkning af vores fælles historie.

DIIS-rapporten og debatten her i Folketinget om rapporten har båret præg af en negligering grænsende til fornægtelse af den fælles historie, forstået som det skæbnebånd, som Danmark, Grønland og Færøerne delte under den kolde krig. For mig at se gjorde Grønland og Færøerne det groft sagt muligt for Danmark at få løst sit

eget atomvåbendilemma. Atomvåben var som bekendt ikke velkomne på dansk jord, men det forhindrede ikke Danmark i at eksportere problemet til Grønland og således tækkes NATO og USA. Det danske dobbeltspil over for de nordatlantiske besiddelser kom først rigtig for dagen, da man ikke længere kunne skjule det, nemlig da et B-52-bombefly med kernevåben om bord styrtede ned i Grønland.

Regeringen proklamerer meget gerne, at Danmark skal være det bedste land i verden til alt muligt. Derfor undrer det mig, at regeringen som forvalter af et af verdens polare områder ikke har sat sig som mål at være verdens førende på miljøområdet. Regeringen er jo nærmest fraværende på miljøområdet, selv om klimaforandringerne – som forhenværende præsident Clinton har udtrykt det – er den eneste af de udfordringer, vi står over for i dag, der har kraften til at fjerne grundlaget for civiliserede samfund. Det virker, som om regeringen er den sidste til at opdage, at indlandsisen i Grønland smelter og sammen med den livsgrundlaget for isbjørne og andre dyr, hvis eksistens afhænger af det kølige klima.

Kl. 20.10

At afværge truslerne mod vores klima og begrænse udledningen af CO₂ kræver dramatiske initiativer. Et oplagt sted at starte ville have været at bevilge de ca. 100 mio. kr. til arktisk forskning i forbindelse med Det Internationale Polarår næste år, år 2008, som vi havde søgt om. Hvor Canada eksempelvis har besluttet at bevilge ca. 800 mio. kr. til polaråret, har den danske regering besluttet at bevilge 8 mio. kr.

Der skal grøn tænkning, grøn handling, grøn teknologi og alternative og vedvarende energikilder til. Det er noget, Danmark som forvalter af rigsfællesskabet og dermed Grønland absolut skulle gå i brechen for.

Jeg er i øvrigt glad for det gode samarbejde, vi har haft med miljøministeren, og støtter hendes bestræbelser i den her sag. Det virker bare på mig, som om hun står ret alene i regeringen. Det synes jeg er synd situationens alvor taget i betragtning.

Vi står også lidt alene i Grønland med en sag, og det er den seneste sag om sælfangst. Justitsministeren har udtalt sig om, at canadisk sælfangst er forfærdelig og dyrplageri ud over alle grænser, og europaparlamentsmedlem fru Gitte Seeberg har opfordret til boykot af skind fra Canada, hvilket jeg frygter også kan skade fangerhvervet i Grønland og underminere en af de

meget få muligheder, fangerne har for at skaffe sig en anstændig økonomi og en anstændig levestandard. Både fru Lene Espersen og fru Gitte Seeberg har advaret Grønland mod at genåbne for køb af skind fra Canada, fordi man der dræber sælerne med køller i modsætning til i Grønland, hvor de bliver skudt med rifler. Problemet er bare, at drab af sæler med køller ifølge flere eksperter og den nordatlantiske marineorganisation er en lige så, hvis ikke mere smertefri måde at slå dyrene ihjel på som at skyde dem.

Griber man ind med forbud og sønderlemmende kritik, bør man i det mindste at gøre sig den umage at undersøge den side af sagen inklusive de oplysninger, der kommer fra de canadiske myndigheder. Canadiske myndigheder oplyser, at 98 pct. af Canadas sæler slagtes på en dyreetisk forsvarlig måde, det vil sige, at de ikke lider, og at de dør hurtigt. De 2 pct., hvor det går galt, er selvfølgelig 2 pct. for meget, og det skal der gøres noget ved.

Men hvor er proportionerne henne? Hvor er proportionerne, når man reagerer med totalforbud af canadisk sælskind til hele EU? Og hvad er 2 pct. i forhold til det store antal hjorte og ænder, der hvert år skamskydes af fritidsjægere i Danmark?

Vi kunne tænke os en mere nuanceret debat om dyrevelfærd, og når jeg siger en nuanceret debat, mener jeg en debat, der for en gangs skyld ikke kun handler om den danske kritik af og harme over grønlændernes og færingernes fangst af sæler og hvaler. Den skal selvfølgelig udvides til at omfatte dyrevelfærd i hele det danske rige og hele EU.

Vi har derfor på det seneste sat fokus på danske industridyrers trivsel eller mangel på samme, for det er jo den rene elendighed, der viser sig i de danske landbrug, hvor 19.000 grise hver dag aflives eller dør af sig selv på grund af vantrivsel og sygdom, før de når slagteriet, og hvor 180.000 køer og kalve årligt aflives og sendes til destruktionsanstalter, fordi de er syge eller stressede – for slet ikke at tale om de 60 pct. af alle høns i fjerkraendindustrien, der fortsat er klemt inde i bure på størrelse med et A4-ark.

Kl. 20.15

Her til sidst vil jeg ganske kort komme ind på den grønlandsk-danske fælles Kommission om øget grønlandsk selvstyre. Vi var fælles om historien på godt og ondt, det er vi også om nutiden. I vores fælles kommission for Grønlands selvstyre skal vi færdiggøre vores betænkning i løbet af et år, og jeg skal begrænse mig til at op-

fordre de af Folketingets partier, der deltager i kommissionen, til at være med til at finde fleksible, holdbare og fremtidsrettede løsninger.

Det er vigtigt for mig at understrege, at når jeg taler for selvstændighed, økonomisk, politisk og socialt, taler jeg ikke for et nationalt projekt forstået på den måde, at vi skal isolere os som samfund fra det danske samfund.

Jeg synes, der er mange positive elementer i det nuværende samarbejde mellem Grønland, Færøerne og Danmark. Samarbejdet er jo i sig selv gavnligt. På alle måder står vi i en situation, hvor vi sammen har en eklatant mulighed for at skabe et positivt fællesskab, hvis det er det, vi vil.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Hr. Kuupik Kleist lagde jo også mandat til det forslag til vedtagelse, som desværre ikke blev vedtaget, fordi Det Konservative Folkeparti ikke evnede at udnytte det flertal, der var i Folketinget for deres politik for asylbørnene, nemlig for mere plads og et loft over opholdstiden på asylcentre.

Men jeg synes også, hr. Kuupik Kleist her skal have lejlighed til at udtrykke, hvad det var, der gjorde, at man valgte at træde ind i den debat og eventuelt prøvede at – hvad der er helt uforståeligt for mig – skabe mening i, hvorfor et flertal i Folketinget insisterer på, at det er i orden i årevis at lade børn sidde på værelser, i lokaler, i etværelseslejligheder uden mulighed for at lave mad, og med psykisk syge forældre på danske asylcentre; en behandling, vi aldrig ville tillade andre børn at blive udsat for. Derfor vil jeg gerne høre om hr. Kuupik Kleists baggrund for at gå ind i den debat og om holdningen til det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Kuupik Kleist (IA):

Selvfølgelig er det først og fremmest sagen i sig selv, som har gjort, at vi i Den Nordatlantiske Gruppe mente, at vi burde støtte de forslag, der lå. Og for at svare lidt videre på spørgsmålet, selv om det ikke blev stillet, er indvandrerpolitik i det danske kongerige varetaget af den danske regering, og det vil sige, at det er et område, som henholdsvis Grønland og Færøerne ikke selv har overtaget. Derfor gør vi det i Den Nordatlantiske Gruppe, at vi blander os i forhold, som den danske regering varetager på vegne af os.

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til hr. Kuupik Kleist, og efter den procedure, vi har fastlagt, er det nu statsministeren, der får mulighed for at give sit bidrag.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil da gerne starte med at sige tak for debatten her i dag. Det har jo på mange måder været en helt anderledes afslutningsdebat, end vi så ofte har oplevet det.

Først og fremmest har det været en overordentlig fredelig debat – synes jeg godt, man kan tillade sig at sige. Jeg tror, det er rigtigt at fremhæve, at når debatten har været så afdæmpet, som den trods alt har været, skyldes det, at en meget bred kreds af Folketingets partier i øjeblikket er i gang med nogle overordentlig vigtige forhandlinger om det fremtidige velfærdssystem; og jeg tager det som noget særdeles positivt, at alle har betragtet det som en vigtig opgave ikke at tale sig fra hinanden i løbet af den forhandling, vi har haft i dag.

Selvfølgelig har der jo, som der skal være under en afslutningsdebat, været træfninger på forskellige felter, men de er valgt med en sådan omhu, at det ikke generer de forhandlinger, der i øjeblikket finder sted. Det vil jeg til en indledning faktisk notere som noget overordentligt positivt.

Men så må vi jo også sige, at det har været et andet karakteristisk træk ved debatten, at det er fremstået meget tydeligt, at regeringen ikke står over for en samlet opposition. Det står meget tydeligt.

Hr. Villy Søvndal gav udtryk for et sortsyn så massivt og så kraftigt, at man bliver helt bekymret for den dagligdag, som hr. Villy Søvndal må gennemleve, for den må være trist, den må virkelig være præget af pessimisme, frygt, angst for fremtiden og dyb bekymring over nutiden. Det er bestemt ikke en misundelsesværdig daglig tilværelse.

Kl. 20.20

Over for det står så fru Helle Thorning-Schmidt, som faktisk lagde friskt ud med at sige, at det går rigtig godt i Danmark. Det var jo næsten, som jeg kunne have udtrykt det. Og det viser altså spændvidden i oppositionen.

Når man så går ned i detaljen, kan man se, at der er vild uenighed om regeringens skattestop. Socialdemokraterne gør store forsøg på nærmest at adoptere skattestoppet. Jeg kommer lige tilbage til det, for der er så et par frynser på det. Men det bliver i hvert fald totalt undsagt fra radikal

side. Man må oven i købet sige, at det jo var et meget karakteristisk træk ved dagens debat, at Det Radikale Venstre har været meget, meget hård ved Socialdemokraterne, ikke mindst når det gælder skattestoppet. Hr. Villy Søvndal har også undsagt skattestoppet. Så her ved vi altså ikke, hvad der er oppositionens politik.

Det samme gælder udlændingepolitikken, hvor der igen er vild uenighed. Det Radikale Venstre og SF har klart undsagt Socialdemokraternes udlændingepolitik.

Hvis vi tager skolepolitikken eller uddannelsespolitikken i det hele taget, er det jo noget, der i den grad har kunnet få Det Radikale Venstre op i, undskyld jeg bruger udtrykket, det røde felt, og til skarpt at kritisere det, som Socialdemokraterne står for i hvert fald nu i skolepolitikken, ikke mindst på folkeskoleområdet.

Hr. Villy Søvndal siger sådan sammenfattende, at SF er dybt, dybt uenig med Det Radikale Venstres fordelingspolitik og dybt, dybt uenig med Socialdemokraternes værdipolitik.

Det er det, vi står over for. Ja, man kan enes om en ting. Det er, at det ikke er godt, at jeg er statsminister. Det erkender jeg. Det er oppositionen samlet om, det synspunkt, at det ikke er nogen god ting. Men Folketinget og befolkningen lades i total uvished om, hvad alternativet så er. Der er jo flere i oppositionen, der har budt sig til. Så vi må sige, at oppositionens alternativ er som at købe katten i sækken. Der er ingen, der rigtig ved, hvilken farve den har.

Noget af det, der kunne bringe sindene lidt i kog under debatten i dag, har jo været hele sagen om Muhammedtegningerne. Nu er det jo ikke sært, at det har optaget en del af debatten, for man må vel sige med al respekt, at det har været et ret dominerende politisk tema i den folketingssamling, vi nu er ved at afslutte. Men jeg må nok sige, at prisen for at svinge sig op i den sag, tager fru Elsebeth Gerner Nielsen nok alligevel. Jeg forstod på fru Elsebeth Gerner Niensens indlæg tidligere i dag, at hun sidder oppe sent om aftenen og googler, som det hedder på nudansk, på internettet, hvor hun går ind på Google og søger på forskellige ting og bruger det som grundlag for nu at bedømme, hvordan det egentlig går med Danmarks omdømme. Og man kunne forstå på fru Elsebeth Gerner, at dette videnskabelige resultat er ret så foruroligende.

Fru Elsebeth Gerner Nielsen lavede en googlesøgning på ordene Danmark og Muhammed, og hvis man søgte på de to ord på Google, gav

det ifølge fru Elsebeth Gerner Nielsen ca. 3 millioner hit, 3 millioner. Derefter lavede fru Elsebeth Gerner Nielsen en googlesøgning på ordene Danmark og H.C. Andersen, og det gav kun 630.000 hit. Og det er selvfølgelig trist, i betragtning af at Muhammed er helt oppe på 3 millioner, det kan jeg godt se.

På baggrund af denne videnskabelige undersøgelse drager fru Elsebeth Gerner Nielsen så sin konklusion om Danmarks omdømme: Danmark er gået fra at være en smuk svane til at være en grim ælling. Hvor Danmark ifølge fru Elsebeth Gerner Nielsen tidligere var kendt for begreber som dansk design, tolerance, frisind, er vi nu virkelig blevet til den grimme, grimme ælling. Nu er det jo ikke det eneste eksempel på, at medlemmer af Det Radikale Venstre griber til uvidenskabelige rapporter og undersøgelser om Danmark i konstante angreb på regeringen.

Kl. 20.25

Men for nu sådan at kunne følge med fru Elsebeth Gerner Nielsen i debatten her, brugte jeg pausen her for lidt siden til, inspireret af fru Elsebeth Gerner Niensens metode, simpelt hen at google lidt – der var lidt tid. Så nu har jeg lavet kontrolberegninger af det radikale resultat, for jeg prøvede så også at søge på f.eks. ordene Danmark og frihed. Det gav 21.000.001 hit. Det er alligevel syv gange så meget som Muhammed. Fru Elsebeth Gerner Nielsen nævnte også design, og det giver faktisk 9 millioner hit. Det er da ikke helt galt i forhold til Muhammeds 3 millioner hit. Hvis man søger på ordene Danmark og smuk, giver det 10 millioner hit, Danmark og fri tale og ytringsfrihed giver 10 millioner hit. Og så kan jeg så tilføje, at jeg også søgte på ordene Danmark og god regering, og det gav 25 millioner hit. Så kom ikke her. Jeg fristes næsten til at sige, at der ikke er noget at komme efter. Så meget om Google. Det taler vel nærmest for sig selv.

Lad mig så sige, at jeg gerne vil slå fast, at Danmark har et rigtig godt omdømme. Vi har grund til som danskere at være stolte over vores land. Vi har grund til som danskere at være stolte over de værdier, vi repræsenterer, og gang på gang er der internationale videnskabelige undersøgelser, der bekræfter det. Lad mig blot nævne en tænketank, som årligt laver en videnskabelig undersøgelse af, hvilke lande der samlet set giver den bedste internationale bistand. Hvem er verdensmester i det? Det er Danmark. Hvem er for andet år i træk blevet kåret til at have verdens bedste erhvervsklima? Det er Dan-

mark. Her for nylig kom der en europæisk undersøgelse inden for rammerne af EU, som viste, at ikke blot er danskerne faktisk det lykkeligste folk i EU, men det er faktisk også et af de folk, der befinder sig allerbedst ved at være i EU og synes bedst om EU. Det viser noget om den åbenhed, der præger det danske folk. Så disse realiteter står i en skærende kontrast til det billede, som nogle, der ikke bryder sig om regeringens politik, forsøger at tegne af Danmark, også over for omverdenen.

Nogle gange må jeg sige at jeg kan blive helt forbløffet over det – hvad skal vi sige – næsten kulturelle selvhad, der præger nogle her i landet. De bryder sig ikke om den politik, der bliver ført, og så går de og spreder en hel masse misnøje om det danske samfund, og ikke blot er det misnøje, det er misinformation om det, Danmark er, og det, Danmark står for, og de værdier, vi repræsenterer.

Nej, vi danskere kan være tilfredse med og stolte over det samfund, vi har bygget op, og de værdier, vi repræsenterer. Der er aldeles ikke noget at skamme sig over, og skulle der være et autoritært samfund her eller der, hvor vores renommé ikke er så godt, vil jeg gerne sige: Jo, men det er jo livets vilkår, at når man står for frihedsværdier og menneskerettigheder, kan man ikke være ven med alle, og det er svært at være ven med dem, der ikke har det samme syn på frihed og frihedsrettigheder. Sådan er livet nu engang.

Se, så har et gennemgående tema i dag jo været spørgsmålet om velfærdspolitik, navnlig i betydningen, hvor mange penge der bliver brugt på velfærdsservice i det danske samfund. Det er blevet fremført fra forskellig side, at regeringen skærer ned på den offentlige service, og det er såmænd blevet sagt, at regeringen holder kommunerne i en økonomisk spændetrøje. Og der vil jeg gerne gentage, hvad jeg sagde i min indledende tale: Det er lodret forkert at komme med den påstand. Jeg vil gerne opfordre alle til simpelt hen at læse op på det, der er kendsgerningen, for kendsgerningen er, at det offentlige forbrug er gået i vejret, og næsten hele væksten er sket i kommuner og amter.

Kl. 20.30

Faktum er, at det offentlige forbrug i dag er 21 mia. kr. større, end det var i 2001. Faktum er, at det offentlige forbrug på social- og sundhedsområdet i dag er 15 mia. kr. større, end det var i 2001. Det er ikke nedskæring, det er vækst.

Så er det specielt blevet fremført, at der på ældreområdet skulle være skåret ned og sket forringelser, også det er forkert. Faktum er, at bevilningerne til ældreområdet er øget med mere end 700 mio. kr. fra 2001 til 2005. Faktum er, at fra 2006, har regeringen tilført området yderligere 500 mio. kr. årligt.

Så er der mange gange blevet fremført nogle påstande, som har undret mig hver eneste gang, de er blevet fremført i debatten i dag, nemlig påstandene om, at det da godt kan være, at der er blevet brugt flere penge totalt set, men der er brugt færre penge pr. ældre, og det passer ganske enkelt ikke. Jeg ved ikke, hvor man har tallene fra, men faktum er, at fra 2001 til 2004, som på nuværende tidspunkt er det seneste tidspunkt, hvor der er sammenlignelige tal bagud, er der faktisk tale om et større forbrug pr. person over 67 år end i 2001. Det er en kendsgerning.

Jeg kan i øvrigt sige, at stigningen er særlig markant for den ældste gruppe, mennesker over 80, som jo må formodes at tilhøre den – hvad skal vi sige – mest plejekrævende gruppe, så jeg kan ganske enkelt ikke genkende de påstande, der er kommet i debatten her. Jeg er nødt til at tilbagevise de påstande, der er ikke baggrund for dem i de faktiske tal, og de bliver ikke mere sande af at blive gentaget, derfor må jeg afvise dem.

Så er det også blevet påstået, at, det godt kan være, der er bevilget flere penge, men de er jo gået til administration og bureaukrati; det er heller ikke sandt. Hvis man kigger på tallene og går ned og kigger på, hvor pengene er brugt til bl.a. beskæftigelse inden for ældreområdet, er det for det første en kendsgerning, at der i dag er væsentlig flere ansatte inden for ældreområdet, end der var i 2001. Den anden kendsgerning er, at det i allerhøjeste grad er til omsorg og pleje, at der er blevet flere ansatte. Faktisk viser tallene, at antallet af beskæftigede på ældreområdet, der direkte er beskæftiget med pleje og omsorg, er øget med mindst 5.000 personer fra 2001 til 2005. Det er det, der er kendsgerningen.

Men se, nu handler det hele jo så i virkeligheden ikke blot om penge, selv om der – når det gælder penge – er bevilget flere penge også pr. ældre. Det handler jo også om mange andre ting, mange andre forbedringer, der er gennemført, nemlig en række rettigheder til de ældre, som er væsentlige. F.eks. er der i denne regeringstid indført et krav på erstatningshjælp til de ældre, hvis hjemmehjælpen udebliver. Det var der ikke, før vi trådte til som regering, det er der nu ble-

vet. Det var noget, der blev klaget over, før vi trådte til som regering, nu er der kommet krav på erstatningshjælp, det er en ret for de ældre.

Der er indført valgfrihed med hensyn til plejehjem eller plejebolig, og den enkelte ældre får jo retskrav på at få sin ægtefælle med, så man ikke skal skille de ældre. Den rettighed var der ikke, før vi trådte til som regering. Der er, efter at vi trådte til som regering, sket klare forbedringer for de ældre.

Så er der jo også indført frit valg af hjemmehjælp, som ganske mange har benyttet sig af, og der er givet de ældre større indflydelse på tilrettelæggelsen af hjælpen. Og senest er der jo også indført en garanti for, at ældre, der er visiteret til plejehjem eller plejebolig, kan få en plads senest 2 måneder efter optagelse på venteliste.

Det er blot for at nævne nogle – der er mange flere – af de forbedringer, der er gennemført, som handler om rettigheder for de ældre, og som ligger langt ud over det, der har med penge at gøre. Der er bevilget flere penge, der er givet flere rettigheder og skabt bedre forhold for de ældre. Det er det, der er kendsgerningerne.

Kl. 20.35

Så vil jeg ikke stå og sige, at alt så er godt dermed, absolut ikke, for der er bestemt stadig ting, man kan gøre.

Men jeg vil godt sige her, at det er forkert, når man prøver at skabe et billede af, at alt bare sejler på ældreområdet. Jeg synes faktisk også, det er en lidt grov nedvurdering af det dygtige arbejde, som personalet udfører på plejehjem, i hjemmehjælpen og i anden form for ældreomsorg og pleje.

Kendsgerningen er også, at Ankestyrelsen har gennemført en undersøgelse i 2005, en landsdækkende brugerundersøgelse, som viser, at samlet set er over 80 pct. af samtlige brugere af hjemmeplejere for ældre faktisk enten meget tilfredse eller tilfredse med den hjemmehjælp, de modtager. Og i øvrigt viser undersøgelsen så også, at der i meget udpræget grad er en tilfredshed hos de ældre, der modtager privat hjemmehjælp. Men heldigvis er der også stor tilfredshed med den offentlige hjemmehjælp, og det skal vi glæde os over.

Igen står jeg ikke og påstår, at der så ingen problemer er, jeg siger bare, det ikke er noget retvisende billede at give udtryk for, at det er ren elendighed rundt omkring. Der udføres et dygtigt arbejde, og der er mange, der løber hurtigt i ældresektoren for at gøre det så godt som muligt for de ældre, og heldigvis er der i langt

det overvejende antal af tilfælde eksempler på god ældreomsorg og pleje.

Så meget mere må man selvfølgelig sætte ind på at få løst de problemer, der er, og det er klart, at det, vi har set fra et plejehjem i København, er uacceptabelt. Det har jeg allerede sagt – og den slags må kommunerne så sørge for at få rettet op på.

Jeg vil gerne sige, at jeg faktisk synes, at det er en lille smule uværdigt, i hvert fald i den politiske debat, og i hvert fald en grov undervurdering – tror jeg – af befolkningen at prøve at fremstille det, som om regeringen er ude på at gøre de ældre noget ondt. Det er jo nærmest det indtryk, man får, når man hører oppositionen i dag, hvor sandheden altså er, at der er bevilget flere penge, der er givet flere rettigheder og skabt bedre forhold for de ældre, men vi vil selvfølgelig arbejde på fortsat at gøre det bedre.

Regeringens udgangspunkt er – tror jeg – som udgangspunktet for alle andre i dette Folketinget, at vi selvfølgelig ønsker, at de ældre i vores samfund får ordentlig omsorg og god pleje, når de har brug for det; det er det fælles udgangspunkt. Så kom dog ikke og beklik vores motiver eller vores hensigter og fremstil det, som om vi ikke har samme hensigt som alle andre, nemlig at gøre det bedst muligt for vore ældre. Selvfølgelig tror jeg, man kan sige, at alle i dette Folketing har det fælles ønske, det fælles mål at gøre det bedst muligt for vore ældre, og vi har som regering faktisk gjort noget ved det.

Det næste, jeg så vil sige, er, at vi altså ikke kommer uden om, at sådan, som vi har tilrettelagt det her i landet, er det altså ude i kommunerne, man har ansvar; sådan er det besluttet, at det er et kommunalt ansvar. Det er også derfor, vi har bevilget flere penge til kommunerne, så de kan løfte denne opgave. Men selvfølgelig har Folketinget og regeringen også en del af ansvaret, nemlig ved at sørge for, at der er ressourcer til rådighed. Vi har bevilget flere penge.

Men jeg må jo give hr. Kristian Thulesen Dahl fuldstændig ret i, at det somme tider er frustrerende, når vi har bevilget penge, som vi har lovet – før valget i 2001 lovede vi 500 mio. kr. ekstra om året til hjemmehjælp, det har vi bevilget, vi har givet det samme løfte ved sidste valg, det er holdt – så alligevel at skulle høre en debat om, at pengene ikke er gået til det, vi har bevilget dem til. Og der deler jeg da hr. Kristian Thulesen Dahls frustration, og det er lige præcis grunden til, at efter sidste valg er pengene bevilget som – om man så må sige – en øremærket pulje, hvor

vi har hånd i hanke med, hvad pengene går til, så vi kan se, at de går til det rigtige.

Jeg kan da godt forstå, at kommunerne siger: Jamen vi har fået opgaven, og hvorfor kommer Folketinget så og vil øremærke pengene? Jamen det er jo, fordi det er kommunerne, der har ansvaret, men det er os, der får tævene. Så er vi da også nødt til at lave et system, så vi er sikre på, at når vi bevilger pengene, går de også til det rigtige, så vi kan stå til ansvar for det. Det er jo det.

Kl. 20.40

Derfor må man sige, at hvis kommunerne vil af med puljerne, skal kommunerne jo også gå frem og sige: Det er os, der har ansvaret. Og når det kniber på et plejehjem i Københavns Kommune, må Københavns ansvarlige politikere frem og sige: Det er os, der har ansvaret. Den dag, hvor de gør det, kan de slippe for puljerne. Men så længe de peger fingre og siger, at ansvaret ligger hos Folketinget, får de puljerne. Det er sådan, det er. Og jeg forstod på hr. Thulesen Dahl, at det nogenlunde var det, han sagde. Derfor kan regeringen også støtte det forslag til vedtagelse, som er fremsat af Dansk Folkeparti, som jo sætter fokus på et emne, der også for regeringen er vigtigt at få taget op med kommunerne i de kommende kommuneøkonomiforhandlinger.

Se, så lyttede jeg jo med interesse til fru Helle Thorning-Schmidts indlæg. Som jeg sagde før, glædede det mig meget nu at få en endelig erkendelse fra socialdemokratisk side af, at det går rigtig godt i Danmark. For langt de fleste mennesker går det rigtig godt, sagde fru Thorning-Schmidt. Og det betragter jeg faktisk som en anerkendelse af regeringens politik, en anerkendelse, som jeg gerne vil takke for.

Så er der jo også grund til at glæde sig over, at Socialdemokraterne gør sig store anstrengelser for at adoptere regeringens skattestop. Ikke et ondt ord om det, tværtimod er der stor glæde fra vores side. Men fru Helle Thorning-Schmidt siger så, at det skal være skattestoppet med tre forbedringer. Der må jeg så sige til fru Helle Thorning-Schmidt, at det nu ikke er særlig svært at opfylde, for de er allerede indeholdt i regeringens skattestop.

Fru Helle Thorning-Schmidt siger for det første, at det skal være et skattestop, hvor man dog er parat til at lukke skattehuller. Jamen hvis fru Helle Thorning-Schmidt læser det, der sådan i populære udgave hedder skattestoppets ABC, står der udtrykkeligt, at det ikke er i strid med skattestoppet at lukke skattehuller. Det er klart i

overensstemmelse med skattestoppet at gå ind og lukke skattehuller. Så det er allerede opfyldt.

Det andet, fru Helle Thorning-Schmidt siger, er, at det skal være et bedre skattestop ved, at man også skal føje et takststop på. Jamen det er for længst opfyldt. Det er sådan, at regeringen fra den 1. januar 2007 med den kommunale verden har aftalt et sådant takststop for kollektiv trafik, hvor taksterne højst må stige i takt med pris- og lønudviklingen. Og for så vidt angår takster for daginstitutionspasning, er der jo ikke bare tale om et takststop, der er der tale om et takstfald. Så der går vi jo langt videre end det, Socialdemokraterne vil.

Endelig, hvad angår det med den almennyttige sektor, hvor fru Helle Thorning-Schmidt vil føje dette positive træk på skattestoppet, at man skal sætte huslejerne ned, kan jeg sige, at vi jo har en aftale med De Radikale – nogle, som fru Helle Thorning-Schmidt har ambitioner om at skulle lave noget fælles med. Men det er os, der har en aftale med De Radikale på det punkt; bl.a. om et udredningsarbejde, som skal opstille forskellige modeller for finansiering og husleje-fastsættelse i det almennyttige byggeri, så det er noget, vi vender tilbage til sammen med De Radikale. Der må man så sige, at fru Helle Thorning-Schmidt er begrænset i sine handlemuligheder af, at det er os, der har en aftale med De Radikale. Så det kan fru Helle Thorning-Schmidt slet ikke opfylde, i hvert fald ikke ud over det, som regeringen og Det Radikale Venstre kan blive enige om.

Så vi må sige, at det jo ender med at blive sådan, at fru Helle Thorning-Schmidt fuldstændig og totalt må adoptere regeringens skattestop, fordi det, fru Helle Thorning-Schmidt kalder forbedringer, allerede er indeholdt i regeringens skattestop. Det understreger kun, hvor godt skattestoppet er, og derfor må det også være uden vanskeligheder for Socialdemokraterne at tage det rub og stub.

Så sagde fru Helle Thorning-Schmidt, at det er svært både at blæse og have mel i munden, og det er jo rigtigt, for dem, der har prøvet det, vil vide, at det næsten er umuligt. Og derfor må man jo også sige til fru Helle Thorning-Schmidt, at det kræver en særlig øvelse både at ville have et skattestop og så plædere for højere udgifter end dem, regeringen har lagt op til. Men det var jo det, fru Helle Thorning-Schmidt gjorde. Og der er man nødt til at sige til fru Helle Thorning-Schmidt, at hvis fru Helle Thorning-Schmidt vil have sat udgifterne op ud over det, regeringen

allerede lader dem vokse, betyder det enten højere skat og dermed altså væk med skattestoppet, eller også betyder det, at regningen bliver læsset over på næste generation. Der er jo ikke andet at sige til det.

Fru Helle Thorning-Schmidts politik hænger ikke sammen. Man kan ikke både sige, at man adopterer regeringens skattestop, og at man vil have væsentligt højere udgiftsstigninger end dem, regeringen har lagt op til. Det tror jeg enhver kan regne ud ikke kan passe. Enten betyder det, at man bryder sit eget skattestop, eller også betyder det, at man læsset regningen over på næste generation.

Kl. 20.45

Endelig sagde fru Helle Thorning-Schmidt, at regeringen holder kommunerne i en fuldstændig urimelig sparespændetrøje. Se, hvad er kendsgerningen? Kendsgerningen er, at den regering, som fru Helle Thorning-Schmidts parti var leder af, fremstillede en 2010-plan, som lagde op til, at den årlige udgiftsvækst i hvert fald op mod 2010 højst måtte være 0,5 pct. om året. Det var det, Socialdemokratiet sagde, det var en socialdemokratisk finansminister, der lagde det frem. Vi sagde: Top, vi slutter os til planen, vi prøver at gennemføre den. Det har vi så gjort efter bedste evne, men vi må jo erkende, at det er endt med en gennemsnitlig udgiftsvækst i vores tid som regering på mere end de 0,5 pct., nemlig 1,3 pct.

Nu siger jeg straks til nogle af mine egne, som ikke er så begejstrede for, at jeg står og reklamerer for det, at det ikke desto mindre er kendsgerningen, at den faktiske udgiftsvækst er blevet mere end det dobbelte af, hvad den socialdemokratiske regering satte som mål.

Så derfor må man jo sige, at hvis det, vi har gjort, er en fuldstændig urimelig sparespændetrøje for kommunerne, tør man da slet ikke tænke på, hvad det ville have været for kommunerne, hvis den socialdemokratiske plan rent faktisk var blevet gennemført. Det hænger jo ikke sammen. Det gør det altså ikke.

Så siger fru Helle Thorning-Schmidt: Jamen det bugner med penge i statskassen, sikke et overskud der er, og det må kunne bruges. Altså, det er jo ikke ansvarlig politik at gå ud og sige det, bare fordi man har nogle midlertidige ekstra indtægter, fordi det går godt med nordsøolie-indtægter, eller fordi det går godt med aktiekurserne eller med bilsalget, som jo kører op og ned. Vi har – det erkender vi da – i øjeblikket nogle ret store sådan midlertidige indtægter,

men hvis man omsætter midlertidige ekstra indtægter til permanente udgifter, går det simpelt hen rigtig galt med økonomien. Så derfor må jeg altså sige, at det er bekymrende, at fru Helle Thorning-Schmidt kalder regeringens økonomiske politik for et farligt eksperiment, for det er altså det farlige eksperiment, som den tidligere regering indledte. Og man kan være bekymret for, om det udtryk dækker over, at partiet er på vej tilbage mod det, som jeg vil kalde Anker Jørgensen-politik, for det bud, vi hører fra Socialdemokraterne, er massivt flere penge til den offentlige sektor. Det er det, vi hører. Og det ligger ikke klart, hvordan det skal finansieres. Det kan kun ske på en af to måder, enten ved at sætte skatterne op eller ved at vælte regningen over på næste generation.

Set i det lys forekommer fru Marianne Jelveds indlæg, eller måske snarere fru Marianne Jelveds forslag til vedtagelse, underligt. En ting vil jeg uden videre anerkende – jeg kunne måske drives til at anerkende yderligere et par ting ved Det Radikale Venstre – og det er Det Radikale Venstres betydelige indsats i den tidligere regering for at holde den på dydens smalle vej økonomisk, herunder sikre en 2010-plan, som lagde op til at sikre langsigtet holdbarhed i finanspolitikken. Al anerkendelse for det.

Jeg har oplevet, at fru Marianne Jelved om nogen har stået vagt om den plan og misbilligende har set på alle, der forsøgte at afvige fra planen. Sådan har jeg oplevet fru Marianne Jelved. Ikke desto mindre læser jeg nu til min overraskelse et udkast til vedtagelse fremsat af fru Marianne Jelved sammen med nogle andre, som siger, at regeringen skal sikre en højere vækstramme for den offentlige service. Jeg har allerede redegjort for, at vi har gjort vores bedste for at leve op til den vækstramme, fru Marianne Jelved havde fastsat, da hun var i regering, på 0,5 pct. om året. Det er så endt med det dobbelte. Og nu vil fru Marianne Jelved lægge noget oveni.

Det er, må jeg sige, nyt og uforståeligt, at det nu skulle være blevet radikal politik. Jeg kan selvfølgelig vælge at tolke det positivt på den måde, at fru Marianne Jelved allerede tager forskud på udfaldet af velfærdsforhandlingerne, som jo går ud på at tilvejebringe et økonomisk råderum. Men hvis man skal læse, hvad der står her, er det faktisk i strid med det, der hidtil har været en meget klar radikal økonomisk politik, det må jeg sige. Og derfor kan jeg også sige, at regeringen ikke kan støtte det forslag til vedta-

gelse, som fru Marianne Jelved og en række andre har fremsat.

Kl. 20.50

Jeg vil sige til hr. Anfinn Kallsberg, at jeg jo må give ham fuldstændig ret i, at Folketinget i vore dage jo er præget af, at der ikke behandles mange færøsager her, fordi – som hr. Anfinn Kallsberg rigtigt påpeger – der nu er en ny ordning i rigsfællesskabet, som betyder, at det meste besluttes på Færøerne selv.

Så nævner hr. Anfinn Kallsberg spørgsmålet om bundtrawlfiskeri, og hr. Høgni Hoydal var også inde på det. Jeg vil godt sige to ting om det. For det første: Der er ingen grund til at skjule, at den danske regering ser alvorligt på bundtrawlfiskeri, for jeg tror, alle må erkende, at der er en række miljødimensioner i det, som man skal være opmærksom på.

Det andet, jeg godt vil sige, er, at vi selvfølgelig i den ånd, som rigsfællesskabet skal fungere i, og den ånd, hvori de nyeste ændringer i forholdet mellem Færøerne, Grønland og Danmark er gennemført, må sikre, at der er ordentlig kontakt, og at der er koordination. Og derfor kan jeg også sige, at det siger sig selv, at Færøerne og Grønland vil blive inddraget i udformningen af den fælles holdning, som rigsfællesskabet skal give udtryk for i forbindelse med drøftelserne, når spørgsmålet om dybhavsfiskeri med trawl kommer op i FN.

Se, hr. Høgni Hoydal brugte i virkeligheden meget tid på dansk indenrigspolitik, og det er selvfølgelig ikke svært, når der nu ikke er mange færøforslag her i Folketinget, som rigtigt påpeget af hr. Anfinn Kallsberg. Jeg skal bare sige til hr. Høgni Hoydal, at det er sådan, at så vel Færøerne som Grønland frit kan vælge sit fremtidige forhold til Danmark uden økonomisk og administrativt pres. Det har ligget fuldstændig klart altid, det er der et bredt flertal for her i Folketinget.

Til hr. Kuupik Kleist vil jeg sige vedrørende Risøs undersøgelse af radioaktiv forurening ved Thule, at som jeg tidligere har givet udtryk for, er det regeringens holdning, at der skal afsættes ressourcer til at følge op på rapportens anbefalinger, og der skal findes en løsning på konstaterede problemer. I første omgang vil vore kompetente grønlandske og danske myndigheder sammen gennemgå og vurdere Risørapportens sundhedsmæssige konsekvenser og rapportens anbefalinger. Og herefter kan landsstyret og regeringen tage en politisk drøftelse og en beslutning om, hvordan vi skal følge op på undersø-

gelsen. Jeg kan i øvrigt sige, at de grønlandske myndigheder har været inddraget i følgegruppen vedrørende Risørapporten og naturligvis også vil blive inddraget i den kommende opfølgning.

Så vil jeg gerne takke hr. Lars-Emil Johansen for konstruktive og imødekommende bemærkninger. Jeg siger det, selv om jeg så ikke fuldt ud kan følge hr. Lars-Emil Johansen i alle hans ræsonnementer. Jeg synes ikke, at hr. Lars-Emil Johansen har ret i, at Danmark og Grønland i stigende grad skiller sig fra hinanden. Jeg oplever faktisk et rigsfællesskab, der blomstrer, og hvor vi har et stadig bedre forhold. Men sådan kan man jo se forskelligt på det.

Jeg vil sige til hr. Lars-Emil Johansen, som jeg også vil sige det til hr. Høgni Hoydal, som talte om det med økonomisk og administrativt pres, at det er sådan, at det færøske folk og det grønlandske folk selv bestemmer deres fremtidige forhold til Danmark. Men det er jo også klart, at hvis man taler om mere selvstyre, taler man nødvendigvis også om mere økonomisk selvårenhed. De to ting hører selvfølgelig sammen. Og det betragter jeg ikke som hverken økonomisk eller administrativt pres, men som en ganske naturlig ting; ellers er der jo ikke nogen realitet i selvstyre, for slet ikke at tale om selvstændighed. Det vil jo i reglen være for egne penge. Og i hvert tilfælde tror jeg, det er vigtigt at gøre sig klart, at sådan en proces kun er succesfuld, såfremt den ledsages af bestræbelser på at gøre bl.a. det grønlandske samfund mere økonomisk selvårent.

Kl. 20.55

Jeg vil slutte af med endnu en gang at glæde mig over, at debatten har været karakteriseret af, at de parter, der i øjeblikket er travlt optaget af at forsøge at finde en bred løsning på en velfærdsreform, bestemt ikke har talt sig fra hinanden i dag, men med stor flid har forsøgt at berede grunden for at kunne lave en bred aftale. Men jeg vil selvfølgelig ikke lade være med at bemærke, at navnlig fru Line Barfod og hr. Villy Søvnald gjorde deres til at sætte lus i skindpelsen, og at navnlig de to ordførere sådan glædede sig over, at der havde været massive demonstrationer imod en velfærdsreform.

Jeg underkender slet ikke betydningen af den meningstilkendegivelse, der kommer i demonstrationer. Det er en legitim del af et frit folkestyre, og det er en måde at give udtryk for sine holdninger på, og det skal man selvfølgelig også som politiker drage ind i sine overvejelser. Jeg

kan dog ikke lade være med at tænke på en historie, der blev bragt i tv den dag, der var demonstration, og som egentlig, tror jeg, siger ganske meget om repræsentativiteten i sådan en demonstration og om, hvad det egentlig er for et samfund, vi står over for.

Det var et ganske sigende tv-indslag fra Næstved, hvor – så vidt jeg husker – fagforbundet 3F var involveret, og tv var så ude at interviewe en række gode medlemmer af 3F, som arbejdede flittigt på arbejdspladserne, og man spurgte, hvorfor i alverden de ikke var inde i København at demonstrere. Og de meddelte jo direkte på tv, at det havde de aldeles ikke tid til, de var travlt optaget af at arbejde, og der kørte de rundt med deres trucks og deres gravemaskiner, og de hersede og regerede, og de arbejdede og producerede værdier til samfundet. Det var de optaget af, så de havde virkelig ikke tid til at tage ind og demonstrere.

Det, 3F så gjorde i Næstved – hvis ikke jeg husker helt forkert – var at sponsorere nogle busser, hvori man så anbragte gymnasieelever, der fik en gratis tur til København. Tv interviewede så i hvert fald én gymnasieelev, måske flere, jeg ved det ikke, men i hvert fald én, jeg hæftede mig ved, som blev spurgt om, hvorvidt vedkommende ville være taget til København, hvis ikke det havde været for den gratis tur, og den pågældende svarede: Nej, selvfølgelig ikke, men når nu der er en gratis tur, kan man lige så godt tage ind.

Det fortæller jo egentlig ganske meget om ånd og holdning i dagens samfund og fortæller jo mest af alt, at det går rigtig godt. Der er fuld fart på arbejdsmarkedet, der er fuld beskæftigelse, praktisk talt, nogle begynder at sukke over mangel på arbejdskraft. Vi skal gøre mere for at få flere i arbejde og få nedbragt den resterende ledighed, det skal vi bestemt, men hovedindtrykket er, at der er rigtig gang i den. Der er tilfredshed ude på arbejdspladserne med, at der er gang i hjulene, så man har ikke tid til at rende rundt og demonstrere.

Jeg tror, det er det, der er hovedbilledet. Og derfor tror jeg også, at det er lidt for tidligt, når fru Line Barfod og hr. Villy Søvnald sådan glæder sig over, at der skulle være massive strømninger i gang, hvor unge protesterer imod en velfærdsreform, der bl.a. går ud på, at ældre skal trække sig en lille smule senere tilbage. Jeg vil sige, at jeg ikke rigtig tror på det.

Jeg vil sige, der er fremlagt et velfærdsudspil, og jeg vil tro, der aldrig nogen sinde har været

præsenteret et samlet udspil i det danske Folketing, der i den grad henvender sig til unge mennesker med tilbud om investeringer i fremtiden; et udspil, som skaffer penge til, at alle unge kan få en ungdomsuddannelse, at mindst halvdelen kan få en videregående uddannelse, at der i det hele taget bliver bedre kvalitet og bedre muligheder i det danske uddannelsessystem. Et udspil med en økonomisk politik, som betyder, at vi gradvis og i hastigere tempo, end nogen havde troet, nedbringer gælden, så der ikke bliver nogen regning til de næste generationer, men tværtimod bliver værdier til de næste generationer, ja, endda så store værdier, at vismændene i dag har foreslået, at vi skal til at bygge en oliefond op ligesom nordmændene. Det er jo realiteten. Det er jo et tilbud til den unge generation og dens fremtid.

Frem for alt er det et ambitiøst udspil, som vil sikre, at der er penge til velfærd i fremtiden, først og fremmest ved en massiv forøgelse af beskæftigelsen, som gør, at der bliver flere i fremtiden til at skabe den produktion, som vi alle sammen skal leve af, den produktion, som skal skaffe værdierne, så der bliver noget at fordele af til de svageste i vores samfund. Det er virkelig et godt tilbud til den unge generation, og det perspektiv tror jeg at langt de fleste er i stand til at se, og derfor glæder jeg mig over, at et meget bredt flertal her i Folketinget er så seriøst optaget af at finde en bred løsning på fremtidens velfærdsudfordringer, at det også har fået lov til at præge dagens debat.

Kl. 21.00

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til statsministeren.

Af hensyn til medlemmerne vil jeg gerne give de forhåndenværende foreløbige oplysninger om slagets videre gang.

Der er foreløbig 11, der har indtegnet sig med korte bemærkninger til statsministeren, og der er jo som bekendt tale om, at der maksimalt kan fremføres bemærkninger til statsministeren med svar i 1 time. Derefter er der adgang for privatister op til 10 minutter. Der er foreløbig 3 privatister, der har meldt sig, og derefter er der en anden runde for ordførerne, og hvis statsministeren undervejs ønsker en pause, vil det selvfølgelig blive tilstået ham, men ellers så går vi over til de korte bemærkninger. Den første er hr. Villy Søvndal.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Statsministeren var meget optaget af min almen sindstilstand, og derfor vil jeg godt sige, at jeg er dybt berørt over omsorgen. Det er dejligt at vide, at man har en i det her liv, der virkelig holder øje med det.

Jeg synes til gengæld, diagnosen var rimelig upræcis. Det startede med, at statsministeren beklagede sig over mit sortsyn og rundede af med at bebrejde mig, at jeg glædede mig. Der er jo et stykke fra sortsyn til glæde, men jeg vil godt kvittere for det ved sådan at opklare sindstilstanden, så statsministeren også kan hellige sig andre ting. Men jeg er en meget glad mand i de her dage, det går fremragende for mit parti, og det ved statsministeren jo som partiformand altid glæder en. Men der er en ting, der glæder endnu mere. Det er, at der i morgen kommer en meningsmåling i B.T., der viser, at statsministeren og fru Pia Kjærsgaard har sat deres forspring over styr.

Men så vil jeg også godt vise omsorg over for statsministeren og sige, at jeg håber, at der er så mange jobåbninger i øjeblikket, at det bliver muligt at finde et job efter det her, for når nu statsministeren har vist så stor omsorg over for mig, vil jeg godt – og det sker jo i en situation, hvor der er mange jobåbninger på arbejdsmarkedet – bare kvittere med, at jeg er en meget glad mand, jeg synes, ting lykkes meget godt.

Jeg tror i øvrigt også, at jeg kender grunden til det, og den er, at den velfærdsdiskussion, hvori statsministeren siger, at der ingen nedskæringer er, oplever mennesker i det virkelige liv som så langt fra, hvad der sker, at de synes, statsministeren slet ikke forstår, hvad der sker ude i virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Der var ikke så meget spørgsmål i det, men jeg kan sige til hr. Villy Søvndal, at det, jeg blot advarede imod, var, at hr. Villy Søvndal nu skulle rive de unge mennesker med i sit sortsyn, det synes jeg ville være synd. Og jeg kan bekræfte over for hr. Villy Søvndal min omsorg for hr. Villy Søvndal, sådan som jeg viser omsorg over for alle ældre.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg er virkelig tryk, oplever en sjælden tryghed. Jeg er bare ikke så sikker på statsministerens

evne til at stille præcise diagnoser, fordi jeg synes, det stritter noget i alle retninger.

Men jeg vil så godt udvise lidt omsorg over for statsministeren, for det tror jeg også at statsministeren kan have behov for. Nu siger statsministeren, at alt det der med, at der bliver skåret ned, ikke passer. Tror statsministeren så ikke, at folk synes, det virker lidt sært, når alle erfaringer fra hver eneste danske kommune i øjeblikket er, at man lige præcis sidder og diskuterer nedskæringer, nedskæringer på ældreområdet, nedskæringer på børneområdet, nedskæringer på skoleområdet?

Er det klogt – og nu er det virkelig omsorgsfuldt ment – af statsministeren at tegne et billede, som ikke en eneste ude i det virkelige landskab kan genkende?

Alle, der har øjne, alle, der har ører, alle, der kan se, alle, der kan høre, ved, at det er en nedskæringsdagsorden, der præger det her efterår. Så vil mit omsorgsfulde gen sige til statsministeren: Var det ikke klogere at indrømme det?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det vil absolut ligge mig fjernt at prøve at skabe falske bevidstheder om noget som helst. Jeg fremhæver blot nogle facts, hvor faktum altså er, at i denne regerings tid er det offentlige forbrug faktisk vokset med 21 mia. kr., og man kan ikke komme og sige, at en vækst på 21 mia. er en nedskæring, det er en vækst.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kan forstå, at statsministeren er fuldstændig enig med sin beskæftigelsesminister i, at det offentlige forbrug næsten ikke skal have lov til at vokse, mens det private forbrug bare skal buldre derudad, så der bliver en større og større forskel. Jeg kunne også forstå, at statsministeren var meget enig i det forslag til vedtagelse, som Dansk Folkeparti har fremsat i dag, om, at der skal bruges flere penge i puljer til ældre.

Kl. 21.05

Derfor skal jeg bare høre statsministeren, om det, vi så kan regne med at statsministeren og regeringen kommer med af udspil til kommunerne, er, at man næsten ikke får lov til at bruge mere på nogen områder; at man skal fortsætte med de nedskæringer, som alle kommunerne sidder og laver lige nu, og så kommer der nogle særlige puljer, som man måske tager penge til

fra børneområdet for at kunne give det til nogle puljer på ældreområdet, og så skal man bruge nogle konsulentfirmaer, der skal have dyre honorarer for at lave ansøgningerne fra kommunerne, så de kan få del i puljerne. Er det det, vi kan forvente ved de kommende kommuneforhandlinger?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Betyder det, at statsministeren ikke vil tage pengene andre steder fra? Statsministerens partifælle, Erik Fabrin, har foreslået, at de skulle tages fra børnene for at gives til de ældre. Betyder det, at man rent faktisk vil give flere penge til kommunerne? Det var det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: Når statsministeren siger nej, er det så også et nej til puljer? Betyder det, at kommunerne får pengene og kan bruge dem og kan give frihed til deres medarbejdere og til deres borgere? Eller betyder det, at det bliver bestemte puljer, hvor man skal betale konsulentfirmaer dyre honorarer for at søge om andel i de her puljer, og hvor det så er til på forhånd fastlagte projekter, der styres af regeringen og Dansk Folkeparti og ikke giver frihed til de ansatte og medarbejderne til at fastlægge, hvordan de ønsker at man skal udføre den bedst mulige ældrepleje?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, regeringen har ingen hensigt om generelt at lave disse puljer. Jeg har nævnt, at der kan være enkelte områder, og ældreområdet var et eksempel, hvor vi følte det nødvendigt at aftale en pulje med kommunerne sidste gang, fordi vi ville have sikkerhed for, at pengene gik til bedre hjemmehjælp, som det var lovet. Men det er ikke et generelt ønske, vi har.

Så kan jeg sige til fru Line Barfod, at jeg ikke vil foregribe udfaldet af kommuneforhandlingerne, men hvis vi ser historisk på det, er det faktisk sådan, at praktisk taget hele den stigning, der har været i det offentlige forbrug, er gået til kommunerne. Og det er altså de der 21 mia. kr., hvoraf praktisk taget det hele er gået til kommunerne og amterne.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det virker, som om statsministeren har det sådan, at internationale rapporter, som kaster kritik på Danmark, pr. definition er uvidenskabelige, mens en rapport, der viser noget positivt om Danmark, er den højeste videnskab. Man kan beskyldte statsministeren for meget, men nogen synderlig begavet akademisk diskussion er det i hvert fald nok ikke, hvis den føres på det niveau.

Lad os så bare tage udgangspunkt i den undersøgelse, som statsministeren selv refererer til, nemlig den fra The Economist Intelligence Unit. Jeg har før forsøgt at få statsministeren til at anerkende, hvad det egentlig er, der ligger i den vurdering, og hvad det er for nogle råd, der gives. Og derfor vil jeg bare spørge statsministeren i dag – siden vi havde debatten her i en spørgetime – om statsministeren efterfølgende har fået læst op på, hvad det er, The Economist Intelligence Unit siger er den største trussel mod det meget favorable erhvervs-klima, der er i Danmark aktuelt.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Ja, men det er ikke en aktuel trussel, for regeringen fører ikke en sådan politik.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det kunne være berigende, hvis statsministeren ville gengive, hvad det er for en trussel, der dér tales om, så vi ved, hvad vi snakker om, og så folk, der måtte høre på det, præcis ved, hvad det er, den undersøgelse, som statsministeren ofte ynder at referere til, siger er den væsentligste trussel mod det danske erhvervs-klima.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, men jeg troede jo, hr. Morten Østergaard ville redegøre for det, som var hans anliggende, men så skal jeg da gerne gøre det på hr. Morten Østergaards vegne.

Der er altså kommet en analyse, som viser, at Danmark er det land, der må forudses at have det bedste erhvervs-klima – oven i købet 5 år ud i fremtiden. Og så anføres det, at det, der kan true sådan en situation, er, hvis man fører – nu kan jeg jo ikke huske den nøjagtige ordlyd, det kan hr. Morten Østergaard formodentlig bedre – en udlændingepolitik, som skræmmer folk fra vid

og sans for nu at sige det på den måde. Og sådan en udlændingepolitik fører regeringen ikke, og det er derfor, jeg siger, det slet ikke er nogen aktuel trussel.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Nu hørte jeg jo statsministeren sige, at det der med skattehuller, ikke er noget problem, for dem lukker regeringen. Statsministeren glemte bare at tilføje: hvis regeringen kunne finde nogen skattehuller. For sandheden er jo, regeringen definerer skattehuller som noget, der ikke eksisterer, og så er det jo let nok bagefter at sige, man gerne vil lukke dem.

Det samme ser vi jo så på ældreområdet, hvor jeg forstår på statsministeren der ikke er noget at komme efter, der er jo ansat flere mennesker og det ene og det andet. Og det er da også rigtigt. På ældreomsorgsområdet er der siden 2000 og frem til 2005 ansat ca. 5.000 flere mennesker. Men sandheden er jo, at man har skåret ned på de vitale områder, altså det, der hedder sygepleje, og det, der hedder rengøringshjælp, og man har skruet op for kontorfaciliteterne og det administrative personale.

Kl. 21.10

Så kan regeringen jo blive ved med at sige, at der er tilført flere ressourcer, og vi andre kan blive ved med at spørge. Men der er jo ikke tilført flere ressourcer til det, der virkelig betyder noget i ældreomsorgen, nemlig de hænder, der servicere de ældre, og så kommer vi ikke meget længere. Var det ikke på tide, at statsministeren sagde, at vi nu må tage skeen i den anden hånd, at vi godt vil se på det her og sørge for, at der kommer flere hænder i ældreomsorgen, der virkelig tager vare på de ældre?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det første, man kan sige om skattehuller, er, at det jo viser sig gang på gang, at når Socialdemokrater taler om skattehuller, er det et skalkeskjul for bare at sætte skatten op. Så siger man bare: Her har vi et skattehul, der må vi sætte skatten op. Den måde leger vi jo ikke på. F.eks. vil Socialdemokraterne skærpe pensionsbeskatning og kalder det et skattehul. Men det er jo ikke et skattehul, det er et forsøg på at få mere pensionsopsparing her i landet. Så derfor er der grund til at holde på hat og briller og ikke mindst tegnebog, når Socialdemokraterne taler om det.

Så er det dog mageløst at høre hr. John Dyrby nu kritisere, at der spares på administrationen på ældreområdet. Vi bliver normalt kritiseret for, at pengene bliver brugt på administration og bureaukrati, og nu er det galt, at der bliver sparet på administrationen. Det er i øvrigt knap nok rigtigt. Lidt er der, ja, men det er sandelig ikke ret meget. Der er bevilget flere stillinger til omsorg og pleje, og det må da være det afgørende for de ældre, at der er kommet flere stillinger til omsorg og pleje.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Nu er jeg sådan halvvejs forundret. Hvis jeg skal være positiv, må jeg sige, at statsministeren misforstod det, jeg sagde. Det, jeg sagde, var, at ja, der er kommet flere ansatte til omsorg i ældresektoren, det er der. Men de er jo primært ansat til administrative opgaver, kontoropgaver. Mens sådan noget som sygepleje, sådan noget som rengøringshjælp bliver skåret ned, og det er jo det, der i virkeligheden er underligt. Så statsministeren har ret i sine tal. Men hvis man går ned og kigger på tallene, er der nogle af de basale funktioner, der er skåret ned. Og hvis man går rigtig ned og kigger på tallene fra 2002 til 2005, viser det sig, at der ikke – som statsministeren bryster sig så meget af – er kommet flere stillinger inden for ældreomsorgen.

Det er den periode, hvor statsministeren har siddet i spidsen, det er den periode, hvor statsministeren har kunnet bestemme budgetterne, og der er ikke kommet flere stillinger i ældreomsorgen. Det fremgår klart af tallene fra Danmarks Statistik.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

For dem, der lytter og ikke har tallene, er det selvfølgelig svært at følge sådan noget. Jeg kan blot sige til hr. John Dyrby og alle andre, at de tal, som jeg står med her, og som jeg meget gerne udleverer, er officielle tal, hvor kilderne er Danmarks Statistik og Socialministeriet. Vi udleverer dem hjertens gerne.

De tal viser, at der i dag er omkring 5.000 flere ansat til omsorg og pleje, end der var, da regeringens trådte til. Og når man kigger ned over de forskellige andre kategorier, der er, er der tale om enten andre stigninger eller praktisk taget uændrede tal. Så der er tale om en klar stigning, og jeg udleverer gerne tallene. Hr. John Dyrby har intetsteds holdpunkt for sine påstande.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg forstod på det, statsministeren sagde, at han var enig i, at der var brug for flere ressourcer til ældreområdet; uanset at alt jo næsten går fantastisk godt, er der brug for flere ressourcer. Jeg forstod også, at statsministeren var enig med beskæftigelsesministeren i, at man skal sørge for, at væksten på det offentlige område er betydelig lavere end på det private område.

Så er det bare, jeg vil stille det ene, enkle spørgsmål til statsministeren: Hvad er det for nogle områder inden for det offentlige, der nu skal finansiere de her forbedringer inden for ældreområdet?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Vi er jo i den heldige situation, at der faktisk er penge til en vækst, om end en beskeden vækst, så dog en vækst. Så det at tilføre flere penge til et sted behøver ikke at betyde, at man flytter penge væk et andet sted fra. Der er faktisk plads til en nettovækst inden for en ramme, der er fastsat som mål, på 0,5 pct. om året. Det svarer rundt regnet til et par milliarder om året i vækst.

Noget andet er så, at det jo kan være, at der inden for det offentlige område er felter, hvor behovet er faldende, og andre steder, hvor behovet er stigende, og så flytter man selvfølgelig penge rundt. Men det har da ikke noget med nedskæringer at gøre. Det er jo bare, at man flytter pengene hen, hvor behovet er, og væk derfra, hvor behovet ikke er.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Så synes jeg da, at Dansk Folkeparti skulle lytte til, hvad ministeren siger nu; for det her viser i hvert fald, at hvis man stemmer for Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse, stemmer man ikke for, at der kommer flere penge til kommunerne, så stemmer man ikke for, at der bliver flere penge til velfærd, så stemmer man bare for, at der skal flyttes penge fra unge til ældre.

Det er jo så det, man stemmer for ved Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse. Så stemmer man ikke for, at der kommer flere penge til kommunerne. Så stemmer man ikke for, at der bliver flere penge til velfærd, så stemmer man bare for, at der skal flyttes penge fra unge til ældre. Det er jo pointen i den vedtagelse, som Dansk Folkeparti har fremsat, at der ikke er en krone mere til det offentlige, ikke en krone mere til velfærd, så

man holder fast i beskæftigelsesministerens liberalistiske målsætning om, at den offentlige sektor skal udhules, sådan at vi kan få et nyt Danmark.

Kl. 21.15

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan ikke på nogen som helst måde bekræfte hr. Per Clausens fremstilling, og hvis hr. Per Clausen kigger historisk på det, vil han se, at hvert år er der faktisk blevet tilført kommunerne flere penge.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Der bliver jo talt meget om de ældre, og det gør statsministeren også, og det er jo alt sammen udmærket. Men spørgsmålet er jo egentlig, hvem vi taler om, når vi taler om ældre.

Vi har den holdning i vores parti, at der er brug for at se på de ældre som andet end en stor gruppe, der nødvendigvis er sociale tilfælde alle sammen. Vi kan i hvert fald konstatere, at der også er medlemmer i statsministerens eget parti, der har den holdning. For ikke så lang tid siden var der en debat om boligydelse, og der sagde fru Inge-Lene Ebdrup til Berlingske Tidende, at hun ikke synes, det er rimeligt, at det er fødselsdatoen, der afgør, hvad man kan få af ydelser. Det burde i stedet være en konkret vurdering af den enkeltes økonomiske situation. Er statsministeren ikke enig i det?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Regeringen har ingen planer om at ændre på boligydelsen, vil jeg gerne først og fremmest slå fast. Det andet, jeg så gerne vil sige, er, at principielt skal man selvfølgelig altid se på, hvem der behøver, og hvem der måske ikke behøver en ydelse. Vi skal have et velfærdssamfund, hvor vi koncentrerer hjælpen til dem, der virkelig har behov for hjælp. Endelig vil jeg så sige, at man også, når man tilrettelægger systemerne, skal tilrettelægge dem sådan, at det kan betale sig at spare op, f.eks. også at spare op til sin alderdom. Det kan jo ikke nytte noget, at vi laver et system, hvor vi beder folk om at spare op til deres alderdom, og det, de så opdager, når de bliver ældre, er, at staten så bare tager det hele på en anden måde. Så det er jo en balance mellem forskellige synspunkter.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Men der er jo stadig et fordelingspolitisk aspekt i det her, som handler om, at når man nu står og taler om, at der er brug for at styre de offentlige udgifter, er der jo også brug for en prioritering. I det øjeblik man vælger at holde hånden over de lejere, som faktisk har en større formue, og som får en særlig rabat, fordi de er over 65 år, er det jo faktisk penge, som kunne være gået til de ældre, der er på plejehjem, og som har brug for flere penge. Jeg har svært ved at forstå det fordelingsmæssige ræsonnement, som man kan sige der ligger bag, at man synes, det er i orden at holde hånden over nogle, som faktisk kunne klare sig selv – det har trods alt tidligere været Venstrepolitik – og så bruge dem på dem, der virkelig har brug for det.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Igen må jeg fastslå, regeringen ingen planer har om at ændre på reglerne om boligydelse. Rent principielt er jeg selvfølgelig enig med fru Charlotte Fischer i, at man skal tilrettelægge velfærdssystemet sådan, at hjælpen fokuseres på dem, der virkelig har hjælp behov, og mennesker, der kan klare sig selv, behøver jo ikke den hjælp fra det offentlige.

Samtidig skal man så tage det hensyn, at vi indretter systemet sådan, at vi ikke – hvad skal vi sige? – ødelægger folks incitament til at spare op til alderdommen. Det er den balance, vi hele tiden skal finde. Så hvis man skal ind og lave sådan nogle ændringer som dem, fru Charlotte Fischer efterlyser, vil jeg anbefale, at man gør det i forbindelse med, at man ændrer skattesystemer og andre systemer. Det har regeringen altså ikke nogen plan om.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu ved jeg, at statsministeren har mange evner, men dog mangler evnen til at erkende fejl. Det kan en gang imellem være et problem, for når statsministeren står her på talerstolen og helt tydeligt er inspireret af finansministerens hokus-pokus talmagi og taler om flere ansatte i ældreomsorgen, svarer det lidt til statsministerens bombastiske fastholden af, at der var ansat 14.000 flere i den offentlige sektor under den her regering – tal, som nu er dementeret godt og grundigt af virkeligheden.

På samme måde er det med ældreomsorgen. Det er rigtigt, der er blevet flere ansatte. Det, der er den samme virkelighed, er, at der er blevet væsentlig flere ældre, og når man tager Indenrigs- og Sundhedsministeriets opgørelse, viser det sig, at der fra 2004 til 2005 bruges færre penge pr. ældre, end der gjorde tidligere, altså en decideret nedskæring.

Kl. 21.20

Det, jeg synes er det mest interessante spørgsmål, er: Vil regeringen og statsministeren, når man nu overtager amternes sygeplejerskeuddannelse og lignende her fra årsskiftet, så medvirke til at sikre, at der bliver et reelt øget optag af plejepersonale, altså sundheds- og socialassistenter, sygeplejersker m.v.? For det er jo det, der skal til, hvis der skal flere varme hænder ud i ældreomsorgen.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Lad mig først og fremmest sige: Jeg tror, vi alle sammen er optaget af at sikre, at vore ældre får ordentlig omsorg, ordentlig pleje, i det hele taget har en anstændig tilværelse. Jeg tror, vi fælles har det mål.

Så kan vi slås om tal. Og jeg vil bare sige til hr. Ole Sohn, at jeg selvfølgelig støtter mig til de tal, jeg har fået oplyst, og som er officielle tal. Hvis jeg en dag får at vide, at Danmarks Statistik har opgjort tallene forkert og derfor ændrer dem, skal jeg være den første til at melde det videre. Men jeg er da nødt til som statsminister at holde mig til de officielle tal, jeg har, og jeg udleverer dem hjertens gerne, så alle kan se, på hvilket grundlag jeg baserer det, jeg siger.

Da vi i sin tid sagde, at der var tale om 14.000 flere offentligt ansatte, baserede vi det faktisk på officielle opgørelser fra Danmarks Statistik. Så laver Danmarks Statistik senere en korrektion af sine egne tal. Vi er jo altså som politikere nødt til at tage udgangspunkt i det, der er officielle tal. Og det er også det, jeg har gjort her i dag.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg bliver bekræftet i, at statsministeren ikke evner at erkende en fejl. Så det lader vi ligge. Det bliver dokumenteret senere ved skriftlige spørgsmål og skriftlige svar.

Men jeg fik ikke svar på det væsentlige, netop den konstatering af, at der fra 2004 til 2005 i kommunerne er konstateret færre penge pr. ældre, altså som en følge af statens, regeringens

stramme økonomiske politik over for kommunerne, som rammer ældre, der har behov for hjælp; så jeg forventer ikke, at statsministeren erkender det. Vi får det på skrift. Det har stået i avisen, men vi får det på skrift ovre fra finansministeren.

Men spørgsmålet er: Vil statsministeren medvirke til, når regeringen overtager ansvaret for uddannelserne inden for sundhedssektoren, at sikre, at der kommer et markant stigende optag, og investere de penge, der er nødvendigt. For det er jo forudsætningen for, at man kan få flere varme hænder ud til ældre. Og der er man langt, langt bagefter. Der er skåret ufattelig meget ned på optaget af sygeplejersker, også under den her regering. Det må altså ændres, hvis man overhovedet skal kunne løfte opgaven.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Må jeg lige understrege, at jeg ikke har talt om 2004 til 2005. Det gjorde jeg opmærksom på i det, jeg sagde i mit svar for lidt siden, for det er ikke umiddelbart sammenlignelige tal. Det er noget teknik bl.a. på grund af nogle ændrede momsregler. Og derfor er hr. Ole Sohn ikke i stand til at drage sin konklusion, og derfor har jeg afstået fra at sige noget om udviklingen fra 2004 til 2005, for det tror jeg man skal grave mere i.

Men jeg vil bare sige, at man jo så i øvrigt ikke alene måler kvaliteten på ældreomsorgen med de her tal. Men de her tal er væsentlige til en afvisning af de forkerte påstande, der er kommet under debatten i dag, om, at der skulle være skåret ned på området. Det er der ikke. Der har været tale om en vækst.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu er statsministeren jo nærmest verdensberømt for sin kreative omgang med tal, ikke mindst i sin tidligere karriere som skatteminister. Så det vil jeg fuldstændig undlade at beskæftige mig med at prøve at overbevise statsministeren om ikke er rigtigt.

I stedet vil jeg prøve at få statsministeren til at forholde sig til en virkelighed. Den daværende socialminister i november 2003 modtog et brev fra de ansatte på et københavnsk plejehjem, som på grund af de mange nedskæringer konkluderede: Vi vil ikke behandles som kvæg; hvis vi skal passe jeres pårørende, skal I behandle os som mennesker og give os ordentlige arbejdsfor-

hold. Den daværende socialministers reaktion var at sige: Det er ikke mit bord.

2½ år efter kommer der en fjernsynsudsendelse, som tilfældigvis er fra det selv samme plejehjem, Fælledgården i Københavns Kommune, hvor det viser sig, at det er gået så galt, som de ansatte sagde allerede for 2½ år siden, og den nuværende socialminister farer så op og siger: Hvor er det dog forfærdeligt.

Hvor er det dog forfærdeligt. Det har hun jo fuldstændig ret i. Problemet er, at advarslen kom for 2½ år siden. Så i dag må man sige: Reaktionen er hykleri.

Kl. 21.25

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kender ikke noget til den pågældende brevveksling, men kendsgerningen er jo, at det er et kommunalt ansvar.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg kunne godt tænke mig at vide følgende: Er det statsministerens holdning, at forholdene på de danske plejehjem, de forhold, som er dybt kritisable, og som i øvrigt også er noget af det, der går igen i den vedtagelse, som statsministeren vil stemme for, er et kommunalt ansvar, og at statsministeren følger sig fuldstændig, nu vil jeg ikke sige uansvarlig, men uskyldig i den her sag?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil sige, at vi som Folketing og regering har et ansvar for hvert år at forhandle økonomien med kommunerne, der så derefter fordeler pengene til forskellige formål. Og det er altså tilrettelagt sådan, at det er kommunerne, der har ansvaret for ældreomsorg og -pleje, og derfor er det i kommunen, ansvaret ligger. Det er ikke noget med, at man prøver at skubbe ansvaret fra sig, men det er bare sådan, det er indrettet i Danmark. Og jeg vil gerne sige, at jeg da er lige så rystet over det, vi har set, som jeg tror alle andre er. Det er selvfølgelig uacceptable forhold, og de ansvarlige må rette dem op, men det er jo ikke regeringen, der kan komme ind og sætte Københavns Kommune under administration – uden videre i hvert fald. Det er jo i Københavns Kommune, ansvaret ligger, og derfor også Københavns Kommunes politikere, der må tage sig af sagen. Det, vi skal som Folketing, er at bevilge

penge til kommunerne hvert år, som de så derefter fordeler til forskellige formål.

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Vi var mange, der var glade for, at statsministeren i starten af sin replik konstaterede, at det havde været en fredelig debat, hvor vi ikke havde talt os længere væk fra hinanden; for hvis statsministeren nu ikke havde nået at sige det og man så hørte statsministerens replik, kunne man jo godt være blevet lidt nervøs. Men heldigvis sluttede det også af med det andet, og det har i hvert fald fået os til at tænke lidt over, om vi nu skulle have en anden runde. Det kunne jo være, det så ville gå helt galt der.

Men jeg vil bare sådan lidt omkring hovedtemaet i dag om ældreområdet, hvor jeg kunne forstå der ikke var noget at komme efter hverken med tal eller det ene eller det andet eller det tredje. Vi har fået tal fra Kommunernes Landsforening, der siger, at de udgifter, man har på en 67-årig – det er ovre i tusinder af kroner – i 2002 var på 41.000 kr.; i budgetåret her i 2006 er de nede på 40.800 kr. Det er bare et enkelt lille tal, som har været et af de steder, hvor vi har prøvet at illustrere, at her har vi nok nogle problemer. Det er nok der, at mange af de problemer, vi har med, om kvaliteten nu er i orden, bunder.

Will statsministeren erkende, at det er den faktiske udvikling, som KL har skrevet ned i den her budgetredegørelse?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg har udtrykkeligt redegjort for, på hvilket grundlag jeg har udtalt mig. Jeg har tallene her, og de er til rådighed for Folketinget, og så kan man selv bedømme det. Nu er der jo i øjeblikket en forhandling mellem regeringen og kommunerne, og man skal vel også se den taldiskussion i det lys. Jeg holder mig til de officielle tal, vi har i regeringen. Det er dem, jeg har fået præsenteret, og det er dem, jeg har videregivet til Folketinget.

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Det må så betyde, at hvis det viser sig, at KL har ret, får de også ret. Det er jo godt så.

Så vil jeg gå over til det andet spørgsmål, som statsministeren også diskuterede lidt med hr. Ole Sohn, nemlig antallet af offentligt ansatte, som jo ifølge regeringens egen Økonomisk Re-

degørelse er gået fra 824.000 til 813.000. Og det skyldes så, forstår jeg, nogle tekniske filierier her og der. Men jeg erindrer bare en meget markant valgannonce fra partiet Venstre, hvor Venstre glædede og frydede sig over, at der var kommet flere offentligt ansatte, og på den baggrund jo anbefalede, at man skulle stemme på partiet Venstre.

Hvis det nu viser sig, at det rigtige tal er, at der er et faldende antal beskæftigede i den offentlige sektor, har Venstre og statsministeren jo ikke rigtig grund til at fryde og glæde sig så meget, som man havde dengang, hvor man indrykkede annoncen. For at komme op i samme gode humør, som hr. Villy Søvndal og andre også skulle op i, vil statsministeren så fylde op, sådan at vi får alle de her offentligt ansatte, så vi kan få fyldt alle de her arbejdsopgaver godt ud?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er sådan, at vi i modsætning til Socialdemokraterne altså ikke måler alt efter, om der nu er en vækst i antallet af ansatte eller en vækst på et bestemt udgiftsområde. Vi måler det meget mere efter, hvad der kommer ud af det: Er det, der kommer ud af det, godt, eller er det, der kommer ud af det, ikke så godt? Og hvis det ikke er så godt, skal det gøres bedre, og hvis det er godt, glæder vi os over det.

Kl. 21.30

Det, vi gjorde, dengang, var at videregive det officielle tal, Danmarks Statistik havde oplyst, og det videregav vi sådan set nøgternt uden hverken at lægge glæde eller sorg i det, men som en konstatering. Og det siger jeg, fordi det jo ikke var alle i mit bagland, der var så glade for oplysningen om, at der ifølge Danmarks Statistik faktisk havde været en sådan vækst på 14.000, men vi syntes, det var almindelig folkeoplysning at videregive det tal, som Danmarks Statistik havde oplyst.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner (S):

Det er vel sådan, at mens vi bliver rigere og rigere, bruger vi forholdsvis mindre på de ældre, på de syge og på børnene, altså på det offentlige forbrug. Og det er jo rent faktisk også det, der er meningen med regeringens politik. Det var det, finansministeren meget præcist udtrykte sidste år i december ved finanslovforhandlingen, nemlig at man skulle bruge en mindre andel på de områder. Og det er vel derfor, vi har de proble-

mer, som vi kan se i dag. Vi kan jo rent faktisk se i Økonomisk Redegørelse fra 2004-2006, at den del af bruttonationalproduktet, man bruger på det offentlige forbrug, falder med 1 pct.; vi bruger altså en mindre andel. Og det er vel egentlig det – ud over alle de mange tal, som statsministeren har slynget om sig med her i dag og siger vi ikke skal måle så meget efter osv. – det drejer sig om, at vi bruger en mindre andel, og derfor bliver det værre og værre med, hvad vi kan levere i det offentlige.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jamen det er jo simpelt hen ikke rigtigt. Kendsgerningen er altså, at det offentlige forbrug i dag er 21 mia. kr. højere, end det var, da vi overtog regeringsansvaret, og det har selvfølgelig også betydet, at man har kunnet bevilge flere penge til forskellige velfærdsgoder.

Vi har det sådan i regeringen, at vi glæder os over, at der også har været en pæn vækst i det private forbrug, og at koblingen af økonomisk fremgang og dermed lønfremgang og skatteletelse har betydet, at sådan en gennemsnitsfamilie har fået 19.000 kr. mere til rådighed til sig selv i denne regeringstid. Det tillader vi os at glæde os over. Vi under faktisk danske familier den stigning i deres rådighedsbeløb.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner (S):

Statsministeren gør sig jo umage for at svare uden om det spørgsmål, jeg stiller, altså at vi bruger en mindre andel af det, vi producerer, til det offentlige forbrug, og at den andel altså er faldende på bare 2 år med 1 pct. af bruttonationalproduktet; det kan man se af regeringens økonomiske oversigt. Og det, som finansministeren sagde sidste år i december, var, at det lige præcis er meningen med regeringens politik, at vi skal bruge en mindre andel til de gamle, til de syge og til børnene. Det synes jeg sådan set bare statsministeren stille og roligt skulle indrømme; men det er jo ikke sikkert, man gør det her sidst på aftenen, der blev jo heller ikke indrømmet meget ved syvtiden i morges, da vi havde det første møde. Men prøv alligevel at indrømme, at det her er virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, men det er jo en sær form for logik, som hr. Jens Peter Verner giver udtryk for. Det er,

som om det skal være hugget i granit og nærmest skrevet i grundloven, at det offentlige forbrug skal udgøre en ganske bestemt procentdel af landets samlede produktion. Det er, som om hr. Jens Peter Verner slet ikke kan glæde sig over, at det går så godt i dansk økonomi, at vi både er i stand til at bevilge 21 mia. kr. mere til offentligt forbrug og glæde os over, at en almindelig dansk familie har fået 19.000 kr. mere til sig selv.

Vi har det sådan i regeringen, at vi ikke har ondt af, at private familier får mere til privat forbrug. Og oven i det kan vi så også bevilge flere penge til offentligt forbrug. Det er da faktisk en rigtig god situation.

(Kort bemærkning).

Magnus Heunicke (S):

Jeg kan forstå, at statsministeren var på nettet her i pausen og googlede sig frem til, at der var 24 millioner hit på Denmark good government, det var jo imponerende. Jeg har også selv lige været på nettet og googlet mig frem til en anden sætning, nemlig Denmark needs a new government, ved den er der hele 36 millioner hit.

Måske er det, fordi der er behov for en regering, som endelig skal skille partiapparat fra statsapparat. Vi har tidligere i dag, i morges, været igennem endnu en runde forsøg på at få svar på, hvorfor statsministeren brugte embedsmandsapparatet til at invitere udvalgte journalister og borgerlige medier til en Venstremiddag på Marienborg.

Nu kan jeg så se, at Venstres amtsborgmester i Ribe amt, Laurits Tørnæs, beskyldes for lignende magtmisbrug, fordi embedsmændene der har sendt en pressemeddelelse, der roser Venstre; tilsynet er nu gået ind i sagen. Og så må jeg altså spørge: Er der ingen grænser for Venstre? Har man siddet så længe på magten, at man ikke kan skelne mellem partiet og systemet?

Kl. 21.35

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Den sag, hr. Magnus Heunicke henviser til, aner jeg intet om. Jeg kan sige, at jeg som politiker er meget, meget bevidst om, hvor grænserne går.

(Kort bemærkning).

Magnus Heunicke (S):

Ja tak. Det lyder jo godt. Jeg kan også forstå, at man nu i Statsministeriet har fundet ud af, at

man vil ændre procedure; fremover vil man, hvis man vil forsøge at gentage succesen med at invitere – om der så vil komme nogen eller ej, må vi jo se – til arrangementer på Marienborg, skrive præcist, om det er et Venstrearrangement eller et statsministerielt arrangement. Og så er det jo, man godt kunne tænke sig at vide, hvorfor man ændrer procedure? Kan vi få en lille indrømmelse af, at det måske er en lille fejl, man har begået?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er tydeligt, at hr. Magnus Heunicke ikke har ret mange politiske opgaver at tage sig til, siden han kan blive ved at være optaget af denne lille sag, som nu har været drøftet så meget; jeg har ikke mere at føje til, hvad der allerede er svaret flere gange.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Christensen (RV):

Da statsministeren i formiddags for snart mange timer siden indledte sin tale, blev den indledt med ordene: Det går virkelig godt i Danmark. Og nu ved jeg jo, at statsministeren har et meget stort lodret arkiv, hvor rapporter, som ikke tiltaler statsministeren, meget hurtigt bliver puttet i, og med fare for, at den rapport, der er kommet fra Det Økonomiske Råd, allerede er endt der, vil jeg gerne læse op, at betalingsbalancen i 2004 var på 44 mia. kr., i 2006 på 24 mia. kr. Det er selvfølgelig også godt, for det er jo kun knap nok en halvering. Hvis man går videre, vil den i 2007 efter rådets opfattelse være på 14 mia. kr., i 2008 være på 5 mia. kr., og så skal der jo ikke den store matematiske udregning til at regne ud, hvad den så kan risikere at være i 2009.

Jeg vil spørge statsministeren: Hvilket årstal går statsministeren egentlig ud fra, når han i sin åbningstale starter med at sige, at det går virkelig godt i Danmark?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg er jo i den glædelige situation, at det gør det hvert år i denne regerings tid.

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg tror, svaret er afsluttet. Hr. Poul Erik Christensen.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Christensen (RV):

Statsministeren skal ikke have ros for at komme med klare og tydelige svar. Det er også en måde at afværge ubehagelige spørgsmål på. Det er bare ikke særlig flatterende for statsministerens måde at agere på.

Jeg vil læse videre af statsministerens tale, nemlig sætningen umiddelbart efter. Der siger statsministeren: Der er fuld fart på dansk økonomi. Jeg vil læse op fra samme rapport igen, og hvis statsministeren har fået den arkiveret, er han meget velkommen til at komme forbi mit kontor og få en kopi. I den rapport står der om den fulde fart i den danske økonomi:

En væsentlig faktor ved den aktuelle højkonjunktur er de stigende boligpriser. De store boligformuer giver øgede forbrugsmuligheder.

Er det dét, statsministeren tænker på?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tænker på den samlede økonomiske situation, som er præget af en bomstærk økonomi, hvor der er meget store overskud på de offentlige finanser, på betalingsbalancen; udlandsgælden er væk, vi afdrager den offentlige gæld hastigere, end vi havde forventet, og selvfølgelig kan overskuddet gå op og ned fra år til år, men når vi ser over tid – og det er derfor, jeg siger, at det er hvert år i den tid, denne regering har siddet, at der har været grund til at glæde sig over det ene eller det andet – har vi en bomstærk økonomi.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Statsministeren fremhæver jo med en række tal den økonomiske vækst i bl.a. amterne. Samtidig har man jo ude i amterne, som jeg kender noget til, siden 2002 oplevet en række nedskæringer bl.a. vedtaget med gode Venstrefolks støtte. Der er skåret ned på socialt udstødte, på psykiatri, familiebehandling, handicappede, uddannelse. Samtidig er der så også øget brugerbetaling på institutionsmad, VUC, gymnasieuddannelser m.m.

Jeg vil godt spørge statsministeren, om det ikke er lidt i modstrid med det her med, at den økonomiske vækst er der? Eller skyldes de her ting bare, at de Venstrefolk, som er ude i amterne, er de mest uduelige Venstrefolk, der findes?

Kl. 21.40

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Altså, kendsgerningen er jo, at Folketinget, i øvrigt med et meget bredt flertal – for det er jo en del af den såkaldte satspuljeaftale – hvert år bevilger penge til særlig udsatte grupper, og som jeg nævnte i min indledende tale i dag, er der faktisk i den tid, vi har siddet som regering, bevilget 6 mia. kr. på den konto til særligt udsatte. Hvad man så træffer af beslutninger om fordeling af pengene udeomkring i amterne, i kommunerne, kan vi jo fra regeringens side ikke blande os i. Men kendsgerningen er altså, at til det, Folketinget har ansvar for, er der faktisk blevet bevilget 6 mia. kr., siden vi trådte til som regering.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Jeg må så konkludere, at det åbenbart er de Venstrefolk, der er i amterne, som hører til de mere uduelige af slagsen. Men så siger statsministeren så, at hvilke beslutninger man træffer ude i amterne, kan vi ikke herfra blande os i. Det kan jeg godt undre mig over, når man så oplever, at det ene amt efter det andet er tvunget til at bruge en større del af budgetterne på sundhedsområdet uden mulighed for at prioritere, fordi man herfra har sagt, at vi har et efterspørgselsstyret sundhedsvæsen. Og det er jo lige præcis det, der har gjort, at også Venstrefolk i amterne kan sige: O.k., vi er nødt til at skære ned på en række af de socialt allersvageste grupper i Danmark, som hidtil har været i amternes varetægt. Kan det ikke også være sådan, det hænger sammen?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, det kan det ikke, for regeringen har i aftalen med amterne hvert år bevilget flere penge til de formål, der skulle opfyldes på sygehusområdet, herunder kortere ventetider, og ventetiderne er afkortet.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg tror egentlig ikke, at landets pensionister følte, at det var en særlig god tryghedsgaranti, statsministeren gav, da svaret blev givet til fru Charlotte Fischer. Netop sidste efterår blev der i forbindelse med finanslovdspillet fra statsministerens side fremlagt et forslag til besparelser på boligydelsen. Tilsvarende tror jeg egentlig heller ikke, at landets lejere i den almene sektor

føler, at trykkesgarantien er særlig stor set i forhold til det, der er blevet sagt her i aften. Det er jo immervæk lykkedes regeringen sammen med De Radikale at tage alle lejerne penge fra Landsbyggefonden – 8 mia. kr. i særskat. Og så er der givet 200 mio. kr. til huslejelettelser.

Kan statsministeren bekræfte, at når man tager den samlede mængde af boliger i den almene sektor, er det 400 kr. på årsbasis i huslejelettelser? Hvordan harmonerer det med, at statsministeren samtidig siger, at man allerede har indfriet Socialdemokratiets politik, herunder støtten til lejerne, set i forhold til skattepolitikken?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror ikke, jeg sagde noget om, at vi havde truffet beslutninger, der havde sænket huslejerne. Jeg sagde, at der var igangsat et udredningsarbejde i medfør af aftalen med De Radikale om netop det spørgsmål om huslejefastsættelsen. Og for så vidt angår Landsbyggefonden, har det jo altid været meningen, at pengene i den fond netop skulle bruges til byggeri i sektoren.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg tror, at statsministeren skulle prøve at læse, hvad der står i fundatsen for den almene sektor. Der står ikke noget om, at det er lejerne, de dårligst stillede mennesker her i landet med de laveste indkomster, der skal betale vores plejehjemsbyggeri, vores specifikke ældreboligbyggeri. Det står der intet om. Det er tilføjet siden i en helt anden beslutning. Men det, jeg synes er interessant, er, at statsministeren let og elegant sagde, at regeringen allerede har indfriet Socialdemokratiets skattepolitik, så det er så nemt. De peanuts, der er leveret indtil videre – 400 kr. på årsbasis ud af en husleje på måske 70.000-80.000 kr. – rækker ikke langt. Det er heller ikke det, Socialdemokratiet ønsker. Det er 20-25 pct. Derfor spørger jeg så: Er man parat til fra regeringens side at indfri det? For ellers var det jo et tomt løfte som sædvanlig.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jamen for så vidt angår boligdelen, har jeg svaret på det – det er der en aftale om med Det Radikale Venstre, så spørgsmålet om huslejefastsættelse er noget, vi vender tilbage til i medfør af det analysearbejde, der har fundet sted. Det, jeg kommenterede om skattestoppet, var, at So-

cialdemokraterne påstod, at det skulle være et bedre skattestop, hvis man også ville lukke skattehuller. Jamen det gør vi allerede, det er en del af skattestoppet. Man påstod også, at det skulle være et bedre skattestop, hvis der var et takststop. Der siger jeg så, at vi allerede har et takststop, så der er ikke behov for de forbedringer, for de er allerede indeholdt i skattestoppet, og det var blot det, jeg fastslog.

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, så siger vi tak til statsministeren, og så går vi over til det, der i Folketingsjargonen hedder privatister. Og der er foreløbig to, der har meldt sig som privatister, og den første er hr. Thomas Krog.

Kl. 21.45

Thomas Krog (SF):

Det går virkelig godt, det er gode tider, sagde statsministeren både tidligere på dagen og her for lidt siden. Han talte endda om et land, hvor alle får del i fremgang og trykthed. Hvis det var statsministerens mål, at vi alle får del i trykthed, så ville jeg og SF jo bakke hundrede procent op bag det.

Den deprimerende del er, at statsministeren faktisk beskrev Danmark som et land, hvor trykthed for alle er en realitet i dag. I min daglige færden møder jeg et andet Danmark end det, statsministeren taler, om et Danmark, hvor trykthed og fremgang er mangelvarer, der skal kæmpes for. Derfor har jeg i min tid her i Folketinget brugt mange kræfter på eksempelvis at hjælpe de tusindvis af mennesker, som i disse år bliver glemt og klemte i de kommunale systemer, fordi økonomien dér er mere og mere presset – mennesker, der helt uforskyldt og uberettiget får frataget det forsørgelsesgrundlag, som sygedagpengene udgør for dem.

Jeg har i al beskedenhed forsøgt at være talefører for det voldsomt stigende antal mennesker, der er blevet placeret på nutidens fattighjælp, ledighedsydelse, selv om der absolut ingen mulighed er for, at de kan få det dertil hørende fleksjob.

Min færden i det andet Danmark har fået mig til at arbejde målrettet for at hjælpe mennesker, der er nedslidte efter et langt og hårdt liv på arbejdsmarkedet, men alligevel skal igennem syv, otte, ti arbejdsprøvninger, jobtræningsforløb og diverse lægeundersøgelser, der strækker sig over 3-4 år, før de kan få den førtidspension, der

giver dem ro og mulighed for at komme videre med deres liv.

Jeg har rejst det problem, at forældre til handicappede børn, der i årevis yder børnene en uundværlig hjælp ved at passe dem i hjemmet og samtidig sparer samfundet for udgifter til institutionspladser, helt urimeligt står uden dagpengeret den dag, barnet eksempelvis dør, fylder 18 eller flytter på institution.

Sådan er der utallige områder, hvor mennesker ikke oplever statsministerens påstand om, at det går virkelig godt – områder, hvor mennesker er voldsomt økonomisk klemte og har så svært ved at få hverdagen til at hænge sammen, at de ikke orker at råbe op. De har ikke kræfter til at gøre opmærksom på, at der også er et andet Danmark, hvor tryghed og fremgang er en udbredt mangelvare.

Men hver gang, jeg har prøvet at rejse spørgsmålet om alle disse menneskers behov for hjælp, har jeg jo fået det samme automatsvar fra de ansvarlige ministre: Der er ikke noget at komme efter. Og er der så uomtvistelige problemer, bliver det i hvert fald slået fast, at det ikke er regeringens ansvar.

Tiden her i Folketinget har fået mine øjne op for, at statsministeren og regeringen på nationalt plan er ved at lave en Peter Brixtofte. Når regeringen er ligeglad med argumenter, når al kritik bliver fejtet af bordet som ubegavet, er risikoen for at fortsætte ud ad den forkerte vej overhængende.

Helt konkret har jeg i de 5 måneder her på Tinget oplevet borgerlige politikere, der sidder og sover, når folk udefra har foretræde for udvalg i Folketinget. Hvorfor skal man også lytte, når man alligevel aldrig kunne drømme om at ændre holdning? Jeg har oplevet at blive skældt hæder og ære fra af en minister, fordi jeg her i Folketingssalen stillede spørgsmål til de sager, der blev behandlet. Jamen klarere kan man da ikke understrege, at det ikke længere er god tone at diskutere med det herskende flertal.

Jeg har været til møder udeomkring i landet med eksempelvis førtidspensionisterne, de pædagogstuderende, lærerne og de rygmarskadede, møder, hvor de borgerlige hver gang har været inviteret, fordi det ville være lærerigt med en god debat. Gang på gang er samtlige tre regerende partier blevet væk. Dialogen, debatten og muligheden for, at borgerlige politikere blev kloge på det andet Danmark, udeblev.

For Peter Brixtofte er enevældet jo foreløbig endt i retten. Jeg tror, at det for regeringen her

ender ved næste valg. Danskerne finder sig nemlig ikke i at blive talt hen over hovedet af mennesker, der foregiver aldrig at tage fejl.

Kl. 21.50

De mennesker, hvis oplevelse af hverdagen ligger milevidt fra statsministerens glansbillede, har også stemmeret. Vi ser jo da også, at det begynder at gå fremad. Folk har fået nok og går på gaden. Buddene på et positivt og fremadrettet andet Danmark kommer fra flere og flere forskellige kanter. I meningsmålingerne går det også markant i den rigtige retning. Der er jo faktisk håb for så vel folkestyre som for et andet Danmark.

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, vi siger tak til hr. Thomas Krog. Og den næste og anden privatist er hr. Steen Gade.

Steen Gade (SF):

Når jeg vil tage ordet i den her debat, er det, fordi jeg synes, det måske er bemærkelsesværdigt, at miljøproblemerne, klimaproblemerne tæller så lidt i statsministerens tale. Jeg kan godt se, at der er, tror jeg, ni linjer om det i statsministerens tale. Jeg tror faktisk, det er mere, end det var tidligere. Når jeg alligevel undres, er det, fordi det, vi oplever ude i verden, altså uden for Danmarks grænser, er, at det er ved at gå op for stadig flere, at en af vor tids allerstørste udfordringer er at løse klimaproblemerne og miljøproblemerne.

Det er der jo heldigvis også andre der er ved at se. Og jeg har nævnt tidligere i debatten, at en række erhvervsfolk nu også markant kritiserer regeringens politik på det område. Jeg vil citere fra Information i tirsdags, hvor der er interview med Grundfos' koncernbestyrelsesformand, hr. Niels Due Jensen, hvori han siger, at regeringen er bagstræberisk, fordi den ikke vil binde sig til mål for biobrændsler. Det er jo et område, som en enig opposition presser regeringen på, men regeringen giver ikke et bud på at leve op til de anbefalinger og krav, som EU har stillet.

Vi kan konstatere, at regeringen er for sparsom med forskningsmidlerne, som Niels Due Jensen siger, på området miljø og energi. Han fremhæver med rette, synes jeg, at regeringen ikke har ambitioner på det her område, sådan at dansk industri kan komme i front. Han påpeger med rette, at der ikke ligger klare mål for, hvordan vi kan blive fri af olieafhængigheden. Alt sammen noget, som vi fra SF's side har påpeget i årevis.

Det glæder mig virkelig utroligt, at vi nu har progressive dele af erhvervslivet, som beder det her Folketing om at opprioritere vores miljøpolitik, som beder os om at opprioritere vores indsats for at løse klimaproblemerne. Jeg synes godt, det kunne give anledning til at gøre lidt status. Da den her regering trådte til, nedskar man miljøbevillingerne med 33 pct. Der er ikke noget land i den vestlige verden, der har præsteret at lave en nedskæring på en tredjedel.

Så sagde statsministeren på Venstres landsmøde: Ikke en fisk, ikke en fugl, ikke en frø har fået det ringere under den her regering. Jamen det er jo løgn. Fugle, fisk og frøer har fået det ringere under den her regering. Det fik de sådan set også tidligere, fordi biodiversiteten forringes år efter år. Derfor har man jo målsætninger om, at forringelserne i biodiversiteten skal stoppes år 2010. Så det bliver altså ringere og ringere, så længe den her regering sidder. At det så er svært at løse, er en anden sag. Men statsministeren har jo simpelt hen bare givet befolkningen et fuldstændig forkert og fordrejet billede. Vi har problemer med biodiversiteten. Den bliver ringere og ringere. Jeg beder statsministeren trække det i sig igen, så vi kan få en ny og ordentlig debat.

En anden åbenlys fejltagelse, som statsministeren begik, var, at han egenmægtigt og personligt greb ind og udnævnte Bjørn Lomborg til at have en særlig position i Danmark. Desværre fik han den også en periode i verden. Men er tiden egentlig ikke inde til, at vi alle sammen siger, at Lomborgæraen er forbi?

Kl. 21.55

Hvilket budskab var det, Lomborg kom med om drivhuseffekten? Det var, at vi kan slappe af, at vi ikke behøver at gøre så meget, og at der i øvrigt er mange andre vigtige spørgsmål, der skal løses, så det kommer langt ned i prioriteringsrækkefølgen. Det er jo det, der er katastrofen – at en statsminister, for at nedprioritere miljøpolitikken, egenhændigt udpegede en person, der skulle sende det budskab ud i verden.

Nu er det heldigvis, som om folk kan se, at det vender. Erhvervslivet presser os heldigvis til noget mere fornuftigt, til noget af det, som vi i SF har sagt i årevis. Og så er der kommet en international opmærksomhed, bl.a. på grund af Al Gores indsats og Cannesfestivalen; det er jo interessant, det kommer den vej fra. Jeg har lyst til at sige, at det jo er interessant, hvor meget af det, Al Gore har fremhævet i sin kritik af den amerikanske indsats, der ligner det, der sker i Danmark. Hvad sagde Al Gore, da han blev spurgt i

Cannes? Han sagde, at det værste ved Bushregeringen, var, at man havde nedprioriteret miljøet, og at man havde ladet en række år gå uden handling. Det er da interessant, hvor meget det passer med statsministerens indsats.

Hvad kunne vi gøre? Ja, for at løse klimaproblemerne kunne vi jo gøre det, at indsatsen på miljøteknologi fik en højere prioritering, når man skal udmønte globaliseringsstrategien. Regeringen har jo svigtet i sin globaliseringsstrategi. Der har man jo ikke givet det den høje prioritet.

Hvad er vores mål? Det er, at Danmark skal være nummer et i vedvarende energi, skal være nummer et i energibesparelser. Det interessante ved den målsætning er – i modsætning til en masse andre målsætninger, statsministeren har, om, at vi kan blive verdens førende i snart det ene og det andet – at den her er realistisk, at den kan forene ønsket om at skabe job med ønsket om at løse de store miljøproblemer og klimaproblemer, og at den kan forbinde os med det, der er solopgangsindustriene i stedet for, hvad store dele af de andre ting måske er, at forbinde os med solnedgangsindustriene.

Jeg opfordrer stærkt regeringen og statsministeren til at ændre prioriteringen i globaliseringsopfølgningen sådan, at det her bliver en hovedprioritet. Jeg synes, der i det, som miljøministeren i dag har fremlagt om miljøteknologi, er nogle gode tanker, det er jeg glad for. Det var et SF-initiativ, der satte den proces i gang, men der skal altså mere til. Det kan heller ikke være sådan, at det, der mest styrer miljøpolitikken, er statsministerens manglende forståelse for fremtiden og finansministerens manglende lyst til at foretage de nødvendige investeringer; for det er jo en investering i fremtiden. Det interessante ved den fremtid er, at den vil give job, den vil være med til at løse problemet, og den vil sørge for, at vi også får tjent nogle penge ved at kunne eksportere en del af den teknologi, vi så vil opfinde.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til hr. Steen Gade, og så skal jeg meddele, at vi så går over til anden runde blandt ordførerne. Foreløbig har følgende ordførere meldt sig til anden runde: fru Helle Thorning-Schmidt, fru Marianne Jelved, hr. Villy Søvnald og fru Line Barfod. Jeg giver først ordet til fru Helle Thorning-Schmidt.

Taletiden i anden runde er 10 minutter.

Helle Thorning-Schmidt (S):

Det grundlæggende tema i statsministerens sidste indlæg her var jo som sædvanlig, at der overhovedet ikke er noget at komme efter. Vi er jo efterhånden mange, der synes, det er besynderligt, at statsministeren går til valg på meget fine løfter til de ældre; men når det så bliver tydeligt, at de meget fine løfter ikke holdes, er standardsvaret også meget klart. Det er, at det er alle mulige andres skyld. Og nu er det så blevet kommunernes skyld, at man ikke kan holde løfterne. Det er dem, der ikke bruger de mange penge, som statsministeren og regeringen har sendt til dem, på en ordentlig måde. Men det er jo ikke første gang, at det er alle mulige andres skyld.

KL 22.00

Beskæftigelsesministeren beskylder arbejdsformidlingen for ikke at formidle job, socialrådgiverne har også fået en tur, plejepersonalet har også fået en tur i den sidste tid, de skal jo bare smile lidt mere, for det koster jo ikke noget at give de ældre en god behandling, de får også lige ansvaret. Så var der også de ansatte i SKAT, som fik ansvaret for, at det ikke gik så godt med at inddrive skatten; så er der de ledige, de gider ikke tage job; og så er der selvfølgelig også forældrene på asylcentre, de gider ikke tage hjem til de lande, hvor de kommer fra.

Så det er en klar tendens fra regeringens side, at hvis der er noget, der er galt, er der ikke noget at komme efter. Det er i hvert fald ikke regeringens skyld, det er nogle andre, der må tage ansvaret, det er kommunerne, de ledige, plejepersonalet, eller hvem der nu måtte stå for skud, der sparkes altid nedad. Jeg synes ikke, det er nydeligt, jeg synes ikke, det klæder regeringen. Statsministeren forsøger så også i aften at belære os alle sammen om, hvordan det hænger sammen med den økonomiske politik, der er heller ikke noget at komme efter dér.

Men det må da trods alt gøre indtryk på statsministeren, at KL i sin egen budgetredigelse fremlægger nogle helt klare tal, der viser, at der bruges færre penge på de ældre i 2006, end der blev brugt på de ældre i 2002. Statistik er statistik, og det taler vel sit eget tydelige sprog.

Det, der vel er vigtigst her, er, hvad der egentlig er grundlaget for regeringens økonomiske politik. Hvad er grundlaget? Jeg vil godt igen læse et citat fra beskæftigelsesministeren op, og det, der er interessant for os alle sammen, ud over at høre det her citat, er jo at finde ud af, om det også er det, der er grundlaget for statsmini-

sterens økonomiske politik. Beskæftigelsesministeren sagde for nogen tid siden:

Hvis stat, amter og kommuner ikke får flere penge, men økonomien stadig vokser, vil den private sektor løbe fra den offentlige sektor. Det tager tid, før effekten slår igennem, men efter 10 år vil den offentlige sektor være øget med 5 pct., mens den private sektor er blevet 20 pct. større. Der opstår et nyt Danmark.

Således siger beskæftigelsesministeren. Og det kunne jo være ligegyldigt, hvis ikke det så ud til, at tallene følger med den doktrin. Derfor er det interessant at spørge statsministeren om grundlaget for regeringens økonomiske politik. Vi har jo set nu, at udviklingen i det offentlige forbrug betyder, at der lige så langsomt sker en skævvridning mellem det private og det offentlige forbrug. I 2002 udgjorde det offentlige forbrug 26,2 pct. af vores samlede samfundsmæssige produktion. I 2005 udgjorde det offentlige forbrug 25,9 pct. af vores samlede samfundsmæssige produktion. Det ligger i omegnen af 4-5 mia. kr.

På den baggrund kan man vel godt sige, at der lige præcis på det her område ikke har været så langt fra ord til handling, det viser nemlig med al ønskelig tydelighed, at Hjordtdoktrinen er ved at blive til virkelighed, der bruges simpelt hen stadig mindre i den offentlige sektor i forhold til vores samlede BNP. Det er sandheden om dansk økonomi. Det er derfor, at det har en konsekvens i den offentlige sektor. Det har en konsekvens for vores arbejdsmiljø, det har en konsekvens, når man ikke inddriver skat på tilfredsstillende vis, det har en konsekvens for vores fødevarekontrol, og det har en konsekvens ude på vores plejehjem.

Det nytter ikke i den situation, at man bare lægger ansvaret fra sig, og jeg tror ikke, at – lige meget hvor mange gange statsministeren forsøger at belære os om den økonomiske politik – det ændrer ved de fakta, som de her tal ganske tydeligt viser.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg har jo med stor glæde bemærket, at fru Helle Thorning-Schmidt har forstået, hvad det er, regeringens projekt er, nemlig at det private forbrug skal stige meget kraftigt, mens det offentlige forbrug skal stå i stampe.

I forlængelse af det kunne jeg godt tænke mig at høre, om ikke det får fru Helle Thorning-Schmidt til også at tænke over, hvad det er, der

er hele grundlaget for, at Velfærdskommissionen og regeringen har lagt op til, at der ikke skulle være råd til velfærd i fremtiden; det er jo ud fra præcis den samme filosofi. Man forudsætter, at det private forbrug er steget med 120 pct. i faste priser i 2040, og det er det, der skulle være årsagen til, at det var nødvendigt at indskrænke velfærdsforanstaltninger som efterløn, SU, dagpenge osv.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg siger tak til hr. Arbo-Bæhr. Det giver mig lejlighed til at berøre en af de bekymringer, som statsministeren havde for vores forståelse af den økonomiske politik.

Kl. 22.05

Det er da rigtigt, at vi ikke agter at beskatte danskerne hårdere, end de bliver i dag, men vi vil samtidig gerne sige, at vi godt kan bruge mere på den fælles offentlige service. Når vi kan det, er det, fordi vi via velfærdsreformer kommer ud af det uønskede dilemma, som vi ikke ønsker at stå i om 10 år og 20 år – et uønsket dilemma, som handler om, at vi enten kan sætte skatten op, eller at vi kan sætte velfærden ned.

Det er Socialdemokraternes opfattelse, at hvis vi her og nu går ind i den debat om at justere på vores velfærdssamfund, kommer vi ud af det uønskede dilemma, og så får vi faktisk råd til bedre velfærd fremover. Derfor handler vores ønske om at indgå i velfærdsforhandlinger udelukkende om, at vi får bedre velfærd fremover.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu har jeg altså meget, meget svært ved at forstå, at dårligere efterløn er udtryk for bedre velfærd, men lad det nu ligge.

Jeg skal i hvert fald så bare have fru Helle Thorning-Schmidt til at erkende, at hvis målsætningen – som jeg har forstået også Socialdemokraterne deler med Enhedslisten – om, at det offentlige forbrug som minimum stiger til samme niveau som det private forbrug, skal holdes, findes der ingen argumenter for, at man i dag skulle skære ned på noget som helst. Tværtimod ville der være mulighed for at forbedre den velfærd, så vi fik en bedre velfærd, så vi fik bedre ordninger inklusive bevarelse af efterlønnen i fremtiden.

Er det ikke rigtig, hvis vi følger den plan, som vi øjensynlig er enige om?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg vil gerne slå meget klart fast, at Socialdemokraterne ikke ønsker en dårligere efterløn. Socialdemokraterne vil gerne bede danskerne om at trække sig lidt senere tilbage, og vi har gjort det meget tydeligt, at vi gerne vil sikre 5 års ret til efterløn, særlig for de mennesker, som kommer tidligt på arbejdsmarkedet, og som har lagt en stor indsats på arbejdsmarkedet. Så vi mener, at det, der er det særlige her, er, at vi gerne vil øge arbejdsudbuddet og på den måde sikre, at vi har råd til den velfærd, som hr. Arbo-Bæhr og jeg er enige om at vi skal have.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er ikke så lang tid siden, at fru Helle Thorning-Schmidt beskyldte statsministeren for at bryde skattestoppet, ved at nogle kommuner kunne få lov til at hæve skatten, mens andre kunne få lov til at sænke den.

Det får mig jo til at spørge fru Helle Thorning-Schmidt, om det er Socialdemokraternes udgave af skattestoppet, at kommuneskatten låses fast i hver enkelt kommune, som den er nu; for det må det jo være, hvis det er sådan, at det i fru Helle Thorning-Schmidts udgave er at bryde skattestoppet, at nogle kommuner kan hæve skatten, mens andre sænker den.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg har beskyldt statsministeren for meget, men jeg tror ikke, jeg har beskyldt ham for at bryde skattestoppet. Og jeg ved godt, at Venstre og hr. Jens Rohde er meget optaget af at få svar på dette spørgsmål om kommunernes skat.

Jeg vil bare sige, at det er meget enkelt. Vi lægger den tolkning til grund, som regeringen har gjort i deres skattestop. Det vil sige, at det kan gå op, og det kan gå ned, men man skal holde sig inden for samme ramme ude i kommunerne.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nu har jeg det ikke med herved, men fru Helle Thorning-Schmidt brugte faktisk den meget fiffige formulering: Jeg synes, at statsministeren bryder skattestoppet, ved at nogle kommuner kan hæve skatten, og andre kan sænke den. Men lad det så være.

Skal jeg tage det som udtryk for, at skattestoppet også i den socialdemokratiske udgave gælder for kommunerne? For det er jo ret væsentligt i forhold til den øvrige debat, vi har haft her i dag, og i forhold til de målsætninger, som fru Helle Thorning-Schmidt har, om at øge det offentlige forbrug ret kraftigt.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Vi tolker skattestoppet fuldstændig som regeringen gør med hensyn til kommunernes økonomi. Det synes jeg er et meget klart svar.

Samtidig vil jeg benytte lejligheden til at fortælle Venstre og statsministeren lidt om vores forbedringer af skattestoppet, for jeg tror, der er lidt mangler der. Og jeg synes også, at statsministeren gav udtryk for, at han ikke helt har forstået, hvordan det hænger sammen; bl.a. kan man ikke rigtig finde ud af, om man synes, at huslejen i den almene sektor skal falde, eller den ikke skal falde. Det synes jeg ikke rigtig vi fik svar på fra statsministeren; men det kan være, vi får svar fra Venstre på et eller andet tidspunkt. Det ved vi stadig ikke noget om.

Jeg tror også, det er vigtigt, vi taler lidt om takststoppet, for et takststop betyder, at en busbillet koster det samme næste år, som den gør i år. Det er et takststop. Nu skal jeg ikke forfalde til at stave det, som Venstre tidligere har gjort, men det er faktisk det, vi forstår ved et takststop. Så jeg ville være glad, hvis det også er det, som Venstre og statsministeren er enige med os i.

Kl. 22.10

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

For at der ikke skal være nogen forvirring eller misforståelser rundt i den store offentlighed, vil jeg spørge om følgende: Kan fru Helle Thorning-Schmidt bekræfte, at Socialdemokraterne foreslår en ændring af efterlønsreglen, så man ikke kan gå på efterløn som 60-årig, men skal vente til man er 62 år?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Ja, det er rigtigt.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Alt det med skattepolitikken og sådan noget gør jo, at jeg mere og mere forstår, hvorfor Ugebre-

vet Mandag Morgen den 1. maj kunne bringe en stor meningsmåling, der viste, at det kun var 9 pct. af vælgerne, der mente, at Socialdemokraterne havde en klar politik. Man kunne også læse, at den politiske ordfører erkender, at det nok ville tage mindst et år at formidle et klart politisk budskab. Det virker jo meget rigtigt, når nu man har hørt fru Helle Thorning-Schmidt.

Grunden til, at jeg markerede for en kort bemærkning, var, at fru Helle Thorning-Schmidt jo fortsætter, endda også her i sin indledning i den her anden runde, det her abespil om ældrepolitikken – det her med at flytte aber rundt: Hvem har ansvaret?

Derfor bliver jeg nødt til at spørge: Hvor ligger Fælledgården, hvor der har været gedigne problemer, hvor der er afsløret omsorgssvigt, hvor ligger den? Ligger Fælledgården i Københavns Kommune? Ja. Hvor lang tid har Københavns Kommune være regeret af Socialdemokrater? Er det 103 år eller noget, der ligner? Derfor må jeg bare spørge fru Helle Thorning-Schmidt: Har Københavns Kommune en eller anden form for ansvar for forholdene på Fælledgården? Ja eller nej.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Det er da klart, at Københavns Kommune har et ansvar for forholdene på Fælledgården. Det har alle kommuner, hvor man opdager, at der er utålelige forhold. Selvfølgelig har de det. Jeg ved godt, at der er en nuance, som er svær at rumme for Dansk Folkeparti. Men ligesom Københavns Kommune har et ansvar, har regeringen og Dansk Folkeparti faktisk også et ansvar for den økonomi, der eksisterer ude i kommunerne, for det er jo fuldstændig rigtigt, at kommunerne hvert år får sat nogle meget klare rammer for deres økonomi, som de så må øve ældrepleje inden for.

Jeg er klar over, at det for Dansk Folkeparti må være pinligt, at man nu på femte år har lagt stemmer til en politik, der betyder, at man ikke har råd til ordentlig ældrepleje ude i kommunerne, men det er sandheden.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det var jo fantastisk. En lille indrømmelse kunne man næsten forstå kom her – at kommunerne også har et ansvar. Det var fantastisk. Det er første gang, vi har hørt det i dag. Der skulle et helt konkret eksempel i Københavns Kommune, le-

det af Socialdemokraterne i ganske mange år, til for at få fru Helle Thorning-Schmidt til at erkende, at kommunerne også har et ansvar.

Se, vi har jo også påtaget os et ansvar, for vi har sagt, at der er et ressourceproblem over de kommende år, vi har sagt, at der skal flere penge til ældreområdet. Men vi savner også kommuner, der tager ansvar for de forhold, de har ansvaret for. Og vi savner et Socialdemokrati, der i utvetydige vendinger fortæller kommunerne, at vi vil have, at de driver plejecentrene på en ordentlig og værdig måde alle steder.

Så savner vi i Københavns Kommune, at klager bliver behandlet seriøst. Er det et ressource-spørgsmål? Er det et spørgsmål om, hvor mange penge staten har leveret til Københavns Kommune, om Københavns Kommune har sikret, at de ældre eller de pårørende, der føler, at der er problemer på Fælledgården, rent faktisk også har et sted at gå hen, og at de problemer bliver behandlet ordentligt og redeligt og bliver taget op? Er det ikke Københavns Kommunes entydige ansvar, at det sker? Er det sket? Nej, det er det ikke.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

At Københavns Kommune eller andre kommuner har et ansvar for deres skole, for deres ældrepleje og alle de andre kommunale serviceopgaver, fritager jo ikke regeringen og Dansk Folkeparti for også at have et ansvar, især når man hvert eneste år lægger kommunernes økonomi i så snævre rammer, at det er vanskeligt at leve op til de forventninger, som borgerne med rette har på de her områder. Borgerne får ikke, hvad de synes de har betalt for, når det gælder skole, når det gælder daginstitutioner, og når det gælder ældreplejen. Det er Dansk Folkepartis medansvar.

Samtidig synes jeg, det er lidt underligt, at Dansk Folkeparti gør vores politik forvirrende. Der er ikke nogen forvirring om Socialdemokraternes skattepolitik. Det, der måske er forvirring om, er, hvor Dansk Folkeparti står med hensyn til efterlønnen. Man går til valg på, at man ikke vil foretage nogen ændringer, så vil man pludselig gerne, og til sidst vil man ingenting. Det er meget forvirrende at finde ud af, hvor Dansk Folkeparti står.

Men det, der er det gode, er jo, at man i det mindste har fået deponeret sin handlekraft hos Socialdemokraterne, så nu er det åbenbart So-

cialdemokraterne, der bestemmer Dansk Folkepartis politik på efterlønsområdet.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Nu er det jo ikke først og fremmest Dansk Folkeparti, der siger, at der er forvirring om Socialdemokraternes politik. Det synes vi, men det er faktisk Ugebrevet Mandag Morgen, der siger, at kun 9 pct. af danskerne mener, at Socialdemokraterne har en klar politik. Det var sådan set bare det, der blev refereret til.

Kl. 22.15

Det får mig selvfølgelig også til at tage det op, som fru Helle Thorning-Schmidt helt uforvarende kom til at nævne, og det var spørgsmålet om efterlønnen. Det forholder sig jo stadig væk sådan, at det alene er sammen med Socialdemokraterne, regeringen har et flertal for at lave forringelser i efterlønnen.

Socialdemokraterne siger, at der ikke bliver forringelser, men det er forringelser, når Socialdemokraterne står for at hæve tilbagetrækningsalderen. Det er en forringelse, en klar forringelse. Men Socialdemokratiet får endnu en gang tilbuddet: Hvis Socialdemokratiet ikke ønsker at lave forringelser sammen med regeringen, vil Dansk Folkeparti heller ikke, og så bliver der ikke nogen forringelser. Er det ikke et tilbud, som er meget svært for Socialdemokratiet at afslå?

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg må gentage, hvad jeg også har sagt tidligere, at jeg synes, det er ynkeligt, at Dansk Folkeparti ikke kan opgøre sin egen holdning til efterlønnen. Socialdemokraterne har før nogen andre, før statsministeren fik taget sig sammen til at danne sig en holdning til det her spørgsmål, som nogle af de første i det her land klart meldt ud, at vi mener, at det er nødvendigt, at vi øger tilbagetrækningsalderen, øger efterlønsalderen, fordi vi dermed sikrer, at vi har nok hænder på det danske arbejdsmarked til at sikre en ordentlig velfærd.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen jeg synes faktisk, det er meget klart, hvad Dansk Folkeparti står for. Vi ønsker sådan set ikke at forringe efterlønnen. Det har vi aldrig nogen sinde lagt skjul på er vores opfattelse. Vi

synes ikke, at man skal gå ind og forringe efterlønnen.

Jeg må bare konstatere, at det, som fru Helle Thorning-Schmidt her giver klart udtryk for, er, at der skal ske forringelser i efterlønnen. Fru Helle Thorning-Schmidt har lagt sig i førertrøjen. Fru Helle Thorning-Schmidt er tilbage i den rolle, hvor statsministeren nærmest er en tøsedreng, fordi han ikke kan komme så hurtigt fra feltet, som fru Helle Thorning-Schmidt kan.

Men det er da i hvert fald en klar holdning, og det håber jeg så at Socialdemokraternes vælgere er klar over. På det her punkt kunne man jo godt ønske, at der var flere end 9 pct., der var helt klar over, at Socialdemokraterne står for en forringelse i efterlønnen.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg synes, at hvis Dansk Folkeparti ikke vil være med til at ændre på efterfølgelsen, kan de jo lade være. Så kan de vælge, at de for en gangs skyld ikke vil være halehæng til regeringen om de beslutninger, der tages. Det er fuldstændig op til Dansk Folkeparti, hvad de synes om efterfølgelsen.

Vi vil gerne tage ansvar for danskernes velfærd, vi vil gerne tage ansvar fremover, og vi er bedøvende ligeglade med, hvad Dansk Folkeparti ender med at mene om den her sag, det er der meget stor forvirring om. Men Dansk Folkeparti kan bare lade være med at være med. Vi vil gerne tage ansvar for fremtidens velfærd.

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Fru Helle Thorning-Schmidt har jo i dag brugt mange af sine kræfter på at tale om ældrepleje og om, at vi skal have værdighed i ældreomsorgen. Det vil jeg gerne kvittere for, det synes jeg bestemt er sympatisk.

Hvad jeg så synes er mindre sympatisk, er, at læser man det socialdemokratiske udspil »Samling om fornyelse« – det burde måske egentlig hedde »Mere til alle«, men nu hedder det så »Samling om fornyelse« – er der jo ikke brugt særlig mange kræfter på ældreomsorg og ældrepleje. Det virker lidt, som om Socialdemokraterne lige griber en sag, når den er oppe i medierne, og så er det det, der skal sættes fokus på i fremtiden.

Jeg vil gerne bede fru Helle Thorning-Schmidt om at bekræfte mig i, at der ikke er sat

en krone af til øget ældreomsorg, bedre ældreomsorg i det udspil, som kom i april måned, »Samling om fornyelse«.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg kan få mine tvivl om, hvorvidt fru Inger Støjberg har læst oplægget, for der er et helt afsnit om bedre omsorg for de ældre. Der er et helt afsnit om rettigheder til de ældre, der er et helt afsnit om, hvordan vi skal sørge bedre for vores medicinske patienter, der er et stort afsnit om ældre, så det vil jeg anbefale fru Inger Støjberg, at hun læser nøje.

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Nu er det jo sådan, at jeg faktisk har læst det socialdemokratiske oplæg, med stor interesse endda. Men mit spørgsmål gik faktisk på at bede fru Helle Thorning-Schmidt om at bekræfte mig i, at der ikke er afsat en krone i det her oplæg. Så ved jeg ikke, om det er et oplæg, man sådan kan kalde for en gennemgribende politik, der er sådan knap en halv sides penge, hvor man da godt nok skriver en lillebitte smule om ældreplejen, men det er pludselig blevet en rigtig stor hertesag for fru Helle Thorning-Schmidt og Socialdemokratiet her i dag.

Det er tankevækkende, og ærlig talt har jeg på fornemmelsen, at det er, fordi det er en sag, der pludselig er dukket op i medierne, at det også pludselig dukker op på den socialdemokratiske dagsorden.

Kl. 22.20

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg er lidt forvirret, for den ene dag anklages vi for total overbudspolitik på ældreområdet, og næste dag anklages vi for ikke at have nogen ambitioner på det område.

Jeg synes, det er ganske enkelt. Man kan jo se på vores finanslovsforslag fra august sidste år. Der forsøgte vi jo at afsætte 0,5 mia. kr. ekstra til mere tid i hjemmeplejen, mere tid, der ganske enkelt kunne sikre, at der var mere samvær mellem den ældre og den plejer, der kommer og skal hjælpe dem. Det er ganske enkelt, og jeg kunne da godt have håbet, at både Dansk Folkeparti og regeringen dengang havde grebet den bold og været med til at afsætte mere tid i ældreplejen for 0,5 mia. kr.

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, vi siger tak til fru Thorning-Schmidt. Og så går vi videre i ordførerrækken her i anden runde. Det er nu fru Marianne Jelved.

Marianne Jelved (RV):

Ja tak. Jeg skal sige til statsministeren fra gode venner ude i landet, som sidder og følger med, og som er gået ind på Google, og oplyse, at "Danmark og god regering" giver ikke mange millioner hits, det giver under 1 million, nemlig 640.000. Så den var ikke så god. Resten skal jeg lade ligge.

Men det er da sådan set rart at opleve statsministeren muntre sig lidt. Der er måske ikke så meget at muntre sig over i det daglige. Og statsministeren muntrer sig over oppositionen, over, at vælgerne ikke ved, hvad man køber, eller at man køber katten i sækken.

Jeg vil godt benytte den her lejlighed til at sige, at statsministeren kan glæde sig over at have Europas mest ansvarlige opposition, som forhandler velfærdsreformer, bl.a. om ændrede tilbagetrækningsregler. Det er i hvert fald Det Radikale Venstres ambition, at alle regeringsbærende partier – og vi opfatter Dansk Folkeparti som et regeringsbærende parti, eftersom det er det parti, der bærer regeringen i disse år – skal være med i den reform. Og jeg vil gerne kvittere over for Socialdemokratiet og Socialdemokratiets formand for at have taget de skridt, som de har taget på efterlønsområdet. Så det synes jeg vi alle sammen kan glæde os over.

Men så vil jeg gerne understrege, at vi i 1980'erne og i 1990'erne og i øvrigt i årtier forud i Danmark har klaret os med mindretalsregeringer, som har samarbejdet på kryds og tværs i Folketinget under overskriften og en fælles stolthed og forståelse af »Det samarbejdende folkestyre«, vi har tradition for i Danmark, og som man kan undre sig over, selv i de nordiske lande. Det har vi klaret, og det vil vi også kunne klare fremefter. Det er nemlig sjældent, vi har en flertalsregering, som vi har i de her år.

Jeg ved ikke, om man kan være så glad for den blokpolitik, som foreligger. Selv om statsministeren år efter år kan regne ud, at 80 pct. af lovforslagene i Folketinget er vedtaget af brede flertal, er det jo typisk bare et tal uden indhold. I hvert fald er der rigelig mange væsentlige forslag på uddannelsesområdet og på socialområdet, som Det Radikale Venstre ikke har stemt for. Det er, fordi vi er hamrende uenige med regeringen og dens flertal på nogle af de meget centrale

områder. Så hjælper det ikke, at statsministeren går rundt og praler af – i anførselstegn – eller er stolt af eller glad over, at 80 pct. har stemt for forslagene. Mange af forslagene er banaliteter, som man dårlig kan være imod.

Men vi siger velbekomme til statsministeren over den valgte blokpolitik, der føres, heldet med at De Konservative følger med, og at det er til at betale sig fra det med Dansk Folkeparti.

Danmark bliver rost mange steder i verden for mange ting, og det er statsministeren stolt af. Det kan jeg godt forstå, det bør vi også alle samme være stolte af langt hen ad vejen. Men der er alligevel en ros, hvor statsministeren slipper for nemt om ved den kritik, der følger med rosen, og det er den undersøgelse fra The Economist Intelligence Unit, som vi har refereret til tidligere i aften.

Danmark har verdens bedste erhvervsklima. Det er fuldstændig korrekt. Sådan har jeg også læst den undersøgelse. Men jeg har også læst en advarsel, der er i samme undersøgelse, lavet af de samme mennesker, nemlig at vi skal passe på den xenofobiske, altså fremmedfjendske antiimmigrationspolitik, som Danmark også er kendt for. Det synes jeg ikke at vi behøver at diskutere her. Vi kender positionerne. Statsministeren kender Det Radikale Venstres holdning, og vi mener, at det er et problem for Danmark, at vi fører den politik. Det mener statsministeren ikke. Så er vi bare uenige her.

Kl. 22.25

Så kommer vi til det, der egentlig provokerede mig, og det var Danmark 2010-planen og den vedtagelse, som jeg bl.a. er medforslagsstiller til i dag og statsministerens ironisering over den.

Så vil jeg gerne gøre det fuldstændig klart i nogle punkter, at den plan sådan set allerede er ødelagt af regeringen. Jeg var ellers ret glad, da regeringen tiltrådte, over en ting, og det var, at regeringen overtog den plan. Men Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti har for det første reduceret den oprindelige ramme ved at finansiere nogle af deres skattelettelser ved at spare på den ramme. Det har Det Radikale Venstre aldrig ment var måden at gøre det på, når man skulle ændre på skattesystemet, og derfor er vi imod det og vil ikke være bundet af regeringens måde at handle på.

For det andet har Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti valgt at bruge det reserveråderum, der var, i begrundelsen for, at man kan have et skattestop som det, regeringen har valgt at have. Heller ikke det er født og opvokset i Det

Radikale Venstres have, og vi kan ikke støtte den måde at agere på, vi kan slet ikke støtte skattestopet. Vi mener, det er spild af ressourcer at gøre det på den måde.

For det tredje kan regeringen sige: Ja, ja, men vi opfylder hele gældsmålsætningen. Og det er fuldstændig rigtigt, det gør regeringen, men det gør den ved et held, ved gode konjunkturer og dermed høje pensionsafkastbeskatninger og ekstra penge på nordsøolien. Det har ikke noget som helst at gøre med at leve op til det løfte, som regeringen i virkeligheden selv har formuleret eller vedkendt sig før sidste valg, altså 2005-valget, hvor regeringen lovede råderummet for de næste mange år ud til valglofter, altså på forhånd finansieret på et råderum, som endnu ingen ved om er der, og som er afhængigt af, at der kommer en strukturændring, som tilvejebringer 60.000 nye job. Hvor er de henne? Det er dem, vi står og mangler nu.

Det er derfor, Det Økonomiske Råds rapport her fra i dag kan advare imod, at vi ikke har den arbejdskraft, som burde være her, hvis vi skal kunne have det vækstniveau, som vi har i dag. Så det er med meget stor beklagelse, at Danmark med 2010-planen er ved at blive undermineret.

Når vi så taler om kommunerne og det forslag til vedtagelse, som jeg bl.a. har været med til at fremlægge i dag, vil jeg meget gerne understrege, at når regeringen sammen med Dansk Folkeparti disponerer den halve procents råderum, som man gerne – og det synes jeg er rigtigt – vil give kommunerne og amterne, men det er bare disponeret herindefra, så giver man overhovedet ikke kommunerne nogen handlefrihed, medmindre de selv kan finde ud af at prioritere om. Og det er ekstremt snævre rammer for en kommune at arbejde under.

Det er sådan nogle ting, Det Radikale Venstre er meget uenig med regeringen og Dansk Folkeparti i at gøre, og det er det, der gør, at det er meget, meget vanskeligt for kommunerne i virkeligheden at løse de opgaver på den måde, som passer bedst i den enkelte kommune. Det er meget vanskeligt for kommunerne at få plads til at prioritere anderledes, fordi de har fået besked på, at de skal bruge penge på en ganske bestemt måde. Og det er der, vi kommer til at blive rigtig meget uenige i de kommende år, hvis regeringen fortsætter på den måde, som den gør.

Det her skal ses i lyset af, at regeringen samtidig detailstyret opgaveløsningerne på område efter område ude i landet. Også det begrænser kommunernes råderum, muligheder for at løse

opgaverne på deres egen måde og finde nye måder at løse dem på.

Det bliver endnu værre, når regeringen gør, hvad den kan for at få markeds kræfterne bragt ind i det, vi kalder kerneopgaverne, nemlig de bløde opgaver, hvor det er vanvittigt besværligt, og gør det meget, meget vanskeligt at løse opgaverne på en måde, som også er menneskelig, når effektivitetsmål styret ved hjælp af noget, der ligner markeds kræfter, er det, der kommer til at gælde.

Så jeg glæder mig til – og det skal så være en venlighed til allersidst – at regeringen nu kommer med en ny plan, for efter min opfattelse er 2010-planen slidt op i en eller anden forstand, og den bør opdateres til en 2015-plan, og det vil jeg se frem til. Det var ment som en venlighed, fordi vi trods alt er enige om, at det er sundt at have et pejlemærke ude på den mellemlange sigt at styre efter, så går det ikke helt galt.

Kl. 22.30

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Der er ikke nogen, der har bedt om korte bemærkninger, så vi siger tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Villy Søvnald.

Villy Søvnald (SF):

Vi har en regering, der har et meget let forhold til ordet ansvar. Det har altid undret mig, at vi havde en regering, der de første 5 år kunne sige, det var den tidligere regerings skyld. Alt, hvad der skete, var den tidligere regerings skyld. Nu står man så i en situation, hvor man er rammet ind i meget store problemer, i dag er det så kommunernes skyld alt sammen. Det må altså være let at være regering og Dansk Folkeparti i en situation, hvor man så systematisk nægter at påtage sig noget, der minder om ansvar.

Sandheden er jo, at vi har en regering, der efterlader den mest nedslidte offentlige sektor, vi kan huske. Jeg ved ikke, om man også lige kort skal resumere sådan indtrykkene af dagens debat.

Vi har en ældre sektor, der kører nedad i en stadig mere negativ spiral. Regeringen siger: Det er ikke vores ansvar, det er ikke vores skyld, vi har ikke noget med det at gøre.

Vi har en kødskandale, der er en følge af store beskæringer på det område. Vi har en uddannelsessektor, hvor besparelserne på uddannelsesområdet betyder et voldsomt frafald i uddannelserne.

Regeringen siger: Jamen det passer slet ikke, det her indtryk, som alle mennesker har, der er i berøring med virkeligheden ude i landet, dem, der kan se, hvad der sker i deres kommune på ældreområdet, dem, der kan se, at deres kødkontrol ikke fungerer, dem, der kan se, at deres uddannelser bliver forringet. Der er statsministerens svar, der er regeringens svar: Det er slet ikke rigtigt, det, I ser, det er fuldstændig anderledes.

Jeg vil godt sige, at jeg tror, det er dumt af regeringen. Jeg tror, der er rigtig mange, der kan huske løfterne ved valget, som den tidligere ordfører også var inde på. Det var et fantastisk valg med løfter om, at hvis man ville være så rar at stemme på den nuværende regering, ville den til gengæld sikre bedre forhold for de gamle og børnene og dem i den besværlige alder, midt imellem. Jeg tror, folk kan huske det her.

På ældreområdet oplever vi en regering, der vasker ansvaret af sig i et omfang, der altså er helt forrygende. Vi havde socialministeren i samråd i går, og det var det samme svar som statsministerens, at alle de ting, der skete, det var ikke kun i København, men i en række af landets kommuner, ikke er noget, som regeringen har noget ansvar for, det er ikke regeringen, der har været årsag til de ting, der sker, det er alt sammen andres skyld.

Jeg synes også, statsministeren var ufin i sin bevarelse over for det personale, der løber i et tempo, der i sig selv giver syge mennesker og i sig selv slider folk ned. Jeg forstår ikke, at statsministeren tør fralægge sig ansvaret fuldstændigt i en situation, hvor sygefraværet stiger så eksplosivt, som tilfældet er. Vi er i en situation, hvor så mange mennesker løber så stærkt. De slides ned, de har et job, hvor de gerne vil løse opgaven bedre, det får de ingen mulighed for.

Venstre klarer sig dårligt i meningsmålingerne. Man kan synes, det er uretfærdigt, men man må vel overveje i Venstre, hvorfor det går så dårligt, det er jo ikke noget nyt. Venstre har i virkelighedens verden tabt de sidste tre valg, det sidste folketingsvalg, europaparlamentsvalget og kommunevalget. Men alle de meningsmålinger, der kommer nu, viser meget stor tilbagegang for Venstre. Der vil jeg godt spørge Venstres formand, nu er det ikke som statsminister, nu er det som partileder:

Hvad er Venstres egne bud på, hvorfor Venstre taber terræn i øjeblikket? Er det, fordi der er kommet for stor afstand mellem det skønsmaleri, som tallene fra statsministeren forsøger at frem-

male, og den virkelighed, folk møder på deres egen krop? Er det efter statsministerens overvejelser årsagen til, at Venstre taber terræn? Eller er det kritikken fra erhvervslivet af Danmarks omdømme, af miljøforringelserne? Er det det nye spændingsfelt, der er årsagen til, at Venstre i øjeblikket taber terræn? Eller er det Danmarks internationale placering alt for tæt på den amerikanske præsident Bush, der er årsag til, at Venstre taber terræn? Det vil jeg egentlig godt spørge statsministeren om, for nu viste statsministeren jo omsorg for mig i første runde, og så synes jeg sådan set også, det er min opgave at vise lidt omsorg over for Venstre og overveje, hvorfor Venstre i øjeblikket taber terræn.

Kl. 22.35

Der er måske også en fjerde forklaring. Da jeg hørte statsministeren forholde sig til demonstrationen den 17. maj, som vel at mærke er den største demonstration overhovedet siden 1985, hørte jeg en nedladende omtale af de mennesker, der var taget til København for at demonstrere. Hvis jeg var spindoktor for Venstre, ville jeg ikke anbefale en så nedladende tone over for mennesker, der bruger deres demokratiske ret til at give udtryk for, hvad de synes om den samfundsudvikling, der finder sted.

Jeg er ikke spindoktor for Venstre, men jeg tror, det er dumt af statsministeren at optræde så arrogant over for mennesker, der bruger deres demokratiske ret til at sige fra over for en regering, der fremlægger en række velfærdsforringelser, som folk tager ud på gaden for at sige fra over for. Jeg tror ikke, det var velovervejet af statsministeren at bruge så arrogant, så nedladende en sprogbrug om de mennesker, der deltog den 17. maj.

Jeg vil så slutte af med at sige, at jeg tror, enhver kan fornemme, at tiden er ved at rinde ud for statsministeren og for fru Pia Kjørsgaard og det projekt, de har i gang. Oppositionen vinder frem, der er en folkelig bevægelse, som er meget, meget stærkere, end vi har set før, imod den politik, der føres.

Jeg tror, der er tændt et håb i ganske mange danskere om en fremtidig udvikling, hvor vi kan skabe et retfærdigt Danmark, hvor den stigende rigdom fordeles langt bedre end i dag; om et Danmark, der er rigt nok til at have en velfungerende offentlig sektor, der kan give folk den omsorg og pleje, de har brug for, et andet Danmark, der tør satse på en miljømæssig bæredygtig udvikling og igen bliver et fyrtårn i forhold til international udvikling og svar på frem-

tidens udfordring inden for miljø og energi, og et Danmark, der ikke lægger sig i halen på den mest højreorienterede, konfliktskabende amerikanske præsident, vi nogen sinde har haft, som en af de få allierede. Også et håb om et Danmark, der tør satse på mangfoldighed, på forskellighed, på frihed og ikke ønsker den ensretning, den nuværende regering er i gang med at lave.

Jeg siger det også, fordi statsministeren skal på besøg derovre. Den alliance tror jeg altså koster statsministeren meget dyrt. Jeg tror, det er dyrt at lave en alliance, hvor man lægger sig fuldstændig i halen på en amerikansk præsident som den nuværende.

Der er et andet Danmark, der er ved at vokse frem. Det er ikke alene ved at vokse frem nedefra; det nye er, at der også er et politisk flertal i kølvandet på den folkelige bevægelse, der finder sted. Statsministeren var meget omsorgsfuld også over for forskellige holdninger i de forskellige partier. Jeg kan godt forstå, det er en disciplin, statsministeren er meget optaget af i øjeblikket – at styre forskelle på forskellige partier. Jeg tror måske, statsministeren også skal koncentrere sig meget om sit eget regeringsparti og forholdet til Dansk Folkeparti i den disciplin. Men o.k., det er en sund og naturlig interesse, statsministeren har.

Lad mig så bare sige, at forskellen er vel, at i modsætning til det sådan lidt høvdingagtige system i Venstre udgøres oppositionen af selvstændige, forskellige partier, der har forskellige synspunkter. Man skal bare ikke tage fejl! I det øjeblik, der er et flertal af de nuværende partier efter et valg, vil det flertal blive brugt.

Jeg vil meget opfordre til, at de partier, der kommer til at udgøre kernen i det kommende flertal, sætter sig ned og gør det, som man gjorde i Norge, da man der væltede en borgerlig regering. Man skal ikke sætte sig ned og lave fælles program og sådan noget, det er slet ikke det, men man skal sætte sig ned og lave de fælles sigtelinjer, de fælles punkter, der er hovedpunkterne i den politik, et alternativ vil føre.

Kl. 22.40

Det tror jeg er vigtigt at gøre; jeg tror, det er vigtigt at gøre det snart, for jeg tror, at den dag, hvor den nuværende statsminister skal ud og søge nyt job, kan være meget tættere på, end vi forestiller os. Jeg er glad for, at det er en situation, hvor der er store jobmuligheder, så statsministeren behøver ikke være bekymret, der skal nok med hjælp fra beskæftigelsesministeren og

andre gode kræfter vise sig jobåbninger – måske ikke ude i verden, men i hvert fald på det danske arbejdsmarked.

Og så kan vi endelig sige farvel til en periode, som jeg synes har været en trist periode for Danmark, for mit Danmark har altid været præget af udsyn, af storhed, af fællesskab, af troen på et samfund, hvor vi hjalp hinanden, og det er alt det, vi skal genetablere. Det er et flot projekt, og jeg tror, at dette projekt er rykket meget nærmere efter dagen i dag.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Hr. Villy Søvnald sagde, at statsministeren snart skal have et nyt job, og måske bliver det, førend hr. Villy Søvnald aner – ikke kun på grund af den meningsmåling, der har været nævnt.

Men der har været en vis Googlediskussion her i aften, og både statsministeren og fru Marianne Jelved har diskuteret lidt, hvor mange hits »Danmark har en god regering« giver. Ingen af dem er så gode til den moderne teknik, for det giver hverken det høje tal, statsministeren nævnte, eller det lidt mindre tal, fru Marianne Jelved nævnte. Hvis man søger på »Danmark har en god regering« på Google, får man følgende svar: Din søgning, »Danmark har en god regering«, matchede ikke nogen dokumenter. Så mit spørgsmål til hr. Villy Søvnald er: Vil hr. Villy Søvnald ikke opfordre statsministeren til at skrive det på sin egen hjemmeside, så det i det mindste giver et hit?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Det synes jeg var et rigtig godt råd. Ud over det vil jeg godt sige, at Google, som jeg i øvrigt ikke har et meget stærkt personligt forhold til, forekommer mig umiddelbart at være et meget klogt væsen.

Første næstformand (Svend Auken):

Ja. Så går vi over til fru Line Barfod som ordfører i anden runde.

Line Barfod (EL):

Det må jo være rart at have et så afklaret forhold til ansvar, som statsministeren har. Hver gang noget går godt, er det statsministerens og hans regerings ansvar, og hver gang noget går dårligt, er det nogle andres skyld. På den måde er det jo vældig nemt. Men det, der jo godt kan undre, er, at når man ser på de ting, hvor statsministeren

siger: Det her går rigtig godt, det er regeringens skyld, at det går så godt, det er regeringens ansvar, så er det jo der, hvor vi kommer ud i de internationale målinger med, at vi klarer os rigtig godt.

Når man ser på forklaringerne på, hvorfor vi klarer os så godt, også i de internationale analyser, er det jo de samme forklaringer som for de andre nordiske lande – det er på grund af vores rigtig gode velfærdssystem, det er på grund af vores rigtig gode demokrati, det er på grund af, at vi har en høj grad af lighed, en meget lav magtdistance. Vi har meget tidligt udviklet en bæredygtig politik, der har gjort meget for miljø, vedvarende energi osv. Vi har folk, der er dygtige og kreative, kan tænke selv, tør tage ordet. Nogle, der er rigtig gode til rundbordspædagogik, har vi også. Alle de her ting, som er forklaringer på, at vi klarer os rigtig godt internationalt, er alt det, som regeringen er i fuld gang med at fjerne, er i fuld gang med at underminere.

Derfor er det måske ikke så mærkeligt, at regeringen ikke rigtigt vil stå ved de dårlige ting, som er resultatet af regeringens politik. Regeringen siger hver gang, at det ikke er dens ansvar, at uligheden vokser, det er ikke dens ansvar, at der er problemer i ældreplejen, det er ikke regeringens ansvar, at der er problemer med fødevarerkontrollen osv.

Men regeringen har jo sat sig nogle store politiske mål og er i fuld gang med at føre dem ud i livet. Der er målet, som vi har hørt flere gange i dag i debatten, om, at der skal blive en voksende forskel på det offentlige og det private forbrug, så det private forbrug vokser langt, langt mere end det offentlige. Der er gennemført en kommunalreform, som er den største reform i Danmarkshistorien, og hvortil eksperter har sagt, at de eneste internationale eksempler, de kan finde, der ligner, er New Zealand og Margaret Thatchers England. Og der har man jo set, hvordan det gik i de lande, hvad læren var.

Kl. 22.45

Men regeringen vil ikke tage ansvaret for konsekvenserne af de reformer, den vil gennemføre. Den siger, det er nogle andres skyld, når reformerne giver det resultat, som man har kunnet se af tilsvarende reformer andre steder, og som er den eneste logiske følge, for når man gør nogle folk meget fattigere ved at tage en del af deres ydelser og gør andre folk meget rigere ved at lade dem få nogle store skattelettelser og ved ikke at beskatte de store værdistigningerne i boliger-

ne, bliver der øget økonomisk ulighed. Men regeringen siger: Det er ikke vores ansvar. Den har bare gennemført politikken, men det er åbenbart ikke dens ansvar, at følgerne bliver, som enhver kunne forudse.

Statsministeren vil helst ikke tale om, at det går dårligt i kommunerne. Hvis det endelig kommer til en indrømmelse af, at der sker nogle forkerte ting i kommunerne, er det alt sammen kommunernes skyld. Men når kommunerne her i foråret har været tvunget til at genåbne deres budgetter og har været tvunget til at skære ned på ældrepleje, på børnepasning og på skoler, er det altså ikke, fordi kommunalbestyrelserne har haft lyst til at lave de nedskæringer. Nej, det er finansministeren og hr. Kristian Thulesen Dahl, der har gennemført et indgreb og dikteret, at kommunerne skulle lave de nedskæringer, så jeg har altså meget vanskeligt ved at se andet, end at det er regeringen og Dansk Folkepartis ansvar. Det kan ikke være kommunalbestyrelsernes ansvar, at de er blevet pålagt at genåbne budgetterne og lave nedskæringer.

Statsministeren talte i sit indlæg hånligt om, at gymnasielever var kørt med busser til København for at demonstrere. Jeg kan godt forstå, at statsministeren er meget ked af den mobilisering imod regeringens velfærdsforringelser, som vi har oplevet, for regeringen forsøger jo at få det til at fremstå, som om vi er i gang med en generationskamp. Det kunne vi jo høre på statsministerens indlæg, hvor han forsøgte at fremstille det, som om der skal tages fra de ældre og gives til de unge.

Men heldigvis har vi en ungdom i Danmark, som ikke ønsker at være en del af en generationskamp, men som siger, at det er en fælles kamp for unge og ældre og dem midt imellem at sikre, at vi har et godt velfærdssamfund i fremtiden, at det er en fælles kamp for, at der ikke skal skæres i hverken efterløn, SU, dagpenge eller kontanthjælp, og at det er en fælles kamp imod den ensretning, som regeringen prøver at gennemføre på alle områder. Derfor: I stedet for at håne gymnasielever, der går til kamp for at bevare velfærden og gå imod regeringens velfærdsforringelser, er vi stolte af, at Danmark har en ungdom, der ønsker at gå imod velfærdsforringelser og ensretning.

Statsministeren talte om, at han ønsker at skabe et samfund, hvor det går fremad for alle. Vi hørte ham sige, hvor godt det er, at almindelige familier har fået 19.000 kr. mere om året at leve for, men statsministeren glemte at tale om alle

dem, som statsministeren har skåret ned over for. Hvis man går ind på hjemmesiden »Loftsramte Eksperter«, kan man læse beretninger fra de familier, der er ramt af regeringens nedskæringer. En kvinde fortæller f.eks., at hendes mand, der både har en hjertesygdom, sukkersyge, mavesår og slidgigt, ikke har råd til at tage den medicin, han har brug for, fordi den er for dyr.

Men det er sikkert heller ikke statsministerens ansvar, at folk ikke har råd til medicinen, når der er skåret i kontanthjælpen. Det er sikkert deres eget ansvar, for de kunne jo bare lade være med at blive syge. Jeg går ud fra, at det er den logik, vi får at høre på et eller andet tidspunkt, hvis statsministeren har tid til at svare på de indlæg, der er kommet her i anden runde. Regeringen mener jo ikke, at det er dens ansvar, hver gang det går galt. Regeringen har jo sagt, at folk bare skal kunne klare sig for de få penge, de får, og hvis de ikke kan klare sig, er det socialrådgivernes ansvar at lægge et budget, der gør, at tingene kan hænge sammen.

Det ville være godt, hvis statsministeren på et tidspunkt kunne erkende sit eget ansvar for det, han laver. Men regeringen har, ud over at den ikke vil tage ansvar, også svært ved at se, at man kan bruge andre redskaber end tvang, kontrol og pisk, og at man kan gøre andet end at ensrette. Selv Christiania må i regeringens optik ikke eksistere længere. Det skal normaliseres og ligne alt andet, det skal blive pænt og velfriseret, og volden ude på Christiania skal ligne Kastellets vold.

Vi glæder os til, at vi snart får en plan fra regeringen, som siger, at nu må Tivoli heller ikke være der længere, for det ligner jo heller ikke volden, som den så ud i 1600-tallet. Det næste bliver vel, at København skal til at fjerne alt det, der ligger uden for voldene, for sådan så det jo heller ikke ud i gamle dage – eller hvad? Er det kun dem og det, som statsministeren ikke kan lide, der skal ensrettes og velfriseres?

Kl. 22.50

I Enhedslisten har vi en anden opfattelse. Vi tror på, at frihed og mangfoldighed er det, fremtidens Danmark kan bygge på, og derfor håber vi, at den store mobilisering, vi så den 17. maj, og som nu fortsætter i kampen mod, at der bli-

ver indgået et velfærdsforlig med forringelser, og i kampen for at få flere penge ud til kommunerne, resulterer i, at vi snart får et andet flertal og en anden regering – et flertal, som ønsker, at vi både i Danmark og i hele verden skal bygge på frihed og mangfoldighed frem for på regeringens ensretning og ulighed; et flertal, som vil tage ansvar for den politik, det fører, ikke kun for det, der går godt, men også for de eventuelle negative konsekvenser, og som vil gøre noget for at rette op, frem for at sige, som regeringen og flertallet gør i dag, at alt, hvad der er dårligt, er nogle andres skyld. Det er ikke nogen særlig god regering at have, og derfor håber jeg, vi snart får den væltet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 84 af Kristian Thulesen Dahl (DF) (*se side 8018*) vedtoges med 66 stemmer (V, DF og KF); 51 (S, RV, SF og EL) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 85 af Marianne Jelved (RV), Helle Thorning-Schmidt (S), Villy Søvndal (SF) og Line Barfod (EL) (*se side 8054*).

Hermed sluttede forespørgslen.

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Svend Auken):
Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 2. juni 2006, kl. 9.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 22.53